

Kar may

DERVISUL

ΝΕΩΝΙΑΔΑΣ

EDITURA PALLAS

Consilier literar
NICULAE GHERAN

KARL MAY

DER DERWISCH

„Karl May's Gesammelte Werke”, Band 61
Radabeul bei Dresden, „Karl-May-Verlag”

Volumul de față a folosit ca text de bază traducerea semnată de JOSEFINA SCHIEFER la Editura Remus Cioflec, București, 1944, confruntarea cu originalul german aparținând lui GHEORGHE DORU. Versiunea finală, rod al operațiilor redacționale de modernizare a ortografiei și de stilizare a formulărilor inadecvate actualelor exigențe editoriale, poartă girul Editurii Pallas, care își rezervă dreptul de folosință asupra ei.

KARL MAY
Opere – 19

Dervișul

Roman

*

Drama familiei Adlerhorst

EDITURA PALLAS
București, 1996

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

Ediție electronică îngrijită de

I.S.B.N. 973-97194-6-5

CUPRINS

1. Lordul David Lindsay
2. Un pictor german
3. Sclava cercheză
4. În cimitirul turcesc
5. Coincidențe ciudate
6. Prizoniera beyului
7. Prima urmă
8. Dezamăgiri
9. În ruinele Cartaginei
10. „Răpirea din Serai”
11. Lordul Lindsay câștigă un bacșiș
12. În cursă
13. Beyul Tunisului
14. Sub „bâta mărturisirii”
15. În ultimul minut
16. „Trifoiul”
17. La plantație
18. În coliba negrului
19. Judecată în savană
- Avertisment

1. Lordul David Lindsay

O zi caldă și frumoasă de vară scălda turlele Constantinopolului în bătaia razelor de soare. Mii de adepți ai tuturor religiilor și reprezentanți ai tuturor raselor se plimbau pe cele două poduri, desfățați de priveliștea fermecătoare pe care orașul o dăruiește din afară. La marginea cheiurilor se aflau vapoarele și corăbiile tuturor popoarelor maritime, iar pe valurile sclipitoare se legănavu gondole și luntrii turcești de o construcție ciudată, printre care pescărușii țâșneau din când în când cu aripile întinse deasupra apei, de parcă voiau să-și măsoare și să-și dovedească printr-o zburdălnicie jucăușă dibăcia cu care știau să zboare.

Dinspre Marea Neagră venea cu repeziciune un iaht mic și drăgălaș, aplecat ușor și grațios într-o parte, ca o dansatoare care se lasă în voia amețitoarelor tonuri ale unui vals de Strauss.

Vaporașul elegant ocoli capul Galata, trecu pe sub poduri și ancoră în fața cheiului de la Pera. Acesta este numele unui cartier din Constantinopol, locuit mai ales de europeni, de miniștri și de consulii lor.

Iahtul avea o particularitate, care și în porturile europene ar fi atras asupra sa privirile, dar care, aici, printre orientali, era și mai izbitoare: în partea din față, unde se află de obicei numele vasului, se putea vedea o ramă din lemn sculptat, înaltă de vreo doi metri, care încadra un tablou ciudat.

Tabloul înfățișa portretul în mărime naturală al unui bărbat. Toată îmbrăcămintea pe care o purta — pantalonii, vesta, haina, chiar și jobenul — era de culoare cenușie cu pătrățele; până și umbrela pe care o ținea în mână. Образul era din cale afară de prelung și smead. Un nas ascuțit se încovoia deasupra unei guri largi și cu buze subțiri și părea

că nutrește intenția de a se prelungi până la bărbie, dând obrazului o expresie peste măsură de caraghioasă.

Deasupra acestui portret se afla scris cu litere mari și aurite numele iahtului: „Lindsay”.

La intrarea vaporeșului în port, oamenii de pe chei se uitară uimiți la tabloul ciudat. În preajma debarcaderului se afla un derviș^[1], ai cărui ochi întunecați și cu o privire fanatică erau de asemenea ațintiți spre tablou și vedeau aceeași uimire. În timp ce descifra numele iahtului, dervișul tresări.

— Lindsay! murmură. Așa se numea soția aceluia german afurisit, înainte de a se căsători! Încă n-a fost exterminată familia aceasta? Voi rămâne aici, ca să supraveghez vaporeșul. Femeia m-a insultat atunci. Trebuia să mă răzbun și credeam că mi-am satisfăcut pe deplin și de mult această dorință. Oare lucrurile stau altfel? Au mai rămas oare în viață membri ai acestei familii? Voi sta la pândă!

Motorul iahtului se opri, iar căpitanul coborâse de pe puntea de comandă. Ușa cabinei se deschise și în pragul ei apărură făptura pe care o înfățișa tabloul despre care am vorbit: un bărbat înalt și slab, îmbrăcat într-un costum din stofă cenușie cu pătrățele. Jobenul, peste măsură de înalt, ca și umbrela sa uriașă erau tot de culoare cenușie și cu pătrățele. De o curea trecută peste umeri atârna un telescop lung.

Și obrazul semăna perfect cu cel din tablou, numai că nasul avea în plus o cicatrice, care se datora unui supărător „buboi de Alepp”.

Căpitanul se înclină.

— Domnul lord vrea să coboare pe uscat?

— Yes. Unde credeți că voi coborî, dacă nu pe uscat? Sau vă închipuiți că vreau să plutesc în jurul iahtului?

— Un asemenea gând ar fi într-adevăr greu de realizat, răsă căpitanul. Dar de ce vă grăbiți să coborâți? Constantinopolul trebuie să fie privit de pe apă. De aici,

orașul produce o impresie măreață; înăuntru, însă, este strâmt, murdar și întortocheat. Turcul își numește capitala „Obrazul strălucitor al lumii” și are dreptate, dar numai dacă o privim din locul unde ne aflăm acum.

— Obraz strălucitor? Obrazul lumii? *Nonsense!* Turcii ăștia sunt suciți. În afară de femeile și fetele lor, n-ai ce admira la ei. *Well!*

Pe chipul căpitanului flutură un rânjet, pe care el și-l ascunde totuși printr-o plecăciune.

— Domnul lord a văzut vreodată o turcoaică?

— *Of course!*^[2] Foarte multe și aici și la Berlin. Faimoasa operă *Răpirea din serai* de Mozart este bucata mea preferată. Tare aș vrea să trăiesc și eu așa ceva, căpitane! *Indeed!*^[3] Să știți că nu plec de aici, până când nu voi trăi și eu o asemenea aventură. *Well!*^[4] Ia uitați-vă!

Și scoase la iveală din adâncul buzunarului hainei sale o carte, care purta pe copertă titlul, scris în limba germană: „Libret. *Răpirea din serai*. Mare operă de Wolfgang Amadeus Mozart”.

— Când trebuie să aștept înapoierea domnului lord? Căpitanul aruncă o privire fugară spre carte. Pe chipul său se ivi un zâmbet politicoș, care mărturisea că el cunoaște toanele lordului, așa că a renunțat demult să se mai mire de ele.

— Să nu mă așteptați, mormăi Lindsay. Mă înapoiez când îmi place. *Well!*

Începu să străbată cu pași mari puntea îngustă de debarcare și se folosi de umbrela sa mare și închisă, așa cum se folosește un dansator pe sârmă de prăjina cu ajutorul căreia își menține echilibrul.

Când trecu pe lângă derviş și văzu ochii sfredelitori ai acestuia îndreptați asupra-i, scuiă disprețuitor.

— Neplăcută mutră! Suspectă pocitură! Ar fi trebuit să-i dau o lovitură de picior! *Yes!*

Căpitanul se uitase după el. Cărmaciul veni râzând lângă căpitan și-și săltă umerii săi largi.

— Tare-i nebun! exclamă și scuipă peste stinghie o bucată din tutunul pe care-l mesteca. O să-și ardă într-o zi degetele într-o aventură dintr-astea. La urma urmelor, n-are decât! Numai să nu ne vâre și pe noi într-o încurcătură drăcească!

— Ferească Dumnezeu! Entuziasmul acesta pentru răpiri durează numai până când găsește altceva. Mai înainte au fost taurii înaripați și acum sunt turcoaicele. Așa e el, trebuie să aibă întotdeauna câte o toană aventuroasă!

— Din partea mea, n-are decât! N-are ce să ne strice; dimpotrivă!

— Ai dreptate, cărmaciule! spuse căpitanul pe un ton din care reieșea că ar vrea să pună capăt acestei convorbiri. Și fiindcă lordul este un stăpân cu suflet bun, aș fi oricând dispus să fac de zece ori ocolul pământului. Un stăpân ca el merită să se bucure de devotament, nu de bârfeală neroadă!

Cel despre care se vorbea pe puntea iahtului se plimba între timp prin Pera, cu pași mari și preocupat de tot ce se întâmpla în jurul lui. De aceea, el se uită de câteva ori în urmă și îl observă pe derviș, al cărui turban verde strălucea în depărtare.

— Ce o fi având omul acela cu mine? se întrebă. Termin eu îndată cu el! *Yes!*

Coti după colțul unei ulicioare întortocheate și se opri. Dervișul se apropie; crezuse că englezul este mult înaintea lui și nu își putu ascunde uimirea care-l năpădi când se trezi în fața lui.

— De ce te ții după mine, nătărăule? se răsti *sir* David la el în limba engleză.

Dervișul nu cunoștea înțelesul acestor cuvinte sau se prefăcea că nu le cunoaște.

— *Agnamaṭ-im* — nu înțeleg! răspunse el, uimit.

— Lasă fleacurile și ia-o înainte, dacă vrei să te ajut să fugi! *Well!*

Dervișul înțelese din gesturile englezului că i se cere să pornească înaintea lui. Dar el voia să se țină după *sir* David. De aceea rămase pe loc. Atunci, Lindsay luă o hotărâre salvatoare. Își ridică umbrela uriașă și o deschise cu atâta putere și repeziciune, încât balenele ei tari îl loviră pe derviș drept în obraz. Aceasta era o insultă și încă din partea unui necredincios și european; însă dervișul cunoștea puterea și influența ministrului englez, așa că socoti că e mai bine să plece.

— *Köpek, intikamyny alarim* — câine, mă voi răzbuna! îi strigă peste umeri.

— Ce-a trăncănit? mormăi lordul, încântat că-l vede plecând. Turceasca asta este o limbă neghioabă. Trebuie s-o înveți ca s-o poți înțelege. Eu am înțeles engleza imediat, încă din copilărie.

Apoi porni, la o depărtare destul de mare, în urma dervișului. Coti după un colț și după încă unul, aproape sigur că nu-l va mai întâlni pe turcul suspect.

Din pricina strădaniei sale de a scăpa de următorul supărător, lordul se îndepărtase de străzile însuflețite și nimerise într-un labirint de străzi și ulicioare, din care nu mai știa să iasă. Aceasta era o mare imprudență de care avea să se convingă în curând. E drept că lordul, dornic de aventuri, era un hoinar autentic, deprins să se descurce în orice împrejurare. Totodată, era șiret și inventiv, vădind un curaj vecin cu îndrăzneala, dar îi plăcea uneori să dea impresia că e prost. De data aceasta, însă, simțul său de orientare îl părăsise de-a binelea și, întrucât nu stăpânea limba turcă, el nu avea putința de a cere cuiva lămuririle necesare.

Frământându-și mintea spre a găsi o soluție, admira priveliștea străzii și se uita la toți cei pe lângă care trecea. Un conducător de măgari țopăia în urma animalului său cenușiu, îl mâna cu strigăte asurzitoare, și-și flutura mereu

bâta, amenințându-l. Cu ajutorul unor cuvinte aspre sau chiar al unui ghiont zdravăn, hamalii asudați își făceau loc pe ulița strâmtă. Un curățitor de pipe intra din casă în casă, exercitându-și îndeletnicirea sa folositoare. Un vânzător de pepeni își lăuda fructele cu glas puternic. Un sacagiu încerca să-l întreacă, scoțând strigăte și mai puternice. Negustori de toate felurile ședeau în fața ușilor deschise ale bazarurilor lor boltite, păzindu-și mărfurile împrăștiate în jurul lor și străduindu-se să atragă clienți. Numeroși câini fără stăpân se strecurau printre trecători, scormonind lăturile de la marginea trotuarelor, lătrând asurzitor sau fugind și chelălăind jalnic, atunci când erau alungați ici și colo cu câte o lovitură de picior.

Sir David nu se simțea bine prin locurile acestea. Din când în când trântea câte o înjurătură, ca să-și potolească necazul. Mai multe încercări, în diferite direcții, cu scopul de a ieși din acest cartier nenorocit, se dovediră zadarnice. Nu izbutea decât să se încurce și mai rău.

— *Damned!* ^[5] începu el să înjure. Dacă aș ști cel puțin în ce punct cardinal ar trebui să caut locul de ancorare al iahtului meu! Atunci aș putea să mă orientez după poziția soarelui. Am învățat asta de la prietenul meu Kara ben Nemsî.

Se opri lângă un colț, cu privirea îndreptată spre cer și se uită după câțiva norișori, care se fugăreau cu repeziciune. Apoi își continuă cu jumătate de glas monologul, fără să se sinchisească de cei care treceau pe lângă el și care priveau neîncrezători și înveseliți pe omul acela ciudat, a cărui îmbrăcăminte le atrăsese atenția de departe.

— Mare netrebnic e acest Kara ben Nemsî! De data asta m-a părăsit fără milă. Altminteri a apărut totdeauna la timpul potrivit ca să mă scoată din bucluc, atunci când nu reușeam să ies singur. Cine știe pe unde o fi hoinărind acum: la apașii de lângă Rio Pecos, la haddedihi în

Dșezireh sau chiar printre kurzi? Trebuie să fie pe undeva, desigur, dar numai aici nu este, prin ulițele acestea jalnice unde s-ar cuveni să fie de fapt, ca să mă ducă iar printre oameni cu care se poate schimba o vorbă.

Poate că lordul ar fi continuat să vorbească multă vreme singur, dacă o lovitură zdravănă nu l-ar fi smuls din meditațiile în care se adâncise.

Un hamal voise să-și facă loc și nu se sfiise să înlătore în modul acesta, nu tocmai delicat, piedica vie care stingherea circulația. După ce strigă lordului uluit câteva cuvinte mânioase, pe care lordul nu le înțelese însă, hamalul își văzu de drum, gâfâind.

— „Măgarule! Nătărăule! Mojicule!”, tună lordul în urma agresorului. Apoi își continuă și el drumul, mormăind necăjit.

Mai rătăci o vreme prin diferite străzi întortocheate, până când își pierdu răbdarea. Oprind primul trecător pe care-l întâlnește, i se adresează în englezește și-l întreabă pe unde să meargă ca să ajungă în port.

Dar i se răspunse cu aceleași cuvinte pe care i le adresase și dervișul, căruia-i ceruse socoteală de ce-l urmărește:

— *Agnamaț-im!* — Nu înțeleg!

Trecătorul săltă din umeri, în timp ce chipul său vădea o sinceră părere de rău și lăsa nelămurit pe străinul cel ciudat.

Scena se repetă de câteva ori. Toți cei pe care îi oprea lordul, tineri, bătrâni, oameni mai bine îmbrăcați sau oameni de rând, îi răspundeau în același fel:

— *Agnamaț-im!*

Lordul își pierdu cumpătul de-a binelea.

— Maț, maț și iarăși maț! Asta-i tot ce știu. M-ați înnebunit! se înfurie el. Să se ducă dracului Consitantinopolul și toate localitățile din jurul lui! Nu mai întreb pe nimeni și o țin drept înaintea, până... până...

Tăcu deodată și căscă gura până la urechi, de parcă ar fi așteptat să înghită în clipa următoare un porumbel fript. Apoi își închise gura, plescăind zgomotos. Pe chipul său alunecă un zâmbet voios și luminos, ca soarele care surâde vara câmpurilor nesfârșite.

— Strașnic! Minunat! *Indeed!* zâmbi el, în timp ce privirile sale mângâiau încântate firma unei cafenele, care era scrisă în limba franceză. Aici locuiesc oameni, oameni adevărați, cu care se poate vorbi desigur omenește. Aici o să intru! Aici o să mi se dea orice lămurire.

Și se îndreptă cu pași mari spre cafenea. Intră cu siguranța unui om obișnuit să poruncească în localul nu tocmai spațios și se uită iscoditor în jur întâlnind priveliștea obișnuită a unei cafenele orientale. Podeaua murdară era acoperită ici și colo de covorașe. De-a lungul pereților erau înșirate numeroase perne, de toate culorile și mărimile. Puținele mese aflate în cafenea erau joase, cum sunt scăunelele din locuințele orientale. Pereții erau goi — singura lor podoabă fiind o scândură de care atârnavu câteva ciubuce unsuroase, așezate unele lângă altele.

În tot localul nu erau decât trei clienți. După îmbrăcăminte se vedea că sunt localnici, oameni din pătura de jos. Ei ședeau ghemuiți unul lângă altul și fumau fără să-și vorbească, iar în dreptul fiecăruia se afla câte o ceașcă mică de cafea; se părea că nici unul din ei nu observase intrarea străinului. Din pricina semiîntunericii care domnea în încăpere, lordul nu putu să vadă că unul din cei trei clienți a aruncat pe sub pleoapele coborâte o privire străpungătoare spre apariția neobișnuită și îmbrăcată în haine din stofă cenușie cu pătrățele.

Deodată, se deschise o ușă în partea din fund a localului și în pragul ei se ivi un bărbat, despre care orice cunoscător al țărilor mediteraneene și-ar fi dat numaidecât seama că e grec. Era patronul acestui local „prietenos” și avea și chipul șiret al unei vulpi. Dar nu trăsăturile, ci ochii acestui om îi caracterizau firea.

Patronului îi fu de ajuns o privire, ca să-și dea seama cu cine are de-a face. Făcând trei plecăciuni, care ar fi măgulit desigur și pe un prinț, el se apropie de noul client.

— *Bienvenu, monsieur!* Vă urez bun-venit în casa mea! îl salută el în limba franceză, pe care o vorbea curent. Îmi îngăduiți să întreb pe excelența voastră cu ce-i pot fi de folos?

Desigur că lordul cunoștea bine franceza. De aceea, el se folosi de aceeași limbă ca și cafegiul, numai că în gura lui cuvintele erau lipsite de accentul plăcut care-l aveau pe buzele grecului.

— Mai întâi, te poftesc să-mi vorbești altfel! spuse lordul pe obișnuitul său ton poruncitor. Nu sunt excelența dumitale. Ai înțeles?

— Pardon! Nu puteam să bănuiesc...

— Am terminat. Nu-mi place pălăvrăgeala. Numește-mă *monsieur!* E de ajuns.

— Am înțeles.

— Și apoi, aș vrea... hm!... aș vrea să beau ceva.

Sir David nu se simțea bine în localul acesta de mâna a cincea sau a șasea. E drept că i se făcuse sete, fiindcă rătăcise atâta vreme prin arșiță, prin atâtea străzi și ulicioare. Dar gândul că va putea să bea ceva aici nu-l ispitea câtuși de puțin. Și dacă ceruse totuși patronului să-i aducă o băutură oarecare, explicația trebuia căutată numai în felul ciudat de a gândi al lordului.

El nu uita niciodată, oriunde s-ar fi aflat, că este englez, fiu al mândrului popor insular care stăpânește mărele lumii. De aceea, socotea că nu trebuie să stâr-nească o impresie jalnică, nici în colțul cel mai îndepărtat al pământului. Apoi, el era lordul David Lindsay, membru al celei mai vechi nobilemi engleze. Și, în calitate aceasta, respecta întotdeauna principiul împrumutat de la francezi: *Noblesse oblige* ^[6].

Datorită acestor două motive, el credea că și acum se cuvine să aibă o atitudine impunătoare și să dovedească patronului că nu este un om de rând. Ar fi putut să întrebe pur și simplu pe unde să meargă ca să ajungă în port și să-și vadă de drum. Dar nu era în stare să procedeze în felul acesta. El nu voia să i se dăruiască nimic, nici măcar o lămurire.

— Doriți cafea, șerbet sau...?

Grecul își prelungise ultimul cuvânt și trezise astfel curiozitatea lui *Sir David*.

— Mai ai și altceva?

— Pentru clienții mei care nu aparțin religiei Profetului am un vin grecesc excelent, un „Samos” autentic, vechi, bine păstrat, un adevărat nectar.

— Hm!, „Samos”! Asta-i aproape tot atât de bun ca „Sherry”-ul sau vinul de Porto! Aș vrea să-l gust.

— Atunci mi-aș îngădui să vă rog, *monsieur*, să aveți bunăvoința de a lua loc în cârciumă.

Lordul își închise ochiul stâng și-l privi cu cel drept:

— Cârciumă?

— Trebuie să vă gândiți, îl lămuri patronul, că mai toți clienții mei sunt adepți ai Profetului, care-i oprește să bea vin. Ar însemna să le jignesc simțămintele religioase dacă aș servi în prezența lor sticle și pahare cu vin celor care sunt de altă credință. Și apoi, poate s-ar isca între clienți discuții neplăcute, care ar fi foarte

Primejdioase pentru liniștea localului meu. De aceea, am și o cârciumă! Acolo vă puteți desfăta în voie cu nobila băutură.

— Bine! hotărî lordul. Arată-mi cârciuma!

El îl urmă pe grec prin ușa din fund și pătrunse într-un gang întunecos, la capătul căruia birtașul deschise ușa unei odăițe situată pe partea dreaptă. O privire aruncată înăuntrul ei îi fu de ajuns lui *sir David* ca să-și vadă confirmată bănuiala ce-l năpădise pe parcursul îndelungatei explicații a birtașului, cu privire la

îndreptățita existență a acestui local separat. „Cârciuma” era orânduită tot după obiceiul oriental, ca și încăperea din față și era plină de covoare, perne și mese joase. Ea nu dădea impresia că ar fi destinată clienților greci, armeni și unor nemahomedani, fiindcă într-un asemenea caz ar fi fost mobilată cu scaune, bănci și mese înalte. Dimpotrivă, așa cum bănuise de la început David Lindsay, felul cum era orânduită cârciuma dovedea că în ascunzătoarea aceasta tainică veneau din când în când unii fii necredincioși ai Profetului, care voiau să se delecteze cu neîngăduitul suc al strugurilor. Aici erau siguri că nu vor avea de întâmpinat nici o stânjenire neplăcută. Singura fereastră a încăperii era situată la o înălțime de vreo doi metri, aproape lângă tavan și era atât de mică, încât nimeni nu i-ar fi putut vedea din afară. Iar pentru oficierea tainică a slujbelor la altarul lui Bachus, pernele moi erau foarte nimerite, ca și lumina palidă a candeliei care atârna din tavan în mijlocul odăii.

Lordul își strâmbă buzele subțiri într-un zâmbet mulțumit:

— Îmi place! Aici voi gusta „Samos”-ul dumitale.

Era încântat că dorința de a ieși din labirintul supărător îl îndemnase să intre în cafenea. Astfel putea să împace utilul cu plăcutul. O înghițitură de vin autentic grecesc nu era de disprețuit în țara aceasta a cafelei eterne. Își descheie cureaua de care atârna telescopul cel lung și îl așează pe o pernă împreună cu umbrela. După aceea se trânti și el pe perna alăturată.

Birtașul stătea tăcut lângă ușă și-i urmărea mișcările. În cele din urmă, se hotărî să răspundă cuvintelor clientului său.

— Ah, *monsieur*, vă asigur că nu vă veți mulțumi să-l gustați. Dacă sunteți un adevărat cunoscător, veți bea o cană întreagă din „Samos”-ul meu.

— Să vedem! Adu-mi vinul!

Grecul se grăbi să-i îndeplinească dorința și ieși din odaie, zâmbind. Faptul că străinul nu-l întrebase despre

prețul vinului se părea că-l îndeamnă să tragă concluzii favorabile cu privire la situația lui materială. Și cârciumarul se hotărî să nu lase nefolosit un prilej de câștig atât de ademenitor și rar.

Nu trecu mult și se înapoie la *sir* David, așezând pe măsuta din fața lui o cană și un pahar.

— Îmi îngăduiți să torn vinul?

Sir David îi dădu în lături mâna serviabilă.

— Stai! Ești mahomedan?

— Nu! Eu sunt creștin. Patria mea este Grecia.

— Atunci o să bei cu mine!

— Ah, sunteți foarte amabil! Bunătatea dumneavoastră...

— Bine, bine. Cine bea singur e tâmpit.

În timp ce birtașul fugi să-și aducă un pahar, lordul își aprinse una din țigările pe care avusese grijă să și le ia la coborârea de pe vapor. Și, începând să fumeze, mormăi mulțumit:

— Se bucură că o să bea pe socoteala mea, vulpoiul! E încântat că are cinstea să ciocnească paharul cu *sir* David! Se pare că nici nu bănuiește că l-am poftit să bea cu mine, tocmai ca să fiu mai sigur. Nu trebuie să am încredere într-un om viclean ca el. Poate că mi-a turnat ceva în vin, ca să mă adoarmă și să-mi golească buzunarele. Dar nu-i în stare să-l păcălească pe David Lindsay. Nu degeaba am urmat școala lui Kara ben Nemsî. Am învățat să fiu prevăzător când umblu pe meleaguri străine.

Dar își întrerupse monologul, fiindcă birtașul intrase în odaie ținând în mână cel de-al doilea pahar. Cu aerul unui binefăcător care împrășteie aurul cu ambele mâini, el turnă vin întâi în paharul lordului și după aceea într-al său.

— *A votre santé, monsieur!* ^[7]...

Își goli paharul dintr-o înghițitură și într-un timp destul de scurt. *Sir* David însă își sorbi vinul pe îndelete.

— Da, e bun! Declară el pe un ton solemn. E cel mai bun lucru pe care l-am găsit până acum în orașul acesta mult

lăudat.

— Nu vă place Constantinopolul?

— *Pas du tout!* ^[8]

— Și cu toate acestea i se spune „Obrazul strălucitor al lumii”.

— Hm! Am mai auzit azi porecla aceasta. Dar sunt de părere că acestui „obraz” și acestei „străluciri” nu i-ar strica deloc dacă ar face într-o zi cunoștință cu un burete, o bucată de săpun, o cârpă aspră și o perie de frecat!

— Să nu spuneți asta vreunui turc!

— De ce? Eu spun oricui adevărul, fiindcă așa îmi place. Așa cum i l-am spus acelui derviş afurisit, care s-a ținut după mine ca o umbră, de când am coborât de pe punte. Când m-am plictisit să-l tot văd că mă urmărește, i-am deschis umbrela drept în obraz. Era un limbaj pe care sunt sigur că l-a înțeles.

Greul își înalță sprâncenele, gânditor.

— V-ați certat cu un derviş? Și l-ați insultat într-adevăr în felul acesta? Vă rog să-mi iertați cuvintele, dar ați săvârșit o imprudență. Ați stârnit setea de răzbunare a acestui om sfânt.

Englezul făcu un gest nepăsător, sorbi iar puțin vin din pahar și trase un fum de țigară.

— Ce-mi pasă mie de nătărăul acela? N-are decât să se țină după alții, nu după lordul David Lindsay. Ceea ce m-a supărat este că, pentru a scăpa de el, am străbătut tot felul de străzi, mari și mici și am nimerit în cartierul acesta, unde nu știu să mă orientez și unde nu mă înțelege nimeni când întreb în ce direcție să merg.

Greul tăcu și arată un aer indiferent. Nimeni n-ar fi putut să cunoască gândurile care îi frământau mintea. Ceea ce-i atrase în mod deosebit atenția era faptul că străinul declarase că este lordul David Lindsay. El știa să prețuiască însemnătatea acestor cuvinte. Un lord englez, care călătorește de plăcere prin Orient, obișnuiește să aibă bani

la el și chiar bani mulți! Așa se gândi șiretul birtaș. Era o pasăre rară și prilejul de a o prinde în laț nu trebuia lăsat să treacă nefolosit. Conform ideilor care îi călăuzeau viața, grecul socotea că banul este cea mai mare zeitate. Și se hotărî să-l jertfească pe lord acestei zeități supreme, printr-o acțiune cât mai chibzuită. Aliatul său urma să fie vinul.

În timp ce umplu iar paharul clientului, având grijă să-l umple și pe al său, întrebă:

— Nu vorbiți turcește?

— Nici douăzeci de cuvinte!

— Ar fi bine să luați cu dumneavoastră un dragoman, un interpret când vreți să vă plimbați prin oraș.

— Îmi place să mă plimb singur.

— De ce? Ați avut neplăceri?

— Nu! Dimpotrivă, am călătorit odată vreme îndelungată prin țările balcanice, în tovărășia unui asemenea om. Am intrat într-o încurcătură urâtă de tot și am scăpat teafăr în cele din urmă datorită devotamentului și iscusinței tălmăciului. Am auzit, însă, că alții nu inspiră aceeași încredere, fiindcă nu sunt oameni cumsecade. Și apoi, nu-mi place să am mereu un străin lângă mine.

— Hm! mormăi grecul. Vă înțeleg. Tălmăcii ăștia caută totdeauna să-i jupoaie pe străini, mai ales pe un om ca dumneavoastră, care desigur că nu umblă cu portofelul gol, sunt în stare să-l lase fără un ban.

— Așa e! Eu sunt lordul David Lindsay și am mereu la mine destui bani, ca să nu mă fac de rușine în nici o împrejurare. Plătesc bucuros și bine, dar nu las pe nimeni să mă prostească.

Birtașul era mulțumit de ceea ce aflase până acum cu ajutorul întrebărilor sale iscoditoare. De aceea, socoti că poate să-și continue acțiunea „de recunoaștere”.

— Ar trebui, cel puțin, să purtați totdeauna la dumneavoastră planul orașului Constantinopol.

— Cine a spus că nu-l am?

— Și cu toate acestea v-ați rătăcit?

— Da! Ce-mi folosește că am planul și-l cercetez, dacă nu știu unde mă aflu?

Și ca să-și întărească spusele, lordul își scoase portofelul și începu să-l scotocească, în timp ce grecul îi urmărea cu atenție toate mișcările. Acum, lordul deschise o nouă despărțitură, fiindcă se părea că nu poate să găsească planul și un teanc gros de bancnote ieși pentru o clipă la iveală.

Ochii birtașului aruncară scânteii. Privirea lui deveni fixă și lacomă, ca a unei fiare răpitoare care-și pândește prada. Uită să se stăpânească și să fie prevăzător. Acum era încredințat că străinul nu trebuia să părăsească localul, decât fără teancul acela de bancnote. Cu orice preț și orice s-ar întâmpla! În portofelul acela era ascunsă o avere uriașă, cel puțin așa o aprecia sărăcăciosul birtaș. Și ea nu trebuia să-i scape, chiar dacă ar fi fost nevoit să-și împovăreze conștiința cu o faptă nelegiuită, ca să și-o însușească!

Sir David continuă să-și frunzărească nepăsător hârtiile. Birtașul nu avea de unde să știe că mișcările încete ale clientului său erau intenționate, că *sir* David voia să-l pună la încercare și că observase pe furiș schimbările vădite ale trăsăturilor chipului său.

Acum, lordul înțelese manevra. Întrezărise primejdia. Dar nu se gândi să fugă. Dimpotrivă! Gravitatea situației în care se afla îl îndemna să rămână în cârciumă și să aștepte curajos desfășurarea lucrurilor. El călătorea doar prin lumea întreagă tocmai cu scopul de a cunoaște pericolele aventurilor de tot felul. De data aceasta se părea că va trăi într-adevăr o aventură, care să merite numele acesta și care să-i biciuiască nervii. Și ținea să-și dăruiască neapărat o asemenea desfătare.

Își închise portofelul și-l puse iar în buzunar. Apoi își vârî mâna dreaptă în buzunarul adânc al hainei sale cenușii cu pătrățele și scoase planul pe care-l căutase atâta vreme.

— L-am găsit — iată-l! Uitasem unde l-am pus.

După ce așeză paharele și sticla pe podea, desfăcu încet harta și o întinse cu aceeași încetineală pe masa cea joasă.

— Vă rog! Unde se află casa dumneavoastră? Dacă știu lucrul acesta găsesc numaidecât drumul spre iahtul meu.

Grecul puse mâna pe hartă, voind să-l lămurească, dar ultimele cuvinte ale lordului îl făcură să tresară.

— Spre iahtul dumneavoastră?

— Da.

— Aveți iahtul dumneavoastră propriu? O barcă dintr-acelea mari cu pânze...?

— Nu! Un vapor!

— *Sacré bleu!* — La naiba! Trebuie să fiți un om foarte bogat!

— Sunt lordul David Lindsay. Dar v-am rugat să-mi arătați pe hartă unde se află casa dumneavoastră.

Birtașul trebui să-și înfrâneze uluiala. Se aplecă deasupra planului, în timp ce o roșeață aprinsă îi acoperi obraji și fruntea. Era oare efectul vinului pe care-l băuse, ori tulburarea pricinuită în urma celor auzite? Englezul acesta trebuie să aibă multe milioane. Cine era oare în stare să-i ia un milion din ele? Un milion întreg! Aproape de neînchipuit!

Sângele năvăli în urechile cârciumarului. Abia izbuti să-și adune gândurile, ca să poată da lămurirea ce i se ceruse. În timp ce grecul cerceta pe rând diferitele linii cuprinse în planul orașului, *sir* David îl urmărea pe furiș și zâmbea. În cele din urmă, birtașul își fixă degetul arătător al mâinii drepte într-un punct al planului.

— Aici e! Asta este strada noastră și pe aici trebuie să fie casa mea.

Lordul își apropie de hartă nasul nesfârșit de lung, ca să-și întipărească bine în minte situația locului unde ajunsese. Și dându-și seama că din pricina ulițelor întortocheate se rătăcise din ce în ce mai mult, el căpătă deodată siguranța că-i va fi ușor să se înapoieze la iahtul său. În ciuda îndreptățitei sale neîncrederi, lordul își spuse

că grecul nu i-a dat indicații greșite. Ce ar fi avut de folosit birtașul dacă l-ar fi lăsat să rățăcească iar prin cartierul acesta sucit? Dacă birtașul era într-adevăr ispitit de portofelul plin cu bancnote al clientului său — și lucrul acesta constituia pentru Lindsay un fapt neîndoielnic —, el avea să întreprindă un atac, în propria sa casă și anume chiar în odăița dosnică a cârciumii. În afara casei n-ar fi găsit un prilej atât de nimerit pentru înfăptuirea planului său.

În timp ce prin mintea lui *sir* David treceau gândurile acestea, se auzi o fluierătură ciudată. Lindsay ciuli urechea, dar rămase nepăsător. Celălalt, cu toată șiretenia lui, nu izbuti să se stăpânească. O mișcare involuntară, trădându-i parcă dorința de a sări de pe pernă, mărturisii lordului că fluierătura fusese destinată birtașului.

Într-adevăr, birtașul puse mâna pe cana cu vin, umplu repede cele două pahare goale și se ridică.

— Cana e goală. Da, da, știam că o să se golească și se sili să zâmbească. „Samos”-ul meu e foarte gustos, îmi îngăduiți s-o umplu...?

— Desigur! Te rog să aduci încă o cană! Doar n-o să ne prăbușim numai după câteva păhărele de vin!

— Nici o grijă! Nu e viclean. Mă înapoiez numaidecât.

Și se îndreptă grăbit spre ușă.

Curios, Lindsay se apropie încet de ușă și trase cu urechea. Se auzeau câțiva inși care vorbeau. Erau desigur în curte, cam în dreptul ferestrei înguste din odaia cârciumii. Lordul își înălță iscoditor privirea spre fereastră.

Apoi, cu o repeziciune de care nimeni nu l-ar fi crezut în stare pe englezul acesta cu mișcări încete, se ridică și sări spre ușă. Aplecându-se, găsi un zăvor care se închidea pe dinăuntru — o raritate într-o casă orientală, cel puțin la ușa unei odăi. Desigur că zăvorul acesta era menit să asigure discreția odăiței dosnice.

Lindsay se grăbi să pună zăvorul, ca să nu fie surprins în timpul operației ce-și propunea să săvârșească. După aceea

adună toate pernele din încăpere și le așează una peste alta, în formă de turn, pe banca joasă care se afla în dreptul ferestrei. Se cățără sprinten pe ele, se ridică în vârful picioarelor și zâmbi mulțumit. Înălțimea sa neobișnuită îi îngădui să ajungă cu capul tocmai la fereastră, care nu avea geam, ca atâtea alte ferestre orientale. De aceea, Lindsay auzi foarte bine glasurile celor care vorbeau în curte. El nu se putu uita în jos, dar înțelese fiecare cuvânt, deși convorbirea era purtată aproape în șoaptă.

În curte erau doi inși: cârciumarul și un prieten de-al lui. Faptul că se foloseau de limba franceză constituia un noroc neașteptat pentru *sir* David.

— Nu mă ține mult de vorbă! spunea birtașul. Străinul poate să-și piardă răbdarea. Nu vreau să zăbovesc.

— Născocoște-i o poveste când te înapoiezi. Te asigur eu că o să te creadă. Trebuie să asculți întâi ceea ce vreau să-ți spun. Osman, dervișul, este furios. Vrea să se răzbune neapărat pe câinele acesta necredincios, care i-a deschis umbrela în obraz și l-a lovit.

— Știu ce s-a întâmplat. Mi-a povestit englezul.

— Și nu se teme de ura dervișului?

— Nici nu se sinchisește de el. Nu uita că e un lord englez. Domnii aceștia au o încredere uluitoare în ei înșiși, așa că nu se sperie de nimic.

— Dumnezeuule, un lord!

— Sst! Nu striga! Ai uitat de fereastra de sus?

— Nu cred că ar putea să ne audă. Dar o să vorbesc mai încet. Osman a băgat de seamă la timp că englezul voia să scape de el. S-a ținut după el, fără să fie observat, așa că nu i-a pierdut urma. Acum este în cafenea și m-a trimis la tine, ca să te vestesc.

— Ce vrea de la mine?

— Să-l ajuți să se răzbune!

Lordul observă că, în convorbirea celor doi inși a intervenit o pauză. Până acum, discuția fusese purtată pe un ton însuflețit. Grecul părea că reflectează asupra cererii

ce-i fusese comunicată din partea dervişului. După cum presupunea Lindsay, vicleanul birtaş căuta să pună de acord propriul său plan, cu ajutorul căruia voia să intre în stăpânirea teancului de bancnote din portofelul străinului, cu dorința de răzbunare a dervişului.

Apoi convorbirea reîncepu.

— Spune-i că o să se poată răzbuna. Străinul este în odăița din fund.

— Știam. Am auzit doar ce-ai vorbit cu el, când a intrat în cafenea.

„Aha! se gândi *sir* David. Omul acela, care-și trădează fără să știe gândurile sale prietenești, este unul din cei trei inși pe care i-am văzut în cafenea. Așteaptă, băiete! Te fac eu îndată să cunoști un lord din Old England, pe tine, împreună cu dervişul tău și cu prietenul tău, cârciumarul”.

— Îi duc acum a doua cană cu „Samos”. Îl voi convinge să bea cât mai mult și sunt sigur că vinul o să-l amețească. Are portofelul plin cu bancnote. Când voi vedea că s-a îmbătat, îi iau frumușel bancnotele. După aceea, Osman poate să-și înfăptuiască planul. Nu-l opresc. Cel mai bun lucru ar fi ca străinul să dispară pentru totdeauna! În felul acesta nu trebuie să ne temem de urmări neplăcute.

— Și eu?

— Ce e cu tine?

— Neghioabă întrebare! Spuneai că străinul are portofelul plin cu bancnote. Și vrei să-i iei banii. Dervişul vrea să se răzbune. Dar eu cu ce m-aleg?

— O să-ți dau și ție o parte, ca să taci. Cred că nu-mi poți cere mai mult. Doar n-ai nimic de făcut.

— Asta-i părerea ta. Dar eu sunt de altă părere. Eu chiar cred că o să ai nevoie de mine.

— Nu văd de ce aș avea nevoie.

— Ca să-l operezi pe englez. Tu crezi că vinul o să-l amețească. Dar dacă te înșeli? Știi că sunt născut la Paris și că am trăit acolo până la vârsta de treizeci de ani. („De aceea vorbesc în franțuzește! se gândi lordul, care-i

asculta. Omul acesta nici nu este localnic, dar se îmbracă la fel cu cei printre care trăiește acum.” Continuă să tragă cu urechea, fiindcă și prietenul birtaşului își continua destăinuirile.) Între timp, am trecut de câteva ori Canalul Mânecii. I-am cunoscut bine pe englezi. Insularii aceștia sunt oameni ciudați și robuști. Beau „Porter”, „Ale”, „Sherry”, punci și orice țării, așa cum alții beau apă. Am văzut-o eu însumi de multe ori, dar niciodată nu-și pierde cumpătul. Când li se pare că au băut prea mult, știu să se stăpânească.

— *Mille de tonnerres!*^[9] În cazul acesta, s-ar putea să ne vedem întregul plan năruindu-se.

— S-ar putea, dacă n-aș fi eu pe aici! Caută să-l ții de vorbă încă un sfert de oră! Îți voi aduce între timp un praf și-l vei turna în vin. Își produce efectul mai curând decât...

— Nu se prinde! Nu se lasă înșelat. Paharul este în fața lui și...

— Toarnă praful în cană!

— Nici asta nu merge! Mi-a cerut să beau cu el și nu-l pot refuza. Vrei să înghit eu însumi praful și să adorm înaintea lui?

— Ah! E atât de prevăzător?

— Desigur. Vezi că nu poți să-mi fii de nici un folos?

— Dacă lucrurile stau așa, sigur că ai nevoie de mine! Nu ne rămâne decât o singură soluție: să-l îmbătăm, până când îl facem să se prăbușească sub masă. Ia spune-mi: te încumeți să iei parte la o beție adevărată?

— Hm! Ca să fiu sincer, nu pot să beau prea mult.

— Știu, știu. În schimb, beau eu și pentru tine, după cum știi. Lasă-l pe seama mea! Spune-i o minciună, că m-ai întâlnit pe gang și că mi-ai povestit despre el. Eu sunt născut în Franța, îi cunosc foarte bine pe englezi și-i admir mult. Întreabă-l dacă n-ar vrea să-i țin tovărășie. În sfârșit, scornește orice minciună îți trece prin minte, ca să-mi primească tovărășia! Doar nu ești prost și te pricepi să

îndrugi ce trebuie. Mă duc să-l înștiințez pe derviş și să-l conving că trebuie să aștepte până când îl îmbătăm pe englez. După aceea, vii să mă iei. Și acum, șterge-o, ca să nu-i bată la ochi că zăbovești atât de mult!

Lordul sări de pe perne, cu aceeași sprinteală pe care o vădise la urcare. Auzise tot ce-l interesa. Chipul său strălucea de bucurie. Era într-adevăr aventura pe care și-o dorise.

— *Excellent! Indeed!* ^[10], așa cum îmi place! mormăi el, în timp ce așeza pernele la locurile lor, de-a lungul pereților. Când va auzi prietenul meu Kara ben Nemsî despre peripețiile prin care am trecut, sunt sigur că o să recunoască numaidecât că sunt tot atât de iscusit ca și el. Mi-am pândit vrăjmașii și le-am ascultat planurile. Spre norocul meu, omul acela a fost francez și nu chinez, african sau eschimos. Altminteri, n-aș fi înțeles nici un cuvânt din toată convorbirea. Acum, însă, știu ce mă așteaptă. Să poftească! Vor să-l îmbete pe lordul David Lindsay și să-l facă să cadă sub masă. Caraghioșii! O să le arăt că sunt mai șiret ca ei.

Odăița își recăpătase înfățișarea obișnuită. *Sir* David se repezi la ușă și trase zăvorul. Apoi se trânti pe perne și așteaptă liniștit desfășurarea planului făurit în curte de birtaş și prietenul lui. Avu chiar vreme să-și aprindă iar țigara, care se stinsese.

Cârciumarul apăru după câteva clipe, aducând cea de-a doua cană cu vin. Din pricina nerăbdării de a-și vedea planul înfăptuit, grecul părea bănuitor și neliniștit. Lordul observă că vicleanul birtaş își îndrepta mereu privirea spre fereastră și se înveseli, dar fără să se trădeze. Dimpotrivă, vădi obișnuitul său aer nepăsător și puțin prostesc.

— V-am lăsat să așteptați și vă rog să mă iertați, începu birtaşul.

— Da? se miră englezul. Nici n-am băgat de seamă.

— M-am întâlnit cu un prieten și am stat puțin de vorbă. Nu l-am văzut de mult, știți. Se ocupă cu tot felul de afaceri și călătorește prin diferite părți ale țării. E luat drept băștinaș, însă de fapt este francez, născut chiar în Franța. E un bărbat instruit și în afară de aceasta un bun cunoscător și un mare admirator al englezilor.

Și cârmaciul începu să-și ridice prietenul în slava cerului, născocindu-i o sumedenie de însușiri.

Se strădui din răspuseri să stârnească prin nenumărate amănunte curiozitatea lordului și să-i trezească dorința de a cunoaște această persoană atât de înzestrată și atrăgătoare. Iar *sir* David, lăsându-se în voia unei cruzimi îndreptățite, îi ascultă cu neobosită atenție pălăvrăgeala, mulțumindu-se să dea mereu din cap.

În cele din urmă, grecul începu să gâfâie și constată că i-a secăt izvorul născocirilor. Mai mult, el observă că a început să se contrazică în ceea ce povestea și să repete unele amănunte cu privire la viața ciudată a prietenului său. Și se opri. Acum, lordul se hotărî în sfârșit să deschidă gura, ca să răsplătească printr-un cuvânt de admirație, după câte se părea, strădania zelosului birtaș, dar în realitate ca să pună capăt acestor palavre plictisitoare și ca să grăbească înfăptuirea planului ce se urzise.

— Ai fi putut să-ți inviți prietenul să bea un pahar de vin cu noi, spuse *sir* David. Dar dacă n-ai făcut-o, trebuie să te jertfești și să-mi ții mai departe tovărășie.

Cuvintele acestea îl înmărmuriră pe birtaș, care nu se așteptase ca pălăvrăgeala lui să dea un rezultat atât de neplăcut și care nădăjduise că, după ce-și va isprăvi minciunile, va alergeră să-și cheme complicele. Ca să nu dea de bănuț, el încercă să se arate tot atât de respectuos ca înainte.

— Nu mi-aș fi îngăduit niciodată să săvârșesc un asemenea lucru. Eu știu cum trebuie să mă port cu un oaspete distins ca dumneavoastră.

— Îți mărturisesc sincer că m-aș fi bucurat să cunosc un om despre care se pot povesti atâtea amănunte interesante. Păcat că a plecat!

— A plecat? Aș! E în odaia din față și bea cafea.

— N-am avut de unde să știu.

— N-ați auzit convorbirea noastră?

— Convorbirea? N-am auzit nimic.

— Adevărat? Am stat în curte de vorbă cu el.

— Habar n-am! Nu obișnuiesc să mă sinchisesc de treburile altora, ci numai de cele care mă privesc pe mine. Acum grăbește-te! Cheamă-ți prietenul! Fiindcă-i francez, trebuie să știe ce înseamnă un vin bun și o să-l prețuiască.

După ce bolborosi câteva cuvinte despre amabilitatea clientului, despre onoare, recunoștință și altele de același fel, birtașul ieși din odaie cu pași mari și iuți. Iar după câteva minute se înapoie, însoțit de complicele său.

Și începu să se desfășoare un chef mic și voios, care ar fi dat unui observator nebănuitor impresia, că cei trei inși se simt bine și-și nutresc cele mai sincere simțăminte. Francezul bea mult și repede, căutând în felul acesta să-l îmboldească și pe lord să-și golească mereu paharul. Nu trecu mult și vinul se termină, astfel că birtașul socoti nimerit să se „jertfească” pentru reușita planului, declarând că oferă și el o cană cu vin. *Sir* David, care nu îngăduia nimănui asemenea gesturi, nu se împotrivi de data aceasta, ci acceptă „cinstea” birtașului. El știa doar care este rostul acestei generozități. Își dădea seama că, după planul celor doi, bancnotele sale erau menite să-i despăgubească de orice cheltuieli făcute în interesul „afacerii”.

Francezul se străduia din răsputeri să-l distreze pe lord, vorbindu-i despre tot ce-i trecea prin minte. În cele din urmă, se interesă despre proiectele de călătorie ale lui *sir* David.

„*Well!* gândi lordul. Acum poate să înceapă dansul. N-am deloc poftă să-mi pierd vremea cu fleacuri și să mă îmbăt.

Și apoi, prezența acestor doi netrebnici mă plictisește.”

— De aici, răspunse, pornesc spre sud, străbat Canalul de Suez ca să intru în Marea Roșie, mă îndrept apoi spre Golful Aden și în cele din urmă ancorez într-un port indian.

— V-ați săturat atât de repede de țara-minune? se miră francezul. Păcat! De fapt, vă înțeleg. Sau călătoriți cumva în interes de afaceri?

— Un lord din Old England nu se ocupă de afaceri.

— Pardon!

— Vreau să-mi desăvârșesc în India aptitudinile mele psihice înnăscute. Când văzu privirile întrebătoare și nedumerite ale ascultătorilor săi adăugă pe un ton serios și important: presupun că vă este cunoscut și dumneavoastră faptul că preoții indieni stăpânesc numeroase elemente tainice în legătură cu lucrurile și forțele metafizice. De fapt, preoții nu îngăduie nici unui străin să pătrundă în cercul lor. De aceea, se va face o excepție cu mine și mi se va acorda dreptul de a-i vizita, mai ales fiindcă, după cum v-am spus adineauri, eu am neobișnuite și înnăscute aptitudini psihice.

Cafegiul rămase cu gura căscată în fața acestei mărturisiri, despre care nu știa ce să creadă. Lordul avea oare mintea scrântită? Sau vinul începuse să-și producă efectul, amețindu-l? Se uită cu luare-aminte la chipul liniștit al englezului, despre care nu s-ar fi putut spune că este nici al unui nebun, nici al unui om beat și i se păru că se află în fața unei enigme.

Francezul însă zâmbi: Sunteți spiritist sau ocultist, *monsieur*?

— Nu, nici una, nici alta. Am numai darul... de a prevedea viitorul...

— Nu se poate!

— Apoi, mai am ceea ce se numește „al doilea obraz”. Ochiul meu spiritual străpunge orice zid, străbate orice piedici și vede până la depărtări nebănuite.

— Dar ceea ce spuneți dumneavoastră... este... este nemaipomenit, nu vă supărați că vă spun!

— În al treilea rând, pot să citesc gândurile oricui, cu foarte mare ușurință.

Sir David mințea cu atâta măiestrie, încât cei doi netrebnici nu mai știau ce să creadă despre el. Grecul tăcu, uluit. Francezul însă ajunsese în cele din urmă la convingerea că lordul suferă de *spleen* și, ca să întrețină buna dispoziție a viitoarei sale victime, se hotărî să ia în serios „sminteala” englezului.

— Ne vedeți uluiți, *monsieur*, spuse el pe un ton de prefăcută seriozitate. Trebuie să vă mărturisesc cinstit că mi-ați trezit curiozitatea. Aș vrea să vă admir și eu aptitudinile despre care ne-ați vorbit.

— Hm! Nu învrednicesc, de fapt, cu asemenea demonstrații decât pe prietenii mei cei mai apropiați.

— De data aceasta vă rog să faceți o excepție!

— Dacă țineți... Dar să știți că o fac numai fiindcă nu vreau să credeți că sunt un fanfaron. Lordul David Lindsay nu poate să îndure o bănuială atât de jignitoare. De aceea, vă voi înfățișa dovada dorită.

Birtașul și „prietenul” său nu bănuiau că au căzut frumos în cursa șiretului lord. *Sir* David îi invită să se așeze pe pernele de lângă peretele opus ușii, iar el făcu întâi o serie de gesturi pregătitoare. Apoi își trecu în jurul gâtului cureaua cu telescopul, își puse umbrela sub brațul stâng și se îndreptă spre ușă, întorcându-se cu fața la cei doi spectatori.

— În primul rând, o privire în viitor! începu lordul. Vă văd pe amândoi... urcați un munte... lângă dumneavoastră este o prăpastie întunecată... alunecați... vă rostogoliți în adânc! Până acum vorbise pe un ton din ce în ce mai tulburat. Fiind sigur de atenția încordată a ascultătorilor săi, începu să-și înăbușe cu grijă glasul, dându-i o intonație misterioasă: deodată apare salvatorul... e un necunoscut, care vă vrea binele... Vă prinde pe amândoi cu câte o mână,

tocmai când credeți că sunteți pierduți și vă salvează. Să nu-l uitați niciodată, domnilor! V-a scăpat de la moarte.

Sir David tăcu. În odaie domnea o liniște apăsătoare. Cei doi netrebnici nu știau ce să spună. Desigur că ei nu înțeleseseră aluzia lordului la planul pe care și-l făuriseră și așteptau celelalte demonstrații.

Dar ei aveau să-l înțeleagă curând, fiindcă lordul era hotărât să continue jocul.

— Acum o privire în depărtare, străbătând pereții acestei încăperi! Văd. Ha! Aceasta este odaia din față, cafeneaua prin care am intrat ca să ajung aici. Într-un colț... aproape că e de necrezut... într-un colț șade omul cu turbanul verde, dervişul care a fugit după mine ca un câine. E adâncit în gânduri. La ce se gândește oare? Aveți răbdare! Îi voi citi îndată gândurile... Aceasta va fi a treia experiență a aptitudinilor mele psihice.

Ascultătorii ciudatului ghicitor și prezicător se simțiră năpădiți de neliniște, din pricina neașteptatelor cuvinte ale străinului și schimbare între ei pe furiș o privire semnificativă. Sir David își dădu seama că trebuia să se grăbească, dacă vrea să asigure izbânda jocului său, pe care o urmărea. El știa că nu se poate bizui pe teama sau pe superstiția grecului ori francezului.

— Dervişul, continuă el, fără să îngăduie celor doi inși puțința de a rosti vreun cuvânt, dervişul se gândește... la mine! Vrea să-mi plătească pe ascuns bobârnacul pe care i l-am tras cu ajutorul umbrelei. Vrea să se răzbune, iar ceilalți vor să-mi ia banii. Da, da, *messieurs!*^[11] Știu totul! Planul vostru s-a năruit. Nu mă las îmbătat, trântit sub masă și jefuit!...

Dar trebui să se oprească. Cei doi ticăloși demascați săriseră în picioare.

— Câine, ai tras cu urechea!

— Ai să ne-o plătești!

Și voia să se năpustească asupra lui *sir* David, dar se retraseră speriați când văzură țeava unui revolver îndreptată amenințător spre ei.

— Stați!

Cei doi rămaseră ținuiți locului.

— Dacă faceți o singură mișcare, vă împușc!

Ei se supuseră poruncii. Dar se mângâiară înjurând, blestemând și amenințând. Între timp, lordul se retrase cu doi pași. Lăsă umbrela să-i alunece de sub braț, duse mâna stângă la spate și deschise ușa.

— Am onoarea să vă salut, domnilor! Vă rog să salutați din parte-mi pe Osman, dervișul! Banii pentru vinul băut îi veți găsi afară pe prag. Rămâneți cu bine și păstrați-mi o amintire frumoasă!

Dintr-o săritură ajunsese în gang, întoarse cheia (când intrase în cârciumă o văzuse în broască), aruncă o bancnotă în fața ușii și se strecură în curte. Se ferise să treacă prin odaia din față, ca să nu-l întâlnească pe derviș și să nu-și pericliteze retragerea.

În urma lui se stârni un tărăboi îngrozitor. Cei închiși în odaie voiau să spargă ușa și în cele din urmă o făcură să sară din țățâni. *Sir* David știa că dervișul și ceilalți clienți se vor alătura cârciumarului și complicei său, așa că trebuia să dispară cât mai curând.

Găsi o ieșire care dădea în stradă și, întrucât nu urmărise în zadar indicațiile cârciumarului cu privire la cartierul în care se rătăcise, descoperi ușor drumul spre iahtul său. Și, cu un aer nepăsător, de parcă s-ar fi înapoiat după cea mai plictisitoare plimbare din câte se pot închipui, începu să urce puntea.

2. Un pictor german

A doua zi, lordul David Lindsay porni iar în căutarea unei aventuri. Cu toate că-i plăcuse întâmplarea trăită în ziua precedentă în cârciuma grecului, socoti că de data aceasta e bine să fie prudent și se îndreptă într-altă direcție. I se părea că nu trebuie să iasă din nou în calea celor doi tovarăși de chef.

În timp ce se afla pe o stradă pe care mișunau numeroși trecători, crezu că zărește în mulțime un turban verde. Dar nu-l luă în seamă, cu toate că se gândi o clipă la Osman, dervișul. Orașul era doar plin de derviși. La urma urmelor, de ce trebuia să fie tocmai acela, al cărui turban bătător la ochi îl zărise în treacăt?

Deodată auzi un cântec și se opri să asculte. Lordul află, din inscripția în limba franceză a firmei atârnată deasupra intrării, că în casa aceea era o cafenea europeană și se hotărî să intre.

În intrarea nu tocmai prietenoasă era întuneric. În stânga era o ușă, pe care David o nimeri din întâmplare.

— Strașnică magherniță! mormăi. Dar poate că se ivește iar o aventură. *Well!*

Deschise ușa și, spre plăcuta sa uimire, intră într-o odaie spațioasă, pe care numeroasele lămpi atârdate de tavan sau fixate în pereții laterali o scaldau într-o lumină orbitoare. Odaia nu avea ferestre, ci numai câteva deschizături în tavan, prin care ieșea fumul de tutun.

În cafenea se afla un mare număr de clienți, în veșminte turcești și europene. Orientalii ședeau adânc ghemuiți în pernele moi, răspândite de-a lungul pereților, fumându-și tăcuți ciubucurile sau narghilelele, iar pe măsuțele joase din fața lor erau puse ceșcuțe orientale de cafea. Europeanii ședeau însă pe scaune în jurul unor mese înalte, își sorbeau cafeaua din cești mari și fumau țigări sau țigarete.

Apariția englezului îmbrăcat atât de ciudat stârni o vâlvă îndreptățită.

— *Müdschüzatly, tschok müdschüzatly!* — strașnic, minunat! murmură un turc, uimit.

Și la mesele europenilor încetară convorbirile. Ochii tuturor se îndreptară spre lord și pe chipurile unora flutură câte un zâmbet batjocoritor, în timp ce alții șopteau cuvinte ca „englez... nebun... *spleen*... paiață”, care făceau ocolul meselor.

Lordul nu se sinchisi de vâlvă pe care o stârnise. Se îndreptă liniștit spre singura masă la care se mai afla un scaun liber și se așează comod, după ce obținut cuvenita îngăduință din partea clientului care ședea pe celălalt scaun.

Câțiva băieți tuciurii treceau ușor printre mese și pe lângă pernele întinse de-a lungul pereților și serveau pipe, tutun, cărbuni aprinși și cafea. Lordul ceru în limba franceză cafea. Comanda îi fu înțeleasă și executată într-un timp scurt. El își scoase curea cu telescopul și o puse la perete alături de umbrelă, își întinse picioarele pe sub masă și scoase din buzunar o tabacheră plină cu țigări. Apoi aruncă o privire cercetătoare clientului din fața sa.

Acesta era un tânăr de vreo douăzeci și patru de ani, cu o statură înaltă și vânjoasă și cu un cap de Adonis, cu trăsături serioase. Chipul său plăcut vădea un aer melancolic, datorită căruia era și mai atrăgător. Tânărul fumase o țigară și voia acum să-și aprindă alta. Îndatoritor, englezul îi întinse tabachera sa.

— Serviți-vă, vă rog!

Tânărul îl privi surprins și se codi să-i urmeze îndemnul. Lordul își duse mâna la buzunarul din dreapta al vestei, scoase o carte de vizită și i-o întinse, zâmbindu-i prietenos.

— Puteți s-o luați.

Pe cartea de vizită scria: „Lordul Lindsay”. Tânărul tresări, uimit și păru că vrea să spună ceva, dar se stăpâni

la timp, luă o țigară din tabachera vecinului său de masă și scoase și el o carte de vizită din buzunar.

— Ah! Aveți și cărți de vizită pe aici? se miră lordul. Credeam că obiceiurile occidentale n-au făcut progrese atât de mari în Orient!

— Eu nu sunt turc, după cum vede și domnul lord, de altfel.

Pe cartea sa de vizită erau scrise în limba germană cuvintele „Paul Normann, pictor”.

— Cum? Sunteți german? se miră lordul și gura sa cea largă se căscă atât de mult, încât buzele-i subțiri formară un pătrat perfect. Mi-e dragă Germania. Am rude acolo care se numesc Adlerhorst. Le-am căutat vreme îndelungată, dar n-am izbutit să le găsesc.

— Foarte ciudat, spuse celălalt, pe un ton oarecum rezervat. Rudele unui lord englez nu pot dispărea fără urme!

Și îi aruncă lui *Sir* David o privire uimită.

— Nici eu n-aș fi crezut că este cu putință un asemenea lucru; din păcate, însă, acesta este adevărul. Moșiile lor încăpuseră pe alte mâini și toți membrii familiei dispăruseră. Destine ciudate, hm! Aprindeți-vă țigara — este din Peru. Am vreo opt sau nouă mii de țigări la mine.

— În buzunar? glumi pictorul Normann.

— *Nonsense!* Pe iahtul meu. Trebuia să mă aprovizionez cu un număr atât de mare de țigări, fiindcă-mi plac foarte mult și fiindcă nu știu când mă voi înapoia acasă.

— Nu aveți un țel precis?

— *No*. Vreau să trăiesc aventuri.

— Ce fel de aventuri?

— Întrebarea dumneavoastră e fără rost. N-am venit în Turcia ca să trăiesc o aventură chinezească.

— Așa? se miră Paul Normann, pe care, convorbirea începuse să-l amuze.

— Firește, mormăi lordul, indignat.

— Și-mi puteți împărtăși genul de aventură care vă atrage în mod deosebit?

— Sunteți un german greoi, *sir!* India are tigri. Africa are lei. Vestul Sălbatic are pieile roșii...

— Și Turcia?

— ... are haremuri, *sir*.

— Haremuri?

— *Yes*. Caut o aventură într-un harem. Gândiți-vă la Wolfgang Amadeus Mozart! Răpire, ...pericole. Eliberarea unei turcoaice răpite sau cam ceva în genul ăsta. *Yes*.

Și vorbind, dădea din cap. Iar nasul său, care părea că are o neobișnuită mobilitate, se încovoia de trei ori la fiecare cuvânt.

— Ah! exclamă Normann, surprins într-o măsură oarecare. Glumiți!

— De ce credeți asta? Eu nu glumesc niciodată. Sunt lordul David Lindsay. *Yes*.

Normann zâmbi ușor, aproape compătimitor.

— Râdeți, se miră englezul, fără să se arate totuși jignit. De trei săptămâni cutreier Dardanelele și Bosforul în sus și în jos, în căutarea unei asemenea aventuri. Dar până acum n-am găsit nimic. *Nothing* ^[12]. Tare-i plictisitoare Turcia asta! Am un prieten — tot un german, ca dumneavoastră — căruia îi place foarte mult aventura. Se numește Kara ben Nemsî. Dar el se află acum la apași sau la haddedihi. Nu știu sigur. *Yes*.

Se părea că pictorul vrea să răspundă, dar se abținu. Pe chipul său se ivi o expresie ciudată și, sub îndemnul unei hotărâri subite, spuse lordului pe un ton serios:

— Dacă nutriți într-adevăr asemenea intenții, *mylord*, cred că e bine să vă previn că ele nu se pot realiza atât de ușor cum credeți dumneavoastră.

— V-aș ruga să mă lămuriți. Îmi plăceți mult și m-aș bucura să vă aud părerea. *Yes!*

— Cred că în primul rând trebuie să intrați în legătură cu un om iscusit, care cunoaște bine situația locală.

— Aveți dreptate! Dar unde să caut un asemenea om? Dacă l-aș găsi, l-aș plăti bine, foarte bine. Spuneți-mi, dumneavoastră cunoașteți bine orașul și obiceiurile locale?

Și sprâncenele sale subțiri se înălțară, în așteptarea răspunsului.

— Călătoresc de trei ani prin Turcia și mă aflu de nouă luni în Constantinopol.

— Strașnic! Și ați vrea să colaborăm?

— Cu anumite condiții, da.

— Ca să le putem discuta, ar trebui să vă cunosc mai bine. Într-o asemenea aventură, oricine își poate pierde capul, cu o ușurință de neînchipuit. Pe de altă parte, îndrăgesc primejdiile de orice fel și le-am căutat de multe ori, numai din dorința de a-mi pune forța la încercare și ca să-mi întăresc mușchii, dar...

Voi să continue, dar lordul îl întrerupse:

— Întărirea mușchilor? Strașnică idee! *All right!*^[13] Și eu vreau să mi-i întăresc. Sunteți omul care-mi trebuie, da! Spuneți-mi: sunteți bogat?

— Din păcate, nu.

— Nu-i nimic. O să trăiți o aventură, o aventură cu adevărat turcească și atâta tot! De toate celelalte, mă îngrijesc eu. Plătesc bine, foarte bine. *Well!*

Paul Normann tăcu și reflectă. După un timp, un zâmbet de mulțumire îi flutură pe buze.

— Sunteți un gentleman, răspunse și am încredere în dumneavoastră. Mă voi gândi la propunerea dumneavoastră și voi căuta mijloacele cu ajutorul cărora să ne putem alcătui planul de acțiune. Cât timp rămâneți în Constantinopol?

— Cât timp? Eu pot să rămân oricât îmi place. Firește! *Well!*

— Și unde vă pot găsi?

— Pe iahtul meu. E jos, în port. Îl veți găsi numaidecât. Poartă numele meu și portretul meu în mărime naturală.

— Adevărat?

— Yes. De ce să nu fie adevărat? Și să știți că e un portret foarte reușit. Îmi seamănă perfect. Dumneavoastră ce sunteți, *monsieur* Normann? Peisagist sau portretist?

— Portretist.

— Minunat! O să vă rog să-mi faceți portretul. Vreți?

— Dacă doriți...

— Bine. Putem să începem chiar de mâine. Și-mi voi îngădui să vă dau un aconto asupra lucrării. Aveți cheltuieli, știu!

Și rostind aceste cuvinte, scoase din buzunar portofelul, luă din el un plic și, după ce puse în el o bancnotă, îl lipi cu grijă. Apoi, îl întinse pictorului. Paul Normann se codi câteva clipe să primească plicul, dar în cele din urmă îl luă, fiindcă nasul lui Lindsay începuse să se clatine, amenințător.

— Așadar, mâine începem, spuse lordul. Înainte de amiază. Și acum ce faceți, aveți timp liber?

— Foarte puțin. Am o ședință.

— Ah... un portret?

— Da. Și fiindcă sunteți atât de sincer cu mine, vreau să fiu și eu sincer față de dumneavoastră. Pictez o femeie.

— Cum? Ce? O turcoaică?

— O cercheză.

— *By Jove!* ^[14] E frumoasă?

— De neasemuit!

— *Well!* Dar cum se face că dumneavoastră, un străin, aveți dreptul și prilejul de a o vedea și picta pe femeia aceasta?

— Lucrul este foarte simplu și cu toate acestea peste măsură de ciudat. Știți că negoțul cu slave este interzis. Totuși, el este practicat pe o scară largă. Cele mai frumoase fete cercheze sunt deseori trimise la Istanbul și vândute

apoi fruntașilor împărăției. Cunosco în cartierul cerchez un negustor de sclave, care se ocupă numai de cumpărarea și vinderea frumuseților de prim rang. De curând a primit o cercheză pe care a destinat-o sultanului. S-a dus la colonelul care comandă garda palatului și i-a propus vânzarea cerchezei, dar acesta i-a răspuns că pătrunderea ei în harem nu e chiar atât de ușoară. L-a sfătuit totuși să se adreseze sultanei Validé, mama sultanului și să-i prezinte un portret al fetei, adăugând că bătrâna este binevoitoare și-l va ajuta să-și înfăptuiască dorința. Dar fiindcă nu există nici un pictor mahomedan, negustorul s-a văzut silit să caute un european și m-a ales pe mine.

Lordul îl ascultase cu atenție încordată.

— Câte ședințe ați avut până acum cu ea?

— Cinci.

— Și e într-adevăr atât de frumoasă?

— De o frumusețe răpitoare.

— *Well!* spuse lordul gânditor. Apoi înălță capul, stăpânit parcă de o idee care-l încânta. Ascultați-mă, mister Normann: fata aceasta ar fi foarte nimerită pentru mine. *Yes.*

Pictorul tresări.

— Pentru dumneavoastră? întrebă el, trăgându-și cuvintele.

— *Yes.* Vreau să spun că ea corespunde întocmai scopului pe care îl urmărim. Sărmana fată a fost furată din patria ei și silită să devină sclavă. *Well,* o voi răpi de la negustor.

— Nu se răpește o fată care poate fi cumpărată.

— Pacat!

Nasul lordului coborî trist spre bărbie.

— Cred că... ați putea cumpăra fata.

— Nu. Asta nu e aventură. Pentru atâta lucru nu aveam nevoie să vin la Istanbul!

Pictorul își coborî privirea, puțin dezamăgit, după câte se părea și tăcu.

— *Well!* Voi fi nevoit să am răbdare până ce se va ivi alt prilej și mă bizui pe dumneavoastră. Cereți să vi se umple ceașca!

— Mulțumesc! Aș vrea să plec. Vreau să fiu punctual, ca de obicei.

— Să mergem! Îmi plăceți și vreau să vă însoțesc.

Plătiră și se ridicară de la masă. Când ieșiră din cafenea, lordul îl văzu pe derviș, care nu renunțase la dorința de a se răzbuna și aștepta în preajma casei.

— Tot m-a descoperit! mormăi lordul.

— Cine?

— Dervișul acela. Și ieri s-a ținut după mine.

— Face parte din „casta scâncitorilor”. Vrea să-i dați de pomană. Nu-l luați în seamă!

Se îndreptară spre port și angajară un caic cu două vâsle.

Între Tofane și Fyndykly coborâră. Englezul, care stârni și acolo uimirea trecătorilor, îl însoți pe pictor prin câteva străzi.

— În sfârșit, Normann se opri în fața unei case.

— Am ajuns la țintă și trebuie să mă despart de dumneavoastră, mylord. Aici locuiește Barișa, negustorul de sclave.

— *Well!* Voi găsi singur drumul spre Pera. Așadar, veniți mâine să mă vedeți pe iaht!

— Da.

— *Good bye!* [\[15\]](#)

Lordul Lindsay se întoarse și porni încet pe drumul pe care venise. Normann se uită după el, până când îl văzu dispărând după colțul străzii. Dar nu intră în casa lui Barișa, ci într-o cafenea situată pe partea cealaltă a străzii și comandă o cafea „Mokka”. În timp ce aștepta cafeaua, deschise plicul pe care i-l dăduse lordul și găsi în el cincizeci de pfunzi, adică o mie de mărci.

— O adevărată mană cerească, murmură, încântat. Casa noastră s-a golit. N-aș mai fi avut ce să dau paznicului, așa că n-aș mai fi putut să vorbesc cu Tșita. Tare sunt curios să aud ce o să spună Hermann, când am să-i povestesc întâlnirea mea ciudată de adineauri!

Schimbă bancnotele englezului în monedă turcească, bău cafeaua și ieși iar în stradă.

3. Sclava cercheză

Ca mai toate clădirile din Istanbul, casa negustorului de sclave Barişa era construită din lemn. Ea nu avea nici o fereastră la stradă şi odăile primeau din curte lumina şi aerul. Intrarea nu avea poartă, iar gangul era strâmt şi scund.

Normann bătu la o uşă situată pe partea stângă. Se auzi zgomotul unui zăvor tras pe dinăuntru şi un nas mare ieşi la iveală printr-o gaură. Abia după aceea se deschise uşa.

Nasul aparţinea proprietarului acestei case. El răspunse salutului pictorului cu o politeţe care arăta că artistul era tolerat şi plătit, numai fiindcă era în stare să facă portretul de care negustorul avea neapărată trebuinţă.

— Am privit iar portretul, spuse bătrânul. Sunt mulţumit de el, dar aş vrea să ştiu cât mai ai de lucru, ca să-l isprăveşti.

— Nu ştiu sigur. Culorile se usucă greu, fiindcă ai o casă foarte umedă.

Desigur că nu putea şi nu trebuia să spună lui Barişa că lucra atât de încet, numai fiindcă voia să fie mai multă vreme împreună cu frumoasa cercheză Tşita.

— Cu cât isprăveşti mai curând, cu atât va fi mai mare bacşişul pe care ţi-l dau, în afară de suma cu care ne-am învoit. Du-te, negrul te aşteaptă de mult! Azi ai venit mai târziu ca de obicei.

Normann se îndreptă spre o uşă şi ajunse într-un gang la capătul căruia şedea un negru bătrân, ghemuit pe un covor. Era Ali cel gras, care avea misiunea să ia parte la şedinţă, ca să-l împiedice pe Normann să schimbe vreun cuvânt cu frumoasa cercheză.

Cu toate acestea, pictorul izbutise să îmbuneze inima negrului, cu ajutorul banilor, bineînţeles. El îl lăsase să înţeleagă şi în cele din urmă îl convinsese că trebuie să

vorbească din când în când cu Tșita, ca să-i poată studia în voie diferitele mișcări ale obrazului. La început, paznicul se codise să-și dea consimțământul, dar după un timp se învoise să îndeplinească dorința pictorului, punând mai multe condiții. El ceru pentru fiecare ședință un bacșiș de cincizeci de piaștri, adică zece mărci, apoi stăpânul său nu trebuia să afle nimic despre învoiala lor și, în sfârșit, convorbirile nu puteau să depășească niciodată „cadrul artistic”, adică pictorul nu avea voie să vorbească decât ceea ce era în legătură cu portretul la care lucra. Normann primise condițiile acestea, fiindcă nădăjduia că încetul cu încetul negrul va renunța la severitatea cu care-și îndeplinea însărcinarea.

Când îl văzu pe pictor, paznicul se ridică de pe covor și răspunse salutului cu un zâmbet discret. Apoi deschise o ușă și păși în urma lui Normann într-o odaie luminoasă și prietenoasă, ai cărei pereți de culoare albastră erau împodobiți cu versete din *Coran*, scrise cu litere aurite. De-a lungul unui perete era o canapea roșie, iar în fața ei șevaletul cu portretul cerchezei, acoperit cu un șal fin.

Negrul își puse o mână pe umărul pictorului.

— Mi-ai dat mereu câte cincizeci de piaștri, ca să poți vorbi cu Tșita. Și ți-am îngăduit să vorbești numai cuvinte care nu sunt primejdioase. Dacă-mi dai o sută de piaștri în loc de cincizeci, îți dau voie să vorbești tot ce vrei. Îți convine?

Inima lui Paul Normann săltă de bucurie. Până acum, el nu avusese putința să schimbe cu Tșita nici un cuvânt care să nu aibă vreo legătură cu portretul ei. Normann nu știa nimic despre făptura aceasta încântătoare, de o neasemuită frumusețe, dar își dădea seama că o iubește și că și-ar fi dat și viața ca să o poată face fericită.

— Propunerea ta e serioasă? se grăbi să-l întrebe pe paznic. Dar dacă ne prinde stăpânul tău?

— Nu poate să vă prindă. Eu rămân de pază la ușă. Ei, primești?

— Da.

— Atunci dă-mi cei o sută de piaștri!

Adică douăzeci de mărci. Normann i-ar fi dat și mai mult pentru îngăduința pe care o obținea acum în schimbul acestei sume neînsemnate. Negrul se uită lung la moneda de aur și o vâri încântat în buzunar.

— Ți mulțumesc. Mă duc să o aduc pe Tșita.

Plecă iar Normann se apropie de șevalet. În timp ce descoperirea portretul, mâna îi tremura.

De pe pânză îl privea o capodoperă, o capodoperă a naturii și în același timp o capodoperă a artistului. O lucrare cu inima, cu o inimă afectuoasă și cum era atât de adâncit în admirarea capului fermecător pe care-l înfățișase penelul său, uită cu desăvârșire tot ce-l înconjura. Un glas cunoscut și melodios îl făcu să tresară:

— Allah să te binecuvânteze!

Obrajii i se acoperiră de o roșeață aprinsă. În fața negrului, în mijlocul odăii, se afla Tșita, a cărei făptură și al cărei cap erau înveșmântate într-un văl larg și alb, care lăsa să i se vadă numai ochii.

Covorul moale întins pe podea îi înăbușise pașii, astfel că el n-o auzise intrând. Totuși, își reveni curând și răspunse salutului ei cu un aer serios. Tșita se îndreptă spre canapea și-și scoase vălul. Apoi își desfăcu părul și se întoarse.

— E bine așa?

El dădu din cap, în semn afirmativ și începu să-și amestece culorile, ca să-și poată redobândi stăpânirea de sine. Când își ridică privirea, văzu că Tșita s-a tolănit pe canapea.

Cercheza era îmbrăcată cu grijă: purta pantaloni din cea mai fină mătase de culoare galbenă și o jachetă din aceeași mătase, dar de culoare trandafirie. Jacheta întredeschisă lăsa să iasă o cămașă albă ca zăpada, țesută din cea mai fină muselină. Mânele erau largi și îngăduiau să i se vadă brațele de o albeață încântătoare. Picioarele ei

mici, ce purtau pantofiori din mătase albastră, păreau că aparțin unui copil.

Dar capul ei era cu adevărat fermecător. Tșita era blondă și anume de un blond cenușiu, rareori întâlnit și peste al cărui ton închis flutura o strălucire argintie. Chipul ei vădea o delicioasă și desăvârșită nevinovăție. În același timp, vădea și un aer trist, care împrumuta un farmec ciudat trăsăturilor copilărești ale cerchezei. Obrajii ei erau înconjurați de un păr bogat și cu ondulații naturale, pe care Tșita abia putea să-l îmblânzească.

Ochii negrului alunecau nepăsători deasupra acestei comori de frumusețe, în timp ce Normann se simțea stăpânit de o nemărginită și amețitoare admirație.

El își luase de pe șevalet pensula și paleta.

— N-ai vrea să-ți pleci puțin capul? o întreabă, ca să spună ceva.

Ea se supuse rugăminții lui.

— Prea mult. Stai să-ți arăt!

Își puse pensula deoparte, ca să dea capului poziția dorită. Ea tresări și se feri de mâna lui. Ochii mărturiseau spaima care o năpădise.

— Ce faci? exclamă Tșita cu glas tremurat. Vrei să mori? De ce mă atingi?

— Ai vrea să mor?

— Nu, nu! Dar dacă află stăpânul?

— Nu poate să afle.

— N-o să-i spună Ali?

— Nici un cuvânt.

Ochii ei străluciră.

— Ai vorbit cu el?

— Da. N-o să audă și n-o să vadă nimic.

— Allah să-l binecuvânteze, fiindcă e bun și milostiv!

— Te bucuri când îți vorbesc?

— Ah, de ce mă mai întrebi? Mă gândesc la tine toată ziua și te visez în fiecare noapte. În vise mi se pare că ești un pașă bogat și că vii să mă cumperi.

Tulburat, el îngenunche în fața ei, îi prinse mâinile într-ale sale și o întrebă pe tonul acela de nesfârșită duioșie, pe care glasul omenesc se pare că nu e în stare să-l rostească decât o singură dată în viață:

— Ai merge bucuroasă cu mine, dacă te-aș cumpăra?

— Peste măsură de bucuroasă! Barișa, stăpânul meu, îmi spune mereu că o să mă cumpere sultanul și că eu o să port acolo veșminte și giuvaieruri costisitoare și o să domnesc în haremul lui. Dar eu nu vreau să mă duc la sultan. Tu, numai tu trebuie să mă cumperi. Zâmbetul tău este giuvaierul meu și dragostea ta este îmbrăcămintea mea scumpă. Nu vreau să domnesc, vreau să te iubesc pe tine și să te slujesc toată viața. Dar poți tu să mă cumperi? Stăpânul cere un preț foarte mare. Ești bogat?

— Nu, mărturisi el, trist. Sunt sărac.

— Cu toate acestea, m-aș bucura să merg cu tine. N-am nevoie de altul. Mai bine aș muri!

Și aplecându-se spre urechea lui, îi șopti încet de tot, astfel că Ali n-o putea auzi:

— Scoate-mă de aici! Te urmez oriunde!

— Da, o voi face, îi răspunse el, tot în șoaptă.

— Dar știi că amândoi ne putem pierde viața!

— Mi-o dau bucuros pentru tine. Îți sunt într-adevăr mai drag decât padișahul și comorile lui?

— De o mie de ori mai drag!

— Atunci Allah o să ne ajute, crede-mă. Sunt sigur că o să te scot de aici.

În clipa aceea, paznicul îi preveni:

— Îndepărtați-vă! Vine stăpânul!

Normann îl ascultă și, cu un aer nepăsător, se așeză în fața șevaletului și începu să-și amestece culorile.

După câteva clipe, stăpânul intră în odaie.

— Poți să pleci! spuse artistului pe obişnuitul său ton aspru. Vino mâine!

Normann se întoarse încet spre el.

— N-am terminat încă lucrul de azi, îi răspunse.

— Nu mă privește. A venit cineva care vrea s-o vadă pe Tșita și să-i vorbească. Poate că o s-o cumpere un bey, care plătește tot atât de mult ca sultanul.

Apoi, Barișa se apropie de cercheză și o măsură cu privirea unui cunoscător.

— Trebuie să te vadă așa cum ești acum. Îl voi aduce îndată. Așadar germanule, vino mâine! O să te conducă Ali.

Normann se supuse, amărât și furios. Ca să nu trezească nici o bănuială, se grăbi să-și strângă culorile și să acopere portretul. Când ajunsese în odaia din față, îl văzu pe cel care aștepta. Spre uimirea pictorului, era tocmai dervişul asupra căruia îi atrăsese lordul atenția când ieșiseră împreună din cafenea.

Ce intenții nutrea omul acesta? Se ocupa oare și cu alte îndeletniciri în afară de cerșit? Deodată, Normann se simți stăpânit de o neliniște, căreia nu era în stare să-i găsească o explicație satisfăcătoare.

Se îndreptă cu pași iuți spre port, se urcă într-un caic și ceru barcagiului să-l ducă spre Pera, unde locuia împreună cu un prieten în Piața Ingen Postan.

— Te-ai și înapoiat? se miră prietenul său, care șezuse până atunci la fereastră.

Bărbatul acesta nu era atât de înalt și vânjos ca pictorul. Părul său blond și culoarea deschisă a obrazului său arătau că trebuie să fie originar dintr-o țară nordică.

— Ședința a fost întreruptă, din păcate, tocmai când era mai frumoasă.

Prietenul său îl privi iscoditor.

— Când era mai frumoasă? îl întrebă, curios. Ai vorbit cu ea, prin urmare?

— Da.

— Și?

— Mă iubește, Hermann! Mi-a mărturisit-o ea însăși! Cred că dacă izbutesc s-o cuceresc, voi fi cel mai fericit om din lume!

Hermann îi strânse mâna, bucuros.

— Îți urez din toată inima să ți se îndeplinească dorința!

— Cum? Știam că ești împotriva acestor „sminteli” romantice, cum le numești tu.

— Hm! mormăi Hermann, încurcat, e adevărat că dintr-un anumit punct de vedere, sau mai exact din mai multe puncte de vedere ar trebui să fiu împotriva unor asemenea lucruri. O fată ca modelul tău nu are nici o cultură, nici un fel de cunoștință în vreun domeniu oarecare, nimic. Nu poate fi cerută în căsătorie, nu poate fi cumpărată și așa mai departe. Prin urmare, este o prostie în toate privințele să înjghebi o asemenea legătură. Și cu toate acestea... hm!... am devenit mai îngăduitor.

— De când?

— De alaltăieri.

— Pot să știu cum s-a produs schimbarea aceasta?

— Dacă-mi făgăduiești că n-ai să râzi de mine.

— Îți făgăduiesc. Știu că nu ai obiceiul să te ții de caraghioslăcuri.

— De data aceasta poate că-ți vei schimba părerea, spuse Hermann, zâmbind. Ce-ai zice dacă ai afla că și eu... Și se opri.

— Tu? răsă Paul. Nu se poate! Ție nu ți se poate întâmpla o „sminteală”...!

În loc să-i răspundă, Hermann îi arătă sofa.

Și pictorul privi surprins veșmintele pe care nu le văzuse până atunci.

— Ce-i cu astea? Un rând de veșminte din cele pe care le poartă turcoaicele pe stradă!

— După cum vezi! Le voi îmbrăca mai târziu, ca să pot ieși pe stradă.

— Ai înnebunit?

— Puțin de tot! Mă duc la o întâlnire.

— Să știi că se prăbușește cerul! Nu te-ai sinchisit niciodată de vreo femeie... și acum, în Istanbul, începi să te ții de aventuri! Foarte ciudat!

— Poate că nu este decât o aventură, dar poate că o vorba și de o chestiune mai serioasă.

— Îmi dai voie să aflu despre ce e vorba? Desigur, despre o fată?

— Nu știu. Poate că este o femeie.

— Te întreb încă o dată: ai înnebunit?

— Tot atât de puțin cât ai înnebunit și tu, dragul meu prieten! Hai să-ți povestesc! Aprinde-ți... ah, ți-ai aprins țigara! Și trase fără să vrea pe nări fumul răspândit de țigara pictorului. Paul, ai devenit cheltuitor. Țigara asta costă cel puțin...

— Nimic!

— Nu cumva ai...?

— Nu, am primit-o în dar.

— De la cine?

— De la unchiul tău.

— Unchiul... meu? Ești nebun!

— Bine. Așadar, fără introducere: l-am întâlnit azi pe lordul Lindsay.

— Ce? Pe David cel suferind de *spleen* ^[16]? Vrei să mă protestezi?

— Nu. Taci și ascultă-mă, băiete!

Și Normann îi povestește în detaliu întâlnirea sa cu ciudatul englez.

— I-ai spus că eu sunt membru al familiei Adlerhorst? Îl întrebă Hermann.

— N-am pomenit nici un cuvânt despre tine.

— Mai bine. Se pare că unchiul acesta englez e tare ciudat și tare caraghios. Și ține neapărat să aibă o aventură în Istanbul?

— Da.

— Nu mă miră. Dorința aceasta se îmbină perfect cu firea lui. A colindat toate țările lumii și a intrat adeseori în încurcături neplăcute. Și-ți spun drept că m-aș mira, dacă

voi auzi cândva că a murit liniștit în patul lui. Dacă-mi îngădui să-ți dau un sfat, nu te împrieteni prea mult cu el!

— Dimpotrivă, Hermann. Cred că o să-i încredințez un rol însemnat chiar în chestiunea legăturii mele cu Tșita! Dar să lăsăm asta pentru mai târziu și să ne ocupăm acum mai bine de povestea ta de dragoste.

— În care tu ai să joci un rol important, chiar astăzi dacă nu te superi.

— Ce rol?

— Să ne păzești de apropierea cuiva, în timpul întâlnirii.

— S-a făcut, Hermann! Dar povestește-mi mai întâi cum te-a sedus turcoaica aceasta.

Hermann se așează pe un scaun, își aprinse o țigară și începu să povestească:

— Știi că „Valea apelor dulci” este un loc de excursie și distracții, preferat de populația locală. Locul acesta este vizitat mai ales de femei, care pornesc într-acolo în carele cu boi atât de cunoscute, dornice să trăiască cel puțin câteva ore într-o libertate deplină și binefăcătoare. De curând, am fost și eu în valea aceea. După ce am cutreierat valea în diferite direcții, am intrat într-o pădurice de platani, unde am fost întâmpinat de zgomotul plăcut al unor glasuri de femei și al unor râsete voioase. S-ar fi convenit să mă retrag, dar vreau să fiu sincer și-ți mărturisesc adevărul: m-a biruit curiozitatea. Voiam să văd și eu o dată de aproape femeile mahomedane, așa că m-am furișat cu băgare de seamă printre pomi. În cele din urmă, am zărit un loc pe care se jucau mai multe femei tinere.

— Femei tinere? Hm!... De unde știi că erau tinere? În vălurile lor groaznice, în formă de saci, n-ai putea să deosebești nici pe Venus de bunica!

— Nu, femeile acelea erau îmbrăcate în veșminte de casă. După un timp, privirea mi s-a oprit asupra uneia dintre ele. Era o făptură de o drăgălășenie fermecătoare, crede-mă. Și în timp ce se apropia de locul unde stăteam eu la pândă, am văzut că pe un deget purta un giuvaier

orbitor. Am părăsit ascunzătoarea abia după ce le-am văzut plecând și îndreptându-se spre carele cu boi care așteptau la marginea păduricii. Dar le-am ajuns tocmai în clipa când o pereche de boi se speriasse și se poticnise. Conducătorul carului se răsturnase, vitele începuseră să fugă, trăgând carul în urma lor și eu alergam după ele. Femeile din car strigau din răspuțeri după ajutor. În cele din urmă, izbutii să opresc boii. Din pricina iuțelii cu care fusese târât carul, perdelele se dăduseră în lături și una din femeile acoperite de vâl îmi întinse o mână fină și albă. „Ești francez, îmi spuse cu glas dulce, îți mulțumesc după obiceiul patriei tale!” Pe mâna ei zării giuvaierul care mă orbise în pădurice. Îi sărutai mâna o dată... de două ori... de trei ori... și abia atunci și-o retrase, în timp ce tovarășele ei râdeau. Când ajunseră în oraș, carele se despărțiră. Nu voiam să atrag atenția asupra mea, așa că, urmărindu-le de la depărtare prea mare, n-am putut să văd unde locuiește frumoasa care-mi plăcuse.

— Păcat!

— Alaltăieri am fost în bazarul negustorilor de muselinuri. Deodată a intrat o femeie acoperită de vâl și a cerut să i se arate diferite bucăți de marfă. Era același glas și aceeași mânuță cu giuvaierul orbitor. Desigur că nu i-am putut vorbi. Dar fiindcă am pierdut-o în mulțime, m-am gândit ieri să mă duc iar la bazar și după câteva clipe a apărut și ea.

— Ah! Și de data aceasta ai vorbit cu ea?

— Da. Însă am fost nevoit, bineînțeles, să dau negustorului o sumă mărișoară, ca să-l conving să-și facă de lucru în fundul prăvăliei. Și cum micile noastre averi sunt comune, mi-a fost aproape teamă, din pricină că ne-au rămas foarte puțini bani, că te vei supăra de cheltuiala aceasta mare și neprevăzută.

— Lasă prostiile, Hermann! Ți-am spus doar ce sumă am primit din partea lordului. Continuă!

— Ești trandafirul din „Valea apelor dulci”? I-am șoptit. Ea se codi să-mi răspundă.

— Lasă-mă să-ți văd obrazul o clipă, o rugai.

— Ești îndrăzneț, străine!

— De dragul tău am venit aici. Aveam presimțirea că o să vii și tu. Te voi urma azi, ca să văd unde locuiești.

— Să n-o faci, pentru numele lui Allah!

— Renunț, dacă-mi făgăduiești că ai să mai vii.

— Voi veni.

— Lasă-mă să-ți vorbesc o dată nestânjenit de nimeni! Fii îndurătoare!

În clipa aceea se înapoie negustorul. Vorbisem repede, dar timpul se scursese cu atâta iuțeală, încât nu avusesem când să obțin un răspuns hotărât. Nu puteam să mai rămân; trebuia să plătesc și să plec. Mă oprii în fața prăvăliei vecine și mă prefăcui că privesc mărfurile expuse pe lăzi. Frumoasa ieși după câteva clipe, mă zări și trecu pe lângă mine.

— Nu veni după mine! îmi șopti.

— Te ascult dacă mâine îmi vei spune unde te pot întâlni! Îi șoptii la rândul meu.

Ea dădu din cap și eu n-o urmaî. Eram nerăbdător să văd dacă-și va ține făgăduiala și va veni. Negustorul nu ne dădu nici un prilej să stăm de vorba, dar ea avu grijă să-mi arunce pe furiș un bilet. Scăpai desigur batista, mă aplecai repede și-o ridicai împreună cu biletul.

— Ce scria în bilet?

— Iată-l! Poți să-l citești.

Și Hermann dădu prietenului său biletul frumoasei. Pe el erau scrise cu litere latine următoarele cuvinte în limba turcă:

„Hermann Wallert effendi! Vino azi la ora zece în marele cimitir dintre Mewlewi Hane și Topdisler Köj. Eu voi fi în colțul de nord-vest, sub iederă.”

— Ce, știe cum te numești?

— Așa-i că te miri și tu?

— Firește! E doar o adevărată enigmă! Dar lasă că până la urmă o voi dezlega. Ora zece înseamnă aici vreo două ore înainte de apusul soarelui. Vrei să te duci îmbrăcat în haine femeiești?

— Nu. Aș atrage atenția asupra mea dacă aș trece golful îmbrăcat femeiește și dacă m-aș îndrepta așa spre cimitir. Vom vizita cimitirul ca orice curioși, având costumul la noi. Dacă nu se întrevade nici o primejdie, rămân în hainele mele — dacă situația devine delicată, îmi îmbrac repede costumul femeiesc. Cimitirul seamănă cu o pădure. Sunt destule locuri ascunse ca să mă pot deghiza fără să fiu observat.

— Dacă plecăm acum, ajungem acolo puțin înainte de ora stabilită, nu-i așa?

— Da. Hai să împachetăm frumos costumul și să-l atârnăm de cureaua mea; nimeni n-o să-l bage în seamă.

După câteva minute, cei doi prieteni ședeau într-un caic și treceau Cornul de Aur. Caicurile acestea sunt niște bărci lungi și înguste care pot fi vâslite ușor și cu mare repeziciune, dar în care se poate sta numai cu picioarele încrucișate, după obiceiul oriental.

4. În cimitirul turcesc

Cei doi europeni coborâră pe malul celălalt și Paul Normann plăti luntrașului. După câteva clipe, un bărbat îmbrăcat în haine simple de muncitor se apropie de Wallert.

— Tu ești Wallert efendi? îl întreabă.

— Da, răspunse cel întrebat, mirându-se că străinul acela îi cunoaște numele.

— Sunt trimis să-ți spun că trebuie să fii atent, să te păzești.

Și rostind aceste cuvinte, voi să se îndepărteze, dar Wallert îl prinse de braț.

— Unde trebuie să mă păzesc?

— Nu știu. Poate în cimitir.

— Cine te-a trimis să-mi spui?

— Ea.

Apoi, necunoscutul se smulse din strânsoarea lui Wallert și fugi. Faptul era din cale afară de ciudat.

Occidentul e deprins să vadă Orientul într-o lumină romantică. Din păcate, însă, romantismul acesta dispare când e privit de aproape și în urma lui nu rămâne decât primejdia care se prăvălește asupra străinului, fie din pricină că el nu-i bănuiește existența, fie din pricină că o nesocotește.

Cei doi prieteni trăiseră însă suficientă vreme în Orient, ca să-i poată prețui părțile luminoase fără a le uita totuși pe cele umbrite. De aceea, Paul Normann se grăbi să întrebe:

— Ești înarmat?

— Pe aici nu merge nimeni neînarmat. Și presupun că ai cel puțin un cuțit la tine.

— Desigur.

— Un cuțit este uneori mai folositor decât un pistol, care face prea mult zgomot. Cuțitul lucrează în facere și-ți

îngăduie să dispari, înainte ca alții să observe că ai fost nevoit să te aperi.

Ei porniră de-a lungul zidului care se întinde de la Palatul lui Constantin în jos, spre Jeni Bagtşe. Acolo se afla cimitirul care constituia ținta plimbării lor.

Deodată, Hermann își prinse prietenul de braț.

— Ia uită-te puțin la făptura aceea, lângă apeduct! Dacă nu e un englez și încă unul smintit, să-mi faci ce vrei!

Acolo unde apeductul vine dinspre Edrene Kapusi, ca să se îndrepte pe drumul ce duce la Rodosto, păsea un om înalt și slab. Deși putea fi văzut numai din spate, se recunoștea limpede că făptura aceea avea jobenul, haina, pantalonii și chiar încălțăminte dintr-o stofă cenușie cu pătrățele.

— Ah, cum a ajuns ăsta aici? râse Paul Normann. Îngăduie-mi să ți-l prezint pe unchiul tău, lordul Lindsay!

— ăsta e?

— În carne și oase.

— Atunci e adevărat ceea ce am auzit despre el. E smintit!

— Nu smintit, dar foarte ciudat. Ai să te convingi când vei sta de vorbă cu el. Iată-l că dispăre printre pomi. Noi vom face un ocol, ca să ajungem la poartă.

Cimitirul se întinde pe o suprafață foarte mare și are mai multe intrări și ieșiri. Cei doi prieteni se îndreptară spre intrarea principală și văzură un turc, de vârstă mijlocie, care se uita la ei cu ochi iscoditori. Când trecură pe lângă el, turcul ridică mâna și le făcu semn să se oprească.

— Stați! Sunt paznicul cimitirului. Sunteți francezi?

— Da, răspunse Paul Normann. Vezi doar cum suntem îmbrăcați.

— Da, văd. Și tocmai de aceea am datoria să vă previn.

— Nu te înțeleg.

— Legea Profetului nu îngăduie intrarea necredincioșilor în locurile unde adepții Islamului își dorm somnul vieții

veșnice. Și chiar dacă în nesfârșita sa bunătate sultanul a îngăduit francezilor să pătrundă în asemenea locuri, ca să vadă cum cei evlavioși își respectă morții, lucrul acesta impune anumite condiții.

— Foarte frumos, prietene! Să-ți auzim condițiile!

— Timpul meu este prețios și dacă îmi voi folosi glasul ca să vorbesc, aveți datoria să-mi răsplătiți bunătatea, arătându-vă recunoscători.

— Adică vrei un bacșiș?

— Da.

Bacșiș este cuvântul cel mai des întrebuințat și auzit în Orient. Paul Normann scoase o monedă și i-o întinse. Încântat, paznicul dădu din cap.

— Sunteți un om înțelept și aveți o inimă miloasă, spuse. De aceea, nu vreau să vă impun cunoașterea tuturor condițiilor ce se aplică în cimitir și mă voi mulțumi să vă vorbesc numai despre două din ele: dacă vedeți un credincios care se roagă în timpul zilei, respectați-i cucernicia și nu-i tulburați liniștea. Dacă ajungeți în despărțitura destinată femeilor, anume acolo unde crește iedera, închideți-vă ochii și îndepărtați-vă în grabă, fiindcă frumusețea nevestelor și ficelor noastre nu vă privește pe voi. Cel care păcătuiește împotriva acestor rânduieli suferă o pedeapsă aspră.

Și le întoarse spatele, îndepărtându-se.

— Știam astea și fără să le auzim de la el, râse Paul Normann. Tot ce-l preocupa era bacșișul. El nu știe, sârmanul, că noi am venit aici tocmai pentru una din frumusețile acestea „interzise”. Așadar, să ne îndepărtăm spre nord-vest și să căutăm iedera!

Porniră pe o cărare, care se strecura printre morminte și grupurile de chiparoși și ducea în partea de nord-vest a cimitirului. Pe la jumătatea drumului se afla o bancă — o raritate într-un cimitir oriental — și pe ea ședea un turc bogat îmbrăcat, care îi măsură cu priviri iscoditoare pe cei doi tineri.

— Uită-te la ăsta! spuse Hermann Wallert. Ține-i minte chipul! Poate că o să faci odată portretul vreunui căpitan de bandiți.

— Da, într-adevăr, are chipul unui ins vrednic de spânzurătoare. De ce s-o fi uitând la noi cu atâta atenție? S-ar părea că stă aici ca să ne supravegheze.

În timp ce ei își continuară drumul, „căpitanul de bandiți” dădu din cap, mulțumit:

„Unul este... blond, Da, se potrivește foarte bine cu indicația ce mi s-a dat. Dar nu e singur. De ce l-a adus pe celălalt european? O fi poate pictorul, care locuiește împreună cu el? Bine, în loc să prindem un răufăcător, vom prinde doi.”

Se ridică de pe bancă și porni încet pe urma celor doi inși până la un grup de pomi; în preajma pomilor se aflau câțiva bărbați a căror înfățișare era dintre cele mai respingătoare.

— I-ați văzut pe cei doi francezi care au trecut adineauri pe aici?

— Da, domnule!

— Cel mai mic este omul nostru. Să-l prindeți! Dacă prietenul lui îi sare în ajutor, puneți mâna și pe el! Doi dintre voi pornesc înainte la intrarea în chioșcul cu iederă, așteaptă acolo semnul stabilit, intră și-l înșfacă. Toți ceilalți ocupă ieșirile, pentru cazul când omul nostru va izbuti totuși să iasă din chioșc. Eu mă înapoiez la bancă și aștept.

Între timp, cei doi prieteni ajunseseră la grupul de pomi. Ei observaseră pe oamenii turcului de pe bancă.

— Aceștia sunt soldați în slujba poliției, spuse Paul Normann. Prezența lor mi se pare foarte ciudată!

— Și mie. Care le-o fi rostul?

— În orice caz, n-au venit din întâmplare. Fără îndoială că urmăresc pe cineva.

— Nu cumva pe mine?

— N-aș crede, dar nu știu de ce-mi bate inima. Să fie oare o presimțire, sau este neliniștea pricinuită de faptul că

nu avem conștiința curată? Poate că ar fi mai bine să renunțăm la aventură.

— Nici nu mă gândesc. Trebuie neapărat să-i vorbesc!

— Asta e bună! Mai întâi ai fost tu neliniștit din cauza mea, acum e rândul meu să fiu îngrijorat din cauza ta. Prezența acestor polițiști ne îndeamnă să fim și mai prevăzători. Nu uita de omul care ne-a întâmpinat când am coborât pe mal. Toate acestea îmi dau de gândit, îți spun drept.

— Frumoasa o fi fost oprită să vină, fiindcă i s-a descoperit intenția?

— Aș! Cum ar fi fost cu puțință un astfel de lucru?

— Poate că s-a destăinuit unei prietene din harem. Aceasta o fi trădat-o și acum s-a pus la cale arestarea mea în locul stabilit pentru întâlnire.

— Ceea ce spui tu ar putea să fie adevărat. Dacă presupunerea ta este întemeiată, înseamnă că adorata ta a găsit prilejul și mijlocul de a te preveni.

— Așa se pare!

— Să ne gândim că lucrurile ar putea să iasă prost, ca să ne bucurăm cu atât mai mult în cazul când se sfârșesc cu bine. Prin urmare, presupunând că polițiștii aceia au venit în cimitir pentru tine, ei știu ce cauți aici și te vor urmări până în locul unde ai stabilit întâlnirea, ca să te prindă.

— Ar fi o încurcătură drăcească. Mahomedanul nu știe de glumă când e vorba de o femeie frumoasă. E drept că ministrul nostru ar putea să intervină, dar... dar... hm!

— Ah, mi se pare că nu mai ești atât de îndrăgostit.

— Dimpotrivă! Nu mă sperie primejdia! Dar tot trebuie să fii prevăzător. Știi, Paul, polițiștii nu mă pot aresta, înainte de a-mi supraveghea mișcările...

— Ai dreptate.

— Și atunci, ne folosim de aceleași arme. Dacă mă supraveghează ei pe mine, îi supraveghezi și tu pe ei! Tu o să-ți dai numaidecât seama dacă mă pândesc și mă

înștiințezi printr-un semn oarecare, ca să știu că trebuie să mă păzesc și să fug.

— Bine!

— Printr-o fluierătură.

— Nu-i un semn bun. Poate că și ei fluieră. Și apoi, nu știu dacă voi fi atât de aproape de tine, ca să te pot preveni printr-o fluierătură. Să facem întâi o recunoaștere. În felul acesta ne vom păzi mai bine pielea.

— În nici un caz n-o să-i las să mă aresteze. Știi că nu mă tem de câțiva inși și apoi am la mine și cuțitul și revolverul. Dar am ajuns la colțul cimitirului.

Ajunseseră într-adevăr în fața locului de care vorbise frumoasa în bilet. Zidul din colțul cimitirului era acoperit cu iederă. Lujerii ei fuseseră întinși cu ajutorul unor proptele și alcătuiau numeroase chioșcuri, înăuntrul cărora în zilele călduroase era o umbră binefăcătoare. Dar care dintre chioșcuri era cel unde trebuia să vină frumoasa?

— În tot cazul, nu ne este interzis să privim înăuntrul chioșcurilor, spuse Normann. Ia uită-te dacă ți-a venit îngerul și după aceea...

Se opri, fiindcă în fața lor apărură deodată o femeie zveltă și acoperită cu un vâl des; după ce-și duse mâna la piept, femeia se retrase.

— Ea este, ea este! exclamă Hermann Wallert, încântat.

— Ai recunoscut-o? Din pricina vălurilor, care le acoperă ca niște saci, femeile acestea seamănă între ele ca ouăle.

— Ea este. Îți jur.

— Bine. Du-te, dar nu-i spune deocamdată nimic despre mine. Ascultă: pe aici există atât de mulți vulturi negri, încât țipătul lor nu stârnește mirarea nimănui. Dacă observ că te pândesc polițiștii, imit țipătul ascuțit al unei păsări dintre acestea de două ori în șir. Când auzi țipătul, înseamnă că ești în primejdie și trebuie să fugi.

— Încotro?

— Înăuntrul chioșcului, spre zid. Poate că acolo ai timp să îmbraci hainele femeiești. Într-un minut poți să-ți tragi

pantalonii și bluza peste haine și poți să-ți legi turbanul femeiesc. Îți pui repede vălul și nimeni nu te mai recunoaște.

— Și ea? O las pe mâna lor?

— Doar nu poți s-o răpești ziua, în văzul atâtor inși! Și dacă nu ești găsit în tovărășia ei, nu ți se poate face nimic. Așadar, înainte! sări în apă și să sperăm că n-o să fie prea adâncă. Te aștept în preajma intrării principale. Și acum, voi începe să joc pentru tine rolul providenței.

Paul Normann se îndreptă spre un mormânt care-i atrăsese mai înainte atenția. În fața lui se afla o salcie pletoasă, ale cărei ramuri coborâseră până deasupra mormântului. Frunzele erau atât de numeroase și de dese, încât alcătuiau o ascunzătoare minunată, pe care Normann o prețui într-un mod deosebit și se hotărî s-o folosească. Își roti privirea în jur și, incredințându-se că nu este observat, se strecură ușor și repede printre frunze și se așază la pândă.

Locul acela părea creat anume pentru misiunea pe care trebuia s-o îndeplinească. Dacă îndepărta puțin frunzele, se putea uita în voie în toate direcțiile.

După câțva timp de așteptare încordată și nerăbdătoare, se auziră pași. Prietenul credincios își croi o mică deschizătură printre frunze și se uită. La o depărtare oarecare el văzu doi cavasi, care stăteau în spatele unui chiparos înalt. Cei din chioșcul acoperit de iederă nu puteau să-i vadă, însă Normann își dădu seama din gesturile și privirile lor că pândeau pe Wallert și pe frumoasa cu care stătea el de vorbă. Unul dintre ei își scoase câteva curele din buzunar, agățându-și-le de cingătoare.

„Aha! se gândi Paul Normann. Prin urmare, e adevărat! Vor să îl aresteze. Aici sunt doi, însă ceilalți au ocupat desigur numeroasele ieșiri ale cimitirului. Trebuie să-l înștiințez pe Hermann, ca să știe că e urmărit.”

Și țipă de două ori, imitând vulturul negru, cum se înțelesese cu prietenul său. Izbuti să imite atât de bine țipătul păsării, încât cei doi polițiști își întoarseră capul în toate direcțiile, ca s-o vadă.

Nu trecuseră nici cinci minute de la intrarea lui Hermann Wallert în chioșc. Mai trecură cinci minute și din chioșc răsună o fluierătură care îi îndemnă pe cei doi polițiști să se repeadă într-acolo.

„Cerule! își zise în gând Paul Normann. Tare sunt curios să văd ce-o să se întâmple! L-au prins, ori m-a auzit la timp și a izbutit să-mi urmeze sfaturile?”

După câteva clipe făptura cu înfățișare femeiască se ivi în fața chioșcului. Vălul era dat în lături, așa că Paul Normann putu să-i vadă chipul.

„Drace! tresări pictorul. Sub veșmintele acestea se ascunde un băiat! Da, polițiștii au venit în cimitir ca să-l pândească pe Hermann. Sper c-a reușit să scape! Acum trebuie să am grijă de mine.”

Dacă mă găsesc aici, n-o să-mi meargă prea bine. Mă voi strecura ușor, cum se furișează o căpetenie indiană prin pădurea seculară. Unde sunt oare cei doi polițiști? În tot cazul a reușit să fugă. Ah, iată că se apropie frumoasa! Dacă aș putea să-i dau o lovitură de picior sau cel puțin să-i trag o palmă zdravănă, zău că m-aș bucura!

Băiatul deghizat își acoperise între timp obrazul cu vălul pe care-l purta și se îndrepta spre ieșire.

Paul Normann se încredință că nu-l vede nimeni și ieși din ascunzătoare. Uitându-se iscoditor în toate direcțiile, el se furișă cu băgare de seamă printre platani, salcâmi, chiparoși și printre numeroșii copăcei care umpleau cimitirul, ca să se îndepărteze cât mai curând de locul „fatal”. Și ajungând într-un loc deschis, pe care nu-l putea ocoli, se gândi că e bine să se oprească și să se convingă că nu-l amenință nici o primejdie. Deodată văzu în dreapta pe unul dintre polițiști, în timp ce în stânga stătea celălalt, care părea că-și așteaptă tovarășul.

— Să mă înapoiez, ca să nu mă observe? se întreabă Normann. Nu. Tot trebuie să mă vadă, așa că e bine să ies cât mai curând la iveală. Nu mi se poate aduce nici o învinuire, așa că nu am de ce să mă tem. Să începem jocul!

Rostindu-și acest îndemn, se descoperi și îngenunche, în fața mormântului lângă care ajunsese. Mormântul se afla chiar la marginea unei alei, așa că Paul putea să audă pașii polițistului care se apropia. Totuși, împrumută un aer liniștit și nevinovat, prefăcându-se că se roagă.

Polițistul se opri. Îl recunoscuse pe cel pe care avea ordin să-l caute și era uimit că vede un creștin rugându-se la mormântul unui mahomedan.

— Ce faci aici? îl întreabă după câțva timp de gândire.

Paul Normann își întoarse repede capul, de parcă glasul polițistului l-ar fi speriat.

— Mă rog, răspunse.

— Dar nu ai voie!

— De ce?

— Evlavia unui necredincios pângărește locul de odihnă al credincioșilor. Și apoi, ce cauți în cimitirul mahomedan?

— Nu te privește! Urmează-ți drumul pe care ai pornit și eu mi-l urmez pe al meu!

— O să-l urmezi, dacă o să poți. Mai întâi însă am să te duc la efendi.

— La care efendi?

— O să vezi îndată. Ridică-te și pornește! N-am timp de pierdut.

— Știi ce înseamnă să te porți urât cu un francez? Ce-am făcut, de te încumeți să-mi vorbești ca unui criminal sau hoț?

— O să-ți spună efendi. Hai, pornește odată!

Paul Normann nu se mai codi și fu dus până la banca pe care ședea turcul cu chip de tâlhar, efendi de care îi pomenise polițistul. La oarecare depărtare de el se afla băiatul, care-și scosese între timp veșmintele femeiești. Ochii experimentați ai pictorului îl recunoscuseră imediat.

Când îl zări pe cel arestat, efendi își încruntă sprâncenele.

— De ce numai pe acesta? se răsti la polițist. Unde e celălalt?

Polițistul își încrucișă brațele pe piept și se aplecă aproape până la pământ.

— Nevrednica ta slugă l-a văzut numai pe acesta și l-a arestat. Camarazii mei îl vor prinde și pe celălalt.

— Supraveghează-l, să nu ne scape!

Dar Paul Normann nu era dispus să îndure aceste măsuri polițienești, fără să se împotrivească; de aceea, se îndreptă spre efendi.

— Am fost silit să vin aici. Cine-ți dă dreptul să faci uz de forță împotriva mea?

— Taci! Eu sunt Ibrahim bey și ai dreptul să deschizi gura numai când te întreb!

— Nu voi tăcea decât după ce voi afla de ce s-a încumetat omul acesta să pună mâna pe mine.

— Știi tu de ce, câine și seducător ce ești!

— Ce? Mă insultă? Bine, mă supun, ca să nu fi pedepsit pentru insultarea unui german.

Și rostind aceste cuvinte, Paul Normann se întoarse, voind să plece. Dar polițistul îl apucă de braț, iar efendi strigă:

— Să nu îndrăznești să fugi! Dacă mai faci un pas, îi poruncesc să te lege!

Pictorul voi să răspundă, dar tăcu, fiindcă zărise un bărbat pe care nu s-ar fi așteptat câtuși de puțin să-l vadă aici. Bunul lord David a intrat tocmai în clipa aceea pe poartă. La rândul-i și englezul îl văzuse pe pictor și se îndreptă acum spre el cu pași mari și iuți.

— Master Normann! Ce căutați aici?

Și spunând aceste cuvinte, îi întinse mâna; dar polițistul îl împiedică să se apropie de tânărul pictor.

— *Geri-tšek!* spuse polițistul.

Lindsay se uită mirat la Normann.

— Ce vrea ăsta?

— A spus *geri-tšek*, ceea ce înseamnă: dă-te înapoi, pleacă de aici! Este un polițist.

— Ei și?! Ce-i pasă lordului Lindsay de poliție!

— Da, dumneavoastră nu vă pasă, dar eu sunt arestat.

Buzele lordului se îndepărtară iarăși atât de mult, încât alcătuiră un pătrat, ca de obicei, în timp ce nasul său lung deveni mobil, ca în toate împrejurările neobișnuite.

— Ah! Oh! De ce?

Ei vorbiseră în limba engleză. Turcul îi ascultase, fără să intervină. Acum se adresă lordului, tot în englezește, chiar dacă pronunța cuvintele într-un mod îngrozitor.

— Ce treabă aveți cu arestatul?

Prefăcându-se că nu i-a auzit întrebarea, lordul se adresă pictorului:

— *Go on!*^[17] Povestiți-mi!

Paul Normann îi istorisi cum fusese arestat de polițist și i vorbi despre bănuiala sub care se aflau, el și prietenul său, având însă grijă să nu pomenească nici un cuvânt în legătură cu rostul prezenței lor în cimitir.

În timpul acesta trecu pe lângă ei o femeie. Îndemnat de o presimțire care se dovedi îndreptățită, Normann își aruncă privirea spre încălțăminteia femeii acoperită de vâl și dădu ușor din cap, mulțumit. El recunoscuse ghetele lui Hermann Wallert — așadar prietenul său izbutise să scape de cei care îl pândiseră. Fără să fie suspectat și stânjenit de pașă și polițiștii lui, buclucașul îndrăgostit ajunsese la ieșirea din cimitir.

După ce ascultă povestirea pictorului, lordul întreabă:

— *Well!* N-ați vorbit cu polițistul?

— Ba da, însă nu vrea să țină seama de ceea ce-i spun.

— Vă cred! spuse Lindsay. N-ați știut să vă alegeți cuvintele nimerite.

— Ce-aș fi putut să-i mai spun?

— Asta!

Și lordul scoase din buzunar un bacșiș pe care-l apăsă în mâna polițistului. Cine îl cunoștea pe *sir* David știa că în asemenea împrejurări el nu era zgârcit. Într-adevăr, bacșișul lordului se dovedi atât de convingător, încât polițistul făcu o nouă plecăciune, care depășea cu mult pe aceea pe care o făcuse mai înainte șefului său.

— Înălțimea voastră, preaplecata dumneavoastră slugă vă așteaptă poruncile.

— *Well!* Înainte! *Away!* [\[18\]](#)

Era o scenă încântătoare. Nici Lindsay, nici polițistul nu înțelegeau cuvintele pe care și le spuneau unul altuia, dar gesturile pe care le făceau neconținut vorbeau o limbă care nu lăsa nimic de dorit în privința limpezimii. Și ceea ce nu obținuse Paul Normann cu ajutorul atitudinii sale dârze, izbutise englezul să obțină cu ușurință, datorită bacșișului său. Polițistul făcu încă o plecăciune și mai adâncă, se îndepărtă de prizonierul lui Ibrahim bey și nu se mai sinchisi de el.

Firește, pe Ibrahim îl înfuriase intervenția lordului.

— Cine vă dă dreptul să vă amestecați în treburile mele? întrebă el într-o engleză stricată.

— Cine? Eu! David Lindsay. *Well!*

— Mă voi plânge consulului Angliei.

— *Well!*

— Voi cere satisfacție.

— *Well!*

— Voi stărui să fiți pedepsit cu severitate.

— *Well!*

— Îmi veți cere scuze.

— *No.*

— Mă veți cunoaște. Ocară ce urma să fie pricinuită casei mele trebuie să fie ispășită.

— Ocară?... Ce fel de ocară?

— S-a plănuț răpirea favoritei mele.

— Cine a vrut s-o răpească? Omul acesta?

- Nu, prietenul lui.
- Unde e prietenul?
- Îl căutăm.
- Și unde este soția dumneavoastră?
- Acasă, în harem.

— Ah! Oh! Ciudat! Domnul acesta a vrut s-o răpească de aici, dar ea nu este aici. Dar dacă ea nu este aici, nu poate să fie răpită și atunci nu trebuie să fie arestat nimeni sub învinuire de răpire.

Ibrahim bey nu se așteptase la o asemenea concluzie. El își încruntă sprâncenele, necăjit.

— Prietenul acestui om se numește Wallert. A vorbit cu soția mea. Am aflat de convorbirea lor și i-am scris în locul ei un bilet, ca să-l fac să vină aici. Am pus pe sclavul acesta să îmbrace veșminte femeiești, ca să se creadă că este soția mea și câinele s-a întâlnit într-adevăr cu el în chioșc. Aceasta nu este o dovadă suficientă? De aceea îl caut și voi pune să fie pedepsit.

— Yes. Trebuie să i se aplice o pedeapsă. Dar vinovatul nu este mister Wallert, ci dumneavoastră.

— Eu? Nu vă înțeleg.

— Mă veți înțelege îndată, yes. Spuneți că mister Wallert a vrut să vă răpească soția. Este un lucru imposibil, fiindcă ea nici n-a fost aici. Dimpotrivă, dumneavoastră l-ați ademenit să vină aici, ca să-l distrugeți. Cine este vinovat? Să mergem, mister Normann! Nu mai avem ce să facem aici. Am terminat.

Și întorcând spatele efendi-ului, se îndreptă spre poartă, urmat de Paul Normann.

Ibrahim bey își încleștă pumnii și mormăi după ei câteva cuvinte, care desigur nu erau binecuvântări. Apoi își îndreptă privirea spre partea din fund a cimitirului, unde polițiștii erau încă în căutarea lui Wallert. După părerea turcului, el se mai afla în cimitir, fiindcă nu fusese văzut ducându-se spre poartă.

Când cei doi oameni ajunseră în fața porții, lordul Lindsay se opri.

— Strașnică aventură! Neprețuită plăcere! Merită oricât, o avere întreagă! *Yes!*

— Vă mulțumesc din toată inima pentru ajutorul dumneavoastră, mylord.

— Nu trebuie să-mi mulțumiți. Dar vă rog să nu-mi mai spuneți „mylord”! Să nu vă mai aud; spuneți simplu, *sir* David! Suntem prieteni doar.

— Mă voi supune cu plăcere acestei indicații.

— *Well!* Și acum, știți cum se vorbește cu un polițist în țara aceasta?

— Da, lecția pe care mi-ați dat-o astăzi a fost foarte bună, râse pictorul. Desigur însă că ea poate fi aplicată numai de cei care dispun de mijloacele necesare.

— *Yes.* Ce facem acum? Îl așteptăm pe master Wallert?

— Nu e nevoie. El se află de mult în siguranță.

— Nu mai este în cimitir?

— Nu. L-a părăsit înaintea noastră. Dar vă rog să-mi spuneți: cum ați ajuns aici?

— *Well!* Foarte simplu. Știți că sunt mereu în căutarea unei aventuri. Am auzit de curând că turcoaicele vizitează cu plăcere cimitirele, unde trăncănesc și se distrează în voie. De aceea, m-am gândit să vin aici „în recunoaștere”. *Yes.*

— Așa stau lucrurile? Acum vă înțeleg. Să ne continuăm drumul; ne așteaptă prietenul Wallert.

— Unde?

— Jos, la malul unde am coborât când am venit încoace.

Într-adevăr, Wallert îi aștepta într-un caic. Paul Normann făcu prezentările și lordul se uită cu multă luare-aminte la prietenul pictorului.

— *Wonderfull!* ^[19] Ciudată asemănare! În albumul meu de portrete am și portretul unei rude, cu care semănați foarte mult. Capriciile naturii!

Hermann Wallert l-ar fi putut lămuri în câteva cuvinte asupra motivului simplu care determina acest „capriciu al naturii”, dar se hotărâse să amâne explicația pentru o clipă mai prielnică. În timp ce caicul străbătea apa Cornului de Aur, prietenii își povestiră peripețiile prin care trecuseră, în limba engleză, bineînțeles, ca să dea și lordului David Lindsay puțința de a lua parte la convorbire.

Când Hermann Wallert intrase în chioșc, adorata și frumoasa turcoaică îl aștepta într-un colț. Ramurile iederei erau acolo atât de dese și atârnavă în ghirlande atât de lungi, încât ofereau o ascunzătoare minunată.

— Apropie-te! îi șopti ea. Aici nu ne poate descoperi nimeni.

El îi urmă îndemnul și se ascunse îndărătul ramurilor, în timp ce inima îi bătea cu furie. Apoi, el o luă de mână, îi mângâie degetele și atinse inelul cu briliante, pe care-l văzuse de atâtea ori. Ea era făptura pe care o iubea!

Totuși, el se simți năpădit curând de o ciudată neliniște. Întâlnirea aceasta îl dezamăgea; cu totul altfel își închipuise el că va fi prima întâlnire cu iubirea. Ea era lipsită de gingășie sfioasă și atrăgătoare, firească unei îndrăgostite.

— Îți mulțumesc din toată inima că ai venit, îi șopti ea, dar cuvintele păreau silite.

— Ai venit de mult? o întreabă el pe un ton destul de rece.

— De mai bine de o oră. Mi-a fost teamă că n-o să vii. Dar inima îmi spunea că te vei ține de cuvânt.

— După cum vezi, nu te-am lăsat să aștepti în zadar.

— Nu eram sigură că ai să vii, fiindcă nu toți francezii au curajul să se expună unei asemenea primejdii. Cred că n-ai arătat nimănui biletul meu.

— Cine l-a scris? o întreabă el, străduindu-se să-i adreseze un cuvânt afectuos.

— Eu.

— Știi să scrii în limba franceză?

— Desigur. Acum se învață pretutindeni scrierea voastră. Dar de ce n-ai venit singur?

— M-a însoțit un prieten, dar el n-a știut pentru ce-am venit în cimitir și...

Dar se opri, fiindcă auzise semnalul lui Paul Normann: țipătul vulturului negru.

— De ce ai tăcut? întrebă ea. A țipat un vultur. Ce voiai să spui adineauri?

— Că suntem în primejdie.

— Ți-e frică?

— Nu mă tem pentru mine, ci pentru tine. Dacă te găsește cineva cu mine ești pierdută.

— Cine să ne găsească?

— Polițiștii aceia care stăteau sub pomi.

— I-ai văzut? Ah, nu trebuie să ne temem de ei!

— Ba da! Trebuie să te părăsesc. Ne vedem iar în bazarul negustorilor de muselină?

— Da, însă numai dacă mai rămâi acum.

— Nu pot. Viața ta este în primejdie, odată cu a mea. Rămâi cu bine!

Până în clipa aceea, Hermann Wallert nu rostise nici un cuvânt drăgăstos și nu făcuse nici un gest afectuos. Voi să plece, dar ea îl opri, strângându-i mâna.

— Dacă mă iubești cu adevărat, rămâi! spuse ea pe un ton stăruitor.

Ea îl strânse și mai puternic de încheietura mâinii, scoțându-și și cealaltă mână de sub vâlul cu care era acoperită. O rază de soare străpunse iedera și căzu pe un fluier mic, pe care turcoaica îl ținea în mână. Abia acum, adică în clipa când zări fluierul, Hermann Wallert se încredință pe deplin că se află în primejdie și își spuse că ea îl ademenise să vină în cimitir; de aceea, nu trebuia să mai țină seama că femeile constituie „sexul slab”, ci să se gândească la situația neplăcută în care se afla el însuși din pricina vicleniei acestei turcoaice.

Apucând-o cu putere de mâna în care ținea fluierul, îi strigă, indignat:

— Trădătoare! Ți-am înțeles planul!

Își vârî cealaltă mână pe sub vâlul de pe fața femeii și-i căută gâtul; îl strânse cu putere — femeia se sufocă și se prăbuși la pământ.

— O făptură fermecătoare și totuși o trădătoare josnică! se gândi el; dar în clipa când se aplecă și-i înlătură vâlul, ca să-i mai vadă o dată obrazul, tresări, uimit.

— Drace... un bărbat!

Peste măsură de furios, trânti bărbatului deghizat un pumn în tâmplă și-l făcu să-și piardă cunoștința.

Wallert se ridică și se uită în jurul său: chioșcurile vecine erau goale. Străbătu în goană patru chioșcuri, iar într-al cincilea găsi o ascunzătoare prielnică, pe lângă care polițiștii ar fi putut să treacă fără să-l descopere și se hotărî să rămână aici, ca să se deghizeze.

Își desfăcu repede cureaua de pe umeri și desfășură veșmintele femeiești pe care le adusese. Își trase și-și lega pantalonii, îmbracă apoi mantia, își puse turbanul și la urmă vâlul. Încredințat că deghizarea este perfectă, ieși din ascunzătoare și porni cu pași siguri pe alee, cu nădejdea că va ajunge cu bine la poarta cimitirului.

La o depărtare oarecare, zări un polițist, care stătea pe alee, cu spatele la el. Socotind că e bine să-l evite, Wallert se strecură într-un tufiș și, după ce străbătu o alee lăturalnică, se îndreptă spre poarta cimitirului, cu o atitudine demnă și firească și cu pași rari și hotărâți. Deodată își zări prietenul, pe care un polițist îl ținea de braț, stând de vorbă cu turcul care le atrăsese mai înainte atenția, iar în preajma lor îl văzu pe unchiul David, omul acela ciudat care călătorea ca să-și alunge *spleen*-ul. Ce să facă? se gândi o clipă că ar trebui să sară în ajutorul prietenului său, care se afla poate în primejdie, dar își spuse că o asemenea încercare e lipsită de sorți de izbândă. Dimpotrivă, deghizarea lui ar fi putut să înrăutățească

situația. Totodată, el era încredințat că lordul Lindsay va găsi o soluție, ca să-l scoată pe pictor din încurcătură.

Continuându-și liniștit drumul, ieși nestingherit din cimitir și se îndreptă în grabă spre grădina de măslini din apropiere, ca să-și scoată veșmintele femeiești sub ocrotirea pomilor. După aceea, se înapoie tot atât de prudent la poarta cimitirului, ca să urmărească desfășurarea lucrurilor. Când văzu că prietenul său și lordul se îndreaptă spre ieșire, înțelese că aventura s-a sfârșit cu bine, dar nu se apropie de ei, ci porni spre locul unde debarcaseră din caic, gândindu-se că în felul acesta va evita orice nou neajuns. Ajuns pe mal, închirie o luntre și așteaptă. Presupunerea lui că pictorul și *sir* David vor veni în locul acela se dovedi întemeiată; după câteva minute își făcu apariția Paul Normann, teafăr și nevătămat și lordul Lindsay, mai bine dispus ca oricând.

În timpul povestirii lui Hermann Wallert și al însuflețitei convorbiri dintre cei trei europeni, caicul ajunsese la celălalt mal. Debarcară și se îndreptară spre locuința lor. Deodată le ieși în cale tânărul acela cu înfățișare de muncitor, care îl sfătuisese mai înainte pe Wallert să fie prudent. Paul Normann îl recunoscuse și puse mâna pe el.

— Stai! Data trecută ne-ai scăpat, dar acum nu te mai las să fugi.

Personajul acesta misterios era un tânăr de vreo nouăsprezece ani și, în ciuda înfățișării lui simple, se părea că hainele pe care le poartă constituie numai o deghizare. El zâmbi prietenos pictorului, vădind însă și oarecare mândrie.

— Vrei să mă reții?

— Da.

— Dacă n-aș vrea să rămân, nu m-ați putea reține.

— Recunoști că ai vorbit astăzi cu prietenul meu, pe malul celălalt?

— Da.

— Cine te-a trimis?

— N-am voie să spun.

— Ia asta!

Paul Normann scoase din buzunar o monedă de aur și i-o dădu; spre uimirea pictorului, însă, tânărul nu voi să o primească.

— Domnule, nu mă înjosiți! Eu sunt Said, arabadșiul. Eu nu primesc bacșiș. Îndeplinesc poruncile stăpânei, dar nu pentru bani.

Wallert, tot atât de uimit ca și prietenul său, se grăbi să strângă mâna acestui sol ciudat.

— Foarte frumos! Acum te recunosc: ai fost în „Valea apelor dulci”, când s-a speriat perechea aceea de boi, nu-i așa?

— Da. Tu ai oprit vitele furioase și ai salvat-o pe stăpâna mea de la moarte.

— Poți să-mi vorbești despre ea?

— Nu.

— Nu ți-a dat voie?

— Nu. Însă mi-a poruncit să-ți spun numele ei și unde locuiește.

Wallert abia își stăpâni un strigăt de bucurie.

— Și cum se numește?

— Zykyma.

— Unde locuiește?

— Cunoști cimitirul evreiesc care este dincolo de cartierul Khalidşe Oglu?

— Da.

— Acolo sunt două ape care se unesc și se îndreaptă spre pod. Tocmai în colțul format de împreunarea lor este o casă, în mijlocul unei grădini. În casa aceea Ibrahim bey le ascunde pe cele mai frumoase dintre femeile sale.

— Și pe Zykyma?

— Da. Nu te miră că am voie să-ți spun numele stăpânei și unde locuiește, cu toate că până acum ea n-a vrut să le știi?

— Ba da, însă îmi închipui că dorește s-o vizitez.

— Ah, la ce te gândești? Nu, nu poți s-o vizitezi. Dar ea are încredere în tine și se teme că o amenință o mare primejdie. Nădăjduiește că-i vei sări în ajutor, îndată ce vei afla că suferă vreun neajuns. Dar să nu uiți că numai în cazul acesta ai voie să intri în casa ei! De aceea mi-a poruncit să-ți destăinuiesc numele și casa unde locuiește.

— Dar cum o să află că este în primejdie? Mă voi duce chiar astăzi în cimitirul evreiesc.

— Să n-o faci! S-ar putea să-ți pierzi viața și odată cu tine să și-o piardă și alții.

— Vrei să ne trădezi?

— Ar însemna să-mi trădez stăpâna și asta n-am s-o fac niciodată.

— Atunci, n-avem de ce să ne temem. Ascultă ce-ți spun: am fost ademeniți într-o cursă și trebuie să află cum s-au întâmplat lucrurile. Așadar, astă-seară vom fi la locul unde se împreună apele.

— Nu-l cunoști pe Ibrahim bey. E crud și nu v-ar cruța dacă ar observa că dați târcoale în jurul casei lui.

— Nici noi nu-l vom cruța când vom pune mâna pe el. Așadar, poate că tot voi izbuti să vorbesc cu stăpâna ta.

— Nu se poate. Apa e adâncă și largă, zidurile sunt înalte, ușile sunt groase, iar paznicii nu vă vor deschide.

— Nici măcar cu cheia aurului?

— Nu. Ei se tem prea mult de asprimea stăpânului lor, care ar fi în stare să-i ucidă.

— Tu poți vorbi cu stăpâna ta?

— Numai dacă nu știe stăpânul pot să văd pe furiș soarele obrazului ei și să-i aud glasul. Ea mi-a salvat viața și eu îi aștept poruncile ca să i le duc la îndeplinire.

— Ești un băiat bun și credincios. Du-te acasă și Allah să te binecuvânteze! O să ne mai întâlnim.

— Numai când îmi va porunci stăpâna!

— Spune-i că-mi voi pune viața în primejdie, ca s-o văd și ca să-i vorbesc. Ea poate să facă tot ce crede că e nimerit; eu însă nu voi asculta decât de glasul inimii mele.

Solul se îndreaptă spre o ulicioară lăturalnică și dispăru. Lordul Lindsay, căruia Normann îi traduse convorbirea dintre cei doi, se uită mulțumit după trimisul frumoasei.

— *Well*, spuse și-și duse umbrela la umăr ca pe o armă. Iată aventura pe care o căutam. *Yes*. Trebuie să ne întrunim în consiliu de război!

Și porni împreună cu cei doi prieteni spre locuința lor.

— Aș vrea să știu, spuse Paul Normann când intrară în casă, cu cine ai vorbit tu în bazarul negustorului de muselină.

— Acum îmi dau seama că n-am vorbit cu ea.

— Crezi că a fost tot băiatul acela care s-a îmbrăcat azi în veșminte femeiești și te-a așteptat în chioșc?

— Sunt sigur că el a fost. Cine poate să deosebească un corp bărbătesc de unul femeiesc sub vălul acela des?

— Dar inelul? spuneai că l-a avut în deget. Cum îți explici prezența lui?

— Asta e într-adevăr o enigmă. Dar o voi dezlega. Îți repet în primul rând că sunt hotărât să mă țin de cuvânt; astă-seară pornesc spre locul unde se află casa ei, chiar dacă n-aș izbuti decât să-mi dau seama cum ne putem făuri planul de acțiune.

— Vreți să stați la pândă? interveni lordul Lindsay. Ar fi o prostie! Gândiți-vă și-mi veți da dreptate.

— De ce?

— Nu ne putem mulțumi cu atât. Trebuie s-o scoatem de acolo, înțelegeți? *Well!*

— Nu vă pripiți! Îl sfătui pictorul. Asemenea lucruri trebuie chibzuite bine, ca să nu ducă la rezultate neplăcute. Ca să se poată săvârși o răpire, e nevoie și de consimțământul celei care urmează să fie răpită.

— Consimțământul? Prostie! Fata nu trebuie întrebată. În asemenea împrejurări femeile sunt prea fricoase și prea mofturoase. Cunoașteți locul unde se află casa?

— Nu atât de bine cât s-ar cuveni. Am fost în cimitirul evreiesc și am văzut casa. Dar nu e de ajuns.

— Dar apa? Ce știți despre cele două pâraie care se întâlnesc în fața zidului? Sunt largi?

— N-aș putea să vă spun. Ceea ce știu sigur este că apa ambelor pâraie se varsă în mare în fața vechii turnătorii de tunuri.

— *By Jove!* Dacă apa ar fi destul de largă...

— Ce-ar fi?

— Am o idee strașnică. Să punem iahtul meu în funcțiune... Să navigam până la locul unde se întâlnesc apele... ne apropiem de zid... luăm fata... pornim iarăși iahtul... și plecăm cât mai departe, ca să nu ne mai găsească nimeni.

— Vă închipuiți că o răpire este chiar atât de ușoară? râse Hermann Wallert.

— Dumneavoastră credeți că nu? Vă spun eu că este foarte ușoară, numai să știm cum să procedăm. *Yes!*

— Să luăm lucrurile pe îndelete. În primul rând socotesc nimerit să facem o recunoaștere; de aceea, eu mă duc astă-seară în cimitirul evreiesc.

— *Well!* Sunt de acord cu dumneavoastră. Vă însoțesc.

— Unul e de ajuns. Dacă suntem doi sau trei, trezim bănuieli.

— *No.* Unul nu e de ajuns. Am venit la Constantinopol tocmai cu dorința de a trăi o asemenea aventură. Și acum să renunț la plăcerea aceasta lăsând-o altora? Nu, în nici un caz. Merg și eu.

— Gândiți-vă la îmbrăcămintea dumneavoastră! Trebuie să recunoașteți că veți atrage atenția celor care vă vor vedea.

— *Well,* o să mă îmbrac altfel. Am purtat veșminte de kurd, de ce n-aș purta o dată și veșminte turcești?

— Ați fost și în Kurdistan?

— *Yes.* Cu prietenul meu Kara ben Nemsî, care ar fi fost în stare să răpească întreg haremul sultanului, dacă ar fi vrut! Frumoasă țară, dar îngrozitori oameni! Iată amintirea

cu care am plecat de acolo. Și le arată mâna stângă, căreia îi lipseau două degete.

— Prin urmare ați trăit aventuri primejdioase acolo.

— *Yes!* Minunate aventuri! O să vi le povestesc într-o zi. Acum să ne cumpărăm haine.

— Haine? Adică un singur rând.

— *No.* Avem nevoie de trei rânduri; pentru fiecare din noi câte unul. Dacă ne observă cineva, nu trebuie să afle că răpirea a fost săvârșită de francezi.

— Sir, uitați că noi nu suntem milionari.

— *Nevermind!* Eu plătesc. Să nu mai pierdem vremea! Mergem la bazarul de haine, apoi la cimitirul evreiesc, apoi recunoaștere; apoi, răpire. *Yes!*

Și în timp ce lordul vorbea, nasul își reluă mobilitatea, de parcă ar fi împărțășit încântarea lui *sir* David pricinuită de caracterul aventuros al ultimelor ore.

— Nu știu dacă lucrurile se vor desfășura cu repeziciunea pe care o dorim noi, spuse Hermann Wallert. În ce mă privește, aș fi mulțumit dacă am culege deocamdată informații satisfăcătoare de pe urma acțiunii noastre de recunoaștere. Să mergem!

Cei trei prieteni porniră.

Când voiră să iasă în stradă, englezul păși înaintea lor. Dar el se opri deodată și se retrase în pragul ușii.

— Să-l ia dracu'! mormăi *sir* David.

— Pe cine? îl întreabă Paul Normann.

— Pe dervișul acela. E peste drum și stă iar la pândă, ca de obicei.

— Tare aș vrea să știu de ce ne urmărește și ce vrea!

— O să-l fac eu îndată să înțeleagă că trebuie să-și deschidă ochii numai acolo unde nu se află *sir* David Lindsay. *Yes!*

Și după ce rosti aceste cuvinte, lordul se îndreaptă spre derviș.

— *What do you want here* — ce cauți aici?

— *Agnamaț-im*; nu te înțeleg.

— *Away* — șterge-o!
— *Allah inhal el Kelb!* înjură turcul.
— Ce-a spus? îl întrebă lordul Lindsay pe pictor.
— A vorbit în limba arabă; a spus: Dumnezeu să-l blesteme pe câine!

— M-a făcut câine, pe mine, un englez autentic? Stați că-i răspund imediat!

Și-i trânti dervișului câteva perechi de palme răsunătoare.

Dervișul era parcă împietrit; nu răspunse nici un cuvânt și nu schiță nici un gest de apărare. Dar se vedea că fierbe de mânie. Un necredincios se încumetase să lovească pe un fiu credincios al Profetului!

— Să nu avem de îndurat urmări neplăcute, *sir*, spuse Paul Normann, după ce se îndepărtară. În Constantinopol, lovirea unui musulman este extraordinar de primejdioasă pentru un creștin.

— *Why?* ^[20] Trebuia să aștept, până când l-aș fi întâlnit pe ticălosul acesta la Londra sau la Liverpool?

5. Coincidențe ciudate

Bineînțeles, dervișul nu stătea fără rost în fața locuinței celor doi tineri. Ținându-se tot timpul după lordul David, din clipa când îl văzuse coborând de pe iaht, îl urmărise și în ziua când lordul îl însoțise pe Paul Normann până la casa lui Barișa, negustorul de sclavi. Și socotind că ar fi bine să afle oarecare amănunte despre pictor, se hotărî să-l iscodească pe Barișa.

Îndată ce-l zări la ușă, negustorul îi îngădui să intre. Dervișii au reputația de „oameni sfinți”, și, cel puțin în rândurile păturii de jos a poporului, se bucură de un respect deosebit.

— Fii binevenit! îl salută Barișa. Îmi aduci vreo poruncă a lui Allah?

— Nu. Am venit să te rog ceva, adică să-ți cer o informație. Acum ai multe slave frumoase?

— Am totdeauna cele mai frumoase slave pe care le poți găsi în Istanbul. Vrei să-ți înjghebi un harem?

— Nu. Știi doar că ordinul meu îmi interzice un asemenea lucru. Dar am primit din partea unui personaj de frunte însărcinarea de a-i căuta o sclavă, care să-i încânte cu adevărat privirile.

— Domnul acela este bogat?

— Foarte bogat. Nici nu știe că există în țara noastră și monezi de argint, fiindcă are numai din cele de aur.

— Ordinul tău nu te oprește să privești chipul unei femei?

— Ochii mei nu-mi aparțin, ci sunt ai aceluia pentru care voi privi sclava; așadar, n-o văd eu, ci el este cel care se uită la ea.

— Bine. Îți voi arăta toate slavele pe care le am.

Îl conduse pe derviș într-o odaie în care erau adunate de obicei fetele. Dervișul crezuse că-l va găsi aici pe Normann

și, fiindcă nu-l vedea, se întreba unde poate să fie. El presupunea că în casă mai sunt și alte fete, că tânărul stă de vorbă cu una din ele. De aceea, uitându-se la cele pe care i le arăta Barișa, clătină din cap, nemulțumit.

— Astea sunt toate?

— Da.

— Îmi pare rău.

— De ce?

— Beyul care mă trimite mi-a descris în amănunțime înfățișarea aceleia pe care ar vrea s-o cumpere. Între cele pe care le-am văzut însă, n-am găsit nici una care să se potrivească descrierii lui.

— Dar cum trebuie să fie?

— Nu am voie să vorbesc despre fetele care sunt pe placul înălțimii sale. Dacă nu mai ai altele, trebuie să plec.

— Beyul acela este foarte bogat?

— Foarte. Ți-am spus-o doar. Se bucură de favoarea deosebită a sultanului.

— Atunci îți voi mărturisi că mai am într-adevăr o sclavă, una singură. Este cea mai frumoasă din câte am avut vreodată și voiam s-o ofer sultanului.

— Allah să-l binecuvânteze pe padișah! Dar de ce trebuie să o aibă el pe sclava aceasta? Nu are cele mai frumoase slave din toate țările? Altul nu are dreptul să se bucure de o femeie frumoasă?

— Uită că sultanul plătește mai bine decât oricare. El nu se tocmește niciodată și nu scade nici o para din prețul cerut.

— Ai dreptate. Nu se tocmește niciodată. Sau plătește cât i se cere sau nu plătește nimic. Dacă-i place sclava și dacă nu-ți dă banii ce ți se cuvin, nu te poți plânge kadiului. Încă nu ți s-a întâmplat asta?

— Din păcate, de câteva ori.

— Vezi? Prin urmare, fii deștept! Arată-mi sclava, ca să mă conving dacă trebuie să vorbesc despre ea stăpânului meu!

— O să te conduc la ea. Dar așteaptă afară până când mă înapoiez; vreau s-o înștiințez că vii s-o vezi.

Barișa plecă și dervişul se înapoie în odaia din față. Acolo se afla în clipa când Paul Normann fusese nevoit să-și părăsească iubita. Ei își aruncară în treacăt o privire nu tocmai prietenoasă. Când se înapoie negustorul, dervişul îl întreabă:

— Și francezii cumpără sclave?

— Nu. Numai adepții Profetului au îngăduința de a se bucura chiar pe pământ de bucurii sufletești.

— Vin și necredincioși pe la tine?!

— Uneori. Și numai din anumite motive. Dar de ce întrebi?

— L-am văzut pe francezul care a plecat adineauri.

— Da, a fost la sclava pe care vreau să ți-o arăt.

— Sultanul, căruia i-am destinat-o, nu poate veni s-o privească și vreau să-i trimit portretul ei. Francezul acesta este pictor și-i face portretul.

Barișa îl conduse în odaia pe care abia o părăsise Paul Normam. Tșita ședea încă pe divan, dar își acoperise iarăși obrazul cu vâlul pe care-l purta de obicei; și portretul de pe șevalet era acoperit.

— Ridică-te în fața acestui om evlavios și îndepărtează-ți vâlul! porunci negustorul slavei sale.

Tșita se ridică și-i îndeplini porunca. Dervişul scoase un strigăt, iar chipul său vădi o expresie de nemărginită uimire. Se părea că s-a speriat. Abia după câteva clipe și în urma unor mari eforturi, izbuti să-și recapete aerul nepăsător de mai înainte.

Tânăra cercheză roși de rușine. Obrazul acestui om îi stârnea silă. Ea își lăsă vâlul să-i acopere iar fața, dar dervişul se apropie de ea și-l trase în lături.

— Ce spui de frumusețea ei? întreabă Barișa, mândru.

— Este așa cum dorește beyul să fie.

Ochii întunecați ai dervişului se înseninară și străluceau, fapt care nu scăpă privirii de cunoscător a negustorului.

— Văd că-ți place! spuse Barișa.

— Da. Îl voi sfătui pe bey s-o cumpere. De unde este?

— De dincolo de Caucaz.

— Ai adus-o tu însuși?

— Nu. A venit cu vaporul la Isbanbul. A cumpărat-o unul din oamenii mei.

— Cum o cheamă?

— Tșita.

— Cine este tatăl ei și cum se numește locul unde s-a născut?

— Nu știu.

— Ciudat. Prin urmare, ghiaurul acela, necredinciosul acela a văzut-o și i-a pictat portretul? Unde e?

— Aici. Încă nu e gata, dar seamănă foarte mult.

Și Barișa îndepărtă vâlul. Dervişul privi portretul cu atenție.

— Da, spuse după câteva clipe. Seamănă. Spune-mi: câți ceri pe ea?

— Sultanului i-aș cere cinci pungi cu aur.

— Ori ți-ar fi dat prețul întreg, ori nu ți-ar fi dat nimic. Îți ofer patru pungi, pe care le vei primi imediat, fără să ți se scadă nici măcar un piastru.

— Ești împuternicit să-mi oferi suma aceasta?

— Nu. Dar știu că stăpânul care m-a trimis va plăti atâta cât ofer eu. Și se va hotărî s-o cumpere, dacă-mi vei îngădui să-i arăt tabloul.

— Vrei să-l iei cu tine? Dar nu te cunosc.

— Vrei să păcătuiești împotriva lui Allah? Crezi că un fiu al ordinului meu sfânt este în stare să-ți fure un tablou?

— Nu, nu cred. Dar pot să știu cel puțin cine este domnul căruia vrei să i-l duci?

— Ibrahim bey, fiul kurdului Melek Pașa.

— Îl cunosc. Este favoritul sultanului. Îți voi da tabloul. Ți-l va duce unul dintre servitorii mei acolo unde-i vei spune și după aceea mi-l va aduce înapoi.

Vizita se sfârșise de fapt; dervișul aflate mai mult decât voise. Dar el nu se declară mulțumit, fiindcă altul era scopul pentru care intrase în casa negustorului de sclave.

— Profetul a interzis oricărui credincios să-și facă o imagine a corpului și obrazului său, spuse pe un ton nevinovat. Așadar, portretul acesta va trebui să fie distrus.

— Atunci, Ibrahim bey trebuie să-mi plătească. Francezul nu-l pictează degeaba.

— Voi vorbi cu pictorul acesta. Poți să-mi spui unde locuiește?

— În Pera, lângă Piața Inger Postan. Proprietarul lui este un grec și se numește, Miledas.

— Îl voi vizita. Poate că încheiem repede târgul.

Dervișul era tulburat, dar nu voia să se trădeze. Renunță chiar să străbată drumul pe jos, ca de obicei — ar fi durat prea mult — și închirie în piața cea mai apropiată un măgăruș, îndreptându-se, cu iuțeala pe care i-o îngăduia animalul, peste podul Pera spre Vechiul Istanbul, unde-și avea Ibrahim bey locuința.

De fapt, Ibrahim bey nu deținea o funcție publică, dar tatăl său fusese un înalt demnitar. Lucrul acesta nu fusese uitat și, pe temeiul trecutului glorios al părintelui, fiul se bucura de o influență dintre cele mai mari. Se știa că el, un om dintre cei mai bogați, avea un mare număr de femei frumoase.

Totuși, el nu se simțea atât de fericit cum s-ar fi crezut. Și în timp ce ședea singur în odaia sa, trăgând tacticos din narghilea și având pe măsuță tava aurită pe care se afla o ceșcuță cu cafea, se gândea tocmai la unul din motivele din pricina cărora nu putea să fie fericit.

Liniștea îi fu tulburată de un servitor negru care, plecându-se până aproape de pământ, intră și așteptă să fie întrebat de stăpânul său pentru ce a venit.

— Câine! mârâi beyul. Nu ți-am spus că vreau să fiu singur? Vrei să poruncesc să fii biciuit?

Sclavul făcu o plecăciune și mai adâncă.

— Osman, dervişul, spuse el pe un ton umil.

Obrazul întunecat al stăpânului se însenină deodată.

— Ce-i cu el?

— Te roagă să-l învredniceşti cu îngăduinţa de a te vedea.

— Lasă-l să intre! Dar să nu asculţi la uşă, şacalule, că pun să ţi se taie urechile!

Negrul ieşi, iar după o clipă intră dervişul.

El nu vădea umilinţa servitorului. E drept că îşi scosese pantofii şi-i lăsase la uşă, dar nu-şi schimbase atitudinea mândră şi demnă care nu-l părăsea niciodată.

— Ce ai acolo? Ai devenit ghiaur?

— Nu. Dar l-a pictat un creştin. Îmi dai voie să ţi-l arăt, stăpâne?

— Uită-te în jurul tău! Pot să privesc aici un tablou şi încă unul ieşit din mâna unui necredincios?

Beyul îi arată pereţii, al căror fond de culoare albastră era împodobit cu versete aurite din *Coran*. Islamismul îngăduie numai ornamente şi versete, dar interzice orice imagine.

— Crezi că eu sunt un adept necredincios al Profetului? întrebă dervişul. Poţi să priveşti fără muştrări de conştiinţă ceea ce îţi aduc eu. E o surpriză, care o să te bucure. Uită-te!

Şi după ce rosti aceste cuvinte, dădu în lături vâlul care acoperea portretul. Abia îşi îndreptă privirea spre tablou şi turcul scoase un strigăt de uimire. El sări cu atâta repeziciune de pe perna pe care şedea, încât zvârli în fundul odăii tava pe care se afla ceşcuţa cu cafea şi scăpă din mână preţioasa narghilea, care se sparse, ca şi ceşcuţa.

— Cerule! Iadule! exclamă el ameţit. E adevărat oare ceea ce-mi văd ochii?

— O cunoşti? întrebă Osman.

— Anna von Adlerhorst!

— Te înşeli!

— Ea este! Taci! E obrazul ei, gura ei, părul ei auriu! Ochii ei, stelele acelea minunate, pentru a căror privire mi-aș fi dat și viața!

— Și cu toate acestea, nu este ea. Portretul o înfățișează pe fiica ei.

— Fiica ei? Nu se poate.

— Femeia aceea ar mai fi putut să arate astfel? Ar mai fi acum atât de tânără?

— Nu. Ai dreptate. Dar cum a ajuns în Istanbul portretul fiicei ei?

— Nici eu nu-mi pot explica faptul acesta. Dar este sigur că aceea al cărei portret îl privești acum este fiica femeii care ți-a disprețuit iubirea.

— Nici n-ar putea să fie altfel. Este portretul unei afurisite Adlerhorst. Dar ea unde este?

Dervișul Osman era încântat de impresia pe care o produsese portretul.

— Mai ai vreo surpriză, stăpâne? Întrebă după un timp.

— Da, da și încă una mare de tot!

— Vrei să cumperi tabloul?

— Îl cumpăr. Plătesc oricât mi se cere — bani peșin și imediat!

— Costă cinci pungi cu aur.

— Cinci pungi? Ești nebun?

— Poate că-l capeți și pentru patru pungi, dacă plătești imediat. Un tablou nu poate să coste atât de mult.

— Ai spus că ai fi în stare să plătești imediat oricât ți s-ar cere!

— Nu m-am gândit la un preț atât de mare.

— Ai dreptate. Dar vreau să-ți adaug o explicație. Acesta nu este prețul tabloului, ci al slavei.

— Ah! O sclavă!

— Da, o sclavă cercheză. Am găsit-o la negustorul Barișa, pe care-l cunoști și tu.

— Cum a ajuns fiica acelei... femeii... ca sclavă în orașul sultanului?

— Este o taină pe care trebuie s-o descoperim.

— Dar cum ți-a dat prin gând să te duci la negustorul de sclave?

— Am urmărit un englez, care se numește așa cum o chema pe Anna von Adlerhorst înainte de a se mărita, adică Lindsay.

— Ce? Lindsay?

— Da. Lucrul acesta mi-a atras atenția și m-am luat după el.

Și beyul ascultă cu atenția încordată povestirea dervişului, cu privire la cele întâmplare până atunci.

— O cumpăr, o cumpăr! exclamă stăpânul. Pornesc imediat călare la negustor, cu toate că nu am vreme, fiindcă trebuie să mă duc la cimitir — ah, dar tu nu știi nimic despre asta. O să-ți arăt și eu un tablou.

— Ce? Și tu ai tablouri?

— Unul singur.

Și scoase din buzunar o fotografie, pe care o arătă lui Osman. Dervişul tresări.

— Bruno von Adlerhorst! Diavolul l-a trimis aici!

— Nu este cel pe care-l crezi! Omul acela ar mai putea fi azi atât de tânăr?

— Nu. Ai dreptate. Și apoi, a murit de mult.

— Da, s-a dus în Gheena, la duhurile pierzaniei. Toate blestemele să cadă asupra lui, acolo unde este!

— Atunci, cel din fotografie nu poate să fie decât fiul lui.

— Aceasta este și părerea mea. Dar poartă alt nume.

— Se poate. Și unde este acum?

— Aici, în Istanbul.

— Să ne păzească Allah de el!

— Ești un copil. El nu știe nimic despre noi.

— Și de unde ai fotografia?

— Am pus pe cineva să mi-o caute. Câinele acesta va nimeri chiar azi în închisoare și voi avea grijă să nu se mai bucure niciodată de libertate.

— De ce?

— A aruncat ochii asupra uneia dintre femeile mele.

— Glumești!

— Să-ți povestesc cum s-au întâmplat lucrurile.

Și Osman află acum de la Ibrahim bey despre accidentul din „Valea apelor dulci”, despre întâlnirea cu tânărul european.

— Dar cum ai obținut fotografia francezului? Îl iscodi Osman.

— După ce am pus un om de încredere să-l spioneze, l-am mituit pe proprietar, care i-a luat fotografia din odaie. Proprietarul lui este grec și se numește Miledas.

— Cum? Miledas? Nu locuiește aproape de Piața Inger Postan?

— Da, acolo e casa lui.

— Ce coincidență! Acolo locuiește și pictorul care a făcut portretul acesta!

— Allah! Am aflat într-adevăr că un pictor stă în aceeași odaie cu el. Străinul își spune Wallert, iar pictorul se numește Normann; sunt nume germane. Fratele și sora or fi știind unul de altul?

— Nu cred.

— De ce?

— Fratele ar fi scos-o imediat din mâna negustorului! Dar știi cel puțin dacă el însuși își cunoaște numele adevărat?

— Desigur că și-l cunoaște. Era destul de mare atunci, așa că a păstrat amintirea numelui său. Dar să nu ne pierdem vremea; vom vorbi mai târziu despre

Toate acestea. Acum vreau să plec la Barișa, ca să cumpăr sclava. Voi porunci să mi se înșeueze calul. Du-te înaintea mea și vestește-l pe negustor că vin curând!

— Să te aștept acolo?

— Da. Ai grijă să se petreacă totul în ordine. Negustorul trebuie să-mi aducă cercheza la casa mea de lângă ape. Tu îl vei urma fără să fii observat, ca să te convingi că-și

îndeplinește obligația. Apoi îl însoțești aici, ca să fii martor că-și primește banii. Și acum, pleacă!

— Și tabloul?

— Rămâne aici.

Dervișul plecă.

Ibrahim bey se așază în fața portretului și-l privi, mușcându-și buzele și încruntându-și sprâncenele. Sufletul său era năpădit de amintiri supărătoare.

— Anna von Adlerhorst! murmură. Purtam în inimă un cer și tu l-ai prefăcut în iad. Dar m-am răzbunat! Și sfârșitul răzbunării mele se va săvârși abia acum: fiica ta, care-ți seamănă atât de mult, va fi sclava mea.

Acoperi portretul și dădu porunci. Unul dintre servitori trebuia să plece imediat la casa de lângă ape, ca să anunțe venirea noii slave și să supravegheze măsurile cuvenite pentru adăpostirea ei.

Când Ibrahim bey coborî de pe cal în fața negustorului de slave, acesta îl întâmpină cu o umilință de slav.

— Dervișul ți-a spus ce vreau?

— Da, stăpâne. Urez ochiului tău să se bucure de strălucirea florii pe care dorești s-o culegi.

— Ea știe că vin s-o iau?

— Nu i-am spus nici un cuvânt.

— Foarte bine ai făcut; altminteri, poate că nu te-ar mai fi ascultat. Dacă-mi place și o cumpăr, va trebui să o duci acolo unde îți va spune dervișul că urmează să fie adăpostită. Ca s-o îndupleci să meargă, îi spui că vrei să te plimbi cu ea în „Valea apelor dulci”. În felul acesta înlături orice piedici și ești sigur că nu vei avea nici o împotrivire din partea ei. La rândul meu, îți interzic să destăinuiești cuiva că eu am cumpărat-o. Și acum, s-o văd!

Ibrahim fu condus în camera unde lucra de obicei pictorul și negrul o aduse pe Tșita. Când o văzu pe frumoasa cercheză, Ibrahim abia își putu stăpâni tulburarea care-l năpădise.

Împrumutând un aer nepăsător, el clătină din cap și vorbe tare, ca să poată fi auzit și de Tșita și de paznic,

— Mi-a fost lăudată mai mult decât merită, spuse el pe un ton aspru. Nu pot s-o iau.

Și plecă. Dar când ajunse în odaia din față, se opri și începu să vorbească negustorului.

— Ascultă: îți dau patru pungi cu aur pentru fată și o pungă cu argint pentru tablou. Nici un ban mai mult. Dacă nu vrei, caută să obții de la padișah un preț mai mare. Primești sau nu?

— Când îmi dai banii?

— După ce o duci acolo unde-ți va spune dervișul. El te va însoți până la locuința mea, unde sunt pregătiți banii.

— Fata este a ta, stăpâne! Niciodată nu vei vedea o făptură mai frumoasă ca ea.

Târgul fusese încheiat. Ibrahim lăsă dervișului calul și porni pe jos spre mal, ca să se îmbarce într-un caic și să ajungă la cimitir, unde urma să fie prins Wallert.

— Ai fi putut deveni stăpâna unui bărbat foarte însemnat, spuse Barișa tinerei cercheze după plecarea lui Ibrahim. Nu mi-a plăcut cum te-ai uitat la el. Te-a speriat, sau ești bolnavă?

— Nu.

— Totuși, cred că ești bolnavă. Văd că obrazul îți este palid. Ai avea nevoie de aer și de soare. Ai auzit de „Valea apelor dulci”?

— Locul unde se joacă femeile? Întrebă ea.

— Da. Ai vrea să mergi acolo?

— Cât de mult aș vrea!

Ochii ei străluceau.

— Bine. Voi închiria o căruță și o să mergi chiar azi să te plimbi.

— Allah să te binecuvânteze!

— Vreau să-ți fac bucuria aceasta, dar sper că dacă va veni iar un cumpărător, chipul tău va fi mai voios și mai prietenos decât adineauri.

Negrul pleacă să închirieze o „araba”, o căruță cu două roți trasă de boi; Tșita se urcă în ea, fără să bănuiască o clipă că nu se va mai înapoia niciodată.

Perdelele căruței fură trase cu grijă. Nimeni nu trebuia să vadă prețioasa „marfă” pe care o transporta. Barișa porni alături de căruță, iar Osman, dervişul, călări la oarecare depărtare în urma lor, privit cu uimire de cei pe lângă care trecea și care nu văzuseră în viața lor un derviş din „Ordinul scâncitorilor” pe un cal cu o șa atât de costisitoare.

6. Prizoniera beyului

Drumul trecea prin Sfântul Dumitru și Piri Pașa. După ce căruța lăsă în urmă cartierul Piri Pașa, Osman își mână calul înaintea ei, fiindcă voia să fie primul care avea s-o întâmpine pe Tșita și să se bucure de spaima ei.

Între timp, solul lui Ibrahim ajunsese la casa de lângă ape și câțiva servitori negri făcuseră pregătirile cuvenite. După câteva minute, căruța pătrunse prin poarta deschisă și se opri în curte.

— Coboară! porunci Barișa. Am ajuns.

Proprietatea lui Ibrahim alcătuia un triunghi ascuțit: pe lângă cele două laturi lungi curgeau cele două ape, care se întâlneau sub un unghi oarecare. Pe marginea apelor se ridicau ziduri groase și înalte de vreo șase metri. Poarta era lucrată din lemn tare și avea zăvoare și lacăte mari de fier.

Prin poarta aceasta se intra în curte și de aici în clădirea îndărătul căreia se afla o grădină triunghiulară, plină de pomi umbroși și de un măraciniș bogat.

Căruța se oprise în curte. Tșita coborî și se uita mirată în jur.

— Credeam că mergem în „Valea apelor dulci”, spuse ea, oarecum neliniștită.

— Păi nu suntem în vale? spuse Barișa, zâmbind răutăcios.

— Aici nu este nici o vale!

— Ai dreptate. Te-am adus mai întâi aici, ca să stai de vorbă cu femeile care vor merge împreună cu tine. Du-te cu omul acela în casă! Îți va arăta femeile. Eu aștept până când te înapoiezi.

Liniștită într-o oarecare măsură de cuvintele acestea, Tșita se îndreptă spre ușa îndărătul căreia se afla omul lui Ibrahim — un bărbat slab, al cărui chip nu era cătuși de puțin menit să inspire încredere; la cingătoare purta un

bici, dovada de netăgăduit a slujbei însemnate pe care o îndeplinea în casa aceea. El se uită cu ochi iscoditori la tânăra cercheză și se dădu în lături, ca să-i facă loc să intre.

— Sunt înlocuitorul beyului, administratorul acestei case, îi spuse. E bine să ții minte cine sunt. Urmează-mă!

Se întoarse și porni cu Tșita printr-un gang care ducea într-o curte interioară. În mijlocul curții se afla un bazin, înconjurat de scaune de piatră. În jurul ei se aflau mai multe coloane, care susțineau etajul casei. Ferestrele prevăzute cu grilajuri dese de lemn arătau că acolo sunt încăperile femeilor.

În curte domnea o liniște adâncă. Administratorul o conduse pe Tșita spre o scară îngustă de lemn, la picioarele căreia stătea un negru gras, cu un obraz unsuros și buze umflate, care se aplecă umil în fața șefului său.

— Acesta era Omar, de acum înainte paznicul tău, pe care trebuie să-l asculți, spuse administratorul. El îmi va raporta totdeauna dacă este mulțumit de tine.

Uimită, Tșita se uită la negru prin deschizătura vălului.

— Paznicul meu? întrebă ea, surprinsă. De care trebuie să ascult? Am auzit bine?

— Nu repet niciodată ceea ce spun. Dacă nu știi însă ce este cu tine, va veni cineva să te lămurească.

În clipa aceea intră printr-o ușă dervişul Osman. El auzise desigur cuvintele rostite de administrator.

— După cât se pare, îi spuse el Tșitei, Barișa nu ți-a împărtășit rostul tău în casa aceasta.

Tșita tresări, înspăimântată. Ea îl recunoscuse imediat pe bărbatul care fusese în cursul zilei la negustor și din pricina căruia Paul Normann trebuise să plece. Expresia iscoditoare și batjocoritoare a obrazului acestui om îi stârnea o nemărginită silă.

— Barișa mi-a spus, răspunse ea, că voi vorbi cu femeile care vor merge împreună cu mine în „Valea apelor dulci”.

— Te-a mințit. Nu vei pleca în valea aceea, ci vei rămâne aici. Casa aceasta aparține puternicului Ibrahim bey, care te-a cumpărat.

— Cumpărat? repetă Tșita, îngrozită.

— Da. Credeam că știi. A fost mai înainte la voi, ca să te vadă.

— Acela? Dar nu i-am plăcut!

— Te înșeli. Și el te-a mințit. De acum înainte o să locuiești aici.

— O, Allah!

Tșita se rezemă de perete, ca să nu se prăbușească. Lovitura aceasta era atât de neașteptată, încât îi pricinuia o nesfârșită durere.

Dervişul Osman ieși, urmat de administrator. În clipa următoare se trase pe dinafară un zăvor — Tșita era încuiată. Dar negrul deschise o altă ușă și-i porunci cu un glas răgușit:

— Înainte! Am să-ți arăt odaia în care vei locui.

Și văzând că nu se supune poruncii, își scoase de la cingătoare biciul, pe care-l purta ca și administratorul, și-l flutură amenințător.

— Dacă nu te supui de bunăvoie, te voi sili să mă ascuți!

Ea ieși în gang și negrul o împinse mereu, până când ajunseră într-o odaie în care nu se afla nimic, în afară de câteva perne înșirate de-a lungul pereților.

— Așteaptă aici, până când te conduc mai departe, îi porunci. Înlătură-ți vâlul! Trebuie să mă uit la tine, ca să țin minte cum arăți.

În același timp, întinse mâna spre vâl, ca să-l îndepărteze. Dar Tșita se feri de atingerea lui, indignată de această înjosire.

— Nu îndrăzni să mă atingi!

Negrul era uimit de neașteptata ei împotrivire.

— Ce? Mă oprești să te văd? Ai uitat că am un bici?

— Nu vei îndrăzni să mă lovești!

— Cine mă poate împiedica? Încă nu ești femeia preferată a beyului, ci o sclavă pe care am dreptul s-o pedepsesc. Ai înțeles?

Și întinse din nou mâna, încercând să-i dea vâlul la o parte, dar Tșita se feri iar și alergă în colțul cel mai îndepărtat al odăii.

Negrul fu năpădit de furie. Ridică biciul, dar nu izbuti s-o lovească pe tânăra cercheză, fiindcă tocmai în clipa aceea se deschise ușa și o femeie, pe care el nu putuse s-o observe, se apropie cu pași iuți și-i smulse biciul din mână.

— Câine! Vrei s-o lovești? se răsti ea. O să te fac să renunți și o să-ți plătesc îndrăzneala!

Negrul se întoarse spre ea. În clipa următoare primi o lovitură de bici atât de puternică, încât scoase un țipăt de durere și, acoperindu-și obrazul cu mâinile, se îndreptă spre perete, împleticindu-se.

Datorită frumuseții și atitudinii ei poruncitoare și amenințătoare, salvatoarea produse o impresie adâncă asupra Tșitei.

Era una din făpturile acelea care nu se pot naște decât în Orient. În veșminte din mătase roșie, cu păr bogat care-i cădea pe umeri și ajungea până aproape de pământ, cu ochi strălucitori, ea părea creată pentru a fi stăpână.

— Te-a lovit? o întreabă pe Tșita cu glas plăcut și pe un ton binevoitor.

— Nu. A încercat numai.

— Ești cea nouă?

— Nu știu. Am venit aici, ca să iau niște femei și să mă plimb împreună cu ele. Dar am aflat adineauri că m-a cumpărat Ibrahim bey.

— Atunci, tu ești. Să nu-ți fie frică! De acum încolo ești sub ocrotirea mea!

Apoi se întoarse spre negru.

— Lașule! Te încumeți să le lovești numai pe cele slabe și care nu se pot apăra! Sclav nemernic al unui stăpân tot atât de nemernic! Cine ți-a poruncit să te folosești de bici?

— Dervişul şi administratorul, scânci el.

— O să vorbesc eu cu administratorul, fii sigur. Până atunci, spune-i să se păzească de mine! Unde o să locuiască prietena mea?

— Dincolo, în partea din faţă a casei.

— Nu, eu nu îngădui asta! O să rămână cu mine.

— Aşa a poruncit beyul.

— Beyul? Ce-mi pasă mie de porunca lui? Tu trebuie să te târăşti în faţa lui, dar eu nu! Ți s-a dat şi vreo poruncă pentru primirea ei?

— Da. Noua sclavă trebuie să facă baie şi să-şi aleagă veşmintele care i se potrivesc; după aceea va veni stăpânul, ca s-o salute.

— Va face baie în odăile mele. Tot acolo o să se îmbrace şi o să se gătească. Să-mi aduci totul acolo!

El se codi, dar frumoasa ridică biciul.

— Asculţi sau nu?

— Stăpânul o să mă pedepsească!

— Nu-i nimic! Primeşte-ţi frumos loviturile şi linge-i mâna ca să-ţi arăţi recunoştinţa. Şi acum, pleacă!

Negrul ieşi din odaie, ca un câine bătut.

— Pe mine mă cheamă Zykyma, spuse salvatoarea. Vino cu mine!

Şi luând-o pe Tşita de mână, o conduse într-un budoar măreţ, orânduit după obiceiul oriental. Fata se așază pe un divan de mătase, iar frumoasa ei gazdă se așază pe o pernă joasă.

— Să nu crezi că sunt o fiinţă rea, spuse ea zâmbind prietenos, îţi voi da prilejul să mă cunoşti mai bine. Cum te numeşti?

— Tşita.

— Asta înseamnă „floare”. Da, pari într-adevăr o floare, o floare cu miros plăcut. S-ar părea că soarele a trecut pe lângă tine şi a împrăştiat asupra ta razele lui cele mai frumoase şi mai calde. Presimt că te voi iubi. Acum suntem singure. Negrul va scotoci după veşminte şi va trece mult

timp până să le găsească pe cele care ți se potrivesc. Nu ne aude nimeni. Prin urmare, ne putem împărtăși păsurile, fără nici o grijă. Ai mai avut vreun stăpân?

— Nu.

— Îl cunoști pe bey?

— Da. A fost la negustor să mă vadă.

— Îți place?

— Nu, nu. Îl... urăsc! Îl... urăsc!

Tșita rostise cuvintele acestea pe un ton pățimaș; ochii i se umplură de lacrimi.

— Te-a insultat?

— Nu; însă... însă...

Tșita tăcu și roși. I se părea că ceea ce vrea să spună este prea delicat și nu se cuvine să fie rostit. Zykyra, ai cărei ochi negri o priveau cercetători, se aplecă spre ea, zâmbindu-i înțelegător.

— Te-am văzut doar câteva minute și am vorbit foarte puțin cu tine. Totuși, cred că te cunosc. Vrei să fii sinceră cu mine?

— Desigur.

— Iubești?

Tșita se uită la ea, șovăind să-i răspundă. Își acoperi apoi fața cu mâinile și izbucni într-un hohot sfâșietor de plâns. Acesta îi era răspunsul.

Zykyra nu-i mai adresă nici o întrebare. Își mușcă buzele de parcă și ea era stăpânită de o durere asemănătoare. Deodată sări de pe scăunel și se îndreptă spre fereastra zăbreliată, ca să se uite în grădina liniștită și singuratică deasupra căreia coborau vălurile amurgului.

După câteva minute se înapoie lângă Tșita.

— O, Allah! De ce lași să se nască atâția nefericiți? Nu ești atât de bun cum te înfățișează cărțile! exclamă ea. Spune-mi, se adresă ea Tșitei pe ton blând și luând-o de mână, spune-mi că vrei să fii prietena mea, sora mea!

— Îmi dai voie?

— Te rog chiar. Și acum, spune-mi: n-ai fost încă în nici un harem?

— Niciodată.

— Atunci, nu știi ce este un harem: un iad pentru femeia care are inimă. În harem domnește cea mai nenorocită robie, în harem plutește moartea cea mai îngrozitoare; în harem îți rânjesc din fiecare colț mizeria și jalea. Acolo poruncește un om, de care asculți fără voie, în timp ce sufletul tău tânjește după libertate. În harem — ce să-ți mai vorbesc despre toate suferințele pe care cuvintele nu sunt în stare să le înfățișeze! Atunci când vorbea despre grozăviile Gheenei, Profetul nu cunoștea cea mai înspăimântătoare adâncime a pierzaniei — nu cunoștea existența haremului!

Zykyma tăcu. Ochii ei străluceau, respirația i se iuțise.

— Și tu ești nefericită? o întrebă Tșita.

— Mai nefericită ca oricare alta. Dar eu nu sunt făcută să îndur și să rabd — eu mă apăr! E drept că am fost vândută, dar am rămas stăpână și toate sclavele mizerabile tremură în fața mea. Așa vor rămâne lucrurile, până..., își apropie gura de urechea Tșitei și continuă, în șoaptă:... până când voi fi liberă. Nu voi mai locui multă vreme aici.

— Allah! Vrei să fugi?

— Da.

— Ia-mă și pe mine, ia-mă și pe mine! Sunt atât de nenorocită, încât aș vrea să mor.

— Să mori? Nu, nu vom muri încă. Viața mea este adâncită în nenorocire și mizerie, dar îmi este atât de prețioasă, încât tot sunt hotărâtă să mi-o apăr. Unde te-ai născut?

— Nu știu. Nu mi-am cunoscut niciodată țara.

— De unde ai venit la Istanbul?

— De dincolo de mare.

— Care mare? Sunt multe mări, cu diferite nume.

— Nu știu. Trăiam într-un sat mic. Un om aspru și ursuz îmi dădea să mănânc și să beau. Apoi a venit un vapor și m-

a adus aici.

— Cum se numea satul în care locuiai?

— Nu știu.

— Dar omul acela?

— Nu cunosc nici numele lui. Trebuia să-i spun „stăpâne”!

— Și n-ai fost lăsată să vorbești cu nimeni, în afară de el?

— Numai cu mama acestui om, dar ea nu mi-a răspuns niciodată la ceea ce am întrebat-o. Era tot atât de rea și crudă, ca și el.

— Sărmană prietenă! Ai fost învățată să te rogi?

— Da

— Cui?

— Lui Allah.

— Prin urmare și tu ești mahomedană. Pe altcineva nu cunoști?

Tșita se gândi la pictor.

— Ba da, răspunse ea. Cunosc un francez, care... care... care... Și se opri.

Zykyma mângâie obrații noii ei prietene și se uită iscoditor în ochii albaștri ai Tșitei.

— Îl iubești pe francezul acela?

În loc să-i răspundă, Tșita o îmbrățișă și-și ascunse obrazul la pieptul ei.

— Așa e? șopti Zykyma.

— Da.

— Și eu cunosc un european, un rus.

— Allah! Și-l iubești?

— Tot sufletul meu îi aparține. Toate gândurile mele zboară spre el. Dar să nu vorbești nimănui despre ceea ce ți-am spus, pentru numele lui Allah!

— Aici mai sunt și alte fete?

— Da și sunt răutăcioase și guralive. Tânjesc după o privire a lui Ibrahim. Îi oferă frumusețea lor, de dragul unui dar mizerabil. Nu sunt femei, nu sunt oameni, nu au suflet,

nu au inimă. Sunt sclave nenorocite, fără cea mai mică demnitate! Dacă ne-ar bănuî taina, ar fi în stare să ne trădeze și am fi pierdute.

— Nu-ți sunt prietene?

— Nu. Mă urăsc.

— De ce? Le-ai pricinuit vreun rău?

— Nu vorbesc cu ele, așa că nu le pot face nici un rău. Dar am săvârșit o faptă pe care femeia care locuiește într-un harem n-o iartă niciodată alteia: am cucerit inima stăpânului.

— Ah, el te iubește?

— Nu știu dacă sunt mai frumoasă decât ele, dar sunt sigură că le-ar vinde pe toate, dacă aș vrea să-l iubesc cu condiția aceasta.

— Nu ești soția lui?

— Nu.

— Și nu trebuie să te supui voinței lui?

— Are dreptul de a-mi cere să mă supun. Dar tu te vei supune voinței lui?

Tșita nu se așteptase la întrebarea aceasta. De altminteri, nici nu se gândise la un asemenea lucru. Ea trăise în singurătate deplină până acum și nu cunoștea încă viața. Știa numai că urma să fie vândută ca să aparțină aceluia care avea să plătească pentru ea prețul cerut. Dar nu era în stare să-și închipuie ce însemna lucrul acesta. Era încă un copil, în cel mai frumos înțeles al cuvântului.

— Nu sunt datoare să-l ascult?

— Nu în toate privințele.

— Și care este granița supunerii mele?

— Sărmană, copilă! Ești atât de neștiutoare de parcă acum te-ai fi născut. Dar nu trebuie să fii îngrijorată. Ești sub ocrotirea mea. Nu se va încumeta să se atingă nici măcar de un fir de păr din capul tău.

— Ai o putere atât de mare asupra lui?

— Da. Se teme de mine. De ce? Vei afla curând. Unde l-ai întâlnit pe francezul tău?

- La negustorul Barişa.
- Ți-a dat de înțeles că te iubește?
- Da, mi-a spus-o.

Și Tșita îi istorisi prietenei sale viața pe care o dusesese în casa negustorului de sclave, și-i vorbi despre prezența binefăcătoare a pictorului.

— Sărmană copilă! spuse Zykyrna după ce-i ascultă povestea. Și mâine, când va veni la Barişa, n-o să te mai găsească acolo.

— Allah, ce-o să facă?

— Te va căuta pretutindeni, dar în zadar.

— Inima îmi este plină de jale. Dar poate că Ali, paznicul, o să-i spună cine m-a cumpărat.

— S-ar putea ca nici Ali să nu știe cum îl cheamă pe stăpânul tău. Dar mângâie-te cu gândul că pictorul o să afle totuși unde ești.

— Cine o să-i spună?

— Vom vorbi mai târziu în privința aceasta. Deocamdată trebuie să știi cum se numește și unde locuiește. Ți-a spus cum îl cheamă?

— Da. Are un nume străin. Nu mi-a fost ușor să-l țin minte. Se numește Paul Normann; Paul este numele lui și Normann se numește familia lui.

— Așa este la francezi. Dar unde locuiește?

— Asta nu l-am întrebat.

— Păcat! Ar fi trebuit să-l întreb.

— Credeam că am să-l mai văd.

— Lasă că tot îl găsim noi. Negustorul știe cu siguranță unde locuiește străinul. Pe el trebuie să-l iscodim.

— Cine ar putea s-o facă?

În clipa aceea se auziră pași. Nu trecu mult și apărură negrul, urmat de mai mulți băieți care duceau diferite obiecte destinate Tșitei.

Astfel, convorbirea cea tainică trebui să se sfârșească. Cu învoirea Zykyrnei, Tșita renunță să facă baie și privi îmbrăcămintea pe care avea s-o poarte de acum înainte.

Erau acolo veșminte din stofă, a căror înfățișare încânta inima oricărei femei și din mătase minunată cum se poartă numai în Orient; neavând nici o legătură cu lumea din afară și silite să trăiască numai înăuntrul budoarelor, femeile care aparțin unui harem nu cunosc altă preocupare decât aceea de a plăcea stăpânului lor și-și pierd vremea gătindu-se și împodobindu-se.

Paznicul aduse și o lampă cu picior, fiindcă între timp se înserase. După plecarea lui și a băieților care îl însoțiseră, cele două fete începură să aleagă la lumina lămpii obiectele care se potriveau Tșitei.

Tânăra cercheză îmbracă o pereche de șalvari femeiești din mătase de culoare trandafirie și o jachetă din aceeași mătase, tivită cu margini aurii. Zykyma îi prinse în păr o podoabă alcătuită din monede venețiene de aur și-i puse în jurul gâtului o salbă tot din monezi. Apoi se retrase cu câțiva pași, ca s-o privească.

— Ce frumoasă ești! Când te va vedea, beyul va fi vrăjit.

— Ar fi mai bine să nu mă privească!

— Din păcate, trebuie să se uite la tine; și o va face îndată ce se va întoarce de la cimitir.

— S-a dus la cimitir?

— Da; are de gând... — dar lasă, o să-ți povestesc mai târziu. Mă bucur într-adevăr de suferința pe care i-o vei pricinui.

— Nu vreau să-i pricinuiesc nici bucurii, nici suferințe. Aș fi mai fericită dacă nu s-ar sinchisi deloc de mine.

— Ești o copilă frumoasă și dulce, care nici măcar nu știe pentru ce trăiește. Vorbești așa, de parcă n-ai ști că noi, femeile, avem darul de a subjuga inima bărbatului. Da, suntem în stare să dăruim bărbatului cea mai mare fericire, dar și să-i netezim calea spre iad. Astfel și beyul... ssst! Ascultă!

Zykyma se întrerupse, fiindcă din grădină răsunase parcă glasul ușor al unei păsări. Sunetul se repetă.

— A venit! Slavă lui Allah!

— Cine?

— Îl vei vedea îndată. Îți încredințez acum o taină, care m-ar putea costa viața. Așteaptă!

Zykyma duse lampa în încăperea alăturată pentru ca în odaia lor să fie întuneric. Apoi îndepărtă grilajul de lemn și coborî o sfoară, de care era legată o frânghie.

— Ce înseamnă asta?

— Primesc o vizită.

— Cine vine?

— Omul meu de încredere.

— Allah! Un bărbat?

— Un băiat, adică mai curând un tânăr, care ne va ajuta să părăsim casa aceasta.

— Și dacă e prins?

— Aș! E un tânăr deștept. Nu se lasă prins. Fără îndoială că s-a încredințat mai întâi că nu-l pândește nimeni.

În timp ce rostise cuvintele acestea, Zykyma legase capătul frânghiei de un cârlig de fier fixat în pervazul ferestrei și făcu un semn. După câteva clipe apăru în deschizătura ferestrei un tânăr, care sări în odaie.

— Suntem în siguranță? îl întreabă Zykyma.

— Da, stăpână! răspunse el. Allah! Nu ești singură!

— Nici o grijă! Prietena mea nu te va trăda. Am fost stăpânită de o teamă nemărginită. L-au prins?

— Nu.

— A scăpat! Slavă lui Allah! Ai izbutit să-i spui că trebuie să se ferească?

— Da, însă nu așa cum aș fi voit. Ar fi trebuit să vorbesc mai mult cu el, dar nu era singur, ci cu un prieten, așa că nu l-am putut sfătui decât să fie prevăzător.

— Și ești sigur că a scăpat?

— Da. Am vorbit încă o dată cu el. Mai era cu el un străin, un francez cu niște haine cum n-am mai văzut niciodată. Mi-au vorbit despre tine și mi-au spus să te vestesc că astă-seară vor veni aici.

— Ce? Am auzit bine? Aici?

— Da.

— Dar cine sunt străinii care erau cu el?

— Nu-i cunosc și nu puteam să-l întreb despre ei.

— Nu, dar trebuia să-i supraveghezi.

— Mi-a fost cu neputință. Am văzut că se apropie dervişul, care nu trebuia să mă vadă vorbind cu francezul și m-am îndepărtat.

— Veștile tale mă neliniștesc. Așadar nu vrea să vină singur, ci împreună cu ceilalți doi?

— Da. Eu i-am rugat să renunțe, dar mi-au poruncit să-ți spun că poți face orice vrei, fiindcă ei nu țin seamă decât de planul lor.

— Sunt neprevăzători! Vor aluneca în prăpastie și mă vor târî și pe mine.

— Dacă vrei, aștept până când se ivesc și le repet sfatul, spunându-le să se ferească.

— Cum ai să-i găsești?

— Ah, nu e un lucru greu. Administratorul este un om rău și crud, dar nu e deștept. Născocesc eu un pretext. Ce să le spun când îi întâlnesc?

Zykyma se gândi câteva clipe.

— Spune-le, dar mai ales lui, să vină abia mâine, pe la miezul nopții, singur. Nu știu dacă și cum îi va fi cu putință să ajungă peste apă la colțul grădinii și la zid, dar îl voi aștepta acolo. Dervişul era numai din întâmplare în apropierea voastră?

— Nu. L-am supravegheat și am văzut că stătea la pândă în fața locuinței străinului.

— Atunci, spune-i francezului să se păzească! Deocamdată, nu mai am nici o însărcinare pentru tine. Bagă de seamă să nu fii descoperit!

Zykyma îi dădu mâna și el i-o sărută respectuos. Apoi, tânărul sări iar pe fereastră și ajunse în grădină. Ea dezlegă frânghia, i-o aruncă și așeză la fereastră zăbrelele de lemn.

— Mare curaj ai! spuse Tșita. Dacă sunteți prinși, trebuie să muriți amândoi.

— Ah! Nu m-aș lăsa omorâtă atât de ușor! răspunse Zykyma, aducând lampa din odaia vecină. Am un ocrotitor. Iată-l!

Și rostind aceste cuvinte, Zykyma vârî mâna în cingătoarea largă de mătase cu care era înfășurată în jurul soldurilor și scoase la iveală un mic pumnal. Arma aceea gingașă avea o lamă cu două tășuri și un mâner din aur masiv, care era împodobit cu o perlă mare și prețioasă.

— Un pumnal! exclamă Tșita. Crezi că arma aceasta mică ar putea să sperie pe cineva?

— Desigur! Uită-te, țin lama în bătaia luminii. Vezi că vârful este de o culoare puțin mai întunecată? Este otrăvit. Omul căruia i-aș zgâria puțin pielea cu vârful pumnalului se prăbușește mort, după câteva clipe. Lucrul acesta este știut. N-am decât să pun mâna pe pumnal și toți fug, înspăimântați.

— Le-ai dovedit că arma ta este într-adevăr atât de primejdioasă?

— Da. Am înțepat un câine atât de ușor, încât animalul abia a simțit. După câteva secunde a căzut la picioarele mele și a murit.

— Recunosc acum că arma ta este un ajutor foarte prețios. Dar vezi să nu ți-o ia!

— Au încercat, dar nu va izbuti nimeni să mi-o ia. O prețuiesc prea mult, nu numai pentru că este otrăvită, dar și fiindcă reprezintă o amintire scumpă... de la el.

— De la rus?

— Da.

— Ah, el ți l-a dăruit?

— Da, el mi l-a dat. L-a primit de la un prinț, când a fost în India.

De afară răsunară pașii tărăgânați ai negrului. După câteva clipe, paznicul deschise ușa.

— Vine beyul. Va dori să o vadă pe sclava cea nouă. Pregătește-te să-l primești!

Într-adevăr, Ibrahim bey se înapoiase de la cimitir. Lovitura nu izbutise, așa că se afla într-o dispoziție atât de rea, încât administratorul, care-l întâmpină la intrare, luă o atitudine cât mai umilă, ca să nu-l supere.

— A fost adusă sclava cea nouă?

— A venit, stăpâne.

— Unde locuiește?

— În încăperile pe care i le-ai destinat.

Răspunsul lui nu corespundea realității, dar negrul nu avusese curajul să-i spună ce pășise în urma intervenției neașteptate a Zykyme.

De aceea, Ibrahim se îndreptă spre partea din față a etajului, unde negrul îl întâmpină cu un aer din cale afară de înfricoșat.

— Deschide!

— Nu aici, stăpâne, bolborosi sclavul, tremurând. E dincolo, la Zykyma.

— Cine a poruncit să locuiască acolo?

— Zykyma.

— Câine! Cine este stăpânul tău, eu sau femeia aceea?

— Tu, stăpâne. Dar ea a venit în odaia unde o adusesem pe sclava cea nouă și am fost nevoit să mă supun.

— Adică ai ascultat porunca ei, în loc să execuți ordinul meu? Te învăț eu minte..., dă biciul înapoi!

Ibrahim voia, după obiceiul său, să-l pedepsească pe negru chiar cu biciul lui.

— Iertare, stăpâne! murmură negrul, înspăimântat. Biciul nu mai este la mine.

— Nu? Dar unde e?

— La Zykyma.

— Zykyma și iar Zykyma! Cum ai putut să-i dai biciul?

— Mi l-a smuls din mână și m-a lovit cu el.

— Lașule! Vei primi douăzeci de lovituri la tălpi pentru ceea ce ai făcut!

Douăzeci de lovituri pe tălpile desculțe — o pedeapsă din cale afară de severă.

— Îndurare, stăpâne! murmură sclavul, căzând în genunchi. S-ar fi convenit s-o las să mă otrăvească? Ai uitat de pumnalul ei?

— De ce nu i-l iei?

— Nimeni nu se încumetă să i-l ia.

— Fiindcă toți sunteți niște câini lași! Ca să te iert de pedeapsă, trebuie să văd cum se poartă sclava cea nouă. Ce-a spus? Ce-a făcut?

— La început a plâns.

— Și după aceea?

— După aceea s-a liniștit. Am auzit-o vorbind mult cu Zykyma. Acum este în odaia galbenă.

Ibrahim se îndreaptă cu pași iuți spre încăperea despre care-i vorbise negrul, nerăbdător să vadă cum îl va primi frumoasa cercheză.

Când intră, o găsi pe Tșita tolănită pe divan; lumina lămpii arunca o licărire blândă pe chipul ei. Închise repede ușa în urma sa și trase zăvorul. Apoi, rezemându-se de ușă, o privi un timp, fără să rostească vreun cuvânt.

Zykyma avusese dreptate. Fata aceasta îl vrăjea. E adevărat că o văzuse la negustorul Barișa, dar numai câteva clipe. Și apoi, acum era îmbrăcată în veșminte mult mai costisitoare și mai atrăgătoare ca înainte. Uitându-se la ea, se hotărî să o facă favorita sa.

— Tșita! murmură el.

Ea se mulțumi să întoarcă puțin capul spre el, fără să se ridice.

— Îți urez bun-venit! continuă el.

— Și eu îți adresez aceeași urare.

— Adevărat?

— Nu trebuie s-o fac? Ești doar stăpânul acestei case.

— Aș dori să nu-mi adresezi urarea ca unui stăpân, ci ca unui om pe care-l iubești.

— Eu... nu te iubesc!

— Dar mă vei iubi! Voi porunci tuturor servitorilor mei să te socotească stăpâna acestei case. Fiecare dorință îți va fi împlinită și toți se vor strădui să ți-o citească în ochi, înainte de a o exprima. Hai, dă-mi mâna!

El se așezase pe divan și voia s-o prindă de mână. Dar ea se ridică și se feri de atingerea lui, ghemuindu-se în celălalt capăt al divanului.

— Ce? Fugi de mine? exclamă el, puțin surprins. Pentru ce fugi?

— Tu vrei dragoste, iar eu nu ți-o pot da.

— O vei da cu timpul.

— Pentru tine? Niciodată.

— Știi că te-am cumpărat și că ești proprietatea mea? Te-am plătit, așa că-mi aparții!

El vorbi pe un ton liniștit, fiindcă atitudinea ei îl distra; mai mult, îi plăcea chiar împotrivirea acestei făpturi frumoase și copilăroase.

— Te înșeli. Faptul că ai plătit bani pentru mine nu înseamnă defel că-ți aparțin. Sultanul a interzis sclavia. Sunt liberă!

— Nebună mică! Am aflat că ai vorbit cu Zykyma. Acum rostești aceleași cuvinte pe care le cunosc de mult, fiindcă le-a spus și ea. Te sfătuiesc să nu te lași ademenită de ea! I-am dorit binele, am vrut s-o fac fericită; dar ea n-a fost destul de deșteaptă ca să-mi îndeplinească dorințele. Acum o să rămână sclavă și o să o slujească pe aceea căreia îi voi dăruia afecțiunea mea. Inima mea îți aparține acum numai ție. Vrei să fii sultana mea?

— Nu.

— Nu glumi!

— Nu glumesc. Îți spun cinstit ceea ce gândesc.

Ibrahim bey își încruntă sprâncenele și tuși, nerăbdător.

— Micuțo, sper că până acum ai glumit. Hai, vino încoace!

Și întinse brațele spre ea. Atunci, Tșita sări de pe divan și fugi până la peretele din față, rezemându-se de el.

— Mai bine mor! spuse ea pe un ton hotărât.

— Ești nebună? Îmi aparții și trebuie să te supui voinței mele! Vino încoace... aici, lângă mine!

Ea rămase nemișcată, continuând să-l înfrunte.

— Am dreptul și puterea de a pedepsi nesupunerea. Aș putea să te aduc eu însumi, dar aș face un fapt care ar reprezenta o înjosire pentru mine. Pot oricând să te silesc să devii ascultătoare, cu ajutorul servitorilor mei. Mai târziu mă vei ruga să-ți acord ceea ce disprețuiești și refuzi acum. Îți ofer dragostea mea! Vreau să fii soția mea, mama fiilor mei; să fii stăpâna mea, iar eu să nu fiu decât cel mai neînsemnat dintre servitorii tăi. În schimb, vreau să-mi dai dragostea ta. Îți mai spun încă o dată: fii sultana mea!

— Niciodată! Alege-ți alta!

— Mă refuzi? Bine. Mai târziu ți se va părea că sunt milostiv dacă te voi lăsa să fii drăgăstoasă cu mine.

Ibrahim deschise ușa și-și chemă printr-un semn paznicul, care îi aștepta poruncile.

— Du-te cu sclava asta jos, la banca de tortură și spune că am poruncit să i se tragă cinci lovituri la fiecare talpă, dar în așa fel, încât să sară scânteii!

Negrul cel gras schiță un rânjet îngrozitor și se apropie de Tșita.

— Hai!

Voi să pună mâna pe ea, însă cercheza se feri și fugi în colțul odăii. El o urmări, dar în clipa când o ajunse și încercă s-o prindă, scoase un țipăt înspăimântat și se retrase împleticindu-se până în colțul odăii.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă Ibrahim necăjit.

— Are pumnalul! exclamă negrul, îngrozit.

Abia atunci zări și stăpânul său arma cea primejdioasă în mâna fetei.

— Laș afurisit! strigă. Ia-i arma, ce mai stai!

— Ah!... oh!... înțeapă!

— Câine, nu te mai codi! Prinde-o și ia-i arma din mână!

Și Ibrahim își însoți cuvintele cu un gest amenințător. Îmbărbătat oarecum de acest gest, negrul se apropie iar de Tșita. Încercă din nou s-o prindă, dar în aceeași clipă ea își flutură pumnalul, astfel că negrul se îngrozi și alergă spre ușă.

— Încearcă singur, stăpâne!

— Bine, o voi dezarma eu însumi, dar după aceea îți voi împlânta pumnalul în piept, ticălosule!

Acum Ibrahim se îndreptă spre Tșita. I se părea cu neputință ca ea să vădească față de el aceeași atitudine încercând să-l înțepe cu pumnalul.

— Dă-mi pumnalul! îi porunci. Jucăria asta nu-i pentru tine! Și încercă s-o apuce de braț.

Printr-o mișcare fulgerătoare însă — Ibrahim abia avu timp să sară în lături — ea îi spintecă mâneca. Nu lipsi decât foarte puțin ca pumnalul mânuit cu destulă dibăcie să-l transforme pe stăpânul cel mândru într-un cadavru.

— Șarpe! scrâșni el. Vrei să-ți ucizi stăpânul? Te vei căi, fi sigură! Dacă nu ne putem apropia de tine, te vom încuia și nu îți vom da drumul, decât atunci când vei fi sfârșită de foame și distrusă de sete. Atunci te vei hotărî să te supui, ca să-ți salvezi viața.

— Întocmai așa cum ai făcut cu mine! răsună deodată glasul Zykynei, care intrase prin ușa deschisă a încăperii vecine. Poruncește oamenilor tăi să ne încuie! Îți vom fi recunoscătoare, fiindcă vom avea în schimb bucuria că nu te mai vedem.

— Ești sora diavolului! strigă el, furios.

— Da. Sora aceasta a diavolului se pricepe să deschidă pe dinăuntru ușile închise. Ai cheltuit degeaba suma pe care ai plătit-o pentru Tșita, auzi, Ibrahim? Am încheiat cu ea o alianță. Ea este sora mea, așa că nu va fi niciodată soția ta.

— Ah, o să vă fac pe amândouă să fiți supuse! Am destule mijloace, ca să vă silesc să-mi dați ascultare. Deocamdată, însă, îl voi pedepsi pe câinele acesta. Marș!

Am să te învăț eu cum trebuie să-mi îndeplinești poruncile de acum înainte!

Și, împingându-l pe negru înainte-i, Ibrahim ieși furios din odaie. După câțva timp răsunară în toate încăperile casei urletele paznicului bătut

7. Prima urmă

După ce-și cumpărară veșminte din bazarul cu haine, Paul Normann, Hermann Wallert și lordul se îndreptară spre port și cinară cu toții la bordul iahtului. Apoi se deghizară și porniră la drum.

După ce lăsară în urmă cartierul Hasköj, de unde începe drumul spre Piri Paşa, străzile își pierdură regularitatea, astfel că ei putură să stingă lanternele pe care le purtau după obiceiul local și să le vâre în buzunar.

Ajunseră apoi la unul din pâraurile despre care le vorbise omul de încredere al Zykynei și porniră de-a lungul apei, până la locul unde primul pârau se împreuna cu celălalt. Se întunecase, dar se putea vedea încă la o depărtare de câțiva pași.

Pe lângă ei curgea apa, dincolo de care se înălța zidul împrejmuitor al casei cu slave. Dar nu se putea vedea cât de larg era pâraul.

— Dacă aş fi avut la mine umbrela, spuse lordul Lindsay, aş fi putut să măsoz lărgimea și adâncimea apei. Altă dată o să fiu prevăzător. *Well!*

Se apropie de mal și se aplecă. Apoi își întinse spre apă partea superioară a corpului, ca să vadă celălalt mal.

— Ei? întrebă Paul Normann.

— E adâncă, spuse lordul, foarte adâncă!

— De unde știți?

— Am băgat mâna în apă și am simțit că e foarte liniștită și nu are valuri. Prin urmare, orice om deștept își poate da seama că trebuie să fie adâncă.

— Și cât de largă poate să fie?

— Hm! E întuneric și n-aș fi în stare să apreciez lărgimea.

— Nici cu aproximație?

— Hm! Trebuie să mă aplec mai mult. Dacă aş putea să-mi menţin echilibrul... by Jove!

În aceeaşi clipă se auzi un zgomot înăbuşit şi lordul pieri din ochii prietenilor săi.

— A căzut în apă! exclamă Hermann Wallert, uluit. E adâncă şi lordul s-ar putea îneca!

— Să ne scoatem hainele! Repede! Trebuie să ne aruncăm după el!... Ssst, ascultă!

Într-adevăr se auzise un zgomot în apă.

— Dumneavoastră sunteţi, *sir* David? întrebă Paul Normann.

Lordul gâfâia.

— Ne auziţi, *sir*?

— *Yes*, răspunse eroul.

— V-aţi lovit?

— *No*. Dar acum ştiu cât e de adâncă.

— Cât?

— Îmi ajunge exact până la bărbie. *Yes*.

— Şi cât e de lată?

— Peste trei metri.

— Dincolo se poate păşi pe pământ?

— Nu, e numai apă.

— Zidul se înalţă direct din apă?

— *Yes*.

— Foarte neplăcut. — Ssst! Ieşiţi repede, vine cineva.

— Cum să ies?

— Nu trebuie să fim văzuţi pe aici!

— *Well*. Rămân în apă. Aici sunt mai sigur. Nimănui n-o să-i dea prin minte să mă caute aici. Ascundeţi-vă, dar nu prea departe!

Cei doi prieteni dispărură, iar lordul tăcu.

Paşii se apropiară şi în clipa când ajunseră în dreptul lordului, acesta îşi putu da seama, fiindcă-şi ţinea capul la nivelul malului, că trecătorul neaşteptat nu era altul decât tânărul care se apropiase la amiază de Wallert şi-l îndemnase să se păzească.

— Pst! îl chemă lordul Lindsay.

Tânărul se aplecă și văzu capul înălțat deasupra apei.

— *Maşallah!* Un om! Cine ești și ce cauți acolo?

— Pfui! Urât miroase aici nămolul! Groaznic! Și nu pot să-mi scot picioarele!

— Te-am întrebat cine ești?

Unul vorbea englezește, iar celălalt turcește, așa că era firesc să nu se înțeleagă. În cele din urmă, lordul izbuti să-și scoată picioarele din nămol și se cațără pe mal.

— Nu știu ce vrei să spui tinere. Pssst! Mă! Normann! Wallert!

Prevăzător, el rostise ambele nume pe un ton înăbușit. Cei doi prieteni se ascunseseră la o mică depărtare de mal și se ghemuiseră la pământ.

— Dumneavoastră ne chemați, *sir* David? întrebă Paul Normann. Cine mai este acolo?

— Tânărul acela care a vorbit azi cu noi, știți care.

— Ah, tu ești, Said? întrebă Hermann Wallert, bucurându-se. Foarte bine! Ai vorbit cu ea?

— Da.

— Ce-a spus?

— Să vii mâine, la miezul nopții, dar singur.

— Bine. Unde?

— Aici, în colțul grădinii. Cum ai să ajungi, nu știm; asta depinde de dibăcia ta.

— Vin negreșit, chiar dacă ar trebui să intru prin zid.

— Și să te ferești de derviș. Te supraveghează, l-am văzut eu însumi.

— Știm, știm. Mai ai ceva să-mi spui?

— Nu. Am pierdut prea multă vreme. Mă așteaptă stăpânul.

— Pe tine?

— Da, pe mine și măgarul pe care trebuie să i-l aduc din piața cea mai apropiată.

— Ah, Ibrahim a venit aici?

— Da. Și acum vrea să se înapoieze la palatul său, în oraș. Am fost trimis să-i aduc măgarul și pe omul care-l conduce. Așadar, vino mâine seară! Eu voi sta de veghe, ca să nu te descopere nimeni.

Și porni cu pași iuți spre oraș.

— Afurisită turcoaică! exclamă lordul, necăjit. Ce-a spus flăcăul?

Hermann Wallert îi traduse convorbirea.

— Strașnic! Minunat! exclamă lordul bucuros. În sfârșit, intrăm în acțiune!

— Am stabilit deocamdată că vom sta de vorbă. Nu știu încă dacă tot mâine seară o vom putea răpi.

— Atunci, ce vrei să vorbim cu ea?

— Să nu ne grăbim!

— N-am nici o poftă să aștept.

— Vreți să începeți singur acțiunea pe care am plănuț-o?

— Sunt de altă părere. Pornim cu toții... dumneavoastră intrați... noi rămânem afară... iar după aceea vom vedea ce ne rămâne de făcut, după felul cum se vor desfășura lucrurile. *Well!*

— Dacă socotiți că e bine așa, nu mă împotrivesc. Dar cum intru în grădină?

— Da, asta e greutatea. O scară ne-ar fi de mare folos.

— Desigur! Dar am atrage atenția, dacă am duce-o cu noi.

— De ce? Acela care-și vâra nasul în treburile noastre primește la iuțeală un bobârnac și... *heavens!* Am o idee strașnică!

— Putem s-o aflăm și noi?

— Miroșiți-mă puțin!

— Mulțumesc, nu sunt amator de asemenea miasme.

— Nici eu, dar trebuie să-l îndur, fiindcă am intrat adineauri în nămol. Băiatul acela aduce un măgar, pentru pașa. Prin urmare, înălțimea sa o să treacă pe aici, când se

va îndrepta spre oraş. Ce-ar fi dacă l-am ajuta să facă o baie şi să se mânjească puţin cu nămol.

— Haioasă idee! râse Hermann.

— N-are ce să-i strice. Şi el v-a întins astăzi o cursă mizerabilă. Mare ticălos!

— S-ar putea ca o asemenea ispravă să aibă urmări neplăcute.

— Nu văd cum.

— El o să-şi închipuie că noi l-am aruncat în apă şi prin aceasta îi atragem atenţia asupra noastră.

— Aş! Purtăm alte haine. Nu poate să ne recunoască.

— Paul, tu ce spui?

— Ascultând ideea aceasta nebunească, m-a năpădit şi pe mine o idee. Ce-ar fi dacă am încerca să punem mâna pe cheia porţii?

— Cum am putea s-o căpătăm?

— Nu cred că ar fi un lucru prea greu. Aici nu sunt paznici care să supravegheze poarta. Nu au nici un rost, fiindcă prin locurile acestea nu prea vin străini. Desigur că Ibrahim intră şi iese la orice oră, chiar în timpul nopţii. Prin urmare, el trebuie să aibă o cheie, ca să nu mai aştepte să i se deschidă.

— Poate că e aşa cum spui tu. Crezi că ar trebui să-i luăm cheia?

— Desigur. E însă nevoie de puţină imaginaţie. În afară de conducătorul măgarului, nu-l mai însoţeşte nimeni. Cu acesta n-o să avem mult de lucru.

— Fireşte. Şi dacă nu găsim cheia, suntem mulţumiţi că avem prilejul să-i dăm o lecţie şi să-l înspăimântăm pe ticălosul acesta. Şi acum, să ne ascundem, ca să nu fim surprinşi! Mi se pare că aud paşi.

După câteva clipe omul de încredere al Zykynei trecu pe lângă ei, urmat de conducătorul măgarului şi de animal.

Englezul îi lăsa să se îndepărteze şi deodată pe un ton naiv întrebă: cum se spune ticălos pe turceşte?

— *Tşapkyn*.

— Și netrebnic?

— *Chowarda*.

— Bun. Mulțumesc. Acum poate să vină.

Nu trecu mult și cei trei prieteni îl văzură pe conducătorul măgarului, care flutura de zor felinarul atârnat în vârful unei bâte. În urma lui pășea măgarul, care era atât de mărunț, încât picioarele lui Ibrahim aproape că atingeau pământul. Beyul era prost dispus, din pricina neplăcerilor care nu-l cruțaseră defel în tot cursul zilei. Deodată fu smuls din meditațiile în care se adâncise și se sperie: ca din pământ, răsărise lângă el o făptură lunguiață, care-i strigă în urechi:

— *Tșapkyn! Chowarda!*

În clipa următoare simți două mâini în jurul gâtului. Voi să strige după ajutor, dar nu izbuti decât să horcăie și-și pierdu cunoștința, răsturnându-se de pe măgar.

Când auzi strigătele lordului Lindsay, băiatul care conducea măgarul se uită îndărăt și crezu că este vorba de un atac tâlhăresc. Năpădit de teamă, prinse de căpăstru măgarul rămas fără călăreț, se avântă în șa și porni în goană, fără să scoată măcar un singur cuvânt și fără să se sinchisească de soarta beyului.

— Am scăpat de el! râse lordul. Să trecem la înălțimea sa. Dacă nu mă înșel, și-a cam pierdut cunoștința.

— Ssst! Tăceți! îi șopti Paul Normann. Dacă mai aude, își dă seama cine suntem, după englezeasca dumneavoastră.

— E leșinat! spuse Hermann Wlallert. Să-i scotocim buzunarele.

Găsiră curând o cheie grea într-un buzunar al hainei.

— Vedeți? Se bucură Wallert că ideea lui fusese bună. Să plecăm!

— Stai, nu te grăbi! îl contrazise Normann. Când se trezește și bagă de seamă că-i lipsește cheia, înțelege că ea a fost ținta atacului. Trebuie să-i luăm tot ce are la el. Sau și mai bine, îi luăm haina cu totul, ca să-și închipuie că a

fost jefuit de niște hoți care i-au luat cheia din întâmplare, împreună cu celelalte lucruri.

Propunerea lui se bucură de aprobarea lordului și a lui Wallert.

— Și acum, baia! Îi facem vânt în apă? întrebă lordul, după ce se sfârși operația de „jefuire”

— Nu, să nu ne pierdem vremea; și apoi, ar putea să treacă pe aici vreun străin și ni s-ar năruî tot planul.

— Păcat! Mare păcat! Tare i-aș fi dorit această plăcere! Atunci, să dispărem!

După o jumătate de oră cei trei prieteni se urcară pe iaht și își schimbă hainele. Englezul nu suferise nimic de pe urma băii involuntare pe care o făcuse, întrucât noaptea era caldă și plăcută. Cercetându-și prada, ei găsiră un ceas de buzunar, foarte costisitor și împodobit cu pietre scumpe, căruia Normann îi deschise capacul. Deodată, Wallert scoase un strigăt de uimire; el smulse ceasul din mâna prietenului său și privi capacul cu atâta luare-aminte, încât se părea că ochii-i vor ieși din orbite.

— Cerule!... Ce-i asta! exclamă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă lordul.

Abia atunci Hermann realizează că s-a trădat prin atitudinea sa, ca și prin strigătul său de uimire.

— Mylord, răspunse el, străduindu-se să-și stăpânească tulburarea, vă sunt dator o lămurire.

Lordul! David Lindsay se uită mirat la tânărul german, al cărui chip pălise deodată.

— Lămurire? Ce fel de lămurire? Nu vă înțeleg.

— Mă veți înțelege imediat.

Și descheindu-și un lăntișor cu medalion pe care-l purta în jurul gâtului, desfăcu medalionul și-l întinse lordului Lindsay.

— Cunoașteți portretul? îl întrebă.

Lordul luă medalionul în mână și-și aruncă privirea asupra portretului executat în miniatură pe fildeșul dinăuntrul capacului. Și, în clipa următoare, chipul său vădi

o nemărginită înseninare. Ochii săi străluciră și gura i se căscă larg, ca o prăpastie, în timp ce vârful palid al nasului său lung se aplecă și mai mult, de parcă ar fi vrut să se convingă dacă poate fi de vreun folos.

În cele din urmă, lordul se stăpâni și rosti pe un ton calm:

— Anna... Anna Lindsay... sora mea. *Yes*.

Gura i se închise încet și nasul se grăbi să-și reia poziția obișnuită.

— Cum... cum a ajuns... portretul acesta la dumneavoastră?

— Femeia aceasta este mama mea, spuse Hermann Wallert cu glas tremurat.

— Mama... mama dumneavoastră? Atunci... dumneavoastră... dumneavoastră sunteți un... Adlerhorst?

— Așa cum ați spus. Numele tatălui meu era Bruno von Adlerhorst și sora dumneavoastră a fost mama mea.

— Adlerhorst... tată... Mamă... soră... omule!... băiete!... scumpul meu!... atunci eu sunt, după toate regulile, unchiul dumitale!

— Cred că așa trebuie să fie!

— *Excellently, sir...* vreau să spun: *well, my boy!* Asta este, într-adevăr o aventură strașnică, *indeed!* Trebuie să te îmbrățișez! *All right, yes!*

Își deschise brațele, îl strânse cu putere pe Wallert la pieptul său și-l sărută cu nestăpânită căldură, lucru pe care izbuti să-l săvârșească datorită înduioșatei înțelegeri pe care o resimți nasul său, dându-se puțin în lături.

— Mister Wallert... sir... băiete... să știi că înnebunesc de bucurie! Și de ce nu mi-ai spus-o până acum?

— N-am găsit un prilej nimerit, răspunse râzând Hermann, pe care-l încânta bucuria englezului, de obicei atât de rece.

— *Well!* Spune-mi acum și celălalt nume!

— Hermann.

— Așadar, Hermann von Adlerhorst! *Well!* Și unde sunt ai tăi? În Germania mi s-a spus că ați dispărut cu toții.

— Tatăl meu a murit, iar locul unde se află mama și surorile mele n-aș...

Paul Normann îl întrerupse, scoțând un strigăt de uimire. E drept că acesta cunoștea povestea prietenului său, dar nu văzuse până acum medalionul. Năpădit, de uluire și bucurie, lordul Lindsay pusese deoparte medalionul, iar Paul Normann îl luase, ca să-l privească și el. Uimirea sa fusese pricinuită de o constatare pe care n-o putea ascunde și a cărei temeinicie ținea neapărat s-o verifice.

Hermann se uită la prietenul său, care continua să-și ațintească privirea asupra portretului.

— Ce ai? De ce m-ai întrerupt?

— Țșita... asta e Țșita! Seamănă perfect, până la cea mai mică trăsătură.

— Adorata ta?

— Da.

— Cred că te înșeli. O astfel de asemănare ar fi prea ciudată!

— Nu mă înșel, Hermann! Sunt pictor și mă pricep să deosebesc ceea ce este important într-un portret, de ceea ce nu este important. Văd aici aceleași trăsături, aceeași expresie, același păr și aceiași ochi, înțelegi?

Hermann Wallert Adlerhorst și lordul se priviră, fără să știe ce să spună. Presupunerea care-i stăpânea pe amândoi avea un caracter prea neobișnuit, ca să poată fi întemeiată.

— Fleacuri! exclamă Hermann în cele din urmă. M-am gândit la asemănarea pe care ți-ai închipuit că ai descoperit-o și-mi spuneam că fata aceea este sora mea. Dar neavând nici o dovadă, în afară de această asemănare, aș fi în stare să gădesc o duzină de surori, nu numai una!

— Nu te grăbi să tragi concluzii! În toată povestea aceasta este un element care-mi dă serios de gândit: Țșita nu-și cunoaște părinții.

— Da, amănuntul acesta este într-adevăr izbitor, dar nu trebuie să ne mire prea mult. E drept că mica mea soră Liza nu avea pe atunci decât un an și nu-și poate aminti de părinții ei, cum nu-și amintește nici frumoasa ta. Ce vârstă are Tșita ta?

— Șaptesprezece ani.

— Ciudat!... Liese ar fi acum de aceeași vârstă. Paul, Paul, dacă presupunerea ta...

— *Nonsense!* interveni lordul. Să nu ne înflăcăram prea repede și mai ales să nu ne încurcăm în presupuneri. Povestește-mi mai întâi cum se face că nu mai știi nimic despre ai tăi.

— Este o poveste foarte tristă. Din pricina ei am ajuns ceea ce sunt astăzi — un pribeag fără odihnă, care și-a propus să cutreiere necontenit lumea, până când își va găsi familia dispărută.

— Foarte bine! Foarte frumos! Te voi ajuta și eu s-o cauți. *Well*.

— După cum îți amintești desigur, tatăl meu era consul la Aden. În afară de mine, părinții mei aveau încă doi fii — eu fiind cel mai mare — și o fiică.

— Ce vârstă aveai când te-ai pierdut de ai tăi?

— Opt ani. Tata trecea drept un om bogat, un om care putea să fie mulțumit de situația la care ajunsese; dar, după un timp, începu să simtă dorul de a-și revedea patria. În afară de aceasta, voia să dea copiilor lui o educație, pentru care Aden nu-i oferea perspective satisfăcătoare. De aceea, el se hotărî să se înapoieze cu toată familia în Germania.

— *Well!* Și-a îndeplinit proiectul acesta?

— Da, însă îndeplinirea proiectului a constituit și nenorocirea noastră. Ne-a imbarcat într-o zi pe un sambuk și am făcut o călătorie frumoasă pe Marea Roșie. Îmi amintesc și acum de unele cuvinte ale tatălui meu, fiindcă el se ocupa mult de mine, fiul său cel mai mare. Pe tot parcursul călătoriei mi-a arătat ceea ce era vrednic de văzut și mi-a dat nenumărate lămuriri asupra lucrurilor pe

care nu le știam. După un timp, am observat că este stăpânit de o oarecare neliniște. Întrebându-l despre pricina acestei neliniști, mi-a răspuns că ne apropiem de o regiune în care pirații arabi își fac deseori apariția, îngrozindu-i pe călători și jefuindu-i.

Nasul lordului David Lindsay își reluă mobilitatea, de parcă s-ar fi temut și el de apariția piraților.

— Cunosc și eu regiunea. Trebuie să fi fost în apropiere de Ras Hatiba.

— Da, cred că așa se numea. Tata mi-a pomenit un nume, dar nu mi-l amintesc. Ai auzit vreodată de dșeheini?

— Yes. Cel mai bun prieten al meu a trăit printre ei o aventură din cale afară de primejdioasă. Pe prietenul meu îl cheamă Kara ben Nemsi. Yes.

— Nu trecu mult și ajunserăm la constatarea că temerile tatei fuseseră îndreptățite. Chiar în ziua următoare am fost atacați de o corabie înarmată. Echipajul laș al vasului nostru a coborât pânzele la cea dintâi amenințare și s-a predat. Câteva făpturi sălbatice năvăliră pe bord și se repeziră asupra noastră. Tata, care s-a apărat, a fost ucis sub ochii noștri, iar mama și noi am fost încuiați în cabină.

Amintirea acestei întâmplări îngrozitoare, care-i nimicise viața, îl copleși pe tânărul povestitor. El își duse mâinile la ochi, ca să nu i se vadă lacrimile care îl podidiseră. Prietenii săi tăcură, respectându-i tulburarea. După câteva minute, Hermann își reluă firul povestirii:

— Dar grozăviile nu se sfârșiră. Echipajul nostru, unealtă supusă în mâinile piraților amenințători, trebui să îndrepte sambukul pe care călătoream spre coasta africană și să oprească la Suakin. N-am să uit niciodată numele acesta. Știi că Suakinul este de multă vreme un centru important al negoțului de sclavi. Noi am înțeles curând planul pe care și-l făcuseră pirații în privința noastră. Îndată după debarcare am fost târați în piața de sclavi și expuși spre vânzare. Da, expuși — acesta este cuvântul adevărat. Eram priviți și pipăiți de cumpărători, ca o marfă

oarecare. Pe atunci eram încă prea mic și nu puteam să-mi dau seama de grozăvia celor ce ni se întâmplau; abia după ce au trecut anii am înțeles în sfârșit ceea ce trebuie să se fi petrecut în inima mamei mele atunci când a văzut că sărmanii ei copii i-au fost smulși unul câte unul și târați în locuri necunoscute.

Hermann tăcu iar, copleșit de tristețe. Lindsay făcu o serie întreagă de grimase, ca să-și stăpânească ori să-și ascundă tulburarea, iar Paul Normann își șterse lacrimile. El cunoștea de mult povestea, dar puternica sa imaginație îi îngăduia să re trăiască grozăviile acelea cu atâta intensitate, încât i se părea că s-au săvârșit sub ochii săi.

— Mie mi-a venit rândul înaintea celorlalți. Mai văd parcă și acum privirea pe care și-a ațintit-o mama asupra mea, în clipa când m-am despărțit de ea. Plânsesem atât de mult de când se produsese atacul piraților, încât tot ce s-a întâmplat mai târziu m-a lăsat nepăsător. Mă împietrise groaza! Dar trebuie să adaug că am avut noroc, dacă se mai poate vorbi de noroc într-o împrejurare de felul acesta. Am căzut în mâinile unui negustor turc bogat din Khartoum, care s-a purtat prietenos cu mine și care nu m-a lăsat niciodată să simt că nu eram decât un... sclav. Dar îngăduiți-mi să trec peste anii care au urmat! În ciuda vieții oarecum omenеști pe care am dus-o în casa acelui negustor, anii aceștia n-au putut să-mi răpească amintirea chinuitoare pe care mi-o întipărise în suflet ultima privire a mamei. Ziua și noaptea mă gândeam neîncetat la ea și dorul de a o revedea mă duse în mod firesc la hotărârea fermă ca, îndată ce-mi voi fi creat o situație, să pornesc neapărat în căutarea ei, a fraților și a surorii mele, despre a căror soartă nu mai știam nimic. Și fiindcă în diferite prilejuri i-am dovedit devotamentul meu și recunoștința pentru traiul mulțumitor pe care mi-l dăruise, stăpânul meu s-a îndurat de mine și mi-a redat libertatea.

Sir David Lindsay nu-și putu stăpâni tulburarea.

— Bietul meu băiat! spuse el pe un ton mișcat. Și ce vârstă aveai atunci?

— Douăzeci de ani.

— Nemaipomenit! De necrezut! Un membru al familiei Lindsay a fost sclav timp de doisprezece ani! Sărman copil... sărmană soră!... Yes!

— Firește că viața pe care am dus-o nu mi-a îngăduit să-mi însușesc ceea ce se numește cultură, după concepția europeană, dar știam să citesc și să scriu bine în limba turcă și în limba arabă. Și apoi, fiindcă îl reprezentasem în diferite prilejuri pe stăpânul meu, avusesem prilejul să vin deseori în contact cu germani, francezi și englezi. Tocmai contactul acesta mi-a dat putința de a învăța limba mea maternă, odată cu limbile franceză și engleză și m-a îndemnat să nutresc nădejdea că nu-mi va fi greu să-mi duc la îndeplinire sarcina pe care mi-o impusesem: regăsirea alor mei. Datorită faptului că stăpâneam atâtea limbi, am fost angajat în Serviciul Secret German de Informații. Te miră ceea ce auzi, Paul? Așa-i că nu te-ai așteptat la mărturisirea aceasta? M-ai crezut un biet învățat, care întreprinde o călătorie de studii prin lume. Dar nu sunt atât de lipsit de mijloace, cum îți închipui tu și cum am căutat eu însumi să par, din anumite motive. Pentru scopurile pe care le urmăream și ca să fiu sigur că nu voi trezi bănuiala nimănui, era mai bine să trec drept un tânăr sărac. Te rog să mă crezi, însă, când îți spun că astăzi am destule mijloace de trai. Și sunt convins că te-ai mira, dacă ai auzi numele cunoștințelor mele din Istanbul. Așadar, te rog să-mi ierți aparenta lipsă de sinceritate și să înțelegi că ea a fost determinată de motive puternice.

— Nici nu m-aș gândi să fiu supărat pe tine, fiindcă văd că așa trebuia să procedezi, dragul meu Hermann!

— Și mama? Și ceilalți? interveni David Lindsay. Ai aflat ceva despre ei?

— Nici măcar cel mai neînsemnat amănunt. Trebuie să vă mărturisesc că am intrat în Serviciul Secret de

Informații, tocmai fiindcă știam că îndeletnicirea aceasta îmi va da puțința de a călători prin țările mahomedane. Nădăjduiam că astfel voi găsi urmele alor mei. Dar până acum strădaniile mele au fost zadarnice. Abia azi...

Dar se văzu silit să se întrerupă, din pricina lordului. După ce-l ascultase cu multă luare-aminte, *sir* David începu să facă gesturi de nerăbdare și să se miște întruna pe scaunul pe care ședea, lăsând să se înțeleagă că ar avea ceva de spus. În cele din urmă, el izbucni pe un ton triumfător, întrerupând povestirea lui Hermann.

— *Heigh day!*... atunci știu mai mult ca tine! Nu am numai o urmă, ci un Adlerhorst întreg. Ai înțeles ce-am spus? *Yes!*

Hermann îl privi uluit.

— Nu te înțeleg.

Buzele subțiri ale lui Lindsay schițară un zâmbet încântat.

— Știi că eu spun întotdeauna ceea ce gândesc. *Yes.*

— Ai găsit un Adlerhorst?

— Da.

— Adică pe unul din frații mei?

— Pe care? Pe Martin sau pe Gottfried?

— Pe Martin.

— Unde?... Unde?

— În America.

— În... America? Nu se poate!

— De ce să nu se poată? Eu nu glumesc. Sunt David Lindsay. *Yes.*

E ușor de înțeles că vestea aceasta îl impresionă mult pe Hermann. Dintr-o întrebare într-alta, el află tot ce știa lordul Lindsay.

După cum am arătat, Hermann fusese cel dintâi dintre membrii familiei care găsisese un cumpărător la târgul din Suakin. De aceea, el nu avea de unde să știe ce se întâmplase cu mama sa, cu ceilalți frați și cu sora sa. Din ceea ce-i povesti lordul Lindsay, el află că Martin, care avea

pe atunci cinci ani, rămăsese ultimul în Suakin. Deși era atât de mic pe vremea aceea, el păstrase amintirea vie a grozăviilor petrecute sub ochii lui. După Hermann, fusese vândută doica; apoi a venit rândul lui Gottfried, care avea șase ani și după el a fost vândută mama lor, împreună cu micuța Liese. Martin nu găsisese cumpărător, cu toate că „stăpânul” său se străduia mereu să-l vândă celor care se opreau să-l privească. De aceea, negustorul de sclavi se hotărî să-l ducă la alt târg de sclavi, ca să caute acolo un cumpărător. Micul Martin a fost imbarcat pe un vas și a pornit — bineînțeles, fără să știe unde, deși încercase în repetate rânduri să-și iscodisească stăpânul. În timp ce se afla în largul mării, corabia cu sclavi a fost oprită și cercetată de echipajul unui vas englez. Astfel, toți cei care fuseseră prinși de pirați și-au recăpătat libertatea. Un bogat plantator american s-a înduioșat de soarta băiețușului și s-a oferit să-l ia sub ocrotirea sa, făgăduind că-i va hărăzi o soartă omenească. Îndată ce ajunse pe uscat, el întreprinse cercetări în Germania, în scopul de a găsi vreo familie înrudită cu copilul găsit printre sclavi. Cu acest prilej, el află despre o singură rudă și anume fratele Annei von Adlerhorst, care se stabilise între timp în Anglia. Lordul David Lindsay se arătase imediat dispus să se îngrijească de micul orfan, dar plantatorul, care începuse să-l îndrăgească, nu mai voia să se despartă de el. Și Lindsay era cu atât mai mulțumit, cu cât și copilul își iubea părintele adoptiv și se simțea foarte bine în casa lui. Totuși, unchiul băiatului a continuat să se intereseze de el, prin corespondența regulată pe care o întreținea cu plantatorul american. Sfârșindu-se povestirea, lordul Lindsay îi împărtăși lui Hermann vestea îmbucurătoare că Martin este administratorul plantațiilor părintelui său adoptiv, dar adăugă, pe un ton întristat, că singura umbră care întuneacă viața mulțumită a tânărului Martin este soarta necunoscută a familiei sale.

— *Well!* încheie Lindsay și m-am hotărât să pornesc în căutarea celorlalți membri ai familiei. Acum am dat pe neașteptate de un nepot și poate chiar de nepoata mea dispărută de atâta vreme. O găsesc eu curând și pe mama ta și pe celălalt frate! Nu-i mare lucru pentru David Lindsay. *Yes.*

Hermann Wallert Adlerhorst și Paul Normann ascultaseră cu încordare povestirea englezului. Hermann era atât de impresionat, încât un timp îndelungat nu se simți în stare să se stăpânească.

— Astăzi trăiesc cea mai frumoasă zi din viața mea! spuse el lordului David Lindsay. Să dea Dumnezeu ca nădejdea ta să se îplinească și să mă văd cât mai curând împreună cu toți ai mei! Am făcut începutul prin vestea îmbucurătoare pe care mi-ai împărtășit-o în privința lui Martin și apoi am dat și eu pe neașteptate de o urmă ciudată.

— Ce? Cum? Urmă? întrebă lordul. Când? Unde?

— Ia, uită-te la ceasul acesta!

Și rostind aceste cuvinte, îi înmână lui Lindsay ceasul lui Ibrahim, pe care-l ținuse în mână în tot timpul povestirii.

— *Heavens!* Țsta e doar blazonul familiei Adlerhorst! Și dedesubt... da, dedesubt se poate citi destul de limpede numele tatălui tău: Bruno von Adlerhorst. Ce-o fi însemnând asta?

Și Paul Normann luă ceasul în mână și-l privi cu luare-aminte.

— Asta înseamnă, răspunse Hermann, că omul căruia i-am luat ceasul din buzunar trebuie să știe și poate să ne spună de unde îl are.

— *Yes.* Chiar mâine dimineață îi fac o vizită.

— Nu cumva ai de gând să-i spui că noi i-am furat ceasul?

— *Damned*, ai dreptate! Și atunci, ce e de făcut? Trebuie să ne mai gândim. Nu putem să întreprindem nimic înainte

de a cerceta pe îndelete situația și de a găsi soluția cea mai nimerită.

— *Well*. Să luăm lucrurile de la început. Spune-mi: tatăl tău a avut dușmani?

— Eram prea mic atunci, ca să pot răspunde într-un mod mulțumitor întrebării tale. Știu numai că un turc venea deseori în casa noastră. La un moment dat, el și-a încetat vizitele. Se pare că tata a avut cu el o discuție și de aceea nu l-am mai văzut.

— Ah!... Și cum se numea turcul acela?

— Nu mai țin minte.

— Păcat! După părerea mea, întreaga ta familie a căzut victimă unei răzbunări.

— Și eu m-am gândit uneori la lucrul acesta.

— Da? De ce?

— Am avut un servitor, un francez care se numea Florin. El era foarte prietenos cu noi, copiii, dar eu nu-l puteam suferi. Florin se afla cu noi pe vas când s-a produs atacul dșhehinilor. De atunci nu l-am mai văzut.

— Poate că l-au omorât pirații.

— Nu. Știu sigur că n-a fost printre cei morți, nici printre prizonieri. Mai târziu, când am devenit bărbat, m-am gândit la el și mai ales la anumite lucruri, pe care înainte nu mi le puteam explica.

— La ce te-ai gândit?

— Florin nu putea s-o sufere pe mama. Când eram copil, atitudinea lui mi-a atras atenția. Dar, mai târziu, mi-am adus aminte că mama se bucura totdeauna când îl vedea că iese din odaia unde ne aflam și că în prezența lui era tăcută și rezervată.

— Ciudat! Foarte ciudat! Și cum ți-ai lămurit amănuntele acestea?

— Mi-am spus că Florin trebuie să fi vădit față de mama mea o purtare neîngăduită de buna-cuviință și de situația lui, stârnind astfel supărarea mamei.

— Poate că presupunerile tale sunt întemeiate.

— Ce s-o fi întâmplat cu Florin, după atacul dșeheinilor? Îmi amintesc că a dispărut fără urmă. O fi fost oare înțeleș cu pirații și ne-a trădat? Întrebarea aceasta m-a frământat mereu.

— Poate că da! Dar cum o fi intrat în legătură cu pirații?

— N-aș ști să-ți spun.

— N-o fi avut vreun amestec și turcul acela, despre care ai pomenit adineauri?

Hermann săltă din umeri.

— Nici la întrebarea aceasta nu sunt în stare să-ți răspund. Dar trebuie să mai amintesc un amănunt. Azi-dimineață, când am ieșit din casă, chipul dervișului mi-a atras atenția. Așa ar trebui să arate astăzi Florin, sau în orice caz ar semăna mult cu dervișul.

— Poate că nu este decât o coincidență.

— Nu știu. Eu sunt David Lindsay. Ce mă privește pe mine un cerșetor turc? *Yes*.

— Să lăsăm deocamdată trecutul și să ne ocupăm mai bine de prezent! interveni Normann. Să scotocim mai bine punga pe care i-am luat-o lui Ibrahim și să vedem dacă nu ne așteaptă iar vreo surpriză.

În punga lui Ibrahim se aflau câteva sute de piaștri.

— N-aș fi crezut niciodată că aș putea să fiu și tâlhar! râse lordul. Dar sunt mulțumit de prima mea izbândă. Păcat că o asemenea îndeletnicire duce în mod obișnuit la spânzurătoare! Și cheia, domnilor! Grozavă cheie!... *By Jove*, am fost niște proști.

— De ce? întrebă Hermann.

— O fi oare cheia de care avem nevoie?

— Să sperăm!

— Speranța nu-mi este de ajuns. Când am fost acolo, lângă apă, am avut cel mai nimerit prilej să ne convingem dacă e cheia de la poartă sau nu.

— Ai dreptate! Ar fi fost bine dacă ne gândeam s-o încercăm.

— *Nevermind*^[21] — nu-i nimic! Putem s-o facem acum.
— Ce! Să mergem iar până acolo?
— *Yes*. Eu sunt gata să plec imediat.
— Nu, dragul meu unchi! Rămâi aici și odihnește-te, ca să poți înfrunta greutățile ce ne așteaptă mâine. O să facem noi plimbarea aceasta.

— *Well*, e o idee bună. De altminteri, nici nu-ți poți închipui cât mă bucură când te aud spunându-mi „dragul meu unchi”. Cuvintele tale îmi fac mai multă plăcere decât aş avea dacă mi-ar dăruia cineva o sută de mii de pfunzi. *Yes!*

După ce luară hotărâri cu privire la acțiunea ce urma să se desfășoare, cei trei prieteni stabiliră ca loc de întâlnire pentru a doua zi o cafenea din vechiul Istanbul. Paul și Hermann se despărțiră de *sir* David și se îndreptară iar spre Khalydşe Oglu.

În dimineața zilei următoare, cei trei europeni se treziră destul de târziu. Hermann se îmbarcă într-un caic și ajunse în vechiul Istanbul, unde se plimbă pe Aja Sofia și străbătu drumul care duce spre Bakşe Kapusi și spre țarm.

În timpul acestei plimbări își cumpără numărul de dimineață al ziarului *Bassiret* și citi un reportaj plin de exagerări și înflorituri de stil, cu privire la atacul căruia-i căzuse victimă Ibrahim bey. Ziarul vestea și instituirea unui premiu pentru descoperirea infractorului. Și ceea ce era mai ciudat, se dădeau amănunte despre ceas și despre blazonul cu care era împodobit.

Ajuns pe mal, Hermann își îndreptă privirea spre cafenea, care era situată în golf, în preajma vechii clădiri a vămii. Lordul David Lindsay, care ședea la o masă, îi făcu de departe un semn prietenesc lui Hermann.

— *Morning*, băiete! Bine că ai venit! Am impresia că sunt Samson între filistini.

— De ce?

Fiindcă nu înțeleg limba aceasta drăcească. Nu cunosc decât două cuvinte: „Allah” și „bacșiș” atâta tot. Și nu mă pot descurca numai cu ajutorul lor, nu-i așa? De altminteri, ce să te mai întreb, parcă n-am văzut ce-am pățit?

— Ce-ai pățit?

— Nu vezi că n-am ce să beau?

Și arăta piatra rotundă care ținea loc de masă, în fața căreia ședea el pe altă piatră și mai joasă. „Masa” era goală.

— N-ai comandat nimic?

— Yes. Am rostit de zece mii de ori cuvântul „cafea”, dar nu mi s-a adus nici măcar una.

— Cafea (în germană: *Kaffee*) nu este un cuvânt arab, nici turc; trebuie să spui „*Kawuah*”.

— *Kawuah*? Bine, așa am să spun. Și cum se spune „cească”?

— *Kiasse*.

— Și „una”?

— Cifra „unu” se spune *bir*.

— Foarte bine. Așadar: *bir kiasse kawuah*!

— Cam așa.

— Minunat. Aș vrea să mai învăț ceva. Toți ăștia care stau în jurul meu au cerut și li s-au adus cafele și pipe. Am urlat cuvântul *tabak*, dar nimeni n-a vrut să mă înțeleagă. Lua-i-ar dracu' pe chelnerii ăștia negri! Yes!

— Aici nu se spune *tabak* ci *tiutiun*.

— *Tiutiun*? Tâmpit cuvânt! Și cum se spune la „pipă”?

— *Tșibuk*.

— Și *bir* înseamnă una: prin urmare, *bir tșibuk tiutiun*.

— Nu, nu se spune așa. Când vrei să ceri o lulea, trebuie să spui *bir liule tiutiun*.

— *Bir liule tiutiun*. Mulțumesc, băiete. Acum știu. Bei și tu o cafea? Fumezi și tu cu mine?

— Da.

— Dar lasă-mă pe mine să comand.

— Așadar, întâi... *bir ka... ka... kavasse*!

— Pentru numele lui Dumnezeu! O să-ți aducă un polițist! Nu se spune *kavasse*, ci *kiasse*!

— Daaa? A naibii limbă! Și după aceea... *bir tiule liutun*!

— Iar ai greșit; trebuie să spui: *bir liule tiutiun*.

— Ori *liule tiutiun*, ori *tiule liutiun*, nu le este totuna? Numai dracul e în stare să țină minte o limbă atât de smintită! Și *bir* înseamnă unul sau una? Când spun *bir* înțeleg cu totul altceva și atunci beau mai multe, nu numai una! Ascultă: cred că ar fi mai bine să comanzi tu!

— Sunt de aceeași părere! râse Hermann.

După câțva timp, li se aduseră două cești de cafea și două pipe umplute cu tutun proaspăt și însoțite de o tavă de mangal. Lordul începu să se simtă bine și, trăgând vârtos din pipă, își roti privirea în jur. În schimb, Hermann se gândi la misiunea pe care și-o asumase și de împlinirea căreia se părea că se apropiase cu un pas, prin descoperirea ceasului.

După câțva timp de tăcere, lordul își puse deodată pipa pe piatra care ținea loc de masă și exclamă:

— Cum pot să fie oamenii atât de proști?! Știi, mă gândesc la turcii ăștia.

— Nu te înțeleg.

— Te-ai gândit vreodată la bogăția naturii? Dacă trăiesc în regiuni bogate, oamenii n-au decât să întindă mâna, ca să se bucure de tot ce le dăruiește natura, nu-i așa? Ei bine, aici e tocmai pe dos! Uită-te la ceșcuțele astea, care nu sunt mai mari decât degetarele! Și la *tșibukurile* astea, cum le spui tu, pe care le isprăvești din două fumuri! N-am dreptate?

Hermann nu știa ce să răspundă acestui mod ciudat de a face considerații cu caracter etnologic. Desigur că el nu luă în serios cuvintele lordului, fiindcă începuse să-l cunoască și să se deprindă cu ciudățeniile lui. În cele din urmă, nu se mai putu stăpâni și spuse:

— Nu sunt de părere că tot ce este mare trebuie să fie și plăcut sau folositor.

— Lămurește-mă.

— Cred că mai importantă decât mărimea este calitatea unui lucru. Și apoi, unora le place mai curând ceea ce este puțin și ceea ce este mic, decât ceea ce este mult sau mare. De pildă, când cineva are o gaură în cap sau un buboi...

— Buboi? Să nu repeți cuvântul ăsta! Nasul meu nu-l poate suferi.

— Ah, iartă-mă. N-am vrut să te jignesc.

Lindsay îi făcu semn că nu s-a supărat.

— Uită-te mai bine la luntrea aceea!

— Da, e un caic minunat.

— Văd femei în el. Patru, șase, opt!

— Sunt femeile sultanului!

— Ce? Au voie să se plimbe?

— Da, însă numai acoperite de văluri.

— Ce spui?! Și unde locuiesc?

— În diferite locuri — în serai, în Beşiktaş, în Dolmabagdşe și în altele.

— Și nu le vede nimeni?

— Nimeni. Le servesc câțiva paznici, al căror conducător este *kislar-aga*.

— Ce înseamnă asta?

— *Kislar* înseamnă fete și *aga* înseamnă stăpân. Împreună, înseamnă: stăpânul sau conducătorul fetelor.

— Aș vrea să fiu *kislar-aga*!

— Eu nu țin deloc să am o asemenea slujbă.

— De ce?

— Întâi, fiindcă un *kislar-aga* este sclav.

— Hm!

— În al doilea rând trebuie să fie negru.

— Fie!

— Și în al treilea rând, fiindcă îndură o sumedenie de neajunsuri din pricina unui număr mare de femei. E drept, însă, că slujba lui are o mare însemnătate în serai; el este egal în grad cu marele vizir.

— Drace! Dar tot nu m-aș schimba cu el. Prin urmare, altul nu poate să vadă femeile?

— Nu, în afară de cel care ar vrea să-și piardă viața. Se fac excepții numai în anumite cazuri, foarte rare.

— Ce fel de cazuri?

— De pildă, dacă un alt domnitor intenționează să se însoare cu una din ficele sultanului. Atunci se îngăduie trimisului său, cu anumite condiții, să o vadă pe aceea asupra căreia domnitorul și-a oprit privirile și să vorbească puțin cu ea, ca să poată raporta stăpânului său ceea ce a constatat.

— Ciudată țară mai e și Turcia asta! Hai să vorbim mai bine de alte lucruri mai concrete decât despre priveliștea unor frumuseți din harem, acoperite de văluri. Ai fost aseară cu prietenul tău la Khalydșe Oglu, cum ne-am înțeles?

— Da. Cheia se potrivește.

— *Well*. Înseamnă că bătălia este pe jumătate câștigată.

— Și povestea de aseară se răsfată în ziarul de azi, cu amănunte adevărate, dar mai ales cu amănunte născocite.

— Ați luat vreo hotărâre?

— Da, socotim că cel mai nimerit lucru este să-l luăm pe bey prin surprindere. Din pricina uluirii de care va fi năpădit, o să-i putem smulge vreo destăinuire cu privire la ai mei.

— Foarte bună idee! Când mergem?

— Chiar acum, dacă vrei.

— Sigur că vreau!

Plătiră și plecară. Locuința beyului, care era pomenită în ziar, se afla la o depărtare de numai un sfert de oră. Intrarea, ca la cele mai multe case, era strâmtă, îndărătul ușii era întinsă o rogojină, pe care ședea un flăcău oacheș.

Îndată ce-i zări pe cei doi europeni, el sări în picioare și le interzise să intre.

— Stați! Nu puteți intra! Eu sunt kapudșiu.

— Ce-a spus? întrebă lordul.

— E paznicul casei și nu vrea să ne lase să intrăm.

— Nu vrea?... Eu sunt David Lindsay și nu am obiceiul să țin seamă de un portar care mă împiedică să intru. Ai înțeles, *my boy*? [\[22\]](#)

— Să încercăm întâi să-l luăm cu binele! îl potoli Hermann.

— Te rog, spuse lordul. Dar știu cu cine am de-a face: ori bacșișul, ori palma! *Yes*.

Hermann se adresă acum kapudșiului, care nu înțelesese nici un cuvânt din convorbirea lor — sau cel mult cuvântul bacșiș — și care continua să le bareze drumul, printr-o atitudine dârză.

Dorim să vorbim cu stăpânul tău, Ibrahim bey.

— Stăpânul nu primește acum pe nimeni. E ocupat. Veniți altă dată.

— Trebuie să-i vorbim chiar acum. Dă-te la o parte și lasă-ne să trecem!

Dar kapudșiul nu părea dispus să dea ascultare acestor cuvinte. Atunci, Hermann îl luă de piept, îl ridică deasupra capului și-l așază frumos îndărătul său. Astfel, drumul era liber.

Nimeni nu l-ar fi crezut în stare pe tânărul german de atâta voinicie — și bineînțeles nici paznicul. Înfricoșat, el nu se încumetă să rostească nici un cuvânt, ci se mulțumi să se uite cu gura căscată și ochii holbați după cei doi oaspeți, care își continuau liniștiți drumul spre încăperile beyului.

Ajungând în curte, găsiră mai mulți negri care începură să scoată strigăte de uimire la apariția ciudatului englez. Ei nu văzuseră niciodată un om îmbrăcat în asemenea veșminte.

— Unde este Ibrahim bey? întrebă Hermann pe unul dintre ei.

Negrul îi arată o scară, de stâlpii căreia stăteau sprijiniți doi sclavi.

— În lături! le porunci Hermann.

Dar cei doi inși se prefăcură că nu l-au auzit și rămaseră nemișcați, uitându-se mirați la străinul care le tulbură trândăvia. Fără să mai stea pe gânduri, Hermann îi îmbrânci pe amândoi și-și făcu loc. Apoi, urmat de *sir* David, începu să urce scara, în timp ce sclavii își recăpătaseră în sfârșit curajul și mormăiră câteva cuvinte insultătoare. La capătul de sus al scării era un fel de gang, pe ale cărui laturi se vedeau mai multe uși. Deodată, una dintre uși se deschise și în pragul ei apăru beyul care, înjurând furios, își strigă sclavii, ca să afle ce s-a întâmplat. Zărindu-i pe cei doi oaspeți, el vădi aceeași uimire ca și slugile sale și se uită la ei cu ochii holbați și gura căscată.

— Bună dimineața, îl salută Hermann. După câte știu, vorbești englezește.

— Nu prea bine, răspunse el, zăpăcit.

— Ce limbă vorbești bine, în afară de limba turcă?

— Franceza.

— Bine, să vorbim franțuzește! Dar nu aici. Te rog să ne conduci în odaia ta de primire.

Ibrahim nu izbutea să înțeleagă cum îndrăzniseră cei doi străini să urce scara și să vină să-i vorbească, fără să fie întâi anunțați. Aproape inconștient și mai mult involuntar, el le deschise ușa și le făcu loc să intre. Hermann și *sir* David pătrunseră într-o încăpere împodobită măreț; în stil oriental, în care stăpânul casei se desfătase până atunci într-o binefăcătoare trândăvie. El se așeză pe o pernă, dar nu-și îndemnă oaspeții să se așeze și ei.

Recăpătându-și stăpânirea de sine, el începu să-i măsoare pe cei doi intruși cu o privire care mărturisea într-adevăr indignare și dispreț, dar în care se citea și oarecare îngrijorare. Ce voia oare de la el germanul căruia-i întinsese cursa din cimitir? Germanul acesta, care vădea o asemănare atât de uluitoare cu omul în a cărui viață și familie jucase un rol atât de funest? Tânărul acesta era într-adevăr un fiu al celui ucis? Și dacă acesta era adevărul, cu

ce intenție venise să-l vadă? Îl mânase aici o bănuială, o urmă... și voia acum să se răzbune?

— Probabil că vrei să știi de ce am venit, nu-i așa? Începu Hermann convorbirea în limba franceză.

— Firește.

— Ținem să știi că nu e vorba de o chestiune prea importantă. Am cumpărat un obiect și vreau să ți-l arăt. Am întâlnit azi un negustor, care mi-a oferit spre vânzare un ceas.

— Un ceas? Ce fel de ceas?

— Unul de aur, foarte frumos lucrat, împodobit cu briliante și cu un blazon.

— Pot să-l văd?

Hermann scoase ceasul din buzunar și-l ținu în fața ochilor lui Ibrahim, în așa fel încât el să-l vadă, dar să nu-l poată lua.

— Asta e ceasul care ți s-a furat și despre care vorbește ziarul de azi?

Ibrahim nu știa ce să răspundă. Dacă tânărul oaspete era într-adevăr fiul celui ucis, fără îndoială că recunoscuse ceasul tatălui său, așa că-l va întreba cum a ajuns în stăpânirea lui. Pe de altă parte, însă, nu putea să mintă, spunând că nu este al lui, fiindcă ziarul *Bassiret* îl descrisese în amănunțime.

— De fapt, așa arăta ceasul meu, răspunse el cu jumătate de glas și pe un ton șovăitor.

— Adică nu e chiar ăsta? zămbi Hermann. Eu sunt convins că e ceasul dumitale, fiindcă pe partea dinăuntru a capacului am văzut blazonul și sub el numele Adlerhorst, întocmai așa cum a fost descris în ziarul de azi-dimineață.

Ibrahim înțeleșese că e încolțit și că încercarea de a minți ar fi zadarnică.

— Dacă ceasul are într-adevăr semnele acestea, desigur că este cel ce mi-a fost furat.

Și întinse mâna, ca să-l ia. Dar Hermann și-l puse liniștit în buzunar.

— Este al dumitale? Trebuie s-o dovedești. Eu cred că e al meu.

Ibrahim începu să-și piardă cumpătul. Prin urmare, tânărul acesta era totuși fiul fostului consul. Dar cum nimerise aici? După cât știa el, toți membrii familiei Adlerhorst fuseseră vânduți ca sclavi. De aceea, se hotărî să tăgăduiască orice învinuire i s-ar fi adus, socotind că aceasta era singura soluție cu ajutorul căreia se putea salva.

— Sunt foarte uimit de ceea ce aud. Cum puteți susține că vă aparține ceasul acesta, care a fost totdeauna proprietatea mea?

— Fiindcă sunt fiul lui Bruno von Adlerhorst.

Ibrahim se așteptase la răspunsul acesta, dar cuvintele străinului îl făcură totuși să tresară. Recăpătându-și liniștea după câteva clipe, el își spuse că, odată cu atacul piraților, se distrusese și toate actele de identitate ale membrilor familiei von Adlerhorst, astfel că o asemenea afirmație nu putea fi dovedită. Așadar, nu trebuia să se sperie de afirmația tânărului german.

— Dacă sunteți cu adevărat un Adlerhorst, recunosc bucuros că ați putea avea oarecare drepturi asupra ceasului, răspunse el pe un ton nepăsător. Dar vă rog să-mi dovediți lucrul acesta, arătându-mi actele dumneavoastră!

Lovitura fusese dibace, după cum îl încredința privirea întrebătoare pe care Hermann o aruncă lordului Lindsay. În realitate, în actele lui nu era indicat decât numele Wallert. Medalionul cu portretul Annei von Adlerhorst nu putea să slujească în fața justiției ca dovadă legală.

Dar lordul izbuti să-l scoată din încurcătură, printr-o intervenție iscusită.

— Credeți poate că tânărul acesta poartă totdeauna la el actul de botez și cel de identitate? Eu, lordul David Lindsay, pair al Angliei, vă afirm că domnul acesta este nepotul meu, adică: fiul surorii mele, Anna Lindsay, devenită Adlerhorst

prin căsătorie. Sunteți mulțumit? De nu, vă rog să vă obosiți până la Legația Britanică! *Yes!*

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton hotărât, astfel că Ibrahim nu se încumetă să răspundă.

— Pot să știu cum a ajuns ceasul acesta în mâna dumitale? Îl iscodi Hermann.

— Nu sunt obligat să vă dau nici o lămurire.

— Nu? Vă voi dovedi eu că sunteți obligat să mi-o dați. Toți membrii familiei mele au dispărut, căzând victimele unei ticăloșii. Ceasul acesta constituie pentru mine un indiciu, pe care-l voi urmări cu toată energia.

Ibrahim se ridică de pe perna pe care ședea. Sprâncenele i se încruntară amenințător și ochii aruncau scânteii.

— Eu sunt un adept credincios al Profetului și dumneavoastră sunteți un ghiaur, pe care de fapt nici n-ar fi trebuit să-l primesc în casa mea! Mi-ar fi de ajuns un cuvânt și ai nimeri în închisoare, ademenitorule!

Ibrahim se și socotea triumfător. Dar el se văzu nevoit să recunoască îndată că s-a înșelat.

— Ademenitor? Ce vrei să spui?

Am dovezi cu ajutorul cărora pot stabili oricând că ați vrut să o ademeniți pe favorita mea în cimitirul musulman.

Hermann zâmbi.

— Favorita dumitale? Da, așa e! răspunse el liniștit. Dar îți închipui că nu puteam nutri altă intenție, decât aceea de a o ademeni pe femeia aceasta?

— Nu cred să fi avut altă intenție.

— Eu însă cred. Îi caut pe ai mei, care au fost vânduți ca sclavi. Urmele mă duc la dumneata. Cine mi-o poate lua în nume de rău că, străin fiind, nu țin seamă de îngrădirile statornicite în țara aceasta în raporturile dintre bărbat și femeie? Am vrut s-o întâlnesc, pentru a afla vreun amănunt asupra familiei mele.

Hermann vorbise cu atâta putere de convingere, încât Ibrahim nu se simți în stare să-i răspundă. El nu bănuia că

tânărul dăduse convorbirii această întorsătură măiastră, spre a ieși din încurcătură.

— Eu nu știu nimic despre familia dumneavoastră.

— Și n-ai cunoscut niciodată un Adlerhorst?

În clipa aceea, Ibrahim fu năpădit de o idee salvatoare și recurse la o minciună.

— Într-adevăr, am întâlnit cândva un german, care se numea așa, sau care avea un nume asemănător acestuia.

— Unde?

— În Monaco.

— Ah, în tripoul acela?

— Da. Jucase pătimăș și pierduse totul. În cele din urmă și-a jucat ceasul și l-am câștigat eu.

— Poate că altcineva te-o crede, dar eu știu că minți!

— Asta este o insultă! se înfurie Ibrahim.

— Și eu îți repet: minți! Dacă nu mai are bani, un jucător începe să recurgă la obiectele pe care le are, dar numai banca are dreptul să i le primească în locul banilor. Prin urmare, numai banca putea să câștige ceasul, nu dumneata.

— Eu l-am cumpărat de la bancă.

— Întâi ai spus că l-ai câștigat și acum susții că l-ai cumpărat. Crezi că mă poți convinge? Ei bine, țin să știi că nu vei izbuti nici să mă convingi, nici să mă minți. Și apoi, pot depune jurământ că tatăl meu avea ceasul asupra lui, chiar în ziua când a murit.

— N-aveți decât să spuneți și să faceți ceea ce vă place! Eu mă voi duce imediat la reprezentantul Germaniei și mă voi plânge împotriva felului în care înțelege un german să viziteze un demnitar turc.

— Nu numai că-ți îngădui să-ți îndeplinești amenințarea, dar sunt dispus chiar să te însoțesc. E mai bine să fiu și eu acolo odată cu dumneata; în felul acesta, chestiunea se va simplifica și limpezi.

— *Well*, voi merge și eu cu nepotul meu, interveni lordul. Poate că ați vrea să vă plângeți și Legației Engleze

împotriva mea...

— Mă îndoiesc de rezultatul demersului meu! răspunse Ibrahim, furios. Altminteri, aş fi ştiut eu cum trebuie să vă vorbesc. Toată atitudinea dumneavoastră este ciudată. M-aţi insultat, v-aţi purtat urât cu servitorii mei, fiţi siguri că voi obţine satisfacţia ce mi se cuvine.

— Foarte frumos! Până atunci, ne vom lua rămas bun de la dumneata.

— Mă văd nevoit să las ceasul în mâna dumneavoastră, cu toate că este proprietatea mea!

— Şi eu mă văd silit să-l iau, fiindcă a fost proprietatea tatălui meu. Hai, unchiule!

Şi plecară.

— Afurisitul! mormăi Ibrahim în barbă, din cale afară de furios. Îmi bănuieşte oare taina? Tocmai în mâna lui a trebuit să nimerească ceasul! Drăcească poveste! Tâmpită încurcătură!

Lordul Lindsay coborî scara, împreună cu Hermann. În curte, negrii se dădură înfricoşaţi în lături, făcându-le loc să treacă. Cei doi străini le impuneau şi teamă şi respect.

— Ce spui de bey? întrebă Hermann.

— Câinele are o adevărată mutră de bandit.

— Cred că suntem pe urme bune! Ibrahim ăsta este un ticălos. I-am spus cuvinte pe care nu m-aş fi încumetat niciodată să le adresez altui musulman. Trebuie să-l supraveghez îndeaproape, fiindcă sunt sigur că ştie despre ai mei mai multe decât vrea să mărturisească. Pană la urmă aflăm noi ceea ce ne interesează.

Deodată văzură că se apropie un cortegiu mic dar strălucitor şi se feriră, lăsându-l să treacă. Patru hamali duceau o litieră scumpă, în faţa căreia alergau doi inşi care fluturau nişte bâte albe. Perdelele litierei erau trase, astfel că acela care se afla înăuntru nu putea fi văzut. Hamalii trecură în goană pe lângă cei doi străini.

— Ciudate obiceiuri! se miră lordul Lindsay. Trebuie să fi fost un bărbat însemnat.

— Este una din litierele sultanului. Trebuie să văd unde o duc oamenii aceia; poate că e vorba de o chestiune în legătură cu profesiunea mea. La revedere, unchiule! Ne întâlnim diseară.

Când ajunseră în fața casei lui Ibrahim, hamalii se opriră. Din litieră coborî un turc, care se îndreptă spre curte cu pași înceți și cu o altitudine gravă. Văzându-l, unul dintre servitorii negri ai stăpânului casei îl recunoscă și se trânti umil la pământ.

— O, Allah! Marele vizir!

Ceilalți îi urmară exemplul.

Faptul că marele vizir venea într-o litieră cu perdelele trase era determinat desigur de motive deosebite. De obicei, acest purtător al tuturor demnităților străbate străzile orașului cu aceeași pompă ca și sultanul însuși. În orice caz, el ținea de data aceasta să nu atragă asupra lui atenția nimănui.

Când intrară în curte, dădu o lovitură de picior unuia dintre sclavii îngenuncheați la apariția lui.

— Stăpânul tău e acasă?

— Da, înălțimea ta.

— Fugi și spune-i că am venit!

Sclavul sări în picioare și se grăbi să-i îndeplinească porunca. Vizirul îl urmă, cu pași înceți. După câteva clipe îi ieși în întâmpinare stăpânul casei, care se plecă atât de adânc, încât era aproape să-și atingă obrazul de pământ.

— Allah să-ți binecuvânteze pașii, o, mare vizir, îl salută. Să-ți dăruiască o mie de ani viață și împlinirea fericită a tuturor dorințelor tale!

— Condu-mă!

Ibrahim își însoți înaltul oaspete, dar nu în încăperea luxoasă în care vorbise mai înainte cu lordul și cu Hermann, ci într-alta, mult mai simplă.

Marele vizir se așeză tacticos pe o pernă și scoase din buzunar un vârf de chihlimbar, exprimându-și în felul acesta dorința de a fuma. După câteva clipe apără un sclav,

care-i aduse un țșibuk. Trase apoi câteva fumuri și binevoi în sfârșit să-l învrednicească cu o privire pe bey, care stătea în fața lui, într-o atitudine umilă.

— Așază-te lângă mine și bucură-te și tu de darul lui Allah! Norișorii tutunului întremează sufletul și întăresc rațiunea. Vreau să-ți vorbesc.

Invitația aceasta constituia un hatâr deosebit și Ibrahim se grăbi să se așeze pe o pernă alăturată. Marele vizir sorbi din cafeaua pe care i-o servi un sclav, îngenuncheat în fața lui.

— Venirea mea te-a surprins, continuă el. Nimeni nu trebuie să știe că sunt la tine și tu nu trebuie să vorbești nimănui despre vizita mea!

— Poruncește, mare vizir și voi lăsa să mi se taie limba!

— Nu voi da o asemenea poruncă. Nu sunt atât de crud cu nici unul dintre sclavii mei și cu atât mai puțin cu un slujitor credincios ca tine. Tatăl tău, Melek Pașa, a vădit merite deosebite pentru propășirea sultanului și tu ai călcat cu vrednicie pe urmele lui. De aceea, ți se vor oferi și ție perspectivele unor onoruri mari, după ce vei izbuti să te supui în condiții mulțumitoare unei ultime încercări. Am venit la tine ca să te trimit în exil.

Ibrahim păli.

— Stăpâne, nu mă știu vinovat cu nimic! bâigui el.

— Nici eu n-am afirmat că meriți să fii trimis în exil; dar vreau să te trimit, numai pentru că ne poți aduce în afara țării servicii mai mari ca aici. Dar fiindcă-ți nutresc o sinceră bunăvoință, vreau să te întreb mai întâi dacă te simți în stare să săvârșești un sacrificiu.

— Poruncește și mă voi supune!

— M-am așteptat la răspunsul acesta. Există vreo legătură sufletească dintre acelea care să te rețină la Istanbul?

— Nu.

— Atunci, sacrificiul pe care ți-l cer nu este atât de mare, fiindcă despărțirea de oraș îți va fi ușurată de

conștiința că-ți îndeplinești datoria și că vei fi răsplătit cum se cuvine. Înainte de a-ți spune despre ce este vorba, vreau să-ți cunosc părerile. Activitatea ta de până acum ți-a dat prilejul să cunoști raporturile noastre cu străinătatea. Iubești Anglia?

— Nu.

— De ce?

— Englezul nu este niciodată un prieten dezinteresat. Este un comerciant priceput, care nu cunoaște alt scop, decât pe acela de a realiza foloase în toată lumea.

— Poate că ai dreptate. Dar pe francezi?

— Nu-i urăsc. Ei seamănă cu femeile ahtiate după găтели și care își închipuie că sunt cele mai frumoase din lume.

— Dar germanii?

— Germanii sunt prea încrezători, cinstiți și în afară de aceasta voinici ca urșii, când se încing la luptă.

— Bine. Și acum, ascultă-mă: după cum știi, întreaga coastă de nord a Africii era înainte a noastră. După un timp, Marocul a fost cel dintâi care a refuzat să ne mai recunoască suzeranitatea. Apoi, francezii ne-au luat Algeria. Și acum și-au ațintit ochii asupra Tunisului. Am primit informații că se duc tratative secrete ca Italia să ia Tripolitania. Tunisul complotază împotriva noastră, de aceea trebuie să cunosc neapărat hotărârile secrete ce se vor lua.

— Și cum le vei afla?

— Prin tine.

— Allah! Eu nu sunt atotștiutor.

— Nici nu trebuie să fii. Singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să-ți deschizi bine ochii și urechile.

— Și crezi că se cuvine să preiau însărcinarea aceasta?

— Da, vreau să te trimit în Tunis și tu îmi vei împărtăși în amănunțime tot ce afli.

— E un lucru greu, dacă nu chiar cu neputință de săvârșit. Nu se va îngădui unui emisar al sultanului să afle

nimic. Toți se vor îndepărta de mine și vor vădi cea mai mare prudență.

— Nu, n-o să fie așa, fiindcă tu nu vei trăi acolo ca bey, ci ca un om căzut în dizgrație și care ține prin urmare să pricinuiască neplăceri sultanului și să se răzbune pe mine.

— Înțelepciunea ta este mare; te-ai gândit la mijloace care nu mi-ar trece niciodată prin minte.

— Să nu te supere cuvântul și să te socotești jignit, dar tu vei fi acolo spionul nostru; este o îndeletnicire tot atât de veche ca și istoria lumii.

— Și atunci, trebuie să mă înfățișez sub alt nume?

— Da.

— L-ai hotărât?

— Încă nu, dar ți-l voi împărtăși la vreme și-ți voi da și actele de care vei avea nevoie. Nu vei fi bey, ci numai efendi.

— Nu-i mai bine să trec drept meseriaș, sau negustor?

— Nu. Un asemenea om nu poate pătrunde la beyul Tunisului și tu trebuie să fii negreșit în preajma lui, ca să-ți poți îndeplini misiunea ce ți se încredințează. Un efendi este un funcționar sau un învățat, care poate ajunge ușor în apropierea unui domnitor.

— Când trebuie să plec?

— Cât de curând. Vei pleca pe furiș, chiar în noaptea aceasta. Voi lua măsuri să fii imbarcat pe un vapor, care te va duce până la Tunis.

Ibrahim păru că reflectează. Erau unele lucruri care nu-i îngăduiau să se bucure prea mult de o călătorie atât de grabnică.

— Se pare că nu ești prea bucuros, la gândul că trebuie să pleci atât de curând, spuse marele vizir, împărtășește-mi necazurile care te frământă. Dacă-mi va fi cu putință, poți să fii sigur că-ți voi îndeplini cu plăcere dorințele.

— Stăpâne, am un... harem!

— Ți-ai dăruit inima vreuneia dintre sclavele tale? Se știe doar că ai cele mai frumoase fete din Istanbul.

— Femeia a fost creată ca să producă bucurie inimii bărbatului. Cel căruia-i zâmbeste un ochi frumos își îndeplinește datoria cu o râvnă nemărginită.

— Ai dreptate. De aceea nu mă împotrivesc dacă vrei să iei cu tine câteva din slavele tale.

— N-o să bată la ochi faptul că un efendi, un simplu învățat sau funcționar, are mai multe femei?

— Cunosci destui efendi care au mai multe femei. Câte vrei să te însoțească?

— Numai două.

— Atunci, nu e nici un pericol. Poți să spui că sunt surorile tale, sau că una este soră și cealaltă soția ta. Eu mă duc să-l văd pe sultan și să-i convoc pe miniștri, ca să mă sfătuiască cu ei. După aceea, vei primi instrucțiunile cuvenite. Mâna sultanului te va ocroti, așa că nu vei duce lipsă de nimic. Plec. Poruncește oamenilor tăi să nu vorbească nimănui despre vizita mea.

Marele vizir îl părăsi pe efendi cu un aer binevoitor. Când ajunse în curte, sclavii se aruncară iar la pământ, fără să-și ridice ochii spre el. Hamalii îl așteptaseră, așa că el se urcă în litieră și se înapoie la serai.

8. Dezamăgiri

Paul Normann aştepta cu nerăbdare ora de după-amiază, în care putea să aibă iar fericirea de a lucra la portretul iubitei. Dar când se gândi la şedinţa din ziua precedentă, se simţi năpădit de o nelinişte ciudată.

Îşi amintise fără voie de apariţia dervişului. De ce voia s-o vadă tocmai pe Tşita omul acesta, care nu era totuşi în stare s-o cumpere? Şi, voind să-şi lămurească întrebarea aceasta, ajunse la presupunerea că dervişul era trimis de cineva, fapt care-l nelinişti şi mai mult. E drept că ea urma să fie vândută padişahului, dar dacă s-ar fi ivit alt cumpărător, care să plătească tot atât de bine, Barişa i-ar fi vândut-o bucuros.

Stăpânit de aceste gânduri, el se îndreptă înainte de amiază spre negustorul de sclave, în timp ce Hermann se dusesese să-l întâlnească pe lordul Lindsay. Când ajunse în faţa casei lui Barişa, se opri, nehotărât. Să intre? Nu era o oră nepotrivită? Nu va trezi oare bănuieli neîncrezătorului negustor?

Dar neliniştea care-l frământa îl îndemnă să intre în gang şi să bată la uşa, prin a cărei ferestruică Barişa obişnuia să-şi scoată nasul cel lung, ca să vadă cine este. Nasul apăru şi de data aceasta.

— Tu eşti? exclamă bătrânul uimit. Intră!

Apoi îi deschise uşa şi-l măsură cu o privire iscoditoare şi mirată.

— De ce vii dimineaţa, dacă ne-am înţeles să lucrezi după-amiază?

— Azi după-amiază nu pot veni şi voiam să te întreb dacă-mi dai voie să lucrez acum, ca să nu pierdem o zi.

— Nu mai am tabloul.

Lui Paul Normann i se păru că l-a lovit cineva în cap.

— Dar unde este? îl întrebă, mâhnit.

— L-am vândut.
— Dar nu l-am terminat.
— Nu-i nimic!
— Și nici nu e plătit. Până când mi-l plătești, este proprietatea mea și n-ai voie să-l vinzi.
— Lasă glumele! Am comandat tabloul, așa că este al meu!
— Nu glumesc. Vreau să-mi dai tabloul!
— N-ai auzit ce ți-am spus? L-am vândut!
— Împreună cu sclava?
— Da. Crezi poate că aș fi avut cui să vând mîzgăleala ta, fără să vând și fata? Nimeni nu mi-ar fi dat măcar un piastru pentru tablou.
— Cine l-a cumpărat?
— Nu pot să-ți spun.
— O voi afla de la judecător.
— N-ai decît! Nici un kadi și nici un mullah nu-mi va putea cere să spun cum se numește cel care a cumpărat de la mine o sclavă.
— Dar un kadi te va sili să-l numești pe acela care are tabloul meu.
— N-o să mă silească! N-am decît să tăgăduiesc. Și atunci te vei alege cu o pedeapsă, fiindcă ai adus o învinuire nedreaptă unui adept al Profetului, susținând că a nesocotit poruncile *Coranului*, care îi interzic să comande pictarea unui portret. Prin urmare, fii om chibzuit! Renunță la tablou! Ți-l plătesc.
— Nu vreau să-l vînd.
— Ei, aș! Ne-am învoit doar și asupra prețului!
— Da, însă pentru tabloul terminat, nu pentru un tablou lucrat pe jumătate. Îți cer să-mi dai tabloul, sau să-l termin pentru cel care l-a cumpărat de la tine.
— Nu vorbi prostii! Ia trei sute de piaștri și liniștește-te! Nici padișahul nu ți-ar fi plătit mai mult.
— Asta este părerea ta. Ei bine, află că nu ți-l dau nici pentru trei mii de piaștri!

— Atunci, du-te dracului sau unde vrei, dar șterge-o cât mai repede de aici!

Paul Normann înțelese că orice stăruință este zadarnică și se îndepărtă cu un aer mânios. El știuse să se stăpânească, fiindcă bătrânul negustor nu trebuia să bănuiască motivul pentru care el ținea să cunoască neapărat numele cumpărătorului.

Așadar, neliniștea de neînțeles care-l chinase mai înainte fusese îndreptățită: Tșita fusese vândută! El își frământă în zadar mintea, fiindcă nu izbutise nici să presupună numele celui care o cumpăraseră. În cele din urmă, se duse să-l caute pe Hermann Wallert, ca să-i comunice noutatea.

Ajunse curând acasă, dar fu nevoit să-și aștepte mult prietenul, care nu se înapoiase încă din vizita făcută lui Ibrahim cu lordul.

Wallert se înapoie abia după-amiază. Când află ceea ce se întâmplase, deveni și el neliniștit. Cei doi tineri se sfătuiră îndelung, dar nu reușiră să ajungă la nici o concluzie și la nici o hotărâre.

— Cred că toată povestea a fost pusă la cale de afurisitul acela de derviş, spuse Hermann. Dar în numele cui o fi lucrat?

— Dacă am afla cine l-a trimis s-o cumpere, am ști imediat ce ne rămâne de făcut. Dar, stai! Crezi că negrul Ali n-ar vrea să ne destăinuiească unde este Tșita? I-am dat totdeauna bani și sunt aproape sigur că și de data aceasta ar fi bucuros să primească un bacșiș bun, ca să ne lămurească.

— Bătrânul nu trebuie să te mai vadă pe acolo.

— Ai dreptate. Să găsim un mijloc cu ajutorul căruia să-l scoatem pe Barișa din casă pentru câțva timp.

— Ideea nu e rea. Dar cum o realizăm?

— Să ne gândim! De altminteri, mai avem timp! Dacă ne grăbim, s-ar putea să-i dăm de bănuț. Cred că ar fi bine să-l căutăm pe lordul Lindsay și să ne sfătuim cu el.

Din păcate, nici lordul nu izbuti să le dea sfatul de care aveau nevoie. Dornic să îndepărteze neliniștea din sufletul lui Paul Normann, *sir* David le propuse să se plimbe prin oraș. Dacă ar fi știut că plimbarea aceasta se va prelungi până seara târziu, desigur Paul Normann ar fi renunțat la ea. E drept că lordul îi spusese că e mai bine să nu se mai gândească, dar el nu înțelesese că va fi nevoit să aștepte până a doua zi, ca să afle unde este Tșita. Negustorul o vânduse; prin urmare ea devenise proprietatea cuiva... și cine știe ce putea să se întâmple până a doua zi?

De aceea, neliniștea lui spori odată cu venirea serii. Abia atunci când porni împreună cu prietenii săi spre casa lui Ibrahim, simți că tulburarea pricinuită de apropiata înfăptuire a planului lor îi îndepărtează puțin din minte imaginea iubitei.

Îmbrăcați în aceleași veșminte pe care le purtasera în ziua precedentă, cei trei europeni străbătură cu vreo oră și jumătate înainte de miezul nopții drumul ce ducea spre Khalydșe Oglu.

— Desigur că eu voi fi cavaler de onoare! se adresă deodată lordul Lindsay lui Hermann.

— Cavaler de onoare?

— *Well*. La nuntă.

— La care nuntă?

— La a ta.

— Crezi că o voi lua acum cu mine?

— *Yes*.

— Să așteptăm — asemenea lucruri nu se desfășoară de obicei cu atâta repeziciune. Mai întâi, uiți că încă n-am vorbit cu ea nici un cuvânt în privința asta.

— *Well*, am să-i vorbesc eu.

Hermann îl privi uimit.

— Ai de gând să intri în grădină?

— Firește. Credeai că o să rămân afară și o să gătesc clătite?

— Nu, însă...

— *By Jove*, aici nu încapă nici un „însă”!

— Vă rog, *sir* David, uitați că îndrăgostiților le place mult liniștea, se amestecă Paul Normann. Îl lăsăm pe Hermann să stea cu ea de vorbă, dar îl păzim, bineînțeles.

— Bine. Fie și așa! Sunt de acord. Dar cum îl păzim? Stând pe din afara grădinii?

— Nu. Vom intra și noi.

— *Well*. Așa m-am gândit și eu. Sunteți un om deștept. Dar cred că am ajuns; da, iată zidul cel înalt!

— Aveți dreptate. Suntem pe malul apei în care v-ați scăldat ieri. Să așteptăm o clipă și să ne gândim ce trebuie să facem, în cazul când suntem descoperiți.

— Nu avem decât o singură soluție, spuse Hermann. Dacă nu vom putea sări înapoi peste zid, ne îndreptăm în goană spre poartă, chiar dacă vom fi nevoiți să ne luptăm cu paznicii. Nu trebuie să ne temem. Avem fiecare câte două revolve, adică treizeci și șase de gloanțe. Cu ajutorul lor trimitem pe lumea cealaltă toate făpturile care trăiesc înăuntrul casei lui Ibrahim. Dar cine păstrează cheia?

— Mister Normann, propuse lordul. Eu nu am nevoie de ea, iar mister Hermann va fi atât de preocupat de gândul de a se salva, încât nu i-aș încredința cheia în nici un caz.

Cei trei inși se strecurară cu băgare de seamă de-a lungul apei și al zidului, până la o cotitură unde era un pod îngust care ducea pe celălalt mal. Ei trecură podul și ajunseră la zidul care alcătuia baza triunghiului ascuțit.

Pășind în vârful picioarelor și cu aceeași băgare de seamă, ei se furișară iar de-a lungul zidului și ajunseră la poartă... într-adevăr, cheia se potrivea.

— Am deschis-o... intrăm! le șopti Paul Normann.

Și pătrunseră în curte.

După ce intrară și ceilalți, Normann încuie poarta. Apoi, rămaseră câteva clipe locului, ca să se convingă că nu e nimeni prin apropiere. Întreaga casă era cufundată în întuneric și liniște.

— Acum, repede spre colțul grădinii! Îi îndemnă lordul, și-și ridică piciorul, gata să pornească drept spre locul unde fusese stabilită întâlnirea, dar Paul Normann îl prinse repede de braț.

— Pentru numele lui Dumnezeu, *sir* David, unde vă duceți?

— În colțul grădinii; am spus-o doar!

— Da, însă nu de-a curmezișul curții și pe pietrele astea, care ne pot trăda! Să nu fim neprevăzători! Vom face un ocol și ne vom ține mereu de-a lungul zidurilor, ca să preîntâmpinăm orice primejdie.

Și, urmat de prietenii săi, Paul Normann se furișă pe lângă zid, iar când ajunseră la colțul acestuia, cotiră la stânga. Acolo era un tufiș des și se simțea miros de iasomie și de liliac sălbatic. Ascunzându-se îndărătul tufișului, ei au putut să vadă partea din spate a clădirii și zăriră o fereastră luminată, care era însă închisă pe dinăuntru cu zăbrele de lemn.

Grădina se întindea pe o suprafață foarte mare, astfel că cei trei inși trebuiră să meargă destul de mult prin întuneric, până când ajunseră în sfârșit într-un loc în preajma căruia se afla un platan gros. Copacul acesta era atât de înalt, încât întrecea zidul și-și întindea chiar peste el câteva crengi.

Cu prilejul celeilalte vizite, cei doi tineri și lordul nu observaseră amănuntul acesta, fiindcă fuseseră în afara grădinii. Paul Normann se opri și privi gânditor pomul.

— Hm! Poate că platanul acesta o să ne aducă noroc, în loc să constituie un obstacol, cum s-ar părea.

— Nu vă înțeleg, spuse lordul Lindsay.

— Uitați-vă în sus! Crengile au crescut drept spre cer, vedeți? Câteva dintre ele se îndreaptă orizontal spre zid și trec dincolo de marginea lui. Știți să vă cățărați, *sir* David?

— Yes, ca o veveriță.

— Și noi știm să ne cățărăm. Așadar, dacă suntem descoperiți, nu trebuie să începem neapărat o luptă.

— Vreți să spuneți că ne putem ascunde în pomul acesta?

— Nu! Am fi observați, în ciuda întunericului. Nu, am vrut să spun că, dacă am fi încolțiți, ne-am putea avânta iarăși pe zid și am rămâne acolo până când am vedea că nu ne mai amenință nici o primejdie.

— *Excellently!* Mă cațăr și eu.

Și rostind aceste cuvinte, lordul cuprinse copacul cu brațele sale lungi. Dar Paul Normann îl trase îndărăt.

— Vă rog, *sir* David, lăsați-mi mie sarcina aceasta.

— De ce?

— Nu știu dacă vă cățărați destul de bine.

— Și eu știu tot atât de puțin dacă dumneavoastră știți să vă cățărați. *Yes.*

Și, fără să mai stea pe gânduri, făcu o săritură care îi minună pe tinerii săi prieteni. Prinzându-se cu ambele brațe de trunchi, la o înălțime de trei metri, își încolăci și picioarele în jurul lui... și, în câteva clipe, ajunse în vârful copacului. Se așeză apoi pe una din crengi și se târî încet până la zid. Mișcărilor lordului erau atât de agere și de sigure, încât s-ar fi putut crede că toată viața se îndeletnicise cu sportul acesta. Alunecă apoi de pe creangă pe zid și începu să-l cerceteze cu luare-aminte.

— Strașnic! șopti Paul Normann. E mult mai ager decât aș fi crezut. Uite că începe să coboare!

Intr-adevăr, lordul se așeză iar pe creangă și alunecă apoi cu aceeași repeziciune în josul copacului.

— Minunată aventură! N-aș da-o nici pentru o sută de pfunzi! *Yes.*

— Cum se prezintă zidul?

— E foarte nimerit pentru scopul nostru. Sus este acoperit cu plăci late de peste trei picioare, astfel că ne putem întinde frumos pe ele, fără să fim văzuți de jos.

— Foarte bine! Să mergem!

După ce meraseră câțiva pași, ajunseră în colțul grădinii, unde crescuse un tufiș ale cărui vârfuri ajungeau la

înălțimea zidului; cei trei inși cercetară cu grijă tufișul și se încredințară că nu s-a ascuns nimeni, înăuntru sau îndărătul lui.

— Prin urmare, eu aștept aici, spuse Hermann. Unde vă ascundeți voi?

— Ne îndepărtăm atât cât socotim că trebuie și ne trântim pe iarbă, pe drumul care duce de la clădire încoace. Să mergem, *sir* David!

— Am putea să mai rămânem, spuse David Lindsay. Mister Hermann are întâlnire abia la miezul nopții.

— Nu mai este mult până la ora douăsprezece; de aceea cred că ar fi mai bine... Ssst! Ascultați! — ciuliră urechile. Dinspre clădire se auzea un zgomot.

— Se apropie cineva, șopti Paul Normann. Să ne ascundem în tufiș, repede!

Pașii se apropiară. Cei trei europeni îl zăriră curând pe cel care venea spre ei, dar nu-i putură recunoaște trăsăturile obrazului.

— Pssst! exclamă necunoscutul. Hermann Wallert efendi!

Auzind acest nume, cei trei inși își dădură seama că noul venit este tânărul lor aliat și ieșiră din tufiș.

— Pentru numele lui Allah! exclamă speriat omul de încredere al Zykynei. Trei inși! Era vorba să vii singur!

— Mi-am adus prietenii, ca să vegheze și să fiu sigur că nu mi se întâmplă nici un neajuns.

— Te voi veghea eu. Unul este mai sigur decât trei. Spune-le să plece!

— Nu se poate. Dacă au venit cu mine, trebuie să rămână. Când vine stăpâna ta?

— Zykyma m-a trimis să văd dacă ai venit. Îndată ce află că ești aici, vine și ea. Cum ați ajuns aici?

— Prin poarta grădinii. Dar nu ne purta de grijă și nu mai pierde timpul. Du-te și cheam-o pe Zykyma!

— Ba trebuie să vă port de grijă, fiindcă se pare că se pune ceva la cale. Stăpânul e aici.

— Ibrahim?

— Da. A venit împreună cu dervişul Osman. De câte ori vine omul ăsta pe aici, se întâmplă câte ceva neplăcut. Au venit încă de după-amiază şi se sfătuiesc mereu în taină; n-am putut să aflu ce vor şi ce plănuiesc, dar se pare că se pregătesc să plece undeva.

— Şi ce crezi că vor s-o ia şi pe Zykyma?

— Nu cred. M-am furişat de câteva ori în jurul haremului, dar nu i-am văzut pe paznici împachetând lucrurile femeilor.

— Unde este odaia ei?

— Acolo unde se vede fereastra luminată.

— Şi cum o să coboare?

— În faţa zidului este o scară, pe care o foloseşte supraveghetorul grădinii când taie crăcile. Eu o voi sprijini de fereastră şi ea o să poată coborî.

— Dar ce faceţi dacă se apropie cineva şi o surprinde când coboară?

— Eu stau de veghe în curte şi o vestesc dacă se iveşte cineva. Allah să vă ajute!

Şi plecă. La rândul lor, lordul şi Paul Normann se îndepărtară, ca să-şi caute o ascunzătoare. Străbătură cu băgare de seamă drumul acoperit cu nisip mărunţ, care ducea din colţul grădinii spre casă. Pe ambele părţi ale drumului se aflau grupuri de copăcei. Paul Normann se opri în dreptul unuia dintre grupuri.

— Cred că aici este locul cel mai bun. Să ne aşezăm în iarbă, îndărătul copăceilor!

Din locul unde se aflau acum, puteau să privească în voie fereastra odăii în care locuia Zykyma. Lumina răzbea printre micile despărţituri ale grilajului de lemn.

Între timp, tânărul ei aliat sprijinise scara de zidul casei, se urcase şi bătuse uşor în grilaj. El le văzu pe Zykyma şi Tşita şezând pe divan. Cea dintâi veni la fereastră.

— A venit?

— Da; aşteaptă în colţul grădinii.

— Vin și eu.

Zykyma stinse lampa, sări pe fereastră și începu să coboare. După câteva clipe ajunse în grădină, unde o aștepta credinciosul ei servitor.

— Stăpână, n-a venit singur, o înștiință el. I-a adus și pe ceilalți doi.

— Ce greșeală! Sunt cu el?

— Nu. Stau de veghe în preajma casei.

— Atunci, du-te în curte și bagă de seamă să nu ne descopere cineva! Deschide-ți bine ochii și urechile!

— Îngăduie-mi întâi o întrebare, stăpână! Vrei să fugi cu francezul acesta?

— Dacă aș face-o, m-ai trăda?

— Nu. Allah mi-e martor că-ți sunt credincios!

— Atunci, află că s-ar putea să plec cu el.

— Ia-mă și pe mine, stăpână!

— M-am gândit la lucrul acesta. Mi-ai făcut servicii mari, așa că te voi lua cu plăcere. Și acum, du-te... nu trebuie să pierdem vremea!

Servitorul se îndepărtă, ducându-se în curte, iar Zykyma porni cu pași iuți spre colțul grădinii.

Hermann o aștepta nerăbdător, șezând pe o bancă îndărătul tufișului. El își dădea seama și nu disprețuia deloc primejdiile de care era legată aventura sa, dar gândul că va avea în sfârșit prilejul să-și vadă iubita îi umplea inima de bucurie.

Deodată îi auzi pașii, iar după câteva clipe o zări. Ea se apropie cu pași ușori și el își deschise brațele, voind s-o strângă la pieptul său. Dar trebui să-și lase brațele să coboare iar, când îi auzi glasul prietenos, dar lipsit de căldura la care se așteptase el.

— Allah să te binecuvânteze, spuse ea pe un ton rezervat. Mi-ai cerut să vin, ca să-mi vorbești.

— Tu ești Zykyma, pe care am văzut-o afară din oraș, în „Valea apelor dulci”?

— Nu mi-ai văzut decât mâna, pe care ți-am întins-o ca să-ți mulțumesc.

— Ah, nu ți-am zărit numai mâna, ci și pe tine însăși fără vâl, în timp ce te jucai cu tovarășele tale îndărătul tufișurilor. Te supără lucrul acesta?

— N-ar fi frumos să mă supăr, fiindcă ți-ai primejduit viața pentru mine. Așază-te și dă-mi voie să stau și eu lângă tine!

Cuvintele ei sunau într-adevăr plăcut, dar nu aveau căldura afectuoasă a glasului unei femei îndrăgostite. El îi ascultă îndemnul și se așază, iar Zykyma se așază alături. Câtva timp domni o tăcere destul de neplăcută.

— De ce ai vrut să vorbești cu mine? îl întreabă ea, punând capăt tăcerii.

— Nu-ți poți închipui de ce, Zykyma?

— M-ai pândit și m-ai văzut fără vâl; ți-am plăcut. Bine. Acum mă vizitezi, ca să povestești în țara ta că ai fost atât de curajos și în același timp atât de seducător, încât ai pătruns într-un harem și ai cucerit o femeie.

— Părerea ta este cât se poate de greșită.

— Și care-i adevărul?

— Că te iubesc! Te iubesc din tot sufletul!

— Așa spune oricine, când vrea să se distreze cu o femeie.

— Să mă distrez? O, Zykyma, cât de puțin mă cunoști! Nici nu îți poți închipui cât de sincer îți vorbesc și cât de puternice îmi sunt simțămintele! Cunoști vechea legendă, potrivit căreia la nașterea unui băiat Allah din cer rostește numele fetei care-i va aparține, cu toate că ea se naște mai târziu decât el?

— Da, am auzit despre legenda aceasta creștină.

— Ei bine, când te-am văzut, mi s-a părut că la nașterea mea Allah n-a rostit alt nume în afară de al tău; mi s-a părut că sufletul meu nu s-ar putea înțelege și uni decât cu sufletul tău!... Din clipa aceea ți-am aparținut numai ție și m-am hotărât!... să-mi pun viața în primejdie pentru tine!

De aceea am fost atât de fericit când am văzut că ți s-au speriat vitele și că am avut astfel prilejul de a te salva. Ți-am auzit glasul și ți-am zărit mâna pe care mi-ai dăruit puțința de a o săruta... și apoi te-am văzut iarăși în bazar! N-a fost oare împlinirea soartei? O, Zykyma, încântarea pe care am resimțit-o atunci nu poate fi exprimată în cuvinte. Vrei să mai susții că am venit astă-seară numai ca să-mi pierd vremea alături de tine?

El vorbise pe un ton cald și sincer și acum se apropie de ea, ca să vadă impresia pe care o produsese răspunsurile lui. Zykyma nu își îndepărtase vălul și continuă să-și păstreze obrazul acoperit, dar își coborî capul încet pe piept, de parcă ar fi auzit ecoul glasului.

— Prin urmare, mă iubești cu adevărat și vrei să fii soția ta? întrebă ea în cele din urmă.

— Da. Îți jur că numai inima este aceea care m-a îndemnat să vin aici.

— Ești creștin, nu-i așa?

— Da.

— Un creștin are voie să se însoare cu o mahomedană?

— Nu. Dar iubirea nu cunoaște piedici.

— Bine, spuse ea și-și întoarse capul spre el. Dacă-ți făgăduiesc dragostea mea, ai fi în stare să-ți părăsești credința și să treci la religia mea, ca să te poți căsători cu mine?

El nu se așteptase la întrebarea aceasta.

— Nu, răspunse el pe un ton șovăitor.

— Atunci, nu mă iubești!

— O, Zykyma, întreaga mea viață îți aparține... până la mormânt... dar fericirea mea veșnică...

— Crezi, prin urmare, că eu mi-aș părăsi credința de dragul tău?

— Am îndrăznit să sper că o vei face.

— Înseamnă atunci că aștepti din partea mea mai mult spirit de sacrificiu decât ai tu însuși. Credința mea este

pentru mine tot atât de prețioasă, cum este credința ta pentru tine.

— Crezi că ne-am putea aparține, fără să ne părăsim religiile în care ne-am născut?

— Nu, fiindcă mi-ai spus adineauri că un creștin nu are voie să se însoare cu o femeie de religie mahomedană.

Atunci, Hermann se ridică și spuse pe un ton trist:

— Când mi-ai acordat întâlnirea aceasta, nu m-am gândit că acesta va fi sfârșitul convorbirii noastre. Eram atras spre tine cu o putere căreia nu voiam și nu puteam să mă împotrivesc; mi se părea că toate cerurile se deschid pentru mine și acum...

El nu-și sfârși fraza și se întoarse.

— Sunt silită să-ți vorbesc în felul acesta, răspunse ea și lui i se păru că glasul ei tremură. Ești bărbat, dar încă prea tânăr; imaginația te-a copleșit și a pus cu totul stăpânire pe tine. Tu nu cunoști încă viața și crezi că vei dobândi fericirea veșnică, dacă vei da ascultare unei înflăcăări a inimii tale, care nu se datorește însă decât unei clipe de entuziasm și care se va sfârși curând, fiindcă nu are trăinicia cuvenită.

Tresărind, el se întoarse iar spre ea.

— Ascultă-mă: să fim sinceri! Primirea pe care mi-ai făcut-o nu este aceea la care m-am așteptat din partea unei inimi iubitoare. Nu mă iubești?

— Nu, răspunse ea aproape în șoaptă.

Era un singur cuvânt, dar el cuprindea tot ce i s-ar fi putut spune, ca să i se pricinuiască o durere.

— Și atunci, de ce mi-ai îngăduit să vin aici? o întrebă el.

— Așază-te la locul tău, liniștește-te și te voi lămuri.

— Ce am mai avea de vorbit? Mi-ai spus doar că nu mă iubești — mi-e de ajuns. Nu mai am de ce să stau, așa că pot pleca.

— Așadar, vrei să părăsești o nenorocită, care vrea să te roage s-o ajuți?

Hermann se ridicase și începuse să se îndepărteze de ea, dar ultimele cuvinte îl îndemnară să se întoarcă și să se apropie iar.

— Să te ajut? se miră el. Ești nefericită?

— Nu-ți poți închipui cât de nenorocită sunt! De aceea ți-am îngăduit să vii în grădină.

— Din pricină că trăiești sub stăpânirea ticălosului de Ibrahim?

— Da.

— Vrei să te scap de aici?

— Da.

— Când?

— Cât mai curând.

— Și unde să te duc?

— Unde vrei tu. Te urmez oriunde, numai să fug cât mai departe de locul acesta!

— Cum vrei să mă urmezi, dacă nu mă iubești? Doar nu vrei să fii soția mea.

— Nu, nu pot. Dar te rog să fii prietenul meu și să mă iei de aici ca pe prietena ta, ca pe sora ta.

Ea se ridică, își înlătură vălul și, cu un aer rugător, își puse ambele mâini pe umerii lui Hermann. El nu știa ce să-i răspundă. Iubirea îl îndemna stăruitor să-i făgăduiască imediat că-i va îndeplini dorința, dar rațiunea îl îndemna să fie prevăzător.

— Vrei? îl întrebă ea. Te rog, dă-mi mâna, ca să fiu convinsă că nu ești supărat pe mine. Și spune-mi că nu-mi vei purta pică, pentru faptul că nu-ți pot dărui inima mea!

Ea îi întinse ambele mâini și-i vorbi atât de înduioșător, încât el se simți năpădit de o sinceră compătimire și de un real cavalerism, și-i strânse mâinile cu căldură.

— Dumnezeu este cel care dăruiește dragostea. Numai el știe cum îmi sângerează inima, dar ceea ce face el, este bine făcut. Da, vreau să fiu fratele tău!

— Allah să te binecuvânteze pentru cuvântul acesta! Simt că ți-aș fi dărui inima, dacă ar mai fi fost a mea.

— Ah, iubești pe altul?

— Da.

— Cât ești de sinceră! Cuvintele tale parcă ar fi un fier aprins care-mi străpunge inima!

— Există medici care lecuiesc rănilor cu ajutorul fierului înroșit în foc.

— Da, medicii de animale, răspunse el pe un ton amar sau șarlatanii la popoarele sălbatice.

— Fierul acesta va avea darul să-ți lecuiască și să-ți cicatrizeze și ție rana.

— Și dorești să pleci de aici?

— Din toată inima!

— La el?

— Da, la el!

— Și eu să te ajut, ca să te poți duce la el?

— Te rog în numele lui Allah s-o faci!

Hermann oftă.

— Foarte curios! exclamă el, mâhnit. Vin să-ți ofer inima, vin să-ți spun că nu pot trăi fără tine... și acum îmi ceri să te salvez, ca să te duci la altul! Nici nu bănuiești ce-mi prezinzi!

— Nu numai că bănuiesc, dar îmi dau seama că nu este o cerere ușoară. Este cel mai mare sacrificiu de pe pământ, un sacrificiu pe care nu-l face decât un om hotărât și generos.

— Și mă crezi atât de hotărât și generos?

— Da. Când am văzut cum te-ai repezit și ai prins de coarne vitele sălbatice, îmblânzindu-le, mi-am spus numaidecât că ești la fel cu el. Și apoi, ai tot ce-i trebuie unui om energic și generos: obrazul, trăsăturile, ochii, gura, glasul. Semenii cu el, cum seamănă doi frați între ei.

— Ce este iubitul tău?

— Ofițer.

— În serviciul sultanului?

— Nu, în serviciul țării Rusiei.

— Cum v-ați cunoscut?

— Eu sunt originară din Caucaz. Tatăl meu a fost una din căpeteniile cele mai viteze; toată viața a luptat împotriva rușilor. În urma unei lupte a luat prizonier un ofițer, pe care l-a adus la noi în munți. Ne-am cunoscut și ne-am iubit. Mai târziu a fost predat în schimbul altor prizonieri și la despărțire mi-a făgăduit că va veni să mă ia, ca să se însoare cu mine. După încheierea păcii, tatăl meu a plecat la Moscova și m-a luat cu el. M-am interesat de iubitul meu și am aflat că, după ce s-a înapoiat, țarul l-a trimis în Asia, într-o localitate îndepărtată. Dar pacea nu a ținut mult; luptele începură iar și tatăl meu căzu în timpul uneia din ele. Am rămas singură și, după vechile legi, trebuia să mă supun adunării căpeteniilor. Mi s-a poruncit să primesc cererea în căsătorie a unuia dintre ei, dar am refuzat să îndeplinesc porunca. Nu știi ce înseamnă un asemenea refuz la populațiile pe jumătate sălbatice. Mi s-a dat un timp de gândire, dar fiindcă am rămas și după acest timp credincioasă dragostei mele, am fost imbarcată pe un vapor și vândută la Istanbul. Nu mai aveam nici un trecut; nu-mi salvasem din el decât dragostea, mânia și un pumnal otrăvit pe care mi-l dăduse cândva iubitul meu.

— Sărmana de tine! Și iubitul tău?

— Ah, el nu va afla niciodată unde am fost târâtă!

Zykyma se prăbușise pe bancă și plângea încet. Priveliștea aceasta sfâșie inima lui Hermann. Peste măsură de înduioșat, el îi desprinsese mâinile de la ochi.

— Nu plânge! Poate că vei izbuti să-l regăsești. Îl voi căuta și eu.

Zykyma îi strânse mâna și se uită recunoscătoare în ochii lui.

— Vezi că nu m-am înșelat în privința ta? Adineauri ai fost supărat pe mine și acum vrei să mă ajuți să-l regăsesc!

— Pot să știu cum îl cheamă?

— Îi spuneam Bogumir.

— E un nume rusesc și înseamnă Gottfried. Așadar, e de origine rusă?

— Nu. Nu pomenea niciodată despre familia sa. Dar l-am auzit vorbind în limba lor cu germanii care locuiesc prin ținutul Tbilisiului și vin uneori în munții noștri. Ei spuneau că el vorbește atât de bine de parcă s-ar fi născut în țara lor.

— Nu ți-a spus cum se numește familia lui?

— Nu, niciodată.

— Cu toate astea, trebuie să fi avut încă un nume doar nu putea să-l cheme numai Bogumir.

— Nu. Era căpitan și mai avea un nume — ah! N-am putut să-l rețin; era foarte lung, greu și străin. Nu-l rostea niciodată; și apoi Bogumir era un nume scurt și mai ușor de pronunțat.

— Și nu ți-l poți aminti deloc? Ia încearcă?

— Am reținut numai primele două silabe.

— Spune-mi-le!

— Orjol.

— Ia mai încearcă, poate că ți-l amintești. Altminteri, cum crezi că am putea să găsim un om, al cărui nume nu-l știm?

— Era prea greu pentru mine, ți-am spus doar. Cred că avea și un „tșe” sau „tșu”.

Hermann sări în, picioare, surprins.

— Cerule! Numele lui n-avea cumva un „tșa”?

— Da.

Tânărul german vădea o adâncă tulburare.

— Ce ai? îl întreabă ea, mirată. Te-ai speriat?

— N-am nimic, n-am nimic, răspunse el, încercând să-și stăpânească tulburarea. Nu m-am speriat, ci m-am bucurat de ceea ce mi-ai spus. Și... semăna cu mine?

— Cum seamănă doi frați între ei.

— Și se numea Bogumir, adică Gottfried? Doamne, Dumnezeule, ajută-mă!... Ascultă, Zykyma, gândește-te bine și caută să-ți amintești: numele pe care nu l-ai putut reține — fii atentă! — nu era Orjoltșastșa?

— Da, acesta-i era numele! Orjoltşaştşa, căpitanul Orjoltşaştşa! Ce înseamnă asta?

— Adlerhorst.

— E un cuvânt german. Şi acum, îţi jur că te voi scoate din casa asta, fiindcă bărbatul pe care-l iubeşti este fratele meu!

Ea îl privi uimită.

— Fratele... tău? exclamă după un timp.

— Da, nu mă pot înşela. Numele familiei este foarte rar... şi prenumele se potriveşte... ah! Simt că e aşa cum îţi spun!

— Allah e atotputernic şi nesfârşit de îndurător. Şi acum voi afla unde este Bogumir?

— Din păcate, nu-ţi pot spune, fiindcă nici eu însumi nu ştiu.

— Tu? Tu nu ştii unde este fratele tău?

— Nu. Pot să-ţi spun doar că o nenorocire, o crimă, i-a împrăştiat în lume pe toţi membrii familiei mele. Îi caut de multă vreme şi descopăr abia astăzi, cu ajutorul tău, prima urmă a unuia dintre fraţii mei dispăruţi.

— Minunat!

— Da, este într-adevăr o minune. Mă voi lua după urma aceasta şi îl voi găsi pe fratele meu.

— Ce noroc! Acum încep să nădăjduiesc sincer că voi fi şi eu fericită.

— Da, vei fi liberă. Vrei să mergi cu mine?

— Când?

— Acum!

— Acum nu se poate. Am o prietenă demnă de compătimit, căreia i-am făgăduit că o voi lua cu mine, în cazul când voi fugi de aici şi... nu te supăra... am făgăduit şi altcuiva să-l iau cu mine.

— Cine este persoana aceasta?

— Tânărul arabadşi, care este şi aliatul nostru.

— Bine. Dar de ce vrea să plece şi prietena ta?

— Paşa i-a propus să fie sultana lui, dar ea iubeşte pe altul.

— Iubitul ei locuiește în Istanbul?
— Da, cel puțin acum. Este un francez.
— Un francez? Cum s-au cunoscut?
— Ea a venit abia ieri aici și l-a cunoscut în timp ce el îi picta portretul.

— Cum?... ce?... Fată, Zykyma, ascultă: prietena ta se numește Tșita?

— Da, așa o cheamă. O cunoști?

— A fost vândută de bătrânul negustor de sclavi Barișa?

— Da, de la el a cumpărat-o beyul Ibrahim. Allah, o cunoști într-adevăr!

— Îl cunosc și pe iubitul ei.

— Pe pictor?

— Da. A căutat-o azi-dimineață și n-a găsit-o.

— Atunci, vrei s-o iei și s-o duci la el?

— Nu, n-am s-o fac. N-are decât să și-o ia singur!

— De ce? De ce să mai aștepte atât de mult, sărmana?

— N-am spus să aștepte. O să meargă cu noi chiar astă-seară, fiindcă pictorul este în grădină. E unul din cei doi prieteni care m-au însoțit. Mă duc să-l chem.

— O, Allah! exclamă Zykyma, împreunându-și mâinile.

Hermann porni cu pași iuți, dar nu pe aleea acoperită cu nisip, ci pe pajiștea care-i înăbușea pașii. El nu știa exact unde se află prietenii săi, dar când ajunse în preajma copăcelor, se auzi strigat.

— Hermann!

— Da.

Paul Normann se ridică, dar lordul rămase tolănit în iarbă.

— Lipsești de o veșnicie! mormăi el. Merge cu noi?

— Da, imediat. Dar n-o luăm numai pe ea, ci și pe o prietenă și pe servitorul ei. Prietena aceasta se numește Tșita, după câte mi se pare.

— Tșita? exclamă Paul Normann. Hermann, spui asta într-un mod atât de ciudat... nu cumva este...?

— Da, râse Hermann. Este Tșita ta!

— Doamne, Dumnezeu!

— Zykyma i-a făgăduit s-o ia, dacă se hotărăște să plece cu mine.

— Atunci, hai!... ce mai stăm?

Paul Normann alergă spre colțul grădinii, urmat de ceilalți, care mergeau încet. Când ajunse la banca pe care ședea Zykyma, Normann întrebă:

— I-a pricinuit vreun rău?

— Nu; n-a putut să se atingă de ea.

— Dacă ticălosul ar fi îndrăznit să-i facă vreun rău, i-aș fi zdrobit coastele! Așadar, Tșita ți-a povestit despre mine?

— Mereu, ore întregi, ore întregi! râse Hermann, care se apropiase de ei. Dar să nu mai pierdem vremea! S-o lăsăm pe Zykyma să plece, ca să o aducă pe Tșita.

— Și cum sărim gardul? întrebă Zykyma.

— Nu trebuie să fii îngrijorată, avem cheia de la poartă. I-am luat-o aseară pașei.

— Așadar, voi sunteți cei care l-au atacat?

— Da. Acum putem s-o recunoaștem. Dar grăbește-te, ca să nu trebuiască să așteptăm prea mult!

Zykyma se îndreptă cu pași iuți spre clădirea unde se afla haremul, se urcă repede pe scară și intră pe fereastra deschisă în odaia neluminată.

Paul Normann nu-și putea stăpâni fericirea care-l năpădise.

— Cine și-ar fi închipuit una ca asta! râse el cu glas înăbușit. Tșita să fie vândută aici! Așadar, ne scoatem amândoi iubitele din același harem! Minunat!

Hermann stătea tăcut, deoparte.

— Hermann! șopti Paul Normann, copleșit de fericire. Trebuie să ai sânge rece în vine!

— Din păcate, nu! Dar Zykyma mi-a mărturisit cu toată sinceritatea că iubește pe altul.

— Și mi-o spui pe un ton atât de nepăsător? Glumești, probabil! Dacă nu te-ar fi iubit, nu te-ai fi hotărât s-o scoți de aici și nici ea n-ar fi vrut să te urmeze.

— Cu toate acestea, ți-am spus adevărul. Mi-a pomenit un nume, care m-a uluit. Iubește un ofițer, pe care-l cheamă Orjoltșastșa.

— Orjol... Orjol... silabisi lordul. Ciudat nume! Îți poți rupe limba, încercând să-l pronunți.

— Dar este foarte important pentru noi.

— De ce?

— Orjol înseamnă Adler^[23], iar tșastșa înseamnă Horst^[24]; împreună, Adlerhorst^[25].

— *The devil!*

— Din cele ce mi-a spus Zykyma, se pare că iubitul ei nu este rus, ci german.

— Să fie o urmă a dispărutului... *heavens!* N-ați auzit un strigăt de ajutor?

— Ba da, a strigat un glas de femeie! Să vedem ce s-a întâmplat!

Cei trei prieteni se îndreptară în goană spre clădirea haremului. Când ajunseră în fața casei, văzură că în odaia Zykymei este lumină și că fereastra este larg deschisă.

— Nu e acolo, spuse Paul Normann, îngrijorat.

— Nu, răspunse Hermann. Fără îndoială că nu-și ține odaia luminată, fiindcă astfel și-ar trăda hotărârea de a fugi. Să mergem mai departe!

Străbătură pajiștea și, la o depărtare de vreo douăzeci și cinci de pași de casă, văzură doi bărbați în odaia Zykymei.

— Drace! exclamă David Lindsay. Unul este Ibrahim bey!

— Da și celălalt este dervișul! Să știți că se pune ceva la cale!

— Ibrahim ține în mână o lampă... se apropie de fereastră... ah!

În clipa aceea, Ibrahim lumină curtea.

— Șeitan! înjură el. Iată o scară, sprijinită de zid!

Dervișul Osman se apropie de el.

— Înseamnă că a venit pe fereastră.

— Cu siguranță!
— Prin urmare, a fost în grădină. Ce-o fi căutat acolo?
— Asta mă întreb și eu!
— Nu cumva afurisitul acela de Hermann Wallert...
— Ești nebun?
— Atunci, ce-a căutat în grădină? Poruncește oamenilor să cutreiere curtea și grădina. Poate că mai este aici!

Cei doi inși plecară de la fereastră și ieșiră din odaie, astfel că încăperea rămase iar în întuneric.

— Prostul acela ne-a spus fără să vrea ce are de gând să facă, râse Hermann. Acum știm ce ne așteaptă.

— Nu glumi! îl muștră Paul Normann. Din ceea ce a spus, reiese că a descoperit fapta Zykynei. Am mai avea timp să ne furișăm până la poartă și să fugim, dar se cuvine să le părăsim pe cele două femei?

— *No!* spuse David Lindsay pe un ton hotărât.

— Atunci, să ne cățărăm în pom și să ne ghemuim pe zid!

În clipa următoare începură să se cațăre pe platan, unul după altul și alunecară apoi pe creangă și pe marginea de sus a zidului. Nu trecu mult și se auziră pași și glasuri.

— Se apropie! șopti Hermann.

— N-au decât! răspunse Paul Normann. Cred că aici suntem în siguranță.

— Dar ce ne facem, dacă unuia dintre ei îi trece prin minte aceleași idei pe care am avut-o și noi?

— Adică să se cațăre până aici?

— Da.

— Într-un asemenea caz, nu ne rămâne altceva decât să recurgem la revolvere.

— Da, însă în felul acesta, primejduim viața Zykynei, dovedind că ea s-a întâlnit cu noi în grădină.

— N-am putea găsi alt mijloc, cu ajutorul căruia să le tăiem pofta de a veni după noi?

— Cunoscut eu un mijloc. Ne așezăm culcați, cap la cap... tu mă ajută să țin creanga, până când îi trece unuia prin

mintea să se așeze pe ea; și, când se apropie, o slobozim și-l facem să se rostogolească.

Creanga pe care alunecaseră cei trei inși ca să ajungă pe zid era foarte groasă și se afla la o înălțime de vreo patru picioare deasupra zidului. Hermann se ridică și o trase încet spre el. Normann îl ajută și, după ce se culcară pe zid, cap la cap, ținură creanga cu putere.

— Bună idee! șopti pictorul.

— Așa-i? Dacă vedem că vreunul din ticăloșii aceia începe să se cațare și se apropie de vârful pomului, dăm drumul crengii, ea sare și-l trânteste pe viteazul cățărător, care nu-și poate da seama ce i s-a întâmplat și nu-și poate lămuri pricina rostogolirii. Psst... au venit!

Într-adevăr, toți paznicii haremului porniseră „în recunoaștere”, în frunte cu Ibrahim și dervişul Osman. Albi și negri, amestecați într-un grup împestrițat, alcătuiseră o linie, a cărei lungime era egală cu lățimea grădinii și se îndreptau spre colțul unde se desfășurase mai înainte întâlnirea dintre Zykyra și cei trei europeni; întrucât grădina se îngusta acolo din ce în ce mai mult, iscoadele se strânseseră unul într-altul. Toți țineau în mână câte o lanternă din cele obișnuite la Constantinopol și se înarmaseră cu tot ce găsiseră în grabă.

Aripa stângă a acestei ciudate oștiri se opri în preajma platanului, în timp ce aripa dreaptă înainta spre colțul grădinii, ca să-l cerceteze. În centru se afla Ibrahim, iar lângă el Osman dervişul.

— Cercetați fiecare tufiș cu toată atenția! le porunci Ibrahim și așteptă apoi tăcut rezultatul cercetărilor.

Dar nu se găsi nimic.

— Ne-am înșelat, spuse Ibrahim. În grădină nu e nimeni și Zykyra a făcut doar o plimbare.

— Iertare, stăpâne! spuse dervişul. Dar dacă a fost cineva și între timp a plecat?

— Pe unde?

— Peste zid.

— Nimeni nu se poate cățara pe zid.

— Cu toate acestea, ia uită-te la pomul de colo! Oricine s-ar putea cățara ușor pe el, ajungând tot atât de ușor pe zid.

— Dar nu poate coborî în afara grădinii; ar însemna să cadă în apă, fiindcă zidul e prea înalt.

— Ai dreptate, dar Allah îmi luminează mintea cu un gând pe care vreau să ți-l spun. Poate că a fost cineva în grădină și, simțind că ne apropiem, s-a cățarat pe zid și s-a lungit pe marginea de sus, așteptând liniștit până când va vedea că am plecat. Ar trebui să se facă și acolo cercetări!

— N-avem ce pierde! Omar, cațără-te în pom!

Un sclav gras și negru își puse lanterna deoparte, se apropie de pom, îl înconjură cu ambele brațe și încercă să se urce.

Întrucât Ibrahim și oamenii lui vorbiseră turcește, lordul nu-i înțelesese. Dar când văzu că paznicul cel gras încearcă să se cațare în pom, se apropie de Paul Normann și-i șopti:

— Mi-am închipuit că așa o să fie! Vor să ne viziteze!

— Grasul acela n-o să izbutească.

Într-adevăr, omul lui Ibrahim gemea ca o locomotivă și de câte ori încerca să se avânte în pom, aluneca la pământ.

— Emin, împinge-l! porunci Ibrahim, furios.

Emin îl ajută, iar ceilalți îl imitară; și, într-adevăr, voinicia atâtor inși îngădui grăsanului să se cațare până la cea mai de jos dintre crengi. Se agață de ea, dar în loc să salte, se bălăbăni de câteva ori într-o parte și într-alta și în cele din urmă scăpă creanga din mână și se rostogoli la pământ.

Atunci, dervişul își dezbracă mantaua de un alb murdar și înconjură pomul cu brațele, ca să se cațare el însuși. Deși mișcările lui nu erau destul de agere, izbuti totuși să se urce la o înălțime mai mare decât aceea la care ajunsese grasul. Gâfâind, el se așează întâi pe o creangă, ca să se poată odihni câteva clipe.

— Vezi ceva pe zid? îl întrebă Ibrahim.

— Nu.

— Coboară!

— Ah, vreau să mă urc și mai sus. Dacă s-a cățarat cineva până aici, fără îndoială că s-a urcat apoi până în vârf și a alunecat pe zid, ca să nu fie descoperit.

Dervișul ar fi putut să-i zărească prin întuneric pe cei trei inși, dacă n-ar fi fost orbit de lumina lanternelor. Cu toată băgarea de seamă, se cațără până la creanga orizontală și, așezându-se pe ea, își îndreptă privirea spre marginea de sus a zidului.

— Vine! șopti Hermann. Când șoptesc „trei”, dai drumul crengii! Unu... doi...

— Să nu cazi! strigă în clipa aceea Ibrahim, îngrijorat de soarta dervișului.

— Aș! Ce-ți închipui, stăpâne! răspunse dervișul, jignit. Allah mi-a dăruit sprinteneala unei pisici, când trebuie să mă cațăr. Nu cad, fii sigur!

— Trei! comandă Hermann, în șoaptă.

Creanga se înalță cu repeziciune și cu putere; dervișul fu aruncat spre crengile de sus și se prăbuși apoi zgomotos la pământ.

Paznicii și Ibrahim scoaseră strigăte înspăimântate și se apropiară cu lanternele de derviș care, în ciuda, sfințeniei” sale, înjura de zor și se zvârcolea.

— Te-ai lovit rău? întrebă Ibrahim, îngrijorat.

— Nu știu, am să văd! gemu Osman; apoi se ridică încet și se apropie de ceilalți.

Hermann abia așteptase clipa aceasta. El șopti pictorului: „Acum se uită cu toții la derviș. Pot să-mi îndeplinesc gândul” și, ridicându-se cu o iuțeală fulgerătoare, prinse cu putere creanga și o trase repede spre el.

— Așa, acum o avem iar! exclamă el, bucuros. Mai întâi e bine s-o ținem cu putere, pentru cazul când se găsește alt viteaz, care să fie năpădit de dorința de a se câțara până la noi; în al doilea rând, nu le dăm putința să observe că în

realitate creanga are altă poziție. Amicul nostru a căzut bine de tot!

— N-am pățit nimic! spuse dervişul tocmai în clipa aceea.

— Slavă lui Allah, că nu ți-ai zdrobit oasele! Vezi că nu e bine să fii sprinten ca o pisică?

— Ah, eu știu să mă urc! îl asigură Osman, supărat de această observație batjocoritoare. Dar cine și-ar fi putut închipui că o creangă este în stare să sară?!

— A sărit? Eu n-am auzit că există crengi care pot să se miște după bunul lor plac!

— Și totuși a sărit!

— S-a încovoiat sub tine și, când te-ai prăbușit, s-a înălțat iar, reluându-și poziția. Așa se întâmplă cu orice creangă.

— Nu; s-a înălțat în timp ce ședeam pe ea. De aceea am fost azvârlit. Acum însă trebuie să aibă altă poziție.

— N-ai decât să te uiți, ca să te convingi că are aceeași poziție ca înainte.

Paznicii își înălțară lanternele și-și ridicară ochii spre creanga buclucașă.

— E de neînțeles! exclamă dervişul. Aș fi putut să jur că adineauri s-a înălțat!

— Dar te-ai lecuit cel puțin de bănuiala că este cineva pe zid?

— Allah să-i afurisească pe toți cei care se află acolo!

— Nu vrei să te mai urci?

— Să nu râzi de mine, dar eu nu mă mai urc! N-are decât să încerce altul!

— N-are nici un rost să ne mai pierdem vremea! Avem ceva mai bun de făcut!

Ibrahim porni, urmat de derviş și de ceilalți; curând, cei trei prieteni nu le mai auziră pașii, iar lumina lanternelor se pierdu încetul cu încetul din grădină.

— Am scăpat! răsuflă ușurat Paul Normann. Hermann, ideea ta a fost într-adevăr iscusită!

— Slavă Domnului, că ne-a salvat pe noi și, să sperăm, pe cele două femei! Ce facem acum?

— În orice caz, nu mai rămânem aici. Nu stăm într-o poziție prea comodă. Dacă li se năzare iar să vină pe aici, poate că tot izbutesc să ne găsească; pe când în grădină n-o să se gândească să ne mai caute. Și apoi, acolo putem să ne ferim mai bine de ei și să ne ascundem.

— Să coborâm!

Alunecând pe creangă și apoi de-a lungul copacului, cei trei prieteni coborâră și se furișară în colțul grădinii, ca să aștepte desfășurarea lucrurilor.

Trecu o vreme destul de îndelungată până când auziră în afara grădinii pașii câtorva inși, care se îndreptau de-a lungul zidului pe drumul ce ducea spre oraș. În același timp, copacii care se înălțau deasupra zidului se luminară, datorită lanternelor pe care le aveau cel ai căror pași se auziră.

Cei trei prieteni nu bănuiau că Ibrahim părăsea haremul, purtat de paznicii săi într-o litieră și că Zykyma și Tșita, care fuseseră mai întâi ameteite, îl urmau într-altă litieră, pentru a fi imbarcate pe un vapor.

Mai așteptară o vreme, până când își pierdură răbdarea.

— În felul acesta, nu ajungem la nici un rezultat, spuse pictorul. Ori s-a întâmplat o nenorocire, ori s-au luat măsuri împotriva celor două femei, astfel că ele nu-și pot părăsi încăperile. Propun să ne convingem de starea lucrurilor, chiar dacă ar trebui să înfruntăm oarecare primejdii.

— Și cum crezi că ne-am putea convinge?

— Ne apropiem încet de casă și vedem dacă scara mai este sprijinită la locul ei.

Fereastra de la odaia Zykyme era întunecată, iar scara nu mai era acolo, ci așezată pe pământ, de-a lungul zidului.

— Stați de veghe în ambele colțuri ale clădirii! spuse pictorul. Eu mă urc.

Cei doi se îndreptară spre dreapta și spre stânga iar Paul Normann sprijini scara de zid și începu să urce.

Grilajul de lemn era fixat iarăși pe dinăuntru. Fiindcă fereastra nu avea geam, se putea auzi ușor dacă era cineva în odaie. Normann ciuli urechea o vreme, dar nu auzi nici cel mai mic zgomot.

— Tșita! șopti el în cele din urmă.

Nici un răspuns.

— Zykyma!

Și de data aceasta urmă aceeași tăcere. Normann coborî și așeză iar scara la locul ei.

— Sus nu mai e nimeni. Ibrahim trebuie să fi bănuț ceva și a poruncit femeilor să se mute în alte încăperi. O să fim nevoiți să mai venim pe aici și poimâine.

— Cum o fi fost descoperită Zykyma, dacă au descoperit-o într-adevăr? se întrebă Hermann.

— Cine știe?

— Pari foarte liniștit și nu te înțeleg. Drept să-ți spun, eu sunt foarte îngrijorat. Adineauri am auzit trecând atâția inși pe lângă zid. N-au dus cumva femeile în alt loc?

— Unde să le fi dus?

— Începând să nutrească bănuțeli, puteau să le ducă la palatul din oraș al lui Ibrahim. Într-un asemenea caz, nici vorbă nu mai poate fi de răpirea pe care am plănuț-o.

— Aș! Eu nu-mi pierd nădejdea nici dacă presupunerea ta ar fi adevărată! Arabadșul, omul nostru de încredere, ne cunoaște locuința și o să vină să ne dea vreo veste.

— Poate că a fost prins și el, ca și Zykyma.

— Ar fi foarte neplăcut. Oricum, eu voi fi aici mâine-dimineață, ca să încerc să aflu ce s-a întâmplat.

— Și ca să-ți atragi bănuțelile celor de aici.

— Nu, voi căuta să mă feresc. Dar a început să mijească de ziuă și cred că ar trebui să dispărem cât mai curând.

— Să-l ia dracu' pe ticălosul de Ibrahim și tot haremul lui! mormăi lordul David Lindsay.

Cei trei prieteni se furișară iar pe lângă zid și porniră de-a lungul lui până la poartă, cu aceeași băgare de seamă.

Izbutiră să descuie poarta și s-o încuie iar, după ce ieșiră din curte. Apoi, părăsiră locul nereușitei lor aventuri.

Abia după ce ajunseră la o mare depărtare, se opriră ca să se sfătuiască dacă e mai bine să se îndrepte spre iaht, sau spre locuința celor doi tineri din Piața Inger Postan. Se hotărâră să pornească spre iaht. Tocmai când voiau să se urce pe bord, pe lângă iaht trecu un mic vas de pasageri, pe care nu-l băgară în seamă. Din cale-afară de obosiți, se duseră să se culce. Paul Normann porunci să fie trezit devreme.

Totuși, pictorul se trezi la o oră destul de târzie. Ceilalți doi mai dormeau și el socoti că n-are de ce să-i scoale. Spuse căpitanului să-i comunice lordului că a plecat și porni iarăși spre scena aventurii pe care o începuseră în cursul nopții precedente.

Ajungând la poarta haremului, bătău cu hotărâre și curând se ivi unul dintre paznicii negri.

— Ce vrei? îl întreabă.

— Ibrahim bey, stăpânul, a venit?

— Nu.

— Cine conduce casa?

— Administratorul.

— Du-mă la el!

— Cine ești tu?

— Un sol trimis să-i împărtășească o veste importantă.

Convins, paznicul îi deschise poarta și-l conduse la administrator.

— Cine te trimite? întreabă omul lui Ibrahim.

— Barișa, negustorul de fete.

— Ticălosul acela? Și ce vrea?

— Mi-a spus să te întreb întâi de portretul sultanei Tșita.

Poate că beyul vrea să fie terminat, fiindcă atunci când l-a cumpărat nu era gata.

Paul Normann cunoștea soarta tabloului din ceea ce-i povestise Zykyma, așa că nu stăruie.

— Trebuie să vii altă dată. Beyul a plecat.

— Unde?

— N-a spus nimănui.

— Când se înapoiază?

— Nu cred că se înapoiază curând, fiindcă le-a luat cu el pe Zykyra și Tșita, favoritele lui.

Paul Normann tresări. Încercă să afle și alte amănunte, dar se încredință curând că nici administratorul nu știa mai mult decât îi spusese.

Închirie un măgar și călări peste pod spre Pera, unde se afla palatul lui Ibrahim și, dându-se drept trimisul unui înalt funcționar, caută să obțină vreo știre în legătură cu plecarea beyului. Dar nu i se spuse decât că Ibrahim plecase cu un vapor în timpul nopții.

După aceea se înapoie la iaht, ca să împărtășească vestea neplăcută prietenilor săi, care îl așteptau cu nerăbdare.

— Ce-ai aflat? îl întrebă Hermann.

— Au plecat.

— Cine? Femeile?

— Toți: Ibrahim, Zykyra și Tșita.

— Dumnezeu! Ce nenorocire!

— Dacă am ști cel puțin încotro a pornit ticălosul! Aș alerga după el până la capătul pământului!

Hermann se gândi o clipă.

— Știu! Știu! exclamă. Mă mir că m-am îndoit până acum!

— *Nonsense!* mormăi lordul Lindsay. De unde poți să știi?

— Îți amintești, cred, că ieri m-am ținut pe urma litierei sultanului, după ce am ieșit din casa lui Ibrahim. Bănuiești cine a coborât din litieră și s-a oprit acolo?

— *No.*

— Marele vizir în persoană! Acum, te mai îndoiești că plecarea subită a turcului este în legătură cu vizita de ieri a acestui înalt demnitar?

— Poate c-ai dreptate! Dar amănuntul acesta nu ne folosește la nimic. Cine o să ne spună unde a plecat ticălosul?

— Nu cumva vrei să-l întrebăm pe marele vizir?

— Nu râde, nu râde! Pentru asemenea împrejurări, am anumite surse proprii de informare. Îți dau cuvântul meu de onoare că până diseară îți voi preciza locul unde a plecat!

Și, luându-și pălăria, porni în grabă, fără să ia în seama întrebările pe care i le strigau cei doi prieteni.

Lordul și Paul Normann așteptară multă vreme înapoierea lui Hermann. Se scurseseră nenumărate ore, în cursul cărora Lindsay își pierdu răbdarea și începu să dea cele mai contrazicătoare porunci, care stârniră uimirea oamenilor din echipaj. În sfârșit, Hermann se înapoie spre seară, încălzit și gâfâind. Dar ochii îi străluceau.

— Ei? întrebă Paul Normann.

— *Well?* se interesă lordul, al cărui obraz alcătuia un semn de întrebare.

— Ibrahim a plecat în Tunis și eu pornesc după el cu cel dintâi vapor pe care-l găsesc.

— La Tunis? întrebă ceilalți doi, aproape în același timp. Ce caută acolo?

— Vă voi lămuri în câteva secunde. V-am mărturisit ieri că activez în Serviciul Secret de Informații. Datorită acestui fapt, eu sunt obligat să dau celor ce se petrec în jurul meu mai multă atenție decât un alt cetățean. În urma unor servicii deosebite, am cucerit încrederea superiorilor mei; de aceea sunt folosit numai atunci când este vorba de misiuni anevoioase și care cer multă prevedere. Adineauri m-am dus de-a dreptul la... nu, numele nu are nici o legătură cu problema noastră. Prin urmare, m-am dus la unul din superiorii mei. Vestea pe care i-am împărtășit-o, cu privire la vizita marelui vizir la Ibrahim, l-a uimit și l-a îndemnat să-i atribuie o însemnătate deosebită. El a dat

imediat ordinele cuvenite și după două ore am știut tot ce mă interesa.

— Ce? întrebă Paul Normann.

— Ce? repetă lordul.

— Că ieri după-amiază s-a ținut un consiliu de miniștri, pe urma căruia s-a hotărât ca Ibrahim să fie trimis la Tunis, ca să supravegheze toate mișcările beyului Mohammed es Sadok, în care Poarta nu mai are încredere. Mă înțelegeți?

— *No*, răspunse David Lindsay. Ce-mi pasă mie de Tunis și mai ales de Mohammed acela! *Yes*.

— Vă voi înfățișa în câteva cuvinte situația din Africa de Nord. Franța urmărește stăpânirea Tunisului, iar Mohammed es Sadok bey, care a dobândit de curând de la Poartă independența Tunisului, se teme să nu-și piardă domnia. De aceea, caută sprijinul Italiei, cu care duce tratative în privința Tripolitaniei. Dar nu uitați că Tripolitania aparține Porții. Prin urmare, vă puteți închipui că în situația aceasta, sultanul se află în raporturi încordate cu fostul său vasal, beyul Tunisului.

— Da, e un lucru ușor de înțeles, spuse Paul Normann. Și Germania? Ce legătură are ea cu toată chestiunea aceasta?

— Germania? E adevărat că ea nu are legături directe cu situația din Tunis și Tripolitania, dar nu poate rămâne nepăsătoare, când vede că Franța își sporește neîncetat posesiunile coloniale în acest continent. De aceea, caută să zădărnicească strădaniile vecinei ei vestice din Tunis și sprijină pe de altă parte Italia în acțiunea pentru dobândirea Tripolitaniei. Acum v-am lămurit?

— *Yes*. Ai vorbit foarte limpede! Cât se poate de limpede! îl laudă lordul.

— De aceea, Germania supraveghează cu grijă acțiunile pe care Poarta le întreprinde împotriva beyului din Tunis. Și tot din aceeași pricină se dă o atenție deosebită călătoriei lui Ibrahim la Tunis. Și vreți să știți cine trebuie să-l supravegheze?

— *No*, răspunse lordul, clătinând din cap.

— Eu știu, interveni Paul Normann. Ne-ai spus adineauri că vei pleca la Tunis. Nu cumva tu?

— Da, eu, râse Hermann. N-am avut decât să pomenesc un singur cuvânt, exprimându-mi dorința de a-l urmări pe turc și mi s-a încredințat imediat misiunea de a porni după el. Plec mâine, cu primul vapor.

— Și eu te însoțesc, îl completă pictorul.

— *Nonsense!* Mâine! De ce nu azi? De ce nu imediat?
Allo, capt'n!

— *Allo, sir!*

Căpitanul venise să asculte porunca lordului.

— Când am putea pleca?

— Încotro, sir?

— Spre Tunis.

— Peste trei ore. Mai curând nu se poate, fiindcă atât durează formalitățile pe care trebuie să le îndeplinesc la căpitania portului.

— *Well*. Peste trei ore! *Yes!*

În timp ce căpitanul se înapoia pe punte, ca să ia măsurile cuvenite și să supravegheze pregătirile, lordul se întoarce spre cei doi germani.

— Cum stați cu pașapoartele?

— Eu îl port totdeauna la mine, spuse Hermann.

— Și eu, adăugă pictorul.

— *Well*. Alergați la Consulatul German, ca să vă pună viza pentru Tunis!

— Eu mi-am și obținut viza, spuse Hermann.

Lordul zâmbi.

— Peste trei ore plecăm! *Yes — Ahead!* Înainte! Trebuie să punem negreșit mâna pe șmecherul acela, pe Ibrahim bey! Trebuie să știu de unde are ceasul și vreau să aflu ce este cu rusul Er... or... ur...

— ... da, Orjoltșașțșă! Aici n-am izbutit să reușim răpirea. *Nevermind*. Dincolo, în Tunis, o să lucrăm cu mai multă dibăcie. *Well!*

În timp ce Paul Normann plecă să-și vizeze pașaportul, Hermann se îngriji de transportarea pe bord a lucrurilor sale și ale prietenului său.

Exact după trei ore, iahtul porni. Pe punte, între cei doi germani, stătea lordul în hainele sale cenușii cu pătrățele. Vădea aerul satisfăcut al unui om care este sigur că-și va îndeplini negreșit intențiile pe care le nutrește.

9. În ruinele Cartaginei

Tunisul, capitala țării cu același nume, nu se află chiar la mare, ci pe malul unui lac, care o desparte de mare. De aceea, pe coastă este un port separat, care are pentru Tunis aceeași însemnătate, ca și portul Bremen pentru orașul cu același nume sau Cuxhaven pentru Hamburg. Portul de care vorbim se numește Goletta.

De la Tunis la Goletta se poate merge cu trăsura, călare, cu luntrea sau, mai recent, cu trenul. Pe șoseaua care duce spre port domnește totdeauna o mare însuflețire. Mai ales atunci când se anunță sosirea vapoarelor, negustorii și curioșii se îndreaptă în număr mare spre locurile de ancorare.

Curioșii care stăteau acum pe țărm nu știau ce să creadă despre jucăria plutitoare care sosise în port de vreo două ore și care ancorase între marile vapoare aflate acolo, de parcă ar fi avut aceleași drepturi ca și ele.

Se uitau cu nemărginită uimire la făptura ciudată, îmbrăcată în haine cenușii cu pătrățele, care era pictată pe partea dinainte a vasului. Nimeni dintre orientalii de pe țărm nu credea că ar putea să existe în realitate un asemenea om. Însă atunci când se deschise cabina și în pragul ei se ivi făptura înfățișată în tabloul de pe vas, uimirea lor se prefăcu într-o zgomotoasă admirație.

Lordul David Lindsay nu se sinchisi câtuși de puțin de privirile și exclamațiile curioșilor și-l întrebă pe căpitan, pe tonul său obișnuit:

— Mister Normann sau Wallert v-au comunicat unde vor locui?

— Încă nu, domnule lord.

— *Well*. O voi afla îndată.

— Domnul lord coboară pe uscat?

— *Yes*.

— Când trebuie să vă așteptăm înapoierea?

— Nu știu. Duceți iahtul în port și așteptați-mă acolo!

Yes!

Păși pe puntea de debarcare spre țărm și apoi printre curioșii care se înghesuiau să-l vadă și care acum îi făceau loc, respectuoși și uimiți.

Printre ei erau mauri, negri, tuaregi, arabi, evrei, creștini din toate țările, bărbați și femei de toate culorile, în cele mai deosebite și împestrițate veșminte.

Hamalii, conducătorii de măgari, birjarii, comisionarii hotelurilor și barcagiii se îngrămădeau în calea lui, nădăduind că acest bărbat, îmbrăcat atât de neobișnuit, va fi și de o neobișnuită dărnicie în privința bacșișurilor. El îi înlătură pe toți cu ajutorul uriașei umbrele de care nu se despărțea niciodată și, dacă umbrela nu era destul de convingătoare, folosi pumnii sau coatele.

Întrucât Tunisul strălucea atât de aproape, de partea cealaltă a lacului și fiindcă stătuse atâta vreme pe vapor, voia să dăruiască picioarelor sale lungi puțină mișcare sănătoasă, adică să pornească pe jos prin oraș.

În timp ce mergea agale, lăsându-și ochii să alunece peste tot unde era ceva de văzut, privirea îi căzu asupra unei femei pe care o observase mai înainte printre curioșii de pe țărm și care, ca și el, părea că nutrește intenția de a face o plimbare spre oraș. Ea avea o înfățișare impunătoare și mișcări mlădioase și tinerești.

— *By Jove!* mormăi lordul. Minunată femeie! Trebuie să aparțină unui harem distins. Din păcate, sunt singur și nu știu turcește. Dacă ar fi aici Normann sau Hermann! Dar... mai bine că nu sunt... mi-ar fi suflat-o într-o clipă! Poate că înțelege franțuzește — să încerc!

Trecând pe lângă ea, își scoase pălăria cenușie cu pătrățele.

— *Bonjour, mademoiselle!* ^[26]

— *Bonjour, monsieur!* ^[27]

— Ah, vorbiți franțuzește!

— După cum auziți!

— *Wonderfull!* Dar aveți voie să vorbiți cu un bărbat?

Femeia îi aruncă o privire uimită prin vălul care-i acoperea obrazii.

— Într-adevăr, e bătător la ochi dacă vorbesc cu dumneavoastră! răspunse ea pe un ton șovăitor.

— Nu există vreun loc, unde am putea vorbi în voie, fără să atragem atenția nimănui?

— Doriți să vorbim, *monsieur*?

— *Yes*, răspunse el, nimerind iar în limba engleză.

— Atunci să vă spun ceva. Așteptați aici, până când mă îndepărtez puțin pe țărm. După aceea, chemați un barcagiu, vă urcați în barcă și spuneți doar cuvântul: „Cartagina”.

— Pentru ce?

— Ruinele Cartaginei se află în apropiere. Mergem acolo, ca să nu fim tulburați de nimeni!

— *Well!*

— Apoi, când luntrea a ajuns în dreptul meu, faceți barcagiului semn să se uite la mine și-i spuneți: *beraber almak*.

— Ce înseamnă asta?

— Ia-o și pe doamna în barcă. El va opri barca și mă va ajuta să urc în ea.

— *Excellently!* Puteți pleca! Am înțeles ce trebuie să fac. Chem pe barcagiu și *beraber almak*. Bun!

Ea porni. El nu observă privirile numeroase și uimite ațintite asupra-i, fiindcă se gândea doar la aventura ce se ivise pe neașteptate. Firește, David Lindsay era un om deștept, dar înclinarea spre întâmplări romantice îl îndemna deseori să nu fie destul de chibzuit. Așa se explică faptul că lordul era oricând dispus să lege cuvântul „turcoaică” sau „mahomedană” de noțiunea „harem” și

„primejdie”. Și din cele întâmplare până aici, știm că el era atras de tot ce însemna primejdie.

— O întâlnire între ruinele din Cartagina! murmură el, încântat. Fără îndoială că niciodată cartaginezii nu și-au închipuit că voi pune la cale o aventură între ruinele acelea. Strașnică aventură! *Yes!*

Făcu semn unui luntraș și se urcă în barcă. Omul zâmbi într-un mod ciudat când călătorul rosti cuvântul „Cartagina” și aruncă o privire vicleană și semnificativă spre fata care păsea înaintea lor, pe țărm. Se părea că este inițiat în taine de felul acesteia.

— *Berber almak!* îi porunci lordul, când ajunse în dreptul ei.

Barca se lipi de țărm și frumoasa coborî în ea, așezându-se pe o bancă în fața lordului.

Apoi barca pluti iar de-a curmezișul lacului.

— Sunteți turc, nu-i așa? întrebă fata, cu un aer nevinovat.

— *No*, sunt englez.

— Allah, un ghiaur!

— Vă rog să nu vă speriați! Noi, creștinii, nu suntem mâncători de oameni. *Yes.*

— Cuvintele dumneavoastră mă neliniștesc, răspunse ea pe un ton de o seriozitate copilărească.

— Mai mult, sunt dispus să mă arăt foarte binevoitor față de dumneavoastră. V-aș ruga numai să-mi dați prilejul.

— O, Allah, cu toată plăcerea!

— Dar mai întâi trebuie să-mi îndepliniți altă rugămintă. Acordați-mi favoarea de a privi frumosul dumneavoastră chip. Și dumneavoastră îl vedeți doar pe al meu.

— Nu știți că-mi cereți un lucru neîngăduit?

— *Yes.* Știu. Dar suntem singuri.

— Luntrașul!...

— Ah, e mut ca peștii din apa aceasta.

— Bine, mă voi încumeta s-o fac. Sunteți un bărbat căruia i se poate satisface o asemenea plăcere.

Ea își înlătură vălul de pe față. Într-adevăr era frumoasă. Avea buze groase, obraji rotunzi, privire seducătoare. Fata-i plăcu.

— Sunteți mulțumit?

— Yes, foarte, răspunse el pe un ton sincer. Spuneți-mi, vă rog: haremul dumneavoastră e mare?

— Da.

— Câte femei are?

— Șase. Printre ele, suntem trei fice.

— Tatăl dumneavoastră este stăpânul haremului?

— Da.

— Sunteți fericiți?

Ea îl privi surprinsă și iscoditoare. Se părea că nu se așteptase la această întrebare și se gândea la modul cum se cuvenea să se poarte față de străinul din fața ei.

— N... nu! răspunse ea după câteva clipe, șovăind.

— *Well!* Foarte bine! Minunat!

— Ce? Vă bucurați?

— Yes! Și chiar foarte mult! Vă voi împărtăși pricina bucuriei mele, când vom fi singuri. Acum este prea primejdios!

Și convorbirea încetă deodată, spre părerea de rău a fetei care nu înțelesese nimic din atitudinea englezului. Nu era îndrăgostit de ea — era un lucru asupra căruia nu încăpea îndoială. Și atunci, ce scop urmărea?

Luntrea se opri și lordul coborî pe uscat împreună cu „sultana” lui. Întrucât aventura îi trezise o dispoziție dintre cele mai plăcute, el răsplăti cu atâta generozitate pe barcagiu, încât acesta își zâmbi mulțumit în barbă și măsură cu o privire aproape compătimitoare pe mărinimosul englez.

David Lindsay însă nu se mai sinchisi de el și porni numaidecât alături de frumoasa femeie pe drumul ce ducea spre ruine. Bineînțeles, el nu observă nici privirea vicleană cu care-l urmări luntrașul.

A căzut în cursă! își spuse luntrașul. O să fie nevoie să sângereze mult, ca să scape din mâinile bandei!”

Pe partea aceasta a apei, regiunea nu era prea însuflețită. Se vedea rareori câte un drumeț, care se plimba singur printre ruinele orașului comercial Cartagina, atât de puternic și bogat odinioară.

După ce străbătu o bucată de drum, fata se opri.

— Și acum, vă rog să-mi spuneți, de ce v-ați bucurat când ați auzit că nu sunt fericită! începu ea.

— *Well*, fiindcă în acest caz vă veți declara ușor de acord cu intenția mea.

— Ce intenție?

— Vreau să vă fac fericită. *Yes*.

— Să mă faceți fericită? Cum?

— Foarte simplu, *mademoiselle*. Vă voi scăpa de traiul trist pe care-l duceți!

— Să mă scăpați?

— *Well*. Vă voi răpi. *Yes*.

— Să... mă... răpiți?

— *Yes*.

— Din haremul părintesc?

— *Yes*.

Fata aținti iar o privire iscoditoare asupra străinului. Vorbea oare serios? Oare nu bănuia într-adevăr nimic, ori se prefăcea că nu este bănuitor, de parcă n-ar fi observat jocul ei?

— De ce nu căutați să răpiți o englezoaică?

Se părea că, din pricina acestei întrebări fără rost, nasul lordului are de gând să se prelungească mai mult, spre bărbie.

— În Anglia liberă nu există nici haremuri, nici sclave! *Yes!*

— Vreți să vă însurați?

— *Nonsense!* Bineînțeles că nu! Numai răpire!

Ea păru să înțeleagă acum cu cine are de-a face. Un englez bolnav de *spleen*, atâta tot! În cazul acesta, nu

putea decât să se bucure că-l cunoscuse, așa că se hotărî să-i ia toana în serios.

— Dar este un lucru greu, foarte greu, spuse ea continuându-și drumul.

— *Well!* Cu atât mai bine. Și unde vreți să mă duceți?

— Vedeți coloana aceea? Lângă ea se află o colibă mică — vom fi singuri acolo și vom putea vorbi fără să fim stingheriți.

— A cui este coliba?

— A unui foarte bun prieten al meu. A fost sclavul tatălui meu, dar mai târziu a fost eliberat, fiindcă a avut purtări frumoase și s-a arătat credincios. Așteptați-mă puțin — mă duc să văd dacă nu e vreun străin pe acolo.

— *Well*, voi aștepta.

Ea plecă și David Lindsay se sprijini nerăbdător de un bloc uriaș de piatră, de o vechime milenară, ațintindu-și privirea spre coliba în care dispăruse fata. Trecu destul de mult până când o văzu iar în pragul colibei. Apăru împreună cu o altă fată și cu un bărbat și arătă spre el. Cu toții îl priviră stăruitor timp de câteva minute.

— Un bărbat? gândi lordul. *Well*, o să-i dau un bacșiș bun, dacă se poartă cum trebuie.

Noua lui prietenă se apropie cu pași iuți.

— Ei, ce se aude? întrebă el, pe un ton nerăbdător.

— Suntem singuri. Însoțiți-mă!

— Acela era sclavul pe care l-a eliberat tatăl dumneavoastră?

— Da.

— Am văzut și o femeie lângă el.

— N-aveți nici o grijă! E una dintre surorile mele care a făcut ca și mine o plimbare până la ruine.

— Ah! Oh! Soră! E drăguță?

— Foarte drăguță!

— Tânără?

— Cu doi ani mai mică decât mine.

— Are bărbat? Sau un iubit?

— Nu.

— *Well!* Să mergem, să mergem!

Coliba era construită din pietre și nu avea o înfățișare prea plăcută. În fața ușii stătea sclavul de odinioară, un bărbat înalt și slab, cu ochii sașii, acoperit cu niște veșminte cărora li s-ar fi potrivit foarte bine denumirea de zdrențe. Înfățișarea lui nu era deloc menită să inspire încredere, cu atât mai mult cu cât frânghia care-i slujea de cingătoare avea înfipite în ea două cuțite lungi.

— *Sallam aleikum! salută* sașii, plecându-se umil.

— Bună ziua! răspunse lordul David Lindsay în limba franceză.

Scoase apoi o monedă de aur din punga sa plină și i-o dădu. Obrazul fostului sclav se luminează de mulțumire și făcu o plecăciune și mai adâncă decât înainte.

— Mii de mulțumiri, *monsieur!* rosti el tot în limba franceză. Vă rog să pășiți în sărăcăcioasa mea locuință! Sunt ocrotitorul dumneavoastră și voi veghea să nu fiți stingherit de nimeni!

Lordul Lindsay îi urmă îndemnul. Fu nevoit să se aplece ca să poată intra prin ușa joasă. Interiorul colibeii era alcătuit dintr-o încăpere pătrată cu un covor vechi, într-un colț se vedeau câteva oale sparte și diferite vase murdare, iar într-altul erau câteva sticle și un pahar de vin. O deschizătură mică ținea loc de fereastră.

Pe covor ședea sora cea tânără. Ea îl salută pe lord în limba franceză.

— Sora mea mi-a povestit despre dumneavoastră, începu ea. Fiți binevenit, cu toate că de fapt nu avem voie să fim văzute plimbându-ne sau vorbind cu cineva. Voi face o excepție, de dragul surorii mele. Luați loc!

Lindsay își puse pălăria și umbrela deoparte și se așeză lângă ea pe covor, având grijă să lase un loc pe care să poată ședea și cealaltă soră. Dar aceasta părea că vrea să rămână în picioare. După ce se uită spre ușă, ea îl întrebă:

— Știți că aici în Tunis este obiceiul ca gazda ureze bun-venit unui oaspete plăcut?

— E un obicei care domnește pretutindeni și pe care de altfel l-ați respectat.

— Dar nu v-am oferit încă „băutura de bun-venit”.

— Ah, o băătură? Și unde este?

— Acolo, în sticle. Vreți să bem o sticlă împreună?

— De ce nu?

— Dar proprietarul acestei colibe este sărac și nu ne poate da vinul fără să-i plătim.

— *Excellently!* Vreți să-mi oferiți o „băătură de bun-venit”, dar trebuie s-o plătesc eu. *Well*. Cât costă sticla?

— Zece franci. E prea mult?

— Nu pot să vă spun, fiindcă nu știu dacă vinul merită banii ăștia. Dar ca să vă fiu pe plac, desigur, nu mi se pare prea mult.

— Atunci, plătiți!

— Ah,... chiar acum? Înainte?

— Da.

— Prin urmare, aici nu există credit până la plecare? Bine, vrăjitoare mică — iată banii!

Îi dădu zece franci și ea îi aduse una din sticle. Apoi umplu paharul și i-l oferî.

— Vă rog să beți! Allah să vă binecuvânteze!

— *Well!* Beți dumneavoastră întâi!

Ea duse paharul la gură și-l goli dintr-o înghițitură.

— Vă pricepeți de minune! exclamă el, uimit. Știți să beți tot atât de bine ca și cârmaciul meu. Dați acum un pahar și surorii dumneavoastră.

— Nu, întâi e rândul dumneavoastră. Sunteți oaspete.

— *Well!* Dați-mi mie!

Prevăzător, el duse întâi la nas paharul umplut cu repeziciune. Ochii-i deveniră strălucitori și nasul său bănuitor începu să danseze un vals. Apoi, duse cu hotărâre paharul la gură și-l goli dintr-o înghițitură, ca tânăra ce ședea lângă el, pe covor. Buzele subțiri ale lordului se

strânseseră, de parcă ar fi fost încuiate ca să nu se mai deschidă niciodată, iar nasul începu să se înalțe și să coboare în mișcări iuți, de parcă și-ar fi vădit astfel indignarea împotriva nedreptății ce se săvârșise împotriva lui. Urmă o izbucnire, care pe bună dreptate s-ar fi putut numi vulcanică. Tot corpul i se cutremură și lordul începu să tușească și să strănute. În timp ce lacrimile îi curgeau de-a lungul obrazilor, cele două fete râdeau zgomotos și fără milă de acest efect dureros al urării lor de bun-venit.

— Ce v-a venit să... hapticu!... să râdeți, șmecherelor? se înfurie el. Băutura aceasta afurisită... hapticu!... arde... hapticu!... ca iadul! Și asta se cheamă... hapticu!... pe aici... hapticu!... bun-venit? Din ce e făcută băutura?

— Din spirt.

— Da, am băgat de seamă! Și încă ce spirt! *Heavens!* Dar ce se mai pune în spirt?

— Coji de portocale și usturoi.

— Usturoi?... *The devil*, ați înnebunit? Atunci, n-am de ce să mă mir că pișcă în halul ăsta! Și beți rachiul acesta ca un birjar bătrân?!

— Da, amândouă!

Râzând, fata întinse un pahar și surorii ei, care-l goli cu aceeași repeziciune.

— Din partea mea, n-aveți decât! Oricum, gâtlejul dumneavoastră trebuie să fie croit ca și carâmbul unei cizme! Usturoi cu coji de portocale! Zece franci!

— Vi s-a părut prea scump?

— Nu. De dragul dumneavoastră n-a fost o băătură scumpă. Dar dumneavoastră, mahomedane, aveți voie să beți spirtul acesta afurisit?

— Desigur, doar nu e vin.

— Mahomed ar fi fost mai înțelept dacă v-ar fi îngăduit să beți vin și v-ar fi oprit în schimb să vă turnați pe gât otrava asta drăcească! *Wonderfull!* Fete atât de delicate și vă ardeți gâtlejul cu asemenea tărie! În Orient nu trebuie să te mai miri de nimic. *Yes.*

Acum se așeză și cealaltă soră lângă el și, întrucât covorul nu era prea lung, se înghesuiră toți trei unul lângă altul. Totuși, lordul nu se simțea prea bine. El nu venise aici cu gândul de a-și pierde vremea și de a juca rolul îndrăgostitului. Ceea ce urmărea el era o aventură într-un harem, așadar cu o turcoaică, pe care s-o poată răpi cu acordul ei. Acum, însă, începu să se simtă năpădit de bănuiala că nu se află pe drumul dorit. Cele două femei nu păreau deloc nefericite cu viața pe care o duceau și nici nu dădeau impresia că merită să înfrunte cineva riscul de a le răpi.

— Ei, copilelor, spuse el pe un ton oarecum stăruitor, sunteți foarte prietenoase, e drept. Dar cum rămâne cu răpirea?

Fetele își aruncară priviri semnificative și-și stăpâniră cu greu râsul care le podidea.

— La noi e greu, e foarte greu, răspunse una din ele. Suntem încuiate.

— Ei și! N-are nici o importanță! De altfel, nu prea cred să fie chiar așa. Văd că umblați libere, oriunde vreți!

— Ah! Așa se pare! Dar suntem supravegheate de departe.

— Nici supravegherea aceasta nu înseamnă mare lucru. N-am decât să vă duc pe iahtul meu și sunteți libere.

— Nu-i chiar atât de ușor cum vă închipuiți, fiindcă suntem urmărite pas cu pas. Nici n-ați putea ajunge cu noi la vasul dumneavoastră.

— Hm! Tocmai asta-mi place!

— N-am putea fi răpite decât din locuința pe care o avem în oraș. Dar tatăl nostru ne păzește cu mare severitate. Dacă v-ar prinde, ar fi în stare să vă ucidă!

— Să mă ucidă? N-o să-i fie prea ușor. Yes!

— Și apoi, mai este încă o piedică. Eu nu vreau să fiu răpită singură.

— Nu? De ce? Ați vrea să le iau cu mine pe toate cele șase despre care mi-ați vorbit?

— Nu, fiindcă trei din ele sunt femei și încă destul de vârstnice.

— Atunci, n-au decât să rămână acolo unde sunt!

— Dar noi celelalte trei, surorile, ne iubim foarte mult și ne-am jurat să nu ne părăsim niciodată. Dacă nu puteți să ne răpiți pe toate trei...

— *By Jove!* Trei deodată! exclamă lordul David Lindsay.

— Nu-i așa că este o condiție atât de grea, încât nu vreți să mai știți de mine?

— Grea! *Nonsense*. Dar ce este cu cea de-a treia soră? Până acum n-am aflat încă nimic despre ea. E tânără?

— Este cea mai tânără dintre noi.

— Frumoasă?

— Cea mai frumoasă dintre noi.

— *Well*. Vă iau pe toate trei.

— Ne dați mâna și cuvântul dumneavoastră?

— *Yes*. Iată mâna! Dar țin mult să-mi spuneți: de ce vreți să plecați de acasă? Văd că vă plimbați în voie pretutindeni, puteți să beți cât vă place din spirtul acela minunat cu usturoi și coji de portocale, ce vă mai lipsește?

— Primul motiv, care ne îndeamnă să plecăm, este tirania tatălui nostru.

— Măgarul!

— Ne dă prea puțină mâncare!

— Nu păreți a fi chiar atât de flămânde!

— Și apoi, nu ne putem împăca deloc cu soțiile lui. Sunt bătrâne, certărețe și flecare. Ne urăsc, fiindcă suntem tinere și drăguțe. De aceea, caută să ne amărase viața, pricinuindu-ne tot felul de necazuri și suferințe.

— Bine! Vă înțeleg: veninoase și cicălitoare! Dar nu știu nici cum vă cheamă.

— Nu avem voie să ne spunem numele.

— Sunt multe lucruri pe care n-aveți voie să le faceți, dar văd că nu țineți seama de ele.

— Numiți-ne cum vreți!

— Da, e o propunere romantică, și-mi place. Prin urmare, o primesc și vă voi da eu numele. Fiindcă stau așa, între două și am impresia că sunt ca strămoșul Iacob, care și-a luat cu el două surori în țară, o să vă numiți ca aceste două surori: cea din dreapta, Rachela și cea din stânga, Lea. Ne-am înțeles?

— Da.

— Bine! Să vorbim acum despre proiectul nostru. Cum credeți că-l putem îndeplini? Vreți să vă iau de tot cu mine?

— Desigur.

— Și să mă însor cu voi?

— De ce întrebați? N-ați vrea?

— *No*, nu se poate. Sunt creștin și nu am voie să mă însor cu o turcoaică, cu atât mai puțin cu trei deodată. Ar fi o poveste tare nostimă! Așadar, țin să vă atrag atenția, ca să știți ce am de gând: sunt gata să vă eliberez, bucuros și cu cea mai mare plăcere, dar nu mă pot însura cu voi.

— Nu-i nimic! Mai există doar bărbați, chiar mulți de tot!

— Drace! izbucni el.

— Nu-i adevărat?

— Ba da! Însă credeți cu adevărat că vreau să scot castanele din foc pentru alții?

— Nu vreți? Atunci, lăsați-ne aici, sau însurați-vă cu noi, în ciuda oricăror piedici!

— Afurisită poveste! *High-day*, ce-ar mai holba ochii la mine prietenii de la clubul meu din Londra, dacă aş apărea cu voi trei! Dar tot o să vă răpesc! Mi-am făurit planul și trebuie să îl duc la capăt. Singur. Și o să se mire toți!

— Când vreți să ne răpiți?

— Chiar azi.

— Azi? Ce crezi, Lea?

— Dar tu, Rachela?

— Eu cred că ar fi greu.

— Da, însă tot s-ar putea.

— Numai dacă dorm ceilalți.

— Mai înainte, nu. Dar nu putem hotărî încă nimic. Nu suntem acasă.

— *Well!* Atunci, vă sfătuiesc să vă duceți acasă.

— E cel mai bun lucru. Dar cum vă putem înștiința să veniți?

— Nu știu. Asta trebuie să știți voi.

— Aveți dreptate. Ah, dacă ați putea să-l vizitați pe tatăl nostru! Ar fi mult mai simplu!

— Primește vizite?

— Da, deseori. Din păcate, însă, nu-i plac străinii.

— E foarte urât din partea lui!

— Tatăl nostru nu e prea deștept, însă e... zgârcit și poate că ați găsi o cale să-i câștigați încrederea.

— Ce cale?

— Ar trebui să-i trimiteți niște bani.

— Un bacșiș?

— Ah, bacșișul se dă cuiva care-ți face un serviciu. Ar însemna să-l insultați și să nu vă puteți înfăptui niciodată planul.

— *Well!* Să renunțăm. Dar cu ce se ocupă de fapt omul acesta rău?

— E negustor de giuvaieruri.

— Are o prăvălie?

— Nu. Tocmai asta e. S-a retras din afaceri. Acum cumpără și vinde numai din plăcere. Cei mai mulți care vin să-l vadă sunt alungați. Nu arată nimănui comorile, caută să pară cât mai sărac și nu scoate la iveală decât foarte puține bijuterii. De cele mai multe ori, însă, sunt adevărate rarități, pe care nu oricine este în stare să le prețuiască.

— Și mie-mi plac raritățile.

— Vreți să încercați să cumpărați ceva?

— *Yes.*

— Dar asemenea rarități sunt foarte scumpe.

— Ei, doar n-o să coste cât un regat!

— Trebuie să-i atingeți slăbiciunea și, pentru numele lui Allah, să vă tocmiți. În felul acesta, îi câștigați prietenia cu

siguranță. Și poate că vă invită chiar să beți cu el o cafea în curte.

— E o cinste atât de mare?

— Da, o face rareori. El n-a învrednicit încă niciodată pe un francez cu onoarea asta. Dar în cazul când vă invită am câștigat partida.

— Cum asta?

— Vă vom lămuri atunci cum ne puteți scoate din casă. În spatele locului unde obișnuiește să stea oaspetele, este un grilaj destinat femeilor. Eu și cu surorile mele vom sta în spatele acestui grilaj. Dacă tata se ridică de pe scaun, ca să lipsească pentru câțva timp — și vom avea noi grijă să-i dăm prilejul să plece — suntem singure cu dumneavoastră și vă împărtășim planul nostru.

— Foarte bine! Dar dacă nu pleacă?

— Vă strecurăm un bilețel, în care vă comunicăm toate instrucțiunile trebuincioase.

— Bine. Și cum se numește bătrânul?

— Ali efendi. Dar nu trebuie să pomeniți nimănui numele lui și nici să întrebați despre el.

— De ce?

— Ar însemna să ne trădați fără să vreți, fiindcă îmbrăcămintea dumneavoastră e bătătoare la ochi. Dacă noi trei dispărem, nu trebuie să știe nimeni încotro am fugit.

— Și cum găsesc locuința dacă nu pot să întreb pe nimeni despre el?

— Ne urmăriți de departe și vă uitați unde intrăm.

— Bine, voi veni.

— Dar nu mai înainte de a se întuneca de-a binelea. Altminteri, ne vede tata că stăm în spatele grilajului. Acum, să mai bem un pahar și să plecăm!

Rachela și Lea goliră singure sticla, întrucât el refuză să-și mai ardă gâtlejul. După aceea, plecară.

Cele două fete porniră spre lac și-l trecură într-o barcă. Și lordul își tocmi un barcagiu, care-l duse până la malul

celălalt, îndată ce fetele coborâră din barca lor.

Lordul David Lindsay începu să se simtă stăpânit de căință, fiindcă-și spunea că n-ar fi trebuit să se lase târât în aventura aceasta ciudată; pe de altă parte, însă, își amintea că el nu este omul care să se oprească la jumătate de drum. În afară de aceasta, își dăduse celor două frumoase cuvântul și mâna — nu, nu mai putea să renunțe. Și apoi, poate că în urma acestei aventuri se produce vreo întâmplare de care n-ar fi fost nevoit să se rușineze mai târziu.

Firește că cei care treceau pe lângă el îl priveau uimiți, dar el nu se sinchisea de vâlva pe care o stârnea și continuă să se țină neobosit după fete prin mai multe străzi și străduțe strâmte și întortocheate, până când le văzu intrând într-o casă.

Abia atunci Rachela se întoarse și-i făcu semn. Credincios învoielii, el trecu nepăsător pe lângă ele luând o atitudine gravă, ca și cum nu s-ar fi sinchisit deloc de casa aceea. Dar, pe furiș, se uită la ea ca să și-o amintească.

Fațada părea un zid vechi, dărăpănat și înalt. Avea o singură deschizătură, în afară de ușă. Altceva nu putu să observe. De altminteri, casa vecină se asemena cu aceasta, iar lângă ea străduța cotea. El coti pe străduță, fiind sigur că în spatele casei este o grădină. Dar zidul era atât de înalt, încât nu putu să privească peste el.

10. „Răpirea din Serai”

Se întunecase de-a binelea. David Lindsay porni. Totuși, se părea că nu e prea încântat de aventura spre care se îndrepta. Dar nu din cauză că i-ar fi fost cumva teamă, fiindcă el nu știa ce este teama. Simțea o încordare apăsătoare, dacă nu chiar o îngrijorare ciudată și supărătoare. Și starea aceasta sufletească avea o anumită justificare. În timp ce stătuse în cafenea, fumând și bând cafea, el încercase să se convingă că săvârșește o faptă bună, salvându-le pe cele trei fete din haremul în care trăiau, dar până la urmă nu izbuti să fie convins de rostul acestei binefaceri. Îl ispitea însă gândul că va înfrunta singur primejdia acestei aventuri. Și dacă izbutea, ce-ar fi spus Normann și Hermann despre inițiativa și iscusința lui?

Astfel, își recapătă încrederea în sine. Când ieși din cafenea, își împinse jobenul spre ceafă și porni la drum, plin de curaj. Găsi curând strada și casa în care locuiau fetele. Ușa era încuiată.

Bătu.

Era într-adevăr curios să-l cunoască pe acest Ali efendi, tatăl celor trei fete pe care urma să le răpească. Abia după ce repetă bătăile, auzi pașii târșiți ai cuiva care se apropia. Ușa fu deschisă atât cât îngăduia un lanț de siguranță.

— Cine-i acolo? întrebă în limba arabă un glas de femeie.

— Nu vă înțeleg, răspunse lordul în șoaptă. Nu știți franțuzește?

— Ba da. Așteptați!

O lanternă veche se înălță în dreptul crăpăturii ușii, astfel că lumina căzu pe oaspetele nerăbdător, iar deasupra lanternei se ivi un chip zbârcit de femeie, care îi aruncă englezului o privire iscoditoare.

Vizita lui fusese anunțată de cele două fete și fiindcă ele uitaseră să-l întrebe cum se numește, îi descriseseră înfățișarea. De aceea bătrâna primise instrucțiunile cuvenite. Totuși, ea nu-l lăsă să intre, atunci când se încredință că el este cel așteptat, fiindcă ar fi dovedit astfel că a fost prevenită, lucru pe care englezul nu trebuia să-l bănuiască.

— Cu cine vreți să vorbiți? întrebă ea, de data aceasta în franțuzește.

— Cu Ali efendi.

— Ce doriți de la el?

— Sunt un amator de rarități și antichități și am auzit că el are o colecție interesantă. *Yes*.

— Nu-i place să fie vizitat la asemenea ore. Ce-i folosește că străinii vin să-i vadă obiectele pe care le are și după aceea pleacă, fără să cumpere nimic!

— Eu nu fac parte din oamenii aceia. *No*.

— Vreți să cumpărați ceva?

— Dacă găsesc ce-mi place, desigur că vreau să cumpăr.

— Mă duc să-i spun și mă înapoiez. Rămâneți aici!

Bătrâna desprinsese lanțul, lăsându-l pe Lindsay să intre și încuie ușa. Apoi, porni cu pași iuți, luminându-și drumul cu lanterna.

Lordul așteptă destul de mult în întuneric până când bătrâna se înapoie și înălță lanterna, ca să-l vadă mai bine.

— Puteți să mă urmați!

Rostind aceste cuvinte, ea îi întoarse spatele și-l conduse de-a lungul pridvorului spre un gang strâmt și lăturalnic, unde deschise o ușă și-i făcu loc să intre. Ea rămase pe gang și încuie ușa.

Lordul Lindsay își roti privirea în jur și văzu că se află într-o odaie mică și văruiță, a cărei mobilă era alcătuită dintr-o masă șubredă și două scaune care abia se țineau pe picioare. Îndreptă unul dintre scaune, se așeză cu băgare de seamă pe el și așteptă. Un sfeșnic din sârmă de fier

ruginit, în care ardea o lumânare de seu, răspândea o lumină slabă.

Deodată, se deschise o altă uşă şi stăpânul casei intră în odaie. Purta un caftan lung, împodobit cu flori mari şi un fes roşu. Era bătrân şi barba lui cenuşie şi bogată îi împrumuta o înfăţişare respectabilă, pe care însă privirea străpungătoare a ochilor săi o ştirbea într-o măsură însemnată.

— *Marhala!* îl salută, făcând un gest oarecum respectuos, dar uitând să-l însoţească de plecăciunea orientală.

— Ce înseamnă cuvântul acesta? Nu ştiu decât franţuzeşte.

— *Bonsoir!* [\[28\]](#)

— Ah, bună seara! Bună seara, *monsieur* Ali efendi. Vă rog să mă iertaţi că vă tulbur liniştea, dar am auzit despre preţioasele dumneavoastră rarităţi şi voiam să vă cer îngăduinţa de a le vedea.

— De fapt, nu prea îmi place să le arăt nimănui. M-am retras din afaceri.

— Ştiu, ştiu! Dar pentru cunoscătorii şi amatorii de obiecte de artă, puteţi să faceţi excepţie.

— Dacă aţi fi într-adevăr cunoscător şi amator!

— Sunt!

Bătrânul îl privi cu ochi cercetători.

— Sunteţi cunoscător de monezi?

— *Yes. Oui.*

— Atunci, vă voi arăta câteva monezi antice, care sunt foarte preţioase. Şi pleacă.

Lordul David Lindsay îşi puse pălăria şi umbrela pe un colţ al mesei şi aşteptă liniştit. Bătrânul se înapoie după câteva minute, ţinând în mână o punguliţă de piele. Scoase o monedă învelită cu grijă într-o hârtie mătăsoasă, desfăcu învelitoarea şi-i întinse englezului moneda.

— O mare raritate! O cunoaşteţi?

Era o monedă veche franțuzească de cinci *sous*, dar cu ambele fețe atât de uzate, sau poate dinadins frecate, încât nu se mai cunoștea nimic din valoarea lor și nici numele țării care o emisese. Lordul o examinează cu atenție.

— *Well*. O veche monedă de aramă; spuse.

— Da, însă din ce epocă și de unde este?

— Asta nu mai știu. Trebuie să recunosc sincer că toate cunoștințele mele se opresc aici.

— Atunci, ascultați cu evlavie și respect și aflați ca bucata aceasta face parte dintre cele o sută de monezi, pe care Profetul Mahomed, binecuvântat fie de Allah, a poruncit să fie bătute în amintirea cuceririi orașului Mecca.

Lordul nu era câtuși de puțin dispus să creadă că Mahomed avea pe atunci o mașină de bătut monezi, dar, ca să-și poată atinge scopul, trebuia să-i câștige încrederea lui Ali efendi; de aceea, spuse pe un ton admirativ:

— Adevărat? Ah, atunci moneda aceasta are o valoare mare. La cât o prețuiți?

— Cincizeci de franci.

Era un preț prea mare pentru lordul Lindsay, așa că el se grăbi s-o restituie.

— Poate că merită banii aceștia, dar sunt convins că n-o veți vinde.

— De ce? Am mai multe monezi, care sunt tot atât de valoroase.

— Arătați-mi-le!

— Iată, moneda aceasta de argint este aproape la fel de prețioasă. Vă rog s-o priviți!

Lordul îi făcu pe plac și o luă, dar și moneda aceasta avea ambele părți atât de bine șterse, încât era cu neputință să se vadă că fusese cândva o monedă austriacă de șase *Kreuzeri*.

— Din păcate, n-o recunosc.

— Nu? Cu toate acestea, este foarte prețioasă. A fost bătută de către Mahomed al doilea, ca amintire a glorioasei cuceriri a Constantinopolului.

Desigur că moneda nu mărturisea defel o origine atât de străveche și distinsă.

— Și cât costă? întrebă lordul, din politețe.

— Treizeci de franci.

— Cred că țineți mult și la această monedă comemorativă, așa că n-o veți vinde. Yes. Arătați-mi alta, dacă aveți!

— Ali efendi scoase din punga de piele încă vreo trei-patru monezi, care aveau firește o valoare foarte mare; din păcate, însă, ele erau tot atât de șterse ca și primele două. Când văzu că lordul nu e dispus nici de data aceasta să cumpere cel puțin una din ele, bătrânul se supără.

— Credeam că sunteți cunoscător și amator, dar până acum nu m-am convins că știți să prețuiți raritățile.

— Ba da! Însă mi-am închipuit că nu vreți să vă despărțiți de monezile acestea atât de rare.

— De ce să nu mă despart de ele?

— *Well*. Atunci cât îmi cereți, dacă vreau să cumpăr toate monezile pe care mi le-ați arătat?

— Nu-mi place să mă tocmesc și nu scad nimic din preț, fiindcă cer întotdeauna foarte puțin — vă rog să rețineți ceea ce vă spun. Cine-mi oferă mai puțin, mă jignește; mai bine să nu ofere nimic. Monezile acestea costă o sută de franci, dacă le pot vinde pe toate odată. Și dau cumpărătorului și punga pe deasupra!

Pungulița aceea murdară nu merita nici un ban; prin urmare mărinimia lui era caraghioasă. De dragul scopului pe care-l urmărea, însă, lordul trebui să joace așa cum i se cânta.

— *Well*, nu mă tocmesc. Le cumpăr.

Și spunând aceste cuvinte, își scoase punga, numără o sută de franci și luă pungulița cu monezile bătrânului.

— Ali efendi se grăbi să vâre banii în buzunarul adânc al caftanului său.

— Ați făcut, spuse el pe un ton grav, o afacere foarte bună și sunt sigur că veți mai veni pe la mine.

— *No*, nu cred că mai vin, fiindcă nu rămân mult în Tunis.

— Atunci să vă mai arăt ceva, dacă vreți să mai vedeți o raritate de o nebanuită valoare!

— Ce vreți să-mi arătați?

— Un inel foarte prețios, pe care l-a purtat favorita Profetului.

— Să-l văd!

Bătrânul Ali scoase din celălalt buzunar al caftanului un inel simplu de aur, sau poate numai aurit, pe care lordul îl obținuse cu prețul de numai cincizeci de franci. Cumpără apoi, cu bani destul de grei, un pumnal pe care trebuie să-l fi purtat califul Abu Beker și vârful unei săgeți, care trebuie să fi fost scoasă din rana vestitului căpitan de oaste Tarik.

— Așa, spuse el în cele din urmă, în timp ce nasul său își manifesta indignarea prin tot felul de mișcări ciudate, acum am obținut tot ceea ce mi-a dorit sufletul și pot să plec.

Își luă de pe masă pălăria și umbrela, dar bătrânul nu voia să-l lase să plece, fiindcă ținea să-l ducă mai întâi în curte, așa cum spusese cele două fete că obișnuiește el să procedeze cu cei care îl vizitează.

— Dacă ați vrea să beți cu mine un fingan de cafea, spuse el pe un ton de prietenie binevoitoare, v-aș mai arăta o raritate, care vă va produce o deosebită bucurie. Vă rog să mă urmați!

Îl conduse pe lord, prin două odăi mici, într-o curte, a cărei suprafață însuma foarte puțini metri pătrați și, care în fund avea într-adevăr grilajul de lemn, despre care pomenise fetele. În curte ardea o singură lanternă și în dreptul ei se afla o mică estradă din câteva scânduri așezate pe pietre și acoperite cu un covor.

— Luați loc! Mă duc să comand cafeaua și mă înapoiez numaidecât.

În clipa când se așeză, sprijinindu-se cu spatele de grilajul de lemn, lordul David Lindsay simți o mână pe umăr și auzi un glas femeiesc.

— Bine ați venit! Suntem aici!

— Toate trei? Întrebă el în șoaptă. *Well*. Ce avem de făcut?

— Încă nu știm. Trebuie să aflăm mai întâi la ce oră se culcă tata.

— Foarte neplăcut! Dar tot trebuie să știu.

— Aveți răbdare! Se înapoiază îndată. Ați cumpărat ceva?

— *Yes*.

— Foarte frumos! Înseamnă că e bine dispus.

— Așa se pare.

— Dar tot mai e puțin ursuz. Ar fi bine să mai cumpărați ceva de la el. Apoi, se duce cu siguranță în casă, ca să-și numere banii și să-i ascundă. Asta este pentru el cea mai mare plăcere. Ah, iată-l că vine! Căutați să fiți prietenos și binevoitor!

Îndărățul bătrânului pășea femeia care-i deschisese mai înainte lordului. Ea aducea pe o tavă două cești de cafea și două pipe.

După ce se așeză, Ali efendi scoase din buzunar un obiect pe care îl întinse lordului cu un gest solemn.

— Priviți și minunați-vă!

— Ce obiect ați adus?

— Ghiciți!

— Văd o coală de hârtie veche de împachetat!

— Așa e! Dar valoarea ei este extraordinară!

— Adevărat?

— Desigur. E drept că sunteți un necredincios, însă știți poate că noi avem o carte sfântă care se numește *Coran*.

— Firește că știu.

— Ați auzit poate și despre faptul că această carte sfântă a fost înmănată Profetului de către arhanghelul Gabriel?

— *Yes*.

— Ei bine, arhanghelul a adus-o din cer pe pământ și întrucât cartea s-a udat în timp ce a trecut prin nori, îngerul a avut grijă s-o învelească în hârtia asta.

— *Hang it all!* exclamă lordul, pe care nerușinarea negustorului îl făcu să caște gura și să holbeze ochii.

— Ce înseamnă asta?

— O înjurătură veche englezească, îl lămuri David Lindsay, ușurat.

— Nu înjurați în fața unui lucru atât de însemnat!

— Vă rog să mă iertați! Dar cum a putut îngerul să găsească hârtia sus în cer?

— Allah este atotputernic, el poate să facă hârtie din nimic.

— Hm! Asta este o explicație foarte simplă.

— Dar este singura adevărată. N-o credeți?

— Ca să fiu sincer, aș vrea să vă spun că sunteți un mare șar...

Dar în clipa aceea simți printr-o deschizătură a grilajului un pumn atât de puternic în ceafă, încât nu-și rosti cuvântul în întregime. Ali efendi își mângâie tacticos barba.

— Ce-ați vrut să spuneți? Nu credeți că bucata aceasta de hârtie este autentică?

— *Well. Yes.* Mă gândeam că v-ar fi fost greu să dovedești originea acestei hârtii de împachetat — apoi lordul își aminti de scopul pe care-l urmărea și continuă — chiar dacă eu însumi cred că s-ar putea să fie autentică... *Yes!*

— Adică nu sunteți convins? Vă rog să aflați că și cea mai mică îndoială constituie pentru mine o insultă!

— Lordul părea că vrea să stăruie asupra imposibilității de a dovedi autenticitatea hârtiei cerești, dar simți iar două lovituri puternice în coaste, așa că se văzu nevoit să mărturisească, bineînțeles cu jumătate de glas, că presupunerile lui sunt lipsite de temei.

— Dacă stau și mă gândesc, trebuie să mărturisesc într-adevăr că hârtia aceasta... *damned!* da, că hârtia aceasta este autentică.

— Vreți s-o cumpărați?

— Nici nu m-am uitat bine la ea! E prea întuneric aici!

— Ah, nu aveți de văzut nimic deosebit!

— Nici o inscripție, nici un cuvânt scris de înger?

— Nu. Ce rost ar fi avut să scrie? A înmănat-o doar el însuși Profetului.

— Și cum a ajuns tocmai în mâinile dumneavoastră?

— A rămas în familia noastră din tată în fiu. Asta explică totul. Prin urmare, vreți s-o cumpărați?

— Cât costă?

— Trei sute de franci.

— Pentru Dumnezeu, prețul ăsta este...

Dar se opri, fiindcă simți în spate alți doi pumni destul de zdraveni.

— ... neînchipuit de mic.

— Nu-i așa? Un obiect atât de sfânt și numai trei sute de franci! Ar fi trebuit să cer de cinci ori pe atât. Dar odată ce am spus un preț, nu-mi retrag cuvântul.

În clipa aceea veni în curte bătrâna și-l vesti pe Ali efendi că vecinul vrea să-i vorbească despre zidul dintre proprietățile lor.

— Din păcate, trebuie să vă las, spuse Ali efendi pe un ton care-i vădea părerea de rău. Nu știu dacă o să mă înapoiez, așa că vă rog să-mi spuneți: vreți s-o luați?

— ... Da! răspunse lordul, după ce primi din nou un ghionț încurajator.

— Allah v-a luminat mintea, cu toate că sunteți un necredincios. Iată hârtia!

O întinse lordului și plecă. În clipa următoare dispăru și grilajul de care se sprijinise englezul până atunci.

— Intrați! rosti încet un glas de femeie. Repede!

Lordul fu tras puternic de o mână nevăzută și condus până într-o odaie luminată, unde-și regăsi cele două prietene frumoase, în tovărășia surorii celei mici.

— Foarte bine ați făcut că ați cumpărat hârtia! îi spuse Lea pe un ton recunoscător. Iat-o pe sora noastră cea mai mică! Vă place?

— Yes.

— Poate să vină și ea cu noi?

— Firește. *Yes*.

— Să mergem puțin în grădină!

Lea îl conduse pe lord printr-o ușă spre o curticică, în care el zări curând un pom, în ciuda întunericului.

Datorită acestui pom, curticica pătrată își purta cu mândrie numele de „grădină”.

— Vedeți scara aceea? întrebă Lea. Cu ajutorul ei vom fugi azi de aici. Alături este grădina vecinului. Traversăm grădina aceea și numai un zid ne mai desparte de o stradă îngustă.

— Cunossc strada.

— Foarte bine! Atunci, nu mai trebuie să vi-o descriu. În strada aceea ne așteptați.

— Când?

— La miezul nopții.

— *Well*, o să fiu la timp acolo și sper că n-o să fim stingheriți.

— Sunt foarte liniștită în privința aceasta, fiindcă tata este bine dispus. Se duce devreme să se culce.

— Allah să-i dăruiască o odihnă plăcută! Fetelor, puteți să vă bucurați că scăpați de tatăl vostru.

— De ce?

— Este cel mai mare pungaș din Tunis. *Yes*.

— Nu înțeleg de ce spuneți cuvântul acesta.

— Monezile lui nu fac nici o para, iar hârtia aceea veche de împachetat n-a fost niciodată în mâinile Profetului vostru! *Yes*. Lordul David Lindsay n-o să uite niciodată târgul pe care a fost nevoit să-l primească. Și, dacă am avut oarecare muștrări de conștiință, acum nu mă mai sinchisesc de ele.

— Ce vreți să spuneți?

— Că sunt hotărât să vă răpesc. *Yes*. Bătrânul pungaș o să se mire mâine dimineață, când o să vadă că a rămas deodată un tată orfan de copii. Așadar, la miezul nopții?

— Da. Ne făgăduiți că veți veni?

— Desigur că vin! *Yes*.

— Înapoiati-vă acum la locul dumneavoastră, ca să nu bage de seamă că ați plecat.

Fetele îl conduseră pe lord la estrada din curte și traseră iar grilajul îndărătul lui. Lindsay rămase multă vreme singur în curtea slab luminată și trecu mai bine de o jumătate de oră până când se întoarse în sfârșit bătrânul.

— M-am înapoiat, spuse el gâfâind. Convorbirea a fost foarte importantă; altminteri, n-aș fi zăbovit atât de mult. Mai doriți o pipă?

— Mulțumesc, nu mai vreau.

— Și cei trei sute de franci?

— Vi-i dau imediat.

Lordul numără suma stabilită și-și vârî în buzunar hârtia de împachetat; apoi, gazda îl însoți de-a lungul gangului și se despărți de el, cu o atitudine foarte politicoasă. Bătrâna îl conduse până la ușă, dar înainte de a o descuia, îi puse mâna pe braț.

— N-ați vrea să-mi dăruiți și mie un mic bacșiș?

Lordul își scoase punga și-i îndeplini rugămintea.

Ea păru foarte mulțumită de bacșiș, fiindcă făcu o sumedenie de plecăciuni și rosti tot atâtea binecuvântări în turcește.

În timp ce străbătea agale străzile și ulicioarele din Tunis, stăpânit de gânduri din cele mai contradictorii și tocmai când voia să treacă printr-o piață mică, văzu o clădire cu o înfățișare plăcută, la a cărei ușă atârnav două felinare mari. Deasupra intrării se afla o firmă cu litere mari, aurite.

“A la Maison Italienne” — „La Casa Italiană”, citi el. „Ah, cunoscutul hotel la care trag de obicei străinii. Are și un local; să-l vizităm! Poate că se găsește pe aici un pahar de Porto sau Ale și ne alungăm puțin gândurile urâte.

Spre norocul lui, Paul Normann se afla în local și-l zări imediat.

— Deci, ați și primit rândurile noastre? exclamă pictorul, bucurându-se că îl vede.

— Ce rânduri?

— V-am trimis un bilet, ca să vă înștiințăm că locuim în Casa Italiană.

— No. N-am fost pe bord și am nimerit aici din întâmplare.

— Țsta e un adevărat miracol! Am reținut și pentru dumneavoastră două odăi. Credeam că ați venit aici fiindcă ați primit biletul nostru. Dar unde ați fost până acum?

Nasul lordului David Lindsay își reîncepu mișcările, de parcă ar fi bănuț că întrebarea aceasta nevinovată ascunde o intenție oarecare. Se părea că stăpânului acestui nas nu-i convenea deloc să vorbească despre orele ce se scurseseră de la plecarea prietenilor săi; dar minunata părere bună pe care o avea despre sine însuși și care nu îngăduia nimănui să-i critice faptele și atitudinile și gândul că mai curând sau mai târziu tot va trebui să împărtășească tovarășilor săi aventura pe care o trăise, îl îndemnară în cele din urmă să vorbească.

— Mister, *sir!* roști el pe un ton serios. Mare mister!

— Mister? râse Paul Normann. După atitudinea dumneavoastră gravă, s-ar părea că vreți să răpiți singur un serai întreg.

— Ați ghicit. *Yes.*

— L-ați și vizitat?

— *Yes!*

— Glumiți!

— Eu sunt lordul David Lindsay. Nu glumesc niciodată. Dar dumneavoastră? Aveți vreun rezultat?

— Din păcate, nu. Am fost la consul și la poliție, chiar și la limam reïssi, dar în zadar!

— Cine este limam reïssi?

— Căpitanul portului. Credeam că vom obține de la el vreo informație, fiindcă este de față la sosirea fiecărui vapor; și am aflat, într-adevăr, că înaintea iahtului nostru au sosit aici două vapoare de la Constantinopol, dar n-am putut să descoperim nici cea mai mică urmă a lui Ibrahim.

Nereușita prietenilor săi spori încrederea lordului în el însuși.

— Eu am fost mai norocos!

— Da? Ați aflat unde este Ibrahim?

— Nu, n-am vrut să spun asta. Mă gândeam la aventura mea.

— Aventura dumneavoastră? Prin urmare, taina dumneavoastră nu are nici o legătură cu ticălosul de Ibrahim?

— *No*. Este o aventură care mă privește numai pe mine. *Yes*.

— Numai pe dumneavoastră? se miră pictorul. Ce-ar putea...?

Și se opri. Cu iuțeala fulgerului își aminti că lordul lipsise tot timpul de pe iaht și se gândi la atitudinea ciudată a lui David Lindsay care, în ciuda firii lui reci, era acum foarte misterios și în același timp stăpânit de o neobișnuită neliniște. Cum pe de altă parte cunoștea îndeajuns dorința de nepotolit a lordului de a trăi o aventură, pictorul fu cuprins deodată de îngrijorare.

— *Yes*, mormăi lordul, care-i ghicise parcă gândurile lui Paul Normann. Trei deodată!

— Trei?

— *Yes*.

— Femei?

— *No*.

— Dar ce?

— Fete!

— Cum dracu'?! Ați sosit doar de câteva ore în Tunis și ați și avut puțința să cunoașteți trei turcoaice? În ce lac le-ați pescuit?

— Lac? *No*. Pescuit? *No*. Le-am cunoscut între ruinele Cartaginei. Un loc venerabil, *sir*!

— Și trei deodată?

— *Yes. One, two, three* ^[29] ...

Acum Paul Normann își dădu în sfârșit seama că lordul nu glumește.

— N-ați vrea să fiți bun și să-mi istorisiți toată povestea?

— Nici nu mă gândesc! O veți afla la timp.

— Vă expuneți unei primejdii! Nu cunoașteți limba țării! Ați putea ajunge foarte ușor într-o situație, din care nu știu dacă o să fiți în stare să ieșiți.

— N-o să fiu în stare? Nu mă cunoașteți destul de bine! Aș putea să duc Tunisul întreg în spinare!

— Doar n-aveți de gând să săvârșiți chiar azi aventura de care ați pomenit adineauri! Vă rog...

— Tăceți, mister Normann! Mă voi muta aici în cursul zilei de azi, ca să nimicesc anumite urme și să îndepărtiez orice bănuieli și neplăceri. Dar nu chiar acum. Voi veni la vreo două ore după miezul nopții, adică după ce mi-am înfăptuit planul.

— Desigur că nu împreună cu haremul dumneavoastră...?

— Ba da!

— Lăsați-mă să vă dau un sfat, *sir* David! Nu faceți nici un pas fără noi!

— Ei aș! Vă voi convinge că planul pe care l-am urzit eu nu putea să fie făurit cu mai multă dibăcie. Duc fetele pe iaht și după aceea vin aici. Astfel, mi se pierde orice urmă.

— Fetele locuiesc în ruinele acelea din afara orașului?

— *No*. Locuiesc în oraș, la tatăl lor, care a fost negustor de giuvaieruri și acum s-a retras din afaceri.

— Le-ați vizitat?

— Firește. Sub pretextul că vreau să cumpăr obiecte rare de la tatăl lor. Am câteva lucruri... *Heavens*, trebuie să vi le arăt! Iată o hârtie foarte interesantă: vine de-a dreptul din cer. *Coranul* a fost învelit cu ea, ca să nu se ude în nori, în timp ce arhanghelul l-a adus din cer. Monedele acestea au fost bătute în amintirea cuceririi orașelor Mecca și Constantinopol. Vârful acesta de săgeată a fost...

Și-și continuă, râzând, lămuririle, în timp ce înșira pe masă obiectele pe care le cumpărase.

— Și credeți ceea ce spuneți?

— Vreți să mă insultați, sir? Bătrânul este un pungaș rafinat, iar cele trei fice ale lui sunt la fel... voiam să spun îngeri adevărați!

— Cele trei fice sunt pungășoaice tot atât de mari, ați vrut să spuneți! Vă rog stăruitor să renunțați la planul dumneavoastră, sau cel puțin să-i amânați realizarea.

— *No*. Nici nu mă gândesc!

— Și Hermann o să vă dea același sfat.

— E aici?

— Da, în odaia lui. Mă duc să-l chem, ca să vă spună el însuși părerea sa.

Și plecă.

Lordul David Lindsay însă se simțea jignit. Aruncând pe masă o monedă pentru băutura ce-i fusese adusă puțin mai înainte, își puse pălăria, își luă umbrela și părăsi localul. În grabă, uită pe masă „raritățile” pe care i le arătase lui Normann. Ieșind în stradă, porni cu pași iuți și nu-și încetini mersul decât după ce străbătu la întâmplare câteva străzi și ulicioare.

În timp ce se îndrepta spre port, ajunse un trecător care mergea agale. După ce trecu de el, auzi un glas care-l striga și vădea o nemărginită bucurie:

— *Hamdulillah!* Lord efendi! Lord efendi!

Uimit, se opri, se întoarse și se uită la cel care-l strigase. Era tânărul arabad și omul de încredere al frumoasei Zykyma și aliatul lor din Istanbul.

— Tu ești?! *Heavens!* Și Zykyma este aici?

— *Burada* Zykyma; *burada* Tșita; *burada* pașa; *burada* derviș Osman.

— Ah, toată banda e aici! Dar cine este acest *burada*? Sau e tot o femeie?

Burada înseamnă „aici” sau „este aici”. Dar Lindsay nu avea de unde să știe înțelesul cuvântului. La rândul său

arabadșiul nu înțelesese ce spunea lordul și se mulțumi să salte din umeri.

— *Geliniz, geliniz!*

Cuvântul acesta înseamnă: „Veniți, veniți!” Și tânărul arătă spre stânga. Dar lordul David Lindsay clătină atât de puternic din cap, încât pălăria lui cenușie cu pătrățele începu să se legene cu furie.

— Neghioabă limbă mai e și turca asta! Nici un creștin cumsecade nu este în stare s-o priceapă. *Yes*.

— Unde... domnul Hermann Wallert? întrebă arabadșiul, nerăbdător.

— A la „Maison Italienne”!

— *Onu bilirim, onu bilirim* — adică: o cunosc — rosti pe un ton bucuros tânărul, care se întoarse repede și începu să alerge înapoi spre oraș.

— *Bilirim!* Tâmpit cuvânt! mormăi lordul. Dar întâlnirea aceasta este o coincidență minunată. Ce-o să se mai bucure prietenii mei când îl vor vedea! E o întâmplare fericită pentru mine, fiindcă acum vor avea și ei o aventură. *Well*, mâine am putea să plecăm de aici... Tunisul ăsta e un cuib îngrozitor! Dar mai întâi trebuie să schimbăm cu Ibrahim un cuvânt despre ceasul acela și despre familia Adlerhorst.

Lordul își găsi iahtul ancorat la țărmul vestic al lacului. Când se urcă pe bord, află că puțin mai înainte căpitanul coborâse pe uscat, spunând că nu va lipsi mult, De aceea, *sir* David spuse cârmaciului că după miezul nopții se va înapoia pe iaht cu trei femei.

— Trei? se miră cârmaciul, care până atunci auzise numai de Zykyma și Tșita.

— *Yes*.

— Aventură periculoasă?

— *Yes*.

— Mylord e singur?

— *Yes*.

— Să vin și eu?

— *No*.

Și lordul Lindsay se îndreaptă spre cabină, ca să-și îmbrace veșmintele turcești pe care le cumpărase la Constantinopol.

Ca să nu fie găsit de Hermann Wallert și Paul Normann, lordul făcu un ocol, astfel că în clipa când ajunse în fața casei celor trei frumoase, ceasul arăta că mai sunt cinci minute până la miezul nopții.

Aceste cinci minute trecură repede; se scurseră apoi alte cinci, alte zece minute, fără să se vadă și să se audă nimic. În cele din urmă, lordul auzi înăuntrul zidului un zgomot. Se uită spre marginea de sus a zidului și înțelese că cineva reazemă o scară. În clipa următoare apărură un cap de femeie.

— Pssst! Ați venit?

— *Yes. Oui.* Cine e?

— Eu, Rachela.

— Și celelalte?

— Sunt încă jos. Vine și Lea.

Rachela și Lea se așezară pe zid, iar sora lor cea mică le imită; apoi, traseră scara, o trecură peste zid și, după ce o sprijiniră pe partea exterioară, coborâră. Îndatoritor, lordul le ținuse scara și le ajută să coboare.

— Bună seara! spuse Lea. Vedeți că ne-am ținut făgăduiala, *monsieur*?

— *Yes*, mormăi David Lindsay. Începusem să cred că nu veți veni. Și acum, să plecăm, fetelor!

Ca să fim sinceri, lordul nu era prea voios. E drept că nu se simțea stăpânit de frică — el nu-și pierduse curajul nici atunci când participase împreună cu Kara ben Nemsî la cele mai îndrăznețe aventuri — dar acțiunea ciudată în care se aventurase acum îl neliniștea într-un mod neașteptat și de neînțeles; da și neliniștea aceasta sporise și poate că ar fi crescut și mai mult, dacă el ar fi știut că așa-numitul tată ajutase presupuselor sale fiice să se urce pe scară și că alt bărbat îl supraveghease și luase scara după plecarea lui.

Cele trei surori îl urmară tăcute prin diferite străzi. Apoi, se opriră ca să se sfătuiască dacă n-ar fi bine să ajungă la iaht pe un drum ocolit. Lordul le declară că nu este de părerea lor și încercă să le convingă că ar fi mai nimerit să folosească drumul obișnuit, ca să nu întârzie în oraș. Deodată apăru un bărbat, care se apropie de lord.

— Bună seara! Ce faceți aici? întrebă necunoscutul în franțuzește.

— De ce mă întrebați?

— Fiindcă am dreptul să vă întreb.

— Și eu am același drept, răsună glasul unui al doilea bărbat, ivit tot pe neașteptate.

David Lindsay se întoarse și zări un al treilea bărbat.

— Ce doriți, *messieurs*?

— Ne cunoașteți? întrebă cel dintâi.

— Nu.

— Dar cunoașteți uniformele pe care le purtăm.

— Nu le văd. E întuneric beznă!

— Uitați-vă acum!

Și necunoscutul scoase din buzunar o lanternă, pe care o aprinse, ca să îngăduie lordului să-l vadă. Într-adevăr, purta o uniformă de polițist, ca și celălalt. În clipa următoare, apăru încă un bărbat,

— Sunteți polițisti? întrebă lordul uimit.

— După cum vedeți. Așadar, răspundeți: ce faceți aici?

— Mă plimb.

— Cu fetele astea?

— Sunt soțiile mele.

— Ah! Dar cine sunteți dumneavoastră?

— Sunt lordul David Lindsay.

— Lord? N-avem timp s-ascultăm povești!

— Pot să vă dovedesc.

— Oho! Un lord nu are trei soții! Și lordul nu poartă asemenea haine. Așadar, de unde ați luat fetele astea?

Până acum, lordul răspunsese liniștit. Acum însă, își spuse că nu trebuie să fie prea politicoș cu necunoscuții,

care și-ar fi putut închipui că se teme de ei.

— Nu cred că sunt obligat să vă dau socoteală.

— Atunci, sunt nevoit să vă arestez.

— O să renunțați la plăcerea asta! Sunt cetățean englez și nu mă puteți aresta, fără să fiți pedepsiți.

— Dovediți-ne că sunteți englez!

— *Well*, însoțiți-mă până la iahtul meu!

— Iahtul dumneavoastră, chiar dacă ar fi adevărat că-l aveți, nu mă privește. De altfel, se pare că iahtul nici nu există și că mă mințiți.

— Măsurați-vă cuvintele!

— Arătați-mi pașaportul!

— Îl am pe iaht.

— Bine, o să trimitem mâine pe cineva să-l aducă. Acum, urmați-ne! Sunteți suspect! Vă arestez, împreună cu fetele. Înainte!

Polițistul îl apucă pe lord de braț, dar se pomeni cu un pumn atât de puternic în stomac, încât se prăbuși la pământ. În clipa următoare, ceilalți doi se aruncară asupra lui David Lindsay. El se așteptase însă la intervenția lor și-i întâmpină cu doi pumni zdraveni, care nu-și greșiră ținta. Dar, în același timp, alți doi inși, pe care el nu-i observase până atunci, se repeziră pe la spate asupra lui și-l trântiră. El se apără din răspuț, dar în cele din urmă se trezi cu mâinile legate la spate.

Fuse o luptă scurtă și surdă. Nici unul nu rostise un cuvânt. Lordul nu se încumetase să strige, iar ceilalți erau determinați poate de un motiv puternic să nu facă zgomot, ci să procedeze cu o „discreție” cât mai mare.

Unul dintre polițiști ridică lanterna care căzuse în timpul luptei și luminează obrazul celui legat.

— Așa, acum te-am legat bine și o să vedem dacă ne însoțești sau nu.

— Cred și eu că acum mă puteți sili să merg! Dar vă atrag atenția că veți fi trași la răspundere pentru fapta aceasta.

- Ne-am îndeplinit datoria. Sunteți un răpitor de fete!
- Afirmatia aceasta trebuie dovedită.
- Domnul acesta poate s-o dovedească.

Polițistul luminează cu lanterna pe unul din cei doi inși care se repeziseră pe la spate asupra lordului.

Chipul lui David Lindsay vădi o nemărginită surpriză.

- Ali efendi! exclamă el uimit.
- Da, eu sunt! Vreți să tăgăduiți că mi-ați răpit ficele?
- În privința asta, ne înțelegem noi. Dar veți confirma, cred, că sunt englez.

— Și în chestiunea asta ne vom înțelege.

— Și — adăugă lordul, furios — văd încă un ticălos, care știe tot atât de bine că sunt englez!

Spunând aceste cuvinte, îl arată pe al cincilea ins, asupra căruia cădea acum lumina lanternei. Era „fostul sclav”, în coliba căruia lordul stătuse de vorbă cu cele două fete.

— Nu-l cunosc, spuse acesta, pe un ton îndrăzneț.

— Asta este o minciună mârșavă! E drept că port alte haine decât azi după-amiază, dar obrazul nu mi l-am schimbat.

— Toate acestea sunt lucruri secundare, spuse Ali efendi; ceea ce trebuie să știm este dacă el le-a convins pe ficele mele să-l urmeze pe furiș. Ascultați-mă: dacă mărturisiți adevărul, nu veți avea de suferit nici o pedeapsă!

— Așa este, răspunse Lea.

— Ce avea de gând?

— Voia să ne ducă pe vasul său.

— E de ajuns! Înainte de a-l duce la locul convenit, vom vorbi serios cu el. Deocamdată, transportați-l la colibă! Eu le însoțesc până acasă pe făpturile acestea nechibzuite și mă înapoiez curând.

Ali efendi aruncă fetelor câteva cuvinte amenințătoare și porni cu ele. Lordul fu dus prin străzile cele mai întunecoase ale orașului, spre apeductul cartaginez. Când

ajunseră în dreptul unei colibe dărăpănate, polițiștii se opriră.

Lordul nu scoase nici un cuvânt în tot timpul drumului și nu spuse nimic nici în clipa, când fu împins spre ușa colibeii. Se așeză liniștit pe un scaun și, în ciuda atitudinii și cuvintelor batjocoritoare ale polițiștilor, vădi un calm desăvârșit, de parcă nici nu i-ar fi auzit.

Nu trecu mult și Ali efendi — tatăl jignit al celor trei frumoase — își făcu apariția în colibă.

— Acum vom lua hotărâri asupra soartei dumneavoastră, începu el, trecându-și încet mâna prin barba căruntă. Sper că ne vom încredința curând dacă trebuie să vă punem în libertate, sau dacă să vă predăm beyului, spre a fi judecat.

— Beyul n-are ce să-mi spună! Sunt englez. Dumneavoastră știți mai bine ca oricine lucrul acesta. Am fost doar la dumneavoastră.

— Nu vă cunosc și nu-mi amintesc să vă fi văzut vreodată în casa mea. Ați păcătuît rău împotriva mea, dar poate că am să vă iert, cu toate că nu meritați. Fiicele mele au fost totdeauna ascultătoare și nu m-au necăjit; acum însă, dumneavoastră le-ați făcut pe aceste fete nevinovate să mă acopere de rușine, îndemnându-le să vă urmeze.

— Fete nevinovate? *Hang it all!* Femeile acestea m-au atras în cursă! *Yes!*

— Sunteți destul de vârstnic și destul de isteț ca să nu vă lăsați atras în cursă de niște fete nevinovate. Dumneavoastră le-ați zăpăcit cu tot felul de făgăduieli, dar Allah mi-a dat de veste la timp. Știu tot ce-ați plănuît. Dar sunt dispus să mă arăt iertător dacă veți accepta condiția pe care am dreptul să vi-o pun, fiindcă sunt tatăl lor.

— Condiție? *Well!* S-o aud!

— Cine răpește o fată trebuie să plătească suma pe care ar achita-o părinților, în cazul când s-ar însura cu ea.

— *Excellently!* Așa mai zic și eu că se poate vorbi!

— Sunteți bogat?

— Foarte.

— Ce sumă ați plăti pentru o soție?

— Câteva milioane dacă o iubesc.

Ali efendi nu se aștepta la răspunsul acesta. Și tocmai suma era aceea care-i încurca socotelile. I-ar fi plăcut ca lordul să fi spus întâi că nu vrea să plătească nimic.

— Câteva milioane? Pentru o singură soție?.

— *Yes!*

— Mi-ați furat trei fiice! Ceea ce înseamnă de trei ori câteva milioane!

— *All right!*

— Dar n-o să vreți să le plătiți!

— De ce nu? Mă supun legii. Dacă judecătorul mă osândește să plătesc, nu mai stau pe gânduri și număr banii!

Îndureratul tată era din ce în ce mai încurcat. El clătină din cap.

— Nu sunt atât de crud. Vă cer mult mai puțin. Plătiți-mi pentru fiecare fică cinci mii de franci și vă dau imediat drumul.

— *No!* Plătesc numai ceea ce hotărăște judecătorul.

— Dați-mi câte patru mii de franci pentru fiecare din ele!

— Nici un ban!

— Trei mii!

— *No.*

— Mă mulțumesc și cu două mii de franci!

— *Nothing.* [\[30\]](#)

— Știți că vă pot constrânge să plătiți. Sunteți în puterea mea!

— Nu. Sunt arestat. Duceți-mă în oraș!

Acum interveni „fostul sclav” al lui Ali efendi.

— Ce mai lungești vorba și ce rost au toată comedia și toată tocmeala asta? Nu vezi că e încăpățânat? N-am vreme de pierdut. Să terminăm odată!

— Bine!... Vreau să vă informez, se adresă lordului fostul proprietar al hârtiei cerești de împachetat, că oamenii

aceștia nu sunt polițiști.

— Mi-am închipuit. *Yes!*

— Sunt oamenii mei de încredere și-mi îndeplinesc orice dorință. Așadar, cer câte două mii de franci pentru fiecare din ficele mele. Vă dau un răgaz de o oră. În timpul acesta vă puteți gândi și veți hotărî singur ce aveți de făcut. Măsurile noastre depind de răspunsul dumneavoastră.

Nasul lui Lindsay începu să execute mișcări amenințătoare.

— Sunteți niște ticăloși josnici! *Yes!* le spuse el pe un ton disprețuitor. Îmi pare rău numai de faptul că un lord englez a căzut în capcana voastră!

Ali efendi dădu din cap, cu o sinceritate batjocoritoare.

— Fetele nu erau decât păsări ademenitoare. Trebuia să vă închipuiți de la început lucrul acesta! Acum, însă, știți ce vă așteaptă.

— Ei, și! Abia acum începe să-mi placă povestea. Niște lași nemernici ca voi ar plăti desigur prețul ce li s-ar cere, dar eu sunt David Lindsay. *Yes!*

— Vă jucați cu viața dumneavoastră!

— *Well*, n-aveți decât să mă omorâți! La urmă tot o să plătiți ceea ce meritați, *messieurs!*

— De ce?

— Fiindcă un lord englez nu se apucă de aventuri în Tunisul ăsta blestemat, fără să-și ia anumite măsuri. *Yes.*

Seriozitatea cu care rostise cuvintele acestea și atitudinea curajoasă pe care o vădise tot timpul impresionară pe cei cinci ticăloși. Ei se sfătuiră câțva timp, fiindcă nu știau cum să procedeze cu englezul cel ciudat.

— Ne-am hotărât, începu Ali efendi. Dar să știți că e ultimul nostru cuvânt. Vă cer pentru fiecare fică suma de o mie de franci.

— Numai atât? E foarte curios că-mi cereți bani numai pentru cele trei nevinovate și-i uitați pe complicii dumneavoastră. Aș! Fetele, care nici nu sunt ficele

dumneavoastră, nu vor primi nimic. Am înțeles cum stau lucrurile și nu vă dau nici un ban.

— Atunci, veți muri! Vă dau o oră de gândire: dacă și după această oră refuzați să plătiți, veți muri înecat în lac. O să se creadă că e vorba de o întâmplare nenorocită.

— Nu mă sinchisesc defel de ceea ce o să se creadă. Eu însumi nu voi crede, ci voi ști că am fost omorât și tocmai faptul acesta este esențialul pentru mine. *Yes!*

11. Lordul Lindsay câștigă un bacșiș

După ce se întâlnise cu, lordul, tânărul arabadși pornise în goană. Auzi cuvintele „Casa Italiană” și găsi curând localul, întrebând câțiva trecători.

Când intră, îi zări imediat la o masă pe cei doi germani, care priveau „raritățile” uitate de lord și erau îngrijorați de soarta lui. Deodată, îl văzură pe omul de încredere al Zykymei apropiindu-se de ei.

— Tu? Tu aici? exclamă uimit Paul Normann. Ce plăcere! Și Tșita este aici?

— Da.

— Și Zykyma? întrebă Hermann.

— Și ea. Și Ibrahim și dervişul Osman, toți sunt aici.

— Dar de unde ai știut că ne găsești în localul acesta?

— Mi-a spus-o adineauri domnul acela cu haine cenușii cu pătrățele.

— Lordul? Unde l-ai întâlnit?

— În afara orașului. Se ducea spre port.

— Slavă Domnului! Înseamnă că toată povestea aceea cu frumoasele din harem era născocită. Ai timp să stai?

— Pentru voi, am timp oricând.

— Hai sus, în odaia mea! Acolo nu ne stingherește nimeni. Trebuie să ne povestești tot ce s-a întâmplat din seara aceea, când ați dispărut pe neașteptate din Constantinopol.

Cei doi prieteni strânsă de pe masă hârtia cerească de împachetat, monezile, pumnalul și vârful de pipă, cumpărate de lord și porniră împreună cu tânărul lor aliat.

— Întâi, începu Paul Normann, ce fac fetele noastre? Cum se simt?

— Sunt sănătoase, dar neliniștite din pricina soartei lor și speră că le veți ajuta să scape.

— Speranța lor nu va fi zadarnică. Și acum, povestește-ne cum ați dispărut!

— Oh, efendi, eu n-am știut nimic despre plecarea plănuită și nici femeile! Abia după aceea am înțeles multe lucruri pe care nu le știam. Ibrahim fusese încă în timpul zilei la casa de lângă apă, împreună cu dervișul, pe care Allah ar putea să-l afurisească. Ei au stat întâi vreme îndelungată de vorbă cu administratorul și au făcut toate pregătirile pe furiș, așa cum am aflat mai târziu. Când voi mai erați în grădină, pregătirile erau terminate.

— Și n-ați putut să ne dați de veste?

— N-am putut. Când am aflat de la postul meu de veghe că prezența voastră a fost descoperită, paznicii începuseră să cutreiere grădina și să vă caute. Voiam să alerg la voi, ca să vă previn, dar stăpânul meu m-a trimis sus la femei, care zăceau ca moarte pe covor.

— Cerule! Dar ce li se întâmplase?

— Și lucrul acesta l-am aflat mai târziu. Stăpânul, care prevăzuse că ele se vor împotrivi, urmase sfatul dervișului și se dusese la un om care cunoștea toate leacurile de pe pământ. Acesta i-a dat un praf. Dacă praful este suflat printr-o țeavă mică într-o lampă, omul care stă îndărătul ei se prăbușește ca mort și se trezește abia a doua zi. Ibrahim s-a dus cu praful în odăile femeilor. A găsit-o numai pe Tșita și a amețit-o, ducând-o apoi în odaia alăturată. Zykyma fusese în grădină și când s-a înapoiat, Ibrahim i-a suflat praful drept în obraz și a făcut-o și pe ea să-și piardă cunoștința.

— Ah! exclamă Paul Normann. De aceea scosese țipătul pe care l-am auzit noi!

— Firește că Zykyma nu v-a mai putut trimite nici o veste, continuă arabadșii. Și fiindcă ea fusese în grădină, stăpânul începu să nutrească oarecare bănuieli și porunci să se cerceteze toată grădina. Eu am fost silit să rămân

lângă cele două femei, ca să ajut la așezarea lor în litiere. Abia am avut vreme să-mi strâng lucrurile și am pornit în goană spre vapor. Ne-am imbarcat numaidecât și am ajuns aici. După cum vedeți, mi-a fost cu neputință să vă previn. Dacă aș fi încercat totuși s-o fac, fără îndoială că aș fi fost descoperit și v-aș fi trădat.

— Ai dreptate. Ești un băiat deștept și ai procedat cu chibzuință. Ce-au făcut femeile? Cum s-a purtat Zykyma?

— E curajoasă ca un bărbat, în tot timpul călătoriei n-a schimbat nici un cuvânt, nici cu Ibrahim, nici cu dervișul Osman. Era fericită că are iar pumnalul, ca să se poată apăra împotriva oricui.

— Îl pierduse?

— Da, îl luase Ibrahim, după ce o amăgise. Credea că în felul acesta, ea va fi în puterea lui, dar nu bănuia și nu bănuiește nici acum că eu sunt aliatul ei. Chiar din prima zi i-am furat pumnalul și l-am dat Zykyme. Acum, ea poate să se apere; el se teme de otrava din vârful pumnalului și nu se încumetă să se atingă de cele două femei.

— Și Tșita?

— Ah, cu ea am avut neplăceri! Zykyma este ca femeia șoimului, dar Tșita este o privighetoare blândă. Tot timpul i-au curs lacrimile din ochi. A plâns neîncetat după Paul Normann efendi.

În timpul povestirii lui Said, Paul Normann se plimbase neliniștit prin odaie, cu sprâncenele încruntate și pumnii încleștați.

— Ah, o să mă socotesc eu cu Ibrahim într-o zi! exclamă el. Știți de ce a venit aici?

— Nu. Dervișul și cu mine trebuie să supraveghem palatul beyului Tunisului și bardo, castelul din afara orașului, în care locuiește beyul. Stăm de strajă pe rând. Începem veghea de dimineață și seara ne înapoiem la stăpânul nostru.

— Și ce aveți de observat?

— Trebuie să-i vedem pe toți consulii francezi care vin să-l viziteze pe bey, ținând minte ora la care pleacă.

— Cunoști rostul acestei supravegheri?

— Nu.

— Unde locuiește stăpânul tău?

— În fața orașului, pe strada care duce spre bardo. Și-a închiriat o căsuță.

— Și stă acolo numai cu cele două femei?

— Nu. A angajat doi bărbați, care le păzesc neîncetat.

— Și acum să ne spui un lucru important: ce nume poartă în Tunis?

— Spune că se numește Hulam și că este funcționar din Smyrna.

— Bine. Deocamdată am aflat tot ce voiam să știm. Te duci acasă?

— Da.

— Mergem și noi!

— Nu, să n-o faceți! În timpul nopții, paznicii sunt mai atenți și mai bănuitori decât ziua.

— Ai dreptate. Dar vrei să lăsăm femeile să locuiască o veșnicie în iadul acela?

— Vă rog să mă lăsați pe mine să mă îngrijesc deocamdată de situația lor. Mâine dimineață vă voi spune dacă este ceva de făcut. Stăpânul este un șarpe veninos, care trebuie strivit. Eu îl slujesc numai ca s-o pot scăpa pe Zykyma din mâinile lui. Mă hotărâsem chiar să-l omor, dar fiindcă v-am cunoscut pe voi și fiindcă sunteți mai înțelepți, vă las vouă sarcina de a o elibera pe stăpâna mea și vă voi ajuta din toată inima.

— Ești un băiat de ispravă. Și acum, așază-te să mănânci și să bei ceva!

Said ascultă îndemnul. Când se ridică să plece, trecuse de miezul nopții.

— Ce-o să spună stăpânul tău când va vedea că te înapoiezi atât de târziu? Întrebă pictorul.

— O să creadă că sunt un servitor foarte credincios și foarte atent, fiindcă o să-i povestesc despre un consul care a fost la bey și a stat vreme îndelungată în palat.

— Poți să ne descrii casa în care locuiește Ibrahim?

— Când pleci din oraș spre bardo, pe partea dreaptă, este cea dintâi clădire îndărătul marelui și vechiului apeduct și se află în mijlocul unei grădini, înconjurată de un zid. Odăile femeilor se află la etaj, în partea care dă spre oraș. Măine o să vă spun când să veniți, fără să fiți văzuți de cineva.

Said plecă.

Paul Normann își întinse brațele și scoase un chiot atât de puternic și de sonor, încât s-ar fi crezut că se găsește în fața unei stâne din Tirol.

— Drace! râse Hermann. Parcă te-ai schimbat cu totul! Este prima oară când te văd atât de vesel și când te aud chiuind, după nu știu câtă vreme!

— N-am oare motive să mă bucur? Gândește-te, am regăsit-o pe Tșita! Pe Tșita mea și a ta!

— Vrei să spui pe sora mea? Hm! Lucrurile nu sunt încă sigure. M-am gândit la ea în tot cursul călătoriei și parcă sunt înclinat să cred că asemănarea dintre Tșita ta și mama mea nu este decât o întâmplare.

— O întâmplare? Dar nu este vorba numai de asemănarea dintre ele!

— Nu știu să existe alte elemente care mă pot îndemna să cred că mi-am regăsit sora.

— Fiindcă nu vrei să ții seama de anumite lucruri care au o mare importanță, atunci când le alăturăm. Să începem cu Ibrahim: are ceasul tatălui tău, refuză să-ți dea o explicație serioasă și sinceră când îl întrebi de unde îl are și caută să scape, mințind. De ce? Fiindcă-și dă seama că, mărturisind adevărul, va fi silit să îndure pedeapsa. Cred că el a avut cândva legături cu tatăl tău. Apoi, tocmai Ibrahim o cumpără pe Tșita, despre care noi bănuim că este sora ta: și o cumpără după ce a descoperit-o Osman dervișul,

despre care tu însuși spui că l-ai mai văzut o dată în viața ta. De ce? Numai fiindcă e frumoasă? Mă îndoiesc. Există o ciudată înlanțuire de fapte, pe care n-o pot înțelege încă, dar îi simt totuși importanța cu o certitudine dintre cele mai mari. Tu ce crezi?

— Poate că și dervișul Osman îi cunoaște taina lui Ibrahim și de aceea îl însoțește pretutindeni. Dar cum îi putem sili să ne dezvăluie taina, tocmai nouă?

— Ai dreptate. Până acum nu avem nici un mijloc legal cu ajutorul căruia să aflăm ceea ce ne interesează. Ticăloșii nu se vor lăsa prinși atât de lesne.

— Din păcate așa e. Dar până la urmă, găsim noi o soluție! Am presimțirea că în curând o să avem de-a face cu Ibrahim și că o să stăm cu el de vorbă într-alt mod decât la Constantinopol. Aici nu are situația de la Istanbul — să nu uităm lucrul ăsta! Da și nădăjduiesc chiar că, datorită relațiilor mele, voi izbuti să-i înfrâng îndărătnicia și viclenia.

— Ah, te gândești la Krüger-bey, colonelul care comandă garda domnitorului Tunisiei?

— Da. Știi că avem o scrisoare de recomandare către el. L-am vizitat azi după-amiază și mi-a făgăduit că nu va uita niciodată, în cursul actualelor evenimente politice, că este german și că are anumite îndatoriri către patria sa.

— E într-adevăr german?

— Da, a fost băiat de serviciu într-o berărie din Brandenburg.

— Băiat de serviciu într-o berărie...? Glumești.

— Nu. Krüger-bey a avut o viață foarte aventuroasă. S-a înrolat în Legiunea străină din Franța, a venit în Alger, a fugit după un an, a stat o vreme în închisoarea unui emir maur și în cele din urmă a venit în Tunis, unde a ajuns încetul cu încetul colonel și comandantul Gărzii beyului Mahommed es Sadok. Se bucură de încrederea deplină a domnitorului său, dar nu și-a uitat niciodată patria germană. Firește că vorbește limba maternă într-un mod

groaznic și te poți înveseli ascultându-l. Poate că o să ai într-o zi plăcerea de a-l auzi. Te asigur că o să râzi cu poftă!

— Și crezi că omul acesta ne poate fi de vreun folos?

— Sunt convins de lucrul acesta.

— Dar... hm!... presupun că, spre a se menține în situația la care a ajuns, trebuie să fi trecut la mahomedanism.

— Bineînțeles!

— Atunci n-o să ne arate prea multă înțelegere când va afla că vrem să le răpim pe Tșita și pe Zykyma.

— Nu-l cunoști. Ne va ajuta cu toate mijloacele de care dispune.

— Dacă e adevărat, sunt mai liniștit. Fiindcă simt că nu mai pot să aștept când știu că Tșita și Zykyma se află în mâinile ticălosului de Ibrahim și noi n-am început nici o acțiune menită să ducă la salvarea lor. Chiar astă-seară mă duc la locuința despre care ne-a vorbit Said.

— Și eu.

— Atunci, să pornim! N-avem nimic de pierdut dacă facem o recunoaștere, ca să ne putem da mai bine seama de situația casei și de piedicile care s-ar ivi atunci când vom trece la înfăptuirea planului.

După câteva minute, cei doi prieteni se aflau pe drumul ce duce spre bardo. Ei nu bănuiau că în curând aveau să obțină arma cu ajutorul căreia să pornească lupta victorioasă împotriva lui Ibrahim și a complicilor săi.

Said se îndreptase agale și adâncit în gânduri spre locuința stăpânului său. În clipa când străbătea o ulicioară din preajma portului, auzi la oarecare depărtare câteva glasuri, care îl îndemneau să creadă că se întâmplă ceva neobișnuit. El se opri și văzu deodată lumina unei lanterne: în același timp, auzi o frântură de convorbire, din care însă nu putu să înțeleagă decât trei cuvinte: „Lordul David Lindsay!”

Celelalte cuvinte fuseseră rostite în limba franceză, dar numele lordului îi era de ajuns de cunoscut, ca să-i atragă luarea-aminte. De aceea el se furișă până în preajma

grupului pe care-l auzise vorbind, se aplecă la pământ și deveni astfel martor nevăzut al arestării și legării englezului.

El îi urmări de departe pe cei care intrau împreună cu lordul în coliba singuratică. Apoi, se apropie încet de deschizătura care ținea loc de fereastră, se uită cu băgare de seamă înăuntru și-l văzu pe lord, legat și trântit pe podea. Fără să înțeleagă ce se întâmplase, Said își dădu totuși seama că lordul se află în primejdie și lucrul acesta era de ajuns. Dacă întârziase atât de mult, încă o oră nu putea să-i pricinuiască necazuri cu stăpânul său. Totodată, își spunea că nu poate recurge la ajutorul celor doi germani, chiar dacă i-ar mai fi găsit în „Casa Italiană”, fiindcă depărtarea era prea mare și ar fi înrăutățit poate situația celui legat.

Ce era de făcut? Dacă voia într-adevăr să dea lordului ajutor, Said trebuia să stea mult pe gânduri. Prin urmare, se hotărî să alerge la poliție.

Trecând pe lângă palatul beyului din Tunis, îi zări pe polițiștii care stăteau de veghe tot timpul nopții. Avu în primul rând grijă să nu pomenească nici un nume, fiindcă nu știa cum ajunsese lordul în situația aceea nenorocită.

De aceea, le spuse numai că un om a fost târât de tâlhari în coliba dărăpănată de lângă vechiul apeduct și se offeri să-i conducă pe polițiști.

Aceștia îi cerură să repete de câteva ori povestea, fiindcă șovăiau să-l creadă; în cele din urmă, un ofițer porni împreună cu zece gardieni, înarmați până în dinți, ca să-i aresteze pe tâlhari.

Ofițerul era un om priceput. El făcu un ocol, ca să ajungă în preajma colibei pe un drum din a cărui direcție tâlharii nu se așteptau să fie stingheriți. Își spusese, pe bună dreptate, că netrebnicii au pus pe unul dintre ei să stea de veghe, ca să preîntâmpine orice primejdie.

Astfel, polițiștii se apropiară de colibă fără a fi simțiți. Ofițerul se furișă până la deschizătura care înlocuia

fereastra și îl zări pe cel legat.

— Bine! îi șopti el lui Said. Ne-ai spus adevărul și poți pleca!

Said plecă în grabă; acum se putea înapoia la stăpânul său, care nu se culca niciodată fără să asculte raportul lui Said.

Ofițerul auzea prin deschizătura aceea fiecare cuvânt rostit înăuntrul colibei. Tocmai acum vorbea cineva, pe care polițistul nu putea să-l vadă:

— A trecut ora stabilită. Spuneți-mi ce-ați hotărât!

— *Well!* răspunse lordul David Lindsay, aruncând o privire disprețuitoare asupra celui care-l întreba. „M-am hotărât să vă spun următoarele: sunteți niște tâlhari netrebniți și niște pungași fricoși cu care un lord al Angliei libere nu poate trata niciodată. *Yes!*”

— Îmi dați câte o mie de franci pentru fiecare din fiicele mele?

— *No.*

— Vă semnați singur condamnarea la moarte.

— Dacă aș avea mâinile libere, v-aș face niște semne strașnice pe mutrele voastre de ticăloși buni de spânzurat!

— Prin urmare, în loc să cedați, aveți curajul să ne insultați. Spuneți că nu ne veți da nimic; ei bine, ne vom lua cel puțin ceea ce aveți dumneavoastră. Căutați-l prin buzunare!

Lordul sări în picioare, cu toate că mâinile-i legate îi stânjeneau mișcările. Fostul sclav îl apucă de braț, dar englezul se smulse din strânsoarea lui și-i repezi cu tocul ghetei o lovitură atât de puternică în pântec, încât îl făcu să se prăbușească.

— Înjunghiați-l! Împușcați-l! Omorâți-l! urlară ceilalți, furioși.

În clipa aceea ușa trosni și căzu sub loviturile unor pături de armă, iar în deschizătura ușii și ferestrei se iviră zece țevi de arme.

— *Minune!* se bucură lordul, zâmbind. V-am spus eu, canaliilor; nu-l puteți îneca pe David Lindsay, ca pe o pisicuță!

Sub ocrotirea armelor oamenilor săi, ofițerul intră în colibă și-i măsură cu privirea pe tâlhari.

— Tu aici, Iacub Asir? se miră. Cu ce scop ai venit?

Întrebarea aceasta fusese adresată în limba franceză respectabilului bărbos Ali efendi. Folosirea limbii franceze era un lucru firesc, fiindcă armata și poliția din Tunis erau alcătuite mai ales din francezi. De aceea, lordul Lindsay înțelese întrebarea.

— Iacub Asir? exclamă el. Așa se numește omul acesta?

— Da, răspunse ofițerul.

— Nu-l cheamă Ali efendi?

— Pe el? Ar fi o îndrăzneală prea mare! Cum o să fie tocmai el un efendi?

— Mie mi-a spus că este negustor de giuvaieruri și că se numește Ali efendi.

— Câine, ai avut nerușinarea asta?

— Nu-i adevărat, nu-i adevărat!

— Nu! N-am nevoie de dovezi! Te-am prins doar asupra loviturii tale ticăloase! Și voi, ticăloșilor, de unde aveți uniforme de polițiști? Vă cunosc eu șnapanilor!... Nu-i așa că s-au dat drept polițiști?

— Da, răspunse lordul. M-au arestat, m-au legat și m-au adus aici.

— Pentru ce?

— Omul ăsta susține că le-aș fi răpit pe cele trei fice ale sale.

— Trei fice?! O, Allah, câinele ăsta râios n-are nici o fică; el găzduiește fete, pe care le negustorește în fel și chip! E un pungaș dibaci. Știam de mult tot ce face, dar era atât de viclean încât nu-l puteam prinde. Astăzi ne-a căzut în mâini și nu-i mai dăm drumul. Legați-l imediat, dar cu aceeași sfoară cu care l-a legat el pe domnul acesta!

— Sunt nevinovat! se tânguia bărbatul, în timp ce doi polițiști executau porunca superiorului lor.

Îndrăzneala de până acum a răufăcătorilor pieri ca prin farmec, fiind înlocuită de o atitudine jalnică.

— Născocirile voastre nu vă slujesc la nimic, strigă ofițerul, punând capăt văicărelilor lor. Am auzit eu însumi când ați pretins acestui om câte o mie de franci pentru fiecare dintre cele trei fete și când l-ați amenințat că-l veți omorî, fiindcă nu vi-i poate da. Nu vreau să mai aud nimic! Dar tu cine ești?

— Sunt englez, răspunse lordul.

— ... Englez? în îmbrăcămintea aceasta?

Se părea că polițistul nu vrea să-l creadă.

— Minte, nu e englez! strigă Iacub Asir.

— Poți dovedi că ești într-adevăr englez?

— Da. Uitați-vă la inelul acesta!

Lordul își scoase din deget inelul cu sigiliu și-l înmână polițistului.

— O, Allah! Un diamant atât de mare! Trebuie să fi foarte bogat, aproape tot atât de bogat ca englezul care a venit azi în port cu iahtul său.

— Cine v-a spus că omul acela este atât de bogat?

— Doi inși, care au vorbit despre el în „Casa Italiană”. Le-am dus pașapoartele acolo.

— Paul Normann efendi și Hermann Wallert efendi?

— Da. Îi cunoști?

— Au venit cu iahtul meu. Eu sunt lordul David Lindsay, despre care au vorbit ei.

— Și te-ai plimbat în hainele acestea?

— Da. Mă deghizez deseori.

— Atunci, nu mai e nevoie de nici o dovadă. Ți-ai stabilit identitatea și ești liber. Poți să pleci. Drace! adăugă ofițerul, speriat, fiindcă-și dădu seama că nu încetase să-l tutuiască pe lord. Vă cer iertare, mylord! Sunt deprins să tutuiesc pe oricine, știți. Prin urmare, puteți pleca, dar vă

rog să și făgăduiți că vă veți înfățișa autorităților, în cazul când vreți să depuneți plângere împotriva acestei bande.

— *Well*, prietene. Dar înainte de a pleca, vreau să vă las o mică amintire. *Yes*.

Și scoțându-și punga din buzunar, înmână fiecărui polițist câte o monedă de aur, iar ofițerului îi dădu cinci monede. Polițiștii îl priviră uluiți. Niciodată nu le fusese hărăzită atâta generozitate. Ofițerul își încrucișă brațele pe piept și făcu o plecăciune adâncă.

— Allah să vă dăruiască o viață îndelungată, o mie de ani! Iar pe câinii aceștia îi voi duce acolo unde le este locul. Vor căpăta întâi loviturile la tălpi și cred că înainte de ivirea zorilor vor fi spânzurați.

Atitudinea lui era desigur exagerată, dar mărturisea o sinceră bunăvoință. De altminteri, șeful celor zece polițiști se ținu de cuvânt, fiindcă după ce se îndepărtă cu câțiva pași de coliba afurisită, lordul auzi strigăte de durere care răzbeau prin deschizătura ferestrei.

Lindsay păși încet prin întuneric, se opri, se uită nehotărât în stânga și în dreapta și clătină din cap, mormăind. Nasul începu să i se miște într-o parte și într-alta și încercă să se prelungească spre bărbie, de parcă ar fi vrut să arate că nu e deloc mulțumit de stăpânul său.

În cele din urmă, lordul porni îngândurat spre port.

Dar după o bucată de drum, se opri pentru a doua oară și se lovi cu palma peste frunte.

— Nu merge! Nu mă pot înapoia pe iaht. Acolo sunt așteptate trei fete — *damned!* — și dacă vin singur, toți își vor bate joc de mine! Mai bine mă duc la „Casa Italiană”. *Well!*

Se întoarse și porni înapoi, spre oraș. Dar în clipa când ajunsese în dreptul primelor case, se opri pentru a treia oară și clătină din cap.

— *By Jove!* Tare-i tâmpită povestea asta! Nici acolo nu mă pot arăta. Prea m-am lăudat față de acest mister Normann cu tripla răpire pe oare o plănuiam. *Yes*. Abia

acum văd că a avut dreptate Normann, când m-a prevenit. Un tânăr ca el este uneori mai deștept ca un om bătrân. Și atunci, unde e mai bine să mă fac de răs, aici sau acolo? Să mă gândesc puțin. Poate că nu mă duc nici pe iaht, nici în localul acela. Aici este un drum larg și frumos. Stelele sclipesc *wonderfull*, aerul este curat și plăcut. O să fac o plimbare și o să-mi vină alte gânduri. Yes.

Lordul se afla pe șoseaua ce ducea spre bardo și mergea agale, scoțând din când în când câte un mormăit furios. Era peste măsură de nemulțumit de el însuși. Își aprinse o țigară și se lăsă atât de mult în voia gândurilor care îl frământau, încât nu dădu nici o atenție lucrurilor prin care trecea. În cele din urmă se opri pentru a patra oară, își întinse brațele spre cer, de parcă ar fi vrut să depună un jurământ și strigă cu glas atât de puternic, încât s-ar fi crezut că se află în fața unei adunări:

— Să le ia dracu' pe toate femeile, dar mai ales pe turcoaice!

— De ce?

Lordul David Lindsay se sperie și-și lăsă brațul să alunece pe lângă corp. Din întuneric răsări un om, care se apropie de el. Englezul rostise blestemul în limba franceză, fiindcă rămăsese cu obiceiul de a folosi această limbă pe urma întâmplărilor din ultimele ore; necunoscutul vorbise tot franțuzește, dar purta veșminte orientale, ca lordul.

— Nu vă privește, răspunse lordul.

— Da, aveți dreptate. Dar purtați îmbrăcămintea noastră și vorbiți totuși franțuzește.

— Ca și dumneavoastră.

— Hm! Și eu sunt francez.

— Ca și mine.

— Socotesc mai nimerit să mă folosesc de portul local.

— Și eu tot așa.

— Prin urmare, suntem compatrioți. Cu ce vă ocupați?

— Sunt corăbier, răspunse David Lindsay, dând ascultare unei inspirații subite.

— Marinar?

Răspunsul tăşnise întâmplător de pe buzele lordului. După experienţa neplăcută pe care i-o dăruise ziua aceasta, socotea că nu e nevoie să spună adevărul.

— Nu chiar marinar, îl lămuri el pe străin. Am o luntre şi duc pasagerii din port spre oraş.

Apoi, scuturând scrumul ţigării, îşi apropie obrazul de cel al necunoscutului şi trase câteva fumuri puternice. Astfel, chipul străinului fu luminat, pe când cel al lordului rămase în umbră. Străinul se retrase, indignat.

— Ce-i asta? Era să-mi arzi nasul!

— Te luminez, răspunse David Lindsay pe un ton liniştit. Omul trebuie totdeauna să ştie cu cine vorbeşte.

Cuvintele lordului fuseseră cât se poate de nimerite, dar mai ales prudenţa sa, care-l îndemnase să săvârşească gestul acela şi care-i îngăduise să recunoască un om, pe care nu s-ar fi aşteptat să-l întâlnească: dervişul Osman. E drept că de data aceasta Osman nu mai purta îmbrăcămintea obişnuită, dar el nu-şi putuse ascunde obrazul. Fireşte că lordul deveni şi mai prudent, ca să nu fie recunoscut la rându-i şi ca să afle vreun amănunt care l-ar fi interesat.

— Nu cred că ai vreun folos dacă-mi vei privi obrazul, răspunse Osman. Nu mă cunoşti.

— Fireşte. De altminteri, nici nu l-am văzut prea bine. O ţigară nu este o făclie, din păcate.

— Şi de ce te plimbi pe aici, de fapt?

— Fiindcă,... hm! Fiindcă sunt nefericit în dragoste.

— Şi-ţi pierzi noaptea umblând prin întuneric după greieri? Nu-ţi ajută la nimic.

— Ai dreptate. Dar după ce să umblu?

— După un bacşiş, un bacşiş bun.

— Un luntraş nu scapă nici un prilej în care să poată câştiga un bacşiş. Vrei să te duc undeva cu barca?

— Nu. Dar mi-ai putea face un alt serviciu. Ai timp o oră?

— Dacă nu durează mai mult, îți stau la dispoziție.

— Bun! Dar înainte de orice, trebuie să-ți ții gura! De un flecar n-am nevoie, să știi!

— Unul ca mine este deprins să tacă toată viața. Cu cine să pălăvrăgească un luntraș? Cel mult cu el însuși.

— Bine, îți voi da prilejul să câștigi un bacșiș.

Osman se apropie de el și-i șopti pe un ton confidențial: Și eu am una.

— O țigară? Foarte frumos!

— Aș! O dragoste!

— Așa? Și ea nu te iubește?

— Dimpotrivă, mă iubește. Mi-a spus să vin azi. Trebuia să mă cațăr pe zid și să sar în grădină. Am venit la timp, adică acum vreo jumătate de oră. Dar... zidul e prea înalt!

— Da, e o piedică foarte neplăcută!

— Și acum ea stă în grădină și mă așteaptă, iar eu am rămas dincoace de zid. Voiam să plec. Dar te-am întâlnit și am văzut că ești foarte înalt.

— Te înțeleg.

— Dacă mă urc pe umerii dumitale ajung ușor pe zid. Vrei să-mi ajuți?

Lordul își dădu numaidecât seama că nu este vorba de o aventură de dragoste, ci de o ticăloșie. Totuși, el socoti că este mai bine să nu-și trădeze bucuria pe care i-o stârnea această întâlnire, ci să șovăie înainte de a primi oferta ce i se făcuse.

— Pentru un îndrăgostit nefericit, nu e chiar plăcut lucrul acesta. Eu te voi ajuta să treci dincolo și în timp ce voi fi nevoit să te aștept, dumneata vei fi în grădină într-al șaptelea cer.

— Bine, dar nu vei aștepta degeaba. Ai uitat că-ți dau un bacșiș! Doi franci!

— *Mon Dieu*, da' bogat trebuie să fii! M-aș fi mulțumit și cu jumătate de franceză

— Vezi, așadar, că plătesc bine. Ei, vrei să mă ajuți?

— Firește! Doi franci! Desigur că vreau! Dar frumoasa aceea o mai fi în grădină?

— Da. Mi-a făgăduit că mă așteaptă o oră întreagă.

Dervişul porni și la colțul clădirii coti la stânga.

Formele întunecate ale unei clădiri mari sau mai exact ale unui bloc se înălțau înaintea lor și lordul se gândi că acolo ar putea fi bardo, reședința beyului Tunisului, despre care auzise.

Osman îl conduse spre locuința aceea și apoi de-a lungul unui zid vechi. În cele din urmă se opri și măsură cu ochii înălțimea zidului.

— Aci este locul întâlnirii; tocmai îndărătul acestui zid.

Lordul tăcu o clipă.

— Da, singur nu poți trece dincolo. Dar dacă te urci pe umerii mei, o să mergă!

— Trebuie să vii și dumneata cu mine în grădină, fiindcă altminteri nu mă mai înapoiez. Am o frânghie, pe care mi-am legat-o în jurul șoldurilor. Îmi ajuți să mă urc și ții frânghia cu ambele mâini. După ce mă cațăr, sar în grădină și țin cu putere frânghia ca și dumneata să te poți cățăra și sări dincolo. Tot așa ne vom înapoia.

— Dar văd că ai o geantă care o să te împiedice să te urci.

— Da, am în ea câteva daruri pentru iubita mea. Să nu mai zăbovim!

— Bine. Îmi voi împreuna mâinile, iar dumneata o să te salți pe ele și o să te urci pe umerii mei.

— Parcă ar fi mai bine să ții geanta și după aceea o trag după mine. Dar ai grijă să nu se spargă ceva!

Lordul luase geanta și ardea de nerăbdare să afle ce este în ea. Nu avea mâner și era desfăcută. Îndată ce-l văzu pe derviş urcându-se, lordul își vârî repede mâna în ea și simți un burghiu lung și destul de gros, un ghem de sârmă subțire, câteva bucăți de sârmă în forma unor ace de păr, dar mai lungi și mai groase, un fel de cutiuță de tablă și alte câteva obiecte, al căror rost nu-l putea înțelege.

După câteva clipe, lordul se cățăără pe zid și sări în grădină atingând cu bine pământul.

— Am venit și eu, spuse el dervişului. Ce facem acum?

— N-ai nimic de făcut. Stai aici și aşteaptă-mă până mă înapoiez. Mă duc în chioşc.

În ciuda întunericului, chioşcul putea fi văzut, fiindcă era în apropierea zidului.

— Bine!

— Prin urmare, rămâi aici și ai grijă să nu te descopere cineva!

— E atât de primejdios să fim găsiţi aici?

— Sunt câţiva paznici aici, dar nu cred că-i va trece vreunui din ei prin minte să se plimbe prin partea aceasta a grădinii. Dar în cazul când simţi că se apropie cineva, trăneste-te la pământ! Nu uita că, dacă eşti descoperit, nici eu nu mai pot ieşi.

Spunând aceste cuvinte, Osman se furişă cu paşi înăbuşiţi. Lordul ciuli urechile.

Liniştea adâncă a nopţii nu era tulburată nici de cel mai mic zgomot.

— Straşnică aventură! se gândi. Ticălosul acesta urmăreşte alte scopuri decât cel de care mi-a vorbit, întâlnirea aceasta este o minciună, fără îndoială. Ce nevoie are de burghiu? Ce rost au sârma şi acele? Ce este cu cutiuţa aceea de tablă? Ca să nu stau degeaba, o să încep să fac cercetări. Yes.

Îngenunche şi se târî pe mâini şi picioare pe urmele lui Osman. Când ajunse la chioşc ciuli urechea, scrută întunericul, dar nu auzi şi nu văzu nimic. Se afla în spatele chioşcului şi se întreba dacă ar fi mai bine să se târască până la intrarea lui. Nu, n-ar fi fost un lucru prudent! L-ar fi putut observa dervişul, oare ar fi devenit bănuitor. Aşadar, rămase pe loc. Şi hotărârea lui se dovedi chibzuită, fiindcă după câteva minute auzi zgomotul uşor şi caracteristic al unui burghiu care gău- reşte un obiect. Apropiindu-se de locul unde se auzise zgomotul şi ţinându-şi palma întinsă,

simți vârful burghiului care străpungea lemnul. Dervişul făcuse o gaură în chioșc.

— Ce-o fi urmărind? se întrebă lordul.

Burghiul își încetase lucrul. Ducându-și cu grijă mâna în dreptul găurii, David Lindsay simți o sârmă subțire și răsucită, pe care Osman o împinse atât de mult, până când pe partea unde se afla lordul se încolăciră pe pământ câțiva metri.

— Un fir electric! își spuse lordul. Trebuie să văd ce are de gând omul nostru.

Deodată se auziră pași ușori. Dervişul ieșea din chioșc. Lordul abia avu vreme să se retragă și să-l vadă pe Osman apropiindu-se de gaura pe care o făcuse cu ajutorul burghiului.

După câteva minute, dervişul se înapoie iar în chioșc. David Lindsay se târî cu băgare de seamă până la locul unde stătuse mai înainte și constată că sârma fusese îndoită și fixată cu ajutorul unuia din acele de sârmă. Sârma era destul de lungă, ca să poată fi trasă de acolo până la zid și apoi peste el, de partea cealaltă.

— Cerule! David Lindsay nu este totuși atât de naiv cum au dovedit cele întâmplate în cursul zilei de azi. Cred că știi ce urmărește, își spuse lordul. Omul acesta vrea să arunce pavilionul în aer. Dar în ce mod? Cu ajutorul electricității? Hm! Un derviş care se ocupă de electricitate... e un om ciudat. Ce știe el despre electricitate și ce țintă urmărește?

După câțva timp, Osman se înapoie și-și continuă opera tainică. Lordul se retrăsese, dar nu la o depărtare prea mare, astfel că, trântit la pământ, putea să-l observe destul de bine. Și se simți oarecum mulțumit, când îl văzu pe Osman întinzând sârma până la zid și fixând-o în diferite locuri. Acum, lordul trebuia să se retragă, ca să nu fie surprins. El se târî cu repeziciune de-a lungul zidului, până acolo unde fusese lăsat de Osman. Într-adevăr, după puțin timp apăru și dervişul.

— Ai observat ceva suspect? îl întrebă.

— Nu. N-a fost nimeni pe aici. A venit iubita?

— Da. Voia tocmai să plece și fiindcă mă aștepta de mult, n-a mai putut rămâne. Ne vom întâlni mâine, într-altă parte.

— Plecăm?

— Încă nu. Vom înălța mai întâi sârma aceasta peste zid, pentru ca mâine fata să se poată cățăra mai ușor decât noi. Pe ea nu are cine s-o ajute. Înțelegi?

— Ca să fiu sincer, nu prea înțeleg. Nu știu cum s-ar putea folosi ea de sârmă, ca să se cațăre pe zid și să sară apoi pe partea cealaltă.

— Lucrul e foarte simplu! Mâine-seară voi lega de sârma pe care noi o vom înțepeni acum în preajma zidului, o scară de frânghie pe care fata s-o poată trage ușor în grădină. Să plecăm! E mai bine să ne îndepărtăm puțin de locul acesta.

Sârma fu trasă peste zid și înțepenită cu câteva ace în crăpături. Cei doi inși se cățără apoi pe zid și coborâră pe partea cealaltă, ca s-o înțepenească iar cu câteva ace sârma era atât de subțire, încât și ziua ar fi fost observată cu mare greutate.

— Așa! exclamă dervișul, după ce-și termină lucrul și ajunseră iar pe șosea. Acum ne-am terminat misiunea și putem pleca.

Lordul dădu ascultare unei inspirații subite. El își scoase pe furiș briceagul din buzunar și-l vârî repede într-o crăpătură a zidului, ca să regăsească ușor locul unde fusese înțepenită sârma și se hotărî, să se ducă imediat la „Casa Italiană”, ca să poată povesti lui Normann și Hermann noua lui aventură.

Pornind cu pași iuți, cei doi ajunseră curând în dreptul casei pe care o închiriaseră Ibrahim și dervișul. Dar Osman nu ținea defel ca însoțitorul său să știe unde locuiește, așa că nu-i spuse nimic și-și continuă drumul până la conducta de apă care mărturisea și în starea de acum măreția realizărilor din secolele apuse.

— Aici trebuie să ne despărțim. Dar mai întâi o să-ți dau bacșișul pe care ți l-am făgăduit, spuse dervişul, vârându-și mâna în buzunar. În timp ce Osman căuta încă moneda de doi franci pe care voia s-o dăruiască lordului, se auzi un zgomot de pași din direcția unde era situată casa lui Ibrahim. Se apropiau doi inși.

— Nu trebuie să fim văzuți! șopti Osman, înmânând repede lordului moneda făgăduită. Stai liniștit și intră în crăpătura zidului, până când trec cei doi inși!

— Eu cred că ar fi mai bine să ne trântim la pământ! răspunse lordul tot în șoaptă.

Osman îi urmă sfatul și, după câteva clipe, cei doi trecură pe lângă ei. Spre marea uimire a lui Lindsay, ei vorbeau în limba germană și glasurile lor i se păreau cunoscute. De aceea, el ciuli urechea, ca să-i înțeleagă.

— Acum ne putem aprinde în sfârșit o țigară, spuse unul din ei. Ai foc?

— Da, îndată!

În clipa următoare sclipi flacăra unui chibrit, care luminează obrazurile celor doi, ce se opriseră la o distanță de vreo zece pași de locul unde se ghemuiseră dervişul și ajutorul său. Și presupunerea pe care o făcuse lordul atunci când auzise glasurile se dovedi întemeiată: cei doi erau Paul Normann și Hermann Wallert. Cu toate că n-avea de ce să se teamă, el socoti că e mai bine să stea liniștit lângă derviş. Acesta, însă, se sperie când îi recunoscă.

— Allah, Allah! exclamă. Iar ăștia, iar...!

Vorbise destul de încet, dar Paul Normann întoarse repede capul.

— N-ai auzit nimic? își întrebă încet prietenul. Mi s-a părut că a vorbit cineva.

— Ți s-a părut. Eu n-am auzit nici un glas. Să mergem!

Cei doi prieteni se îndreptară agale spre oraș. Acum, Osman se ridică în picioare.

Era atât de tulburat, încât nici nu se mai gândi că luntrașul i-ar putea observa neliniștea. După ce merse doi-

trei pași, se opri.

— Ah, aici erau! exclamă el, năcăjit. Ce-au căutat? Cum au aflat? S-o fi întâmplat ceva? Trebuie să știu! Mii de draci, ce să fac mai întâi? Să mă țin după ei, ori să mă duc acasă?

— Îi cunoști pe cei doi? întrebă lordul pe un ton nevinovat.

— Foarte bine! Sunt doi netrebnci, în stare de orice. Ascultă, vrei să adaugi zece franci la bacșișul pe care ți l-am dat?

— Zece franci? Asta-i o avere pentru mine!

— Bine. Ține-te după ei — fără să fii observat — fiindcă vreau să știu unde locuiesc. Fugi după ei! Repede! Eu te aștept aici.

— Drace! Ce să fac? Voiam să mă furișez după el, ca să știu unde locuiește! Își spuse lordul. Și acum, mă trimite după prietenii mei. Ce să fac? Pe cei doi îi găsesc eu și fără să mă trimită el, dar... fir-ar al naibii! Adineauri voia să se ducă acasă și spunea că este grăbit. Prin urmare, îl găsesc cu siguranță aici. Cel mai bun lucru este să fug după cei doi.

Când ajunse, gâfâind, lângă Paul Normann și Hermann Wallert, ei se dădură în lături: îi auziseră pașii, astfel că voiau să-l lase să treacă, fiindcă nu știau cine este.

— Stați, ticăloșilor! strigă el. Mâinile sus! Adică, nu: punga sau viața! *Yes!*

— Drace! exclamă Paul Normann. *Sir David!*

— Adevărat! Unchiule! De unde ai răsărit și ce cauți pe aici!

— Dacă ți-aș mărturisi, ai rămâne uimit.

— Vii de la cele trei fete ale tale din harem?

— *No.* Să le ia dracu' pe toate femeile din harem! De-acum încolo, mă mulțumesc să văd *Răpirea din serai* numai la Operă. Mozart se pricepea mai mult ca mine. *Well.* Am găsit ceva mult mai important. *Yes!* Pe derviș!

— Atâta tot?

— Cum „atâta tot”? Nu-ți ajunge? Țasta-ți este răspunsul?

— Ce-ai fi vrut să-ți spun?

— Să mă aplaudați amândoi, ca să văd că mă admirați. Îl găsesc pe ticălosul pe care-l căutam de zor și vă uitați la mine cu cel mai nepăsător aer din lume.

— Nu te supăra, unchiule, dar ceea ce am găsit noi prețuiește mai mult: tot cuibul, adică pe Ibrahim și fetele!

— *By Jove!* Unde?

— În casa aceea din preajma conductei de apă.

— Ah, acolo stă? De aceea spunea că trebuie să intre acolo!

— Cine?

— Dervişul. V-a văzut și v-a recunoscut pe amândoi.

— Ne-a văzut și ne-a recunoscut?

— Yes. Eram cu el. Voia să fugă după vei, dar s-a răzgândit și m-a trimis pe mine.

— Pe tine? Dervişul te-a trimis pe tine?

— Yes. Spunea că sunteți niște ticăloși.

— Și l-ai lăsat să vorbească așa despre noi?

— Yes. N-are dreptate? Am câștigat de la el un bacșiș de doi franci și...

— Un bacșiș? Tu?

— Și ați luat banii, *sir* David?

— Yes. Și voi câștiga încă zece franci, dacă mă înapoiez și-i spun unde locuiți.

— Te-a trimis pe tine să ne urmărești? Foarte ciudat! Te cunoaște, doar!

— Nu m-a recunoscut. Dacă ați ști prin ce-am trecut! O să vă minunați, când vă voi povesti!

— Povestește-ne!

— *Well!* Dar mai întâi spuneți-mi ce căutați la ora asta târzie în afara orașului?

— Am fost în grădina lui Ibrahim și am vorbit cu Zykyma și Tșita.

— Trebuie să-mi istorisiți și mie cum s-au petrecut lucrurile.

— Desigur. Dar poate că ar fi mai bine să ne povestești mai întâi tu întâmplările pe care le-ai trăit azi și să ne înapoiem în oraș.

— Nu, încă nu ne înapoiem. Am de lucru pentru voi. Dar să nu rămânem pe șosea, ca să nu ne observe nemernicul acela! S-o luăm la stânga și o să aflați îndată tot ce trebuie să știți.

12. În cursă

Paul și Hermann voiseră numai să cerceteze situația casei în care erau ținute cele două fete și care era în mijlocul unei grădini, în preajma șoselei. Dar când ajunseră acolo, văzură că le este cu neputință să se îndepărteze imediat după această recunoaștere.

— N-ai vrea să ocolim grădina? propuse Hermann.

— De ce nu? Însă trebuie să avem grijă să nu ne audă paznicul!

— Vrei să intrăm?

— Dacă am putea, desigur că aș vrea. Amintește-ți că Tșita este închisă acolo și eu stau aici. Crezi că aș fi în stare să șovăi?

— Nu, nu! Și eu sunt stăpânit de aceeași hotărâre ca și tine! Poate că ea este chiar aproape de noi, fără să știm.

— M-aș mira să fie așa cum presupui tu. Arabadșii ne-a informat doar că haremul este la etajul casei și anume în partea care dă spre oraș. Probabil că tot pe acolo trebuie să fie și paznicul.

— Atunci, hai să ne strecurăm în grădină!

Paul Normann nu mai stătu pe gânduri și, strecurându-și mâna printre scândurile porții, trase zăvorul, fără să facă zgomot. Apoi împinse poarta, dar se produse un scârțâit puternic și supărător, din pricina căruia cei doi inși tresăriră.

— La asta nu m-am așteptat, spuse Hermann, necăjit. Trebuie să fugim!

— Nu, răspunse Paul. Dimpotrivă, să intrăm repede!

Își urmă prietenul în grădină, închise ușa cu același zgomot, împinse zăvorul la loc și-l trase pe Hermann după el.

— Acum, să ne trântim pe iarbă, lângă gard!

Abia se așezară și se auziră pașii cuiva care se apropia.

Paznicul trecu pe lângă ei, atât de aproape încât l-ar fi putut apuca de picioare. El se uită cu atenție la poartă, își roti cu grijă privirea în jur și se înapoie încet spre partea din față a casei.

Cei doi prieteni se târâră cu băgare de seamă de-a lungul gardului și zăriră curând aripa unde erau închise cele două fete; firește, însă, numai contururile ei, din pricina întunericului și a depărtării.

— Rămâi aici! șopti Paul Normann. Eu plec în recunoaștere.

Târându-se mai departe, el auzi deodată zgomotul unor pași, care îi trădară locul unde se afla paznicul și socoti că ar fi bine să se târască până în apropierea lui.

Paznicul ședea pe o bancă de piatră acolo unde, înăuntrul unui gard viu, înalt și gros, grădina era despărțită de o alee care mergea împrejurul casei. Încercarea era îndrăzneată și legată poate de oarecare primejdii, dar Paul Normann se furișă totuși până aproape de bancă. Acum putea să vadă mai bine și casa.

Un fel de verandă era sprijinită de doi stâlpi. Deasupra se vedeau două obloane, dintre care unul părea închis, iar celălalt deschis. Statura vâñoasă a paznicului îngăduia să se presupună că el nu și-ar fi părăsit curând locul plăcut de odihnă pe care și-l alesese, decât dacă ar fi fost silit s-o facă. De aceea, Paul se înapoie cu aceeași băgare de seamă la prietenul său.

— În sfârșit! spuse Wallert, ușurat. Bine că ai venit!

— Casa are o verandă, la care se ajunge foarte ușor. Sus am văzut un oblon. Dar paznicul stă pe o bancă, tocmai în dreptul lui.

— Păcat!

— Dacă am fi cel puțin siguri că fetele locuiesc în partea aceea a casei.

— Arabadșiul ne-a spus că locuiesc acolo și el știe doar.

— Atunci, cel mai bun lucru ar fi ca tu să atragi atenția paznicului asupra ta, în timp ce eu am să mă cațăr pe

verandă. Vrei?

— Sigur că vreau, fiindcă mă gândesc că Tșita trebuie să fie acolo.

— Bine!

— Eu mă furișez pe partea cealaltă și fac un zgomot ușor. Când vine paznicul, mă ascund. Între timp, tu ești sus.

— Dar îndată ce-l vezi apropiindu-se, tu trebuie să-i dai de lucru cel puțin cinci minute, ca să nu fiu stingerit. Ce-ar fi să arunci în el cu pietre? Pe alee sunt destule, doar!

— Bună idee! Și cum aflu că vrei să cobori?

— Te voi înștiința printr-un semn, care să nu fie observat. Pot să imit de pildă cântecul greierului.

— Ai dreptate; e un semn care nu poate da de bănuț. Să plecăm, a trecut de mult miezul nopții și trebuie să ne folosim de întuneric.

— Mă furișez încă o dată până la el. Nu zăbovesc mai mult de un minut. După aceea, începi să arunci cu pietre.

Paul Normann se târî iar până la bancă și se furișă îndărătul ei, în iarbă. El nu mai avu mult de așteptat și i se păru că vede mișcându-se ceva în tufișul din partea cealaltă casei, apoi auzi o piatră căzând printre frunze. Paznicul sări în picioare și trase cu urechea. După câteva clipe se auzi altă piatră vâjâind printre frunze. Paznicul își murmură ceva în barbă și se îndepărtă.

Cum îl văzu dispărând după colțul casei, Paul Normann se cățăără pe unul din stâlpi și ajunse repede pe verandă. El se întinse imediat pe scândurile podelei, fiindcă în timpul cățărării se produsese puțin zgomot, care l-ar fi putut trăda.

După câteva clipe, paznicul se înapoie și, cu un aer bănuitor, se opri și se uită spre verandă; el începu să se plimbe cu pași mari pe dinaintea casei și mormăi atât de tare, încât și Paul Normann îl auzi.

În momentele acelea periculoase, Hermann aruncă iar o piatră și paznicul porni încă o dată spre locul de unde se auzise zgomotul. Atunci, Paul Normann se ridică și se

convinse că avusese dreptate: acolo erau într-adevăr două obloane, dintre care unul era închis.

În deschizătura celuiilalt apăru o arătare albă.

— Cine-i acolo? întrebă în limba franceză un glas înăbușit de femeie.

— Un salvator, răspunse el. Dar tu cine ești?

— Zykyma, răspunse glasul aproape în șoaptă.

— Te rog să te întorci în odaie!

Ea îi ascultă îndemnul și după câteva clipe Paul Normann o urmă; dar înainte de a sări pe fereastră se uită cu grijă în grădină. Tocmai atunci se înapoia paznicul. El părea liniștit și se plimba.

Paul Normann intră în odaie. Zykyma se apropie de el și-l privi.

— Normann efendi! exclamă ea în șoaptă. Allah fie lăudat de-a pururi! Unde este Wallert efendi?

— Jos, în grădină. Unde e Tșita?

— În odaia de alături. Doarme.

— Și tu de ce nu dormi?

— Ne-am culcat târziu, fiindcă am primit vestea că sunteți în Tunis.

— De la Said?

— Da. Până acum o oră am stat de vorbă. Tșita a adormit imediat. De când am venit aici n-a dormit aproape deloc și a plâns întruna. Și pe mine era să mă doboare somnul, dar am auzit scârțâitul porții și mi-am închipuit că ați venit voi. M-am apropiat de fereastră și am așteptat, dar n-am vrut să o trezesc pe Tșita. Și acum, iată-te! Ah, acum putem să nutrim iarăși o speranță!

— Nu numai o speranță. Puteți fi sigure că se apropie ziua în care veți fi salvate. N-aș putea vorbi cu Tșita?

— Ba da. Mă duc să o trezesc încet și să-i spun că ai venit. Altminteri, ar fi în stare să strige de bucurie și am fi trădați. Aici este odaia mea și dincolo este a ei. Așteaptă-mă!

Zykyma intră în camera de alături.

Paul Normann auzi curând șoaptele celor două fete, apoi un țipăt înăbușit și după aceea... ea se furișă cu pași iuți în odaie și se apropie de el. Îmbrățișându-l, Tșita își rezemă capul de pieptul lui și, copleșită de fericire, nu mai scoase nici un cuvânt.

Peste măsură de tulburat, o îmbrățișă și el.

— Tșita! Floarea mea, bucuria mea, viața mea! Te-am regăsit, în sfârșit! Acum va fi iarăși bine! Ah, mult trebuie să fi suferit!

Ea nu-i răspunse, dar corpul îi era zguduit de suspinele pe care nu izbutea să și le înăbușe. El așteaptă s-o vadă liniștindu-se.

— Acum nu ne vom mai despărți! spuse Normann.

Și începură să-și povestească toate cele întâmplate de când nu se văzuseră, ochi în ochi și mână în mână.

Zykyma rămăsese întâi în odaia ei, ca să îngăduie celor doi îndrăgostiți să se bucure în voie că s-au regăsit; după câtva timp, ea se înapoie.

Paul Normann află că și pe gangul care ducea la odăile celor două fete era un paznic. Prin urmare, acum nu se putea întreprinde nimic. Se stabili însă ca Said să vină a doua zi la „Casa Italiană” și să se sfătuiască, după ce vor cunoaște proiectele stăpânului, asupra hotărârilor ce urmau să fie luate.

Totodată, Paul Normann și cele două prietene își dădură seama că el nu trebuie să mai întârzie, ca să nu-și primejduiască situația, întrucât nu mai era mult până în zori.

De aceea, el se apropie de fereastră, își duse mâna la gură și imită cântecul greierului, așa cum se înțeleșese cu Hermann, ca să-i dea de veste că vrea să coboare. Nu trecu mult și paznicul sări iar de pe bancă și dispăru cu pași iuți îndărătul casei.

Normann își strânse încă o dată iubita la piept.

— Rămâi cu bine!

După ce strânse mâna Zykynei, coborî pe stâlp, străbătu aleea din câteva sărituri și ajunse pe iarbă, unde se întinse imediat, fiindcă îl văzu iar pe paznic. Apoi se târî până la gard și după câteva clipe veni și Hermann.

— Slavă Domnului! exclamă Wallert, ușurat. Mi-a fost frică să nu te prindă! Știi că ai stat mult? Ei, ce-i cu fetele?

— Întâi să plecăm!

Părăsiră curând grădina și dispărură după colțul casei, ajungând la vechea conductă de apă, unde trecură pe lângă lord și pe lângă derviș, fără să le bănuiască prezența. După aceea David Lindsay îi ajunse și, spre marea lor uimire, îi conduse în spatele grădinii *bardo*-ului. Când aflară ce se întâmplase acolo, își exprimă admirația pentru curajul bătrânului lor prieten.

Lordul se apropie de zidul grădinii și-și găsi briceagul înfipt în crăpătura zidului.

Cei trei inși se hotărâră ca, înainte de a-i anunța pe paznicii bordo-ului despre cele ce se puneau la cale, să sară zidul și să cerceteze cu atenție pregătirile criminale ale dervișului.

Și de data aceasta David Lindsay ținu locul scării, cum se exprimase el însuși, iar după ce Normann și Wallert se urcară pe zid, el le aruncă repede cingătoarea și se cățăără la rându-i. După câteva minute, coborâră în grădină.

Lordul îi conduse până la chioșc și le arătă gaura pe care o făcuse dervișul, după care pătrunseră în chioșc.

Aprinzând un chibrit, ei văzură că se găsesc într-o încăpere fără nici o fereastră. Într-unul din pereți se afla o firidă, în care, pe un scăunel scund, era așezată o pernă. În afară de covorul care acoperea întreaga podea, nu se mai vedea nimic.

— Ciudat, foarte ciudat! Se pare că nu este un chioșc obișnuit. Yes.

— Nu, răspunse Paul Normann. E o casă de rugăciune. Firida se numește Kiblah și indică direcția spre Mecca, spre care orice credincios trebuie să-și întoarcă obrazul atunci

când se roagă. Se pare că pe scăunelul acela îngenunchează credinciosul în timpul rugăciunii. Și fiindcă nu văd decât un scăunel, presupun că aici este o casă de rugăciune destinată unui singur om. Și acest om trebuie să fie...

— ... beyul Tunisului! îl completă Hermann.

— Desigur. Prin urmare, dacă este într-adevăr plănuită, lovitura este îndreptată împotriva lui. Și acum, să urmărim sârma și să vedem cum se desfășoară.

Aprinzând pe rând câteva chibrituri, ei găsiră curând locul pe unde pătrundea sârma înăuntrul chioșcului; ea se întindea pe sub covor până la scăunel, a cărui înălțime era numai de o palmă. Așa cum își închipuiseră ei, capătul firului electric intra în cutiuța de tablă, care era ascunsă sub scăunelul acoperit de pernă.

— Drace! Ce părere aveți?

— O tentativă de omor! spuse Paul Normann. O tentativă de omor, îndreptată împotriva beyului!

— *Excellently!* Cred că a fost o întâmplare fericită că m-am întâlnit cu ticălosul acela. *Well.* Acum, reclamație. Arestare. Bătaie la tălpi. Frânghie. *Yes.*

— Da, să comunicăm imediat ceea ce am descoperit. Nu se poate ști când ar urma să se săvârșească atentatul. Nu trebuie să pierdem vremea.

— Pe cine înștiințăm?

— Vom afla noi curând și cu cine urmează să stăm de vorbă. Să mergem! Pornim repede spre castel, în direcția în care vom vedea că arde o lumină.

Grădina era mare și frumoasă, după cum putură să observe cei trei inși în pofida întunericului. Merșeră mult până să ajungă în partea din spate a uneia din clădirile care aparțineau castelului. Nu se vedea nici un paznic. Puținele ferestre ale casei erau așezate la întâmplare. Din fericire, una dintre ele era luminată. Ea nu era înaltă și avea un grilaj de lemn.

Hermann se apropie de fereastră și se uită, dar în clipa următoare se retrase uimit.

— Drace... însuși Krüger-bey e înăuntru!

— Ce? Vreau să-l văd și eu!

Paul Normann își împinse prietenul în lături și privi.

Într-adevăr, la o masă ședea Krüger-bey, comandantul gărzii.

Își deschisese tunică împodobită cu trese aurite, astfel că rotunjimea pântecului său impunător putea fi admirată în voie. Obrazul său roșu și blând, umbrit de o mustață uriașă, vădea o expresie de nemărginită mulțumire; nasul lat și destul de mic avea culoarea aceea cu totul neobișnuită unui credincios adept al Profetului, căruia nu-i sunt îngăduite anumite băuturi. Și parcă tocmai spre a confirma bănuiala pe care o stârnea în mod neîndoios aspectul nasului, pe masă se răsărau o sticlă de vin și un pahar; e drept însă că acum amândouă erau goale.

Bărbatul acesta era prin urmare fostul băiat de serviciu dintr-o berărie din Brandenburg și actualul comandant al gărzii, căruia Mohammed es Sadok Pașa îi încredințase paza prețioasei sale vieți.

După o sumedenie de călătorii aventuroase prin diferite părți ale lumii, ajunsese în Tunis și se înrolase în armată. Înzestrat cu anumite însușiri, curajos și isteț, el urcase din ce în ce mai sus și ajunsese în cele din urmă comandantul gărzii. Desigur că fusese nevoit să se convertească la islamism, dar cu inima rămăsese creștin și, mai ales, un bun și sincer german.

Era o personalitate foarte cunoscută și mult apreciată, pe care o vizitau mai ales germanii, de dragul unei ciudățenii care făcea din el un minunat tovarăș de societate. Ciudățenia aceasta consta în modul cum vorbea limba germană.

Firește că nu avea o cultură deosebită. La început vorbise germana așa cum poate s-o rostească un băiat de serviciu dintr-o berărie și un brandenburghez autentic, în

dialectul local. Trecură apoi câțiva ani, în care nu avu prilejul să mai vorbească limba maternă, astfel că o uită pe trei sferturi. Iar cuvintele pe care și le mai amintea erau rostite după regulile limbilor turcă și arabă și încetul cu încetul dădură naștere unui limbaj greu de înțeles și pe care nu ne încumetăm să-l reproducem în amănunțime.

Se adăuga însă și faptul că-i plăcea s-o vorbească. Nimic nu-l bucura mai mult, decât vizita unui german. Dar silințele pe care le depunea cu toată seriozitatea, din dorința de a folosi un limbaj cât mai corect, arau atât de caraghioase, încât cel care-l asculta trebuia să se stăpânească din răspuțeri, ca să nu izbucnească în hohote de râs.

— Așadar, acesta este Krüger-bey despre care se povestesc atâtea? întrebă Paul Normann, după ce se uitase un timp pe fereastră.

— Da, el este. Și după cum cred, faptul că am dat de el este o întâmplare neașteptat de norocoasă.

— Să batem?

— Desigur. Dar te rog să-mi lași mie sarcina aceasta!

El bătu în oblon. După câteva clipe se deschise fereastra și un glas întrebă în limba arabă:

— Cine-i acolo?

— Trei sărmani ucenici germani, răspunse Hermann în limba germană.

Capul lui Krüger-bey se apropie de fereastră și se ciocni aproape de obrazul lui Hermann.

— Drace! Dumneata aici, în bardo? exclamă uimit comandantul gărzii.

— După cum vedeți, excelență!

— Și cum se face că vă plimbați la ora aceasta prin grădina castelului? Pe unde ați intrat?

— Am sărit peste zid.

Auzind lămurirea lui Wallert, rostită cu atâta liniște, Krüger-bey rămase cu gura căscată și-l privi cu o căutătură în care se amestecau uimirea și indignarea.

— Aveți vreo legătură cu diavolul?

— Nu. Dar vrem să vă aducem la cunoștință un lucru foarte important. Dați-ne voie să intrăm, vă rog!

— Să intrați? Nu sunteți singur?

— Nu, v-am spus doar că suntem trei. Am venit împreună cu cei doi prieteni, despre care v-am vorbit azi.

— Lordul și pictorul? Bine! Îmi voi îngădui imediat să am onoarea de a mă înfățișa. Mergeți de-a lungul zidului până la prima ușă!

După câteva clipe, Krüger-bey le deschise ușa, lăsându-i să intre.

— Vă rog să primiți salutările mele și să-mi dați voie să aflu care este scopul onorabilei dumneavoastră vizite.

— Am venit să-l prevenim pe Mohammed es Sadok, beyul Tunisului, că se pregătește un atentat împotriva sa, începutu Hermann. Urmează să fie aruncat în aer!

— Nu se poate! Glumiți!

— Nu glumim. E adevărat.

— Și când ar urma să se producă această întâmplare de necrezut?

— În timp ce beyul își face rugăciunea, în grădină.

— Și cine vrea să săvârșească atentatul?

— Un oarecare derviş Osman.

— Aș fi foarte încântat dacă ați încerca să vă exprimați prin cuvinte din care să înțeleg ce vreți să spuneți. Am impresia că visez.

Hermann începu să-i povestească în amănunțime aventura lui Lindsay în grădina castelului, stârnind uluirea ascultătorului său. E drept că lordul nu vorbea limba germană, dar înțelegea de ajuns ca să poată urmări povestirea lui Hermann și ca să-i întărească aproape fiecare cuvânt prin câte o înclinare a capului.

— Dacă lucrurile se prezintă așa cum susțineți dumneavoastră, răspunse Krüger-bey, înseamnă că ați salvat viața beyului și că mi-ați făcut și mie un mare

serviciu. Prin urmare, atentatul trebuie să se producă în chioșcul es Sallah?

— Da, în chioșcul de rugăciune. Tentativa de omor se va produce exact la ora trei după-amiază, sunt sigur.

— Cum puteți să fiți atât de sigur?

— Se știe doar în tot orașul, că Mohammed es Sadok își face în chioșc numai rugăciunea de după-amiază. Îndată ce muezinul îi cheamă din minaret pe credincioși la rugăciune, Mahommed es Sadok pășește în chioșc și obișnuiește să consacre rugăciunii câte un sfert de oră în fiecare zi. Prin urmare, ucigașii au destulă vreme să-și săvârșească ticălosul asasinat pe care l-au plănit.

— E un plan făurit cu multă chibzuință, iar lovitura n-ar fi putut să dea greș.

— Fără îndoială că așa s-ar fi întâmplat lucrurile, fără ca asasinii să se teamă câtuși de puțin că vor fi descoperiți. Îmi voi îngădui să împărtășesc imediat vestea lui Mohammed es Sadok, printr-un sol pe care i-l voi trimite.

— Vreți să-l treziți?

— Firește! Bineînțele! Negreșit!

— Nu o să se supere?

— În împrejurări atât de grave nu mai pot să țin seama de ceea ce-mi este îngăduit și ceea ce-mi este interzis.

— Și vreți să-l rugați să vină aici?

— Bineînțele! Negreșit! Firește! Dacă mă duc la el la o asemenea oră, faptul va da de gândit. Aici la mine, însă, putem cerceta chestiunea în taină și pe îndelete; altminteri, riscăm să trădăm ucigașului că i-am descoperit planurile și-i înlesnim putința de a se ascunde, îmi dați voie, da?

Colonelul luă o hârtie, scrise repede pe ea câteva rânduri și o puse într-un plic. După ce-l lipi, bătu din palme. În clipa următoare apărură un negru, care făcu o plecăciune umilă. Colonelul îi înmână plicul și-i dădu ordinul convenit, iar negrul se îndepărtă în grabă.

Apoi, Krüger-bey începu să se intereseze cu deosebită căldură de situația fiecăruia dintre oaspeții săi. Și în timp

ce se schimbară întrebări și răspunsuri, el avu grijă să-și pună deoparte sticla și paharul care se răsățaseră pe masă și care-i ajutau întotdeauna să-și treacă într-un mod plăcut orele de inactivitate. Mohammed es Sadok nu trebuia să știe de plăcerile interzise pe care și le oferea comandantul gărzii sale.

După câțva timp se auzi o bătaie în ușa laterală. Colonelul aprinse o lumânare și ieși. Cel care bătuse era însuși Mohammed es Sadok; venise într-o îmbrăcămintă foarte puțin ceremonioasă, alarmat de rândurile lui Krüger-bey.

— Ți-am primit scrisoarea, spuse el pe un ton indispus și-i dădu scrisoarea înapoi. De ce mă scoli în toiul nopții și mă faci să vin aici pe furiș?

Krüger-bey nu-și pierdu cumpătul.

— Viața ta e în primejdie, stăpâne! răspunse el în limba arabă. Și dacă n-ai fi venit pe furiș, așa cum te-am sfătuit, poate că n-am fi izbutit să-l prindem pe asasin.

— Viața mea? Un asasin?

— Da, ai auzit bine. Ți-am spus că acel Ibrahim a venit aici, sub un nume străin, ca să-ți afle intențiile. Ai crezut că nu trebuie să nutresc vreo bănuială împotriva lui. Azi vei recunoaște că am avut dreptate. Ibrahim vrea să te ucidă, în timp ce-ți faci rugăciunea.

— Dovedește-mi ceea ce susții!

Colonelul îi povesti atunci ceea ce aflase de la Hermann Adlerhorst și însoțitorii săi. Mohammed es Sadok îl ascultă liniștit.

— Să mergem la chioșc! spuse el, după ce Krüger-bey își sfârși povestirea. Numai noi doi!

Cei trei prieteni așteptau în camera comandantului gărzii. El crezuseră că beyul îi va întreba despre descoperirea atentatului plănit, dar se înșelaseră. Abia după o oră se înapoie Krüger-bey și între timp se crăpase de ziuă.

Krüger-bey, care vorbea atât de urât limba sa maternă, dovedi în schimb că stăpânește în mod desăvârșit limba franceză.

— Totul depinde de împrejurări, răspunse el. Domnitorul meu n-a vrut să fie nepoliticos cu oaspeții mei și m-a însărcinat să vă salut în numele lui.

— Atunci salutați-l din partea mea și spuneți-i că am terminat cu el. *Yes!* spuse lordul.

— Bine, vă voi îndeplini dorința.

— Și acum, ne despărțim. *Adieu!* Sper că n-o să ne mai vedem!

— Ba da! Chiar azi-dimineață.

— Nici nu mă gândesc!

— Ce! Nu vreți să fiți de față la interogatoriu?

— Care interogatoriu?

— Mohammed es Sadok este un judecător aspru și drept, dar în același timp un om care nu amână ceea ce are de făcut. Totodată, nu-i place să lase pe seama altora împărțirea dreptății. De aceea, el va judeca încă dimineață cele întâmplate în cursul nopții.

— Despre ce întâmplare este vorba?

— Ei, despre unul care a răpit astă-noapte trei femei dintr-un harem.

— Fantastic!

Lordul David Lindsay roși.

— Și voia să le ducă pe un vapor.

— Fir-ar a dracului de întâmplare!

— Ah, *sir* David, dumneavoastră sunteți eroul! râse Paul Normann.

— Vă rog să mă lăsați în pace cu povestea asta! A trecut.

— Da, povestea a trecut, râse Krüger-bey, dar în ceea ce-l privește pe Iacub *Asir* și complicii lui, ei trebuie să fie judecați cu toată asprimea. Dar e neapărat nevoie de mărturia dumneavoastră.

— *Nonsense!* Nu țin deloc să depun mărturie! Cine vrea să afle amănunte, n-are decât să-i întrebe pe ticăloșii aceia.

Cercetările au un caracter public, dar eu nu vreau să se știe că un lord englez a vrut să glumească într-o noapte, în Tunis.

— E drept că sunt unele amănunte, despre care nu este prea plăcut să se știe. Dar tocmai de aceea cred că ar fi mai bine să mai rămâneți și să beți o cafea cu mine.

— Ce legătură are cafeaua cu... întâmplarea de care mi-ați vorbit?

— După cafea, Mohammed es Sadok se va bucura să vă primească în cabinetul său, ca să afle chiar de la dumneavoastră cum ați făcut descoperirea.

Cuvintele acestea își produsese imediat efectul dorit.

— *Well*. Prin urmare, așa stau lucrurile? spuse lordul, vădind deodată un aer mulțumit. Și cine va mai lua parte la audiență?

— Nimeni. Beyul vrea să vă audă declarațiile și, după felul cum îi veți înfățișa lucrurile, va hotărî sentința pe care o va pronunța.

— Beyul ăsta al Tunisului nu e băiat rău, *all right!* Bine, să bem cafeaua aici, în bardo. Dar ce facem cu chioșcul de rugăciuni?

— Vă rog, vă rog, îl întrerupse Krüger-bey. Am fost acolo cu beyul, care s-a încredințat cu proprii săi ochi că vă datorează viața. Probabil că vă va ruga el însuși ca deocamdată să păstrați discreția în chestiunea aceasta. Și acum, să vedem dacă băutura oacheșă a mulțumirii este gata.

El bătu din palme și, după câteva clipe, negrul aduse ceșcuțele cu cafea.

Ora următoare petrecută cu Krüger-bey în bardo ar putea fi înfățișată minunat în trei cuvinte: „Germania în Orient”. A fost o oră de pălăvrăgeală, la care cei patru inși s-au gândit multă vreme. Firește că aproape toată convorbirea a fost purtată în limba germană și istețul colonel și comandant al gărzii au avut prilejul de a folosi cel mai înflorit limbaj din câte se pot închipui, în timp ce Paul

și Hermann se străduiau din răputeri să-și stăpânească hohotele de râs care îi podideau.

Krüger-bey se interesă în mod stăruitor de scopul venirii la Tunis al celor trei prieteni. Hermann îi povesti sincer și amănunțit despre soarta tristă de care fusese năpăstuită cu ani în urmă întreaga sa familie și despre rolul pe care anumite presupuneri îl îndemnau să-l atribuie lui Ibrahim și dervișului Osman în desfășurarea nenorocirii de atunci. Colonelul îl ascultă cu multă luare-aminte și-i făgădui în mod solemn și într-un limbaj din cele mai caraghioase, că-i va acorda tot sprijinul să-i prindă pe cei doi netrebniți.

Ora aceasta se scurse cu prea multă repeziciune.

Deodată apăru un sol, trimis de bey să-l cheme pe lord în cabinetul său. Lordul îl urmă dar se simți stăpânit de o oarecare stângăcie, fiindcă-și spunea că mărturisirea lui va trebui să aibă caracterul unei spovedanii.

Dar când se înapoie în odaia lui Krüger-bey, chipul său vădea o mulțumire deplină, iar nasul i se mișca mai mult și mai prietenos ca de obicei. Lordul promise asigurarea că anumite părți ale întâmplării de la miezul nopții vor fi trecute sub tăcere.

În sfârșit, Mohammed es Sadok încuviință ca o trăsură a palatului, veche de peste o sută de ani, să-i conducă pe lord și pe cei doi germani la „Casa Italiană”.

Acolo îl găsiră pe arabadși, care-i aștepta de mult. El fusese trimis de Tșita și Zykyma să le spună celor trei prieteni că pot veni la miezul nopții să le ia; până atunci, ele vor face toate pregătirile cuvenite.

— Stăpânul, își încheie el raportul, vrea să facă azi o călătorie.

— Încotro?

— Din întâmplare știu unde vrea să se ducă, fiindcă-l voi însoți. Are de gând să meargă până la băile l'Enf.

— Am auzit de ele. Ce caută acolo?

13. Beyul Tunisului

După ce-i recunoscuse pe Paul Normann și Hermann Wallert, dervişul se duse acasă și vorbise mai întâi cu paznicul grădinii, ca să afle dacă s-a întâmplat ceva deosebit. Răspunsul acestuia îi dăduse de gândit; de aceea, aprinse o lanternă și începu să cutreiere grădina.

În cursul cercetărilor, el descoperi urmele lăsate de pașii celor doi prieteni.

Neliniștit, dervişul se duse imediat la Ibrahim, care nu se culcase încă fiindcă abia ascultase raportul lui Said și care se miră de vizita aceasta târzie. Dar când auzi veștile dervişului despre cele descoperite în grădina casei, uimirea lui se prefăcu într-o adevărată uluire.

— Hermann Wallert? Fratele Tșitei? exclamă el. Nu se poate!

— Crezi că nu mai văd și că nu mă mai pot încrede în ochii mei?

— Ar însemna că ei au plecat din Consitantinopol imediat după noi. Să fi călătorit oare chiar cu iahtul englezului, prietenul lor?

— Poate că presupunerea ta e întemeiată.

— Vreau să știu adevărul! Voi porni chiar acum spre port, ca să aflu dacă iahtul e ancorat acolo.

— N-ar fi mai bine să așteptăm întâi înapoierea luntrașului care m-a ajutat adineauri, ca să știu unde locuiesc câinii aceia?

— Sfatul tău e bun. Prin urmare, crezi că unul din ei a fost sus?

— Sunt sigur. Am văzut urme în nisip. Iar sus, unul din obloane era deschis.

— Mii de draci!

— Poate că ei știu că sunt frate și soră.

— Să-i înghită Gheena. Acum încep să cred că ticăloșii aceștia au fost și în grădina mea din Constantinopol.

— Și eu bănuiesc același lucru.

— Poate că au vrut să răpească fetele încă de acolo, dar noi am venit în ultima clipă și le-am dejucat planurile. Totuși, aș ține mult să știu cum au izbutit să treacă apa și să se cațare apoi pe zidul acela înalt, ca să ajungă în grădină.

— Cine știe? Poate că au un complice. Altminteri, cum ar fi fost în stare să afle atât de repede că suntem aici?

— Un complice? În casa mea?

— Dar unde?

— Cine ar putea să fie? În nici un caz paznicii, fiindcă ei nu-i cunosc. Ar însemna să-l bănuim pe Said, arabadșii.

— Poate că e el.

— Nu, pe el n-aș avea de ce să-l bănuiesc. S-ar putea ca obrazul lui sincer și cinstit să ascundă minciuna și trădarea? Nu, nu îmi vine să cred.

— Îi dăruiești prea multă încredere și prea multă libertate; îi dai puțința să afle anumite lucruri, despre care n-ar trebui să știe nimic.

— Bine. Îl voi pune la încercare și vai de el dacă voi vedea că-mi nutrește simțăminte de vrăjmășie! Azi ai observat ceva deosebit la postul tău de veghe?

— N-am observat nimic, dar am făcut un lucru care este mult mai important decât tot ce-am întreprins noi până astăzi.

— Ce?

— Am să-ți spun mai târziu. Acum trebuie să plecăm. Luntrașul acela pe care l-am trimis poate să se înapoieze și n-o să mă aștepte, dacă nu mă găsește acolo unde m-am înțeles cu el.

Înainte de a pleca, Ibrahim se încredință că Said s-a dus să se culce și porunci paznicilor să fie cât mai atenți. Apoi porni împreună cu Osman.

Când ajunseră în dreptul conductei de apă, desigur că solul dervișului, sărmanul luntraș, stătea de vorbă în bardo cu comandantul gărzii.

— Poate că a trebuit să-i urmărească departe, se consolă Osman, așa că din pricina asta întârzie.

— Să-l așteptăm! Vreau să știu neapărat unde locuiesc cei doi. Până atunci, vorbește-mi despre chestiunea aceea importantă, de care ai pomenit adineauri. E în legătură cu planurile noastre?

— Firește! Chiar acum mă gândeam că ai fost de două ori la beyul Tunisului...

— Din păcate, ambele vizite au rămas fără rezultat.

— Cred că avem de întâmpinat o înrăurire vrăjmașă, care ne este cu atât mai păgubitoare, cu cât planurile noastre nu suferă întârziere.

— Moștenitorul tronului privește intențiile noastre cu mai multă bunăvoință decât Mohammed es Sadok.

— Ai vorbit cu el?

— Da, ieri după-amiază.

— Bănuiește cine ești?

— Poate că da. Trebuie să-l las să-și închipuie că nu sunt un efendi oarecare. Mi-a arătat multă prietenie. Se pare că nu-l iubește prea mult pe bey. Dacă ar fi el la cârmă, n-ar trebui să-i spun decât un cuvânt și totul ar decurge așa cum vrem noi.

— Pune-l la cârmă!

— Eu? întrebă Ibrahim, uimit. Cum aş putea s-o fac?

— Luînd cârma din mâinile actualului conducător.

— Ești nebun? Lucrul acesta nu s-ar putea întâmpla decât cu ajutorul unei revolte și eu n-am nici timpul, nici înrăurirea necesară spre a o pune la cale.

— Revoltă? O, Allah!

Cuvintele lui Osman fuseseră rostite pe un ton disprețuitor.

— Cum îți îngădui să-mi vorbești pe tonul ăsta? se înfurie Ibrahim. Dar se potoli curând și întrebă: cunoști un

mijloc mai bun?

— Da, unul care-și produce imediat efectul. Moartea!

— Vrei să spui... crima?

— Te temi?

— Nu; am dovedit-o doar!

— Da, ești originar dintr-o familie kurdă. Și în Kurdistan o găleată de sânge omenesc nu prețuiește nici un piastru. Dar acum nu mai ești la vârsta vijelioasă a tinereții. Acum ți se pare că mirosul sângelui e neplăcut.

— Aș! Dacă-mi pot atinge ținta pe care o urmăresc, nu-mi pasă de mijlocul folosit! Dar nu pot întreprinde nici o acțiune care este împotriva vrerii sultanului...

— Ai fi în stare să ceri voie? Totul este să nu ți se poată dovedi vina!

Ibrahim tăcu. Glasul ispitei nimerise o ureche dispusă să-l asculte. El reflectă și reluă convorbirea după o pauză destul de lungă.

— Ești un șeitan și tot atât de deștept și viclean ca el.

— Soarta și sfârșitul oamenilor sunt însemnate în cartea vieții din clipa când se nasc. Nu există schimbări! Dacă Allah a hotărât de mult ca Mohammed es Sadok să moară de mâna mea, eu n-aș fi ucigaș dacă l-aș omorî, fiindcă mă supun doar voinței Celui Atotputernic.

— Vorbești despre tine? Ai cumva de gând să-ți însușești o asemenea misiune?

— De ce nu? Ceea ce mă interesează este: ce-mi oferi?

— Ce-mi ceri?

— O parte din puterea care ți-ar reveni după săvârșirea loviturii.

— Îți voi dărui toată bunăvoința mea.

— Gândește-te că, dacă-ți duci repede misiunea la îndeplinire, ți se deschid perspectivele celor mai mari demnități. Vizirul nu s-a bucurat niciodată de încrederea desăvârșită a sultanului. Dacă domnitorul Tunisului moare acum, marele vizir și toți miniștrii și slujbașii Înaltei Porți

cad odată cu el. În locul lor se ridică alții și printre ei ai putea să fii și tu.

— Știu lucrul acesta tot atât de bine ca și tine.

— Voi fi secretarul tău particular, dacă ajungi ministru?

— Da. Ți-o jur pe barba Profetului!

— Bine! Ai auzit vreodată de „Prietenii cartușelor”?

— Da. Există câteva asociații secrete, din care fac parte mai ales derviși și studenți. Una dintre asociațiile acestea își numește membrii „Prietenii otrăvii”, iar alta îi numește pe membrii ei „Prietenii cartușelor”. Cea dintâi își răpune dușmanii cu ajutorul otrăvii, iar cealaltă împușcă sau aruncă în aer pe cei care îi stau în cale.

— Așa e.

— Și tu? Ești cumva membru într-una din ele?

— Eu sunt un „prieten al cartușelor”.

— Și ce legătură este între asociația ta și misiunea noastră? Ai vrea să-l aruncăm în aer pe beyul Tunisului?

— De ce nu? Cartușul este pus la locul lui. L-am dus astă-noapte în chioșcul lui Mohammed es Sadok.

Și-i povesti din cele întâmplate în grădina bardo-ului atât cât crezu că e bine să-i spună.

— Și cum vrei să-i dai foc? Întrebă Ibrahim, pe un ton șovăitor.

— Este o operație foarte ușoară. E nevoie numai de o scânteie electrică. Aici, în turbanul meu, am o mică baterie. Când vreau să aprind cartușul, n-am decât să ating bateria de capetele sârmei. Se produce o scânteie și în aceeași clipă explodează cartușul.

— Nu pricep nimic din electricitatea asta. Dar mă tem că se produce o explozie care te poate distruge și pe tine.

— Nu trebuie să fii îngrijorat în privința aceasta. Cartușul își produce efectul pe o distanță mică, dar cu un efect cu atât mai puternic. Și apoi, între mine și jMohammed es Sadok este zidul grădinii.

— Dar detunătura te va trăda. Cei din jur te vor prinde imediat și-ți vor cere socoteală.

— De unde ar putea să știe că eu sunt autorul loviturii? Mă voi plimba liniștit pe acolo, cu aerul cel mai nevinovat din lume. Când muezinul se urcă în minaret și strigă: „Credincioșilor, pregătiți-vă de rugăciune!”, beyul se duce în chioșc și îngenunchează pe pernă. Eu trec agale pe acolo și ating ușor sârma. Cine ar fi în stare să vină atât de repede și să descopere firul electric, pentru ca după aceea să susțină că eu sunt făptașul? Dar lucrul principal este să știu dacă tu ești sau nu de acord cu ceea ce am săvârșit eu.

— Pe Allah, ești un om primejdios! Desigur că sun de acord, dar trebuie să fiu întâi sigur că beyul nu vrea să țină seama de intențiile pe care le nutresc eu.

— Și ai vrea poate să aștept până când o să se descopere acolo cartușul?

— Nu. Mă duc la el chiar înainte de prânz; de modul cum va decurge convorbirea depinde dacă-l vom cruța sau nu.

— Bine, fie și așa! Dar văd că s-a făcut ziuă și solul meu nu s-a înapoiat.

— Ești sigur de el?

— Allah nu i-a dăruit minte și un prost nu este niciodată trădător. Probabil că n-a fost în stare să-i urmărească pe cei doi inși și i-a pierdut. Acum se gândește că n-are de ce să se înapoieze, de vreme ce nu și-a câștigat bacșișul pe care i l-am făgăduit. Ssst!... Ai auzit! A început rugăciunea de dimineață. Poți să-ți închiriezi un animal și să te duci în port, ca să vezi dacă iahtul este acolo.

— Și tu ce faci?

— Mă duc acasă. Vreau să le supraveghez pe cele două frumoase din haremul tău, până când te înapoiezi.

În timp ce dervișul se îndreaptă spre casă, Ibrahim porni spre oraș, care începuse să se însuflețească. În fața vechii porți era un conducător de măgari, care-și oferea trecătorilor animalele. Ibrahim închirie un măgar și se duse în port.

Da, iahtul englezului era acolo!

În loc să se întoarcă, Ibrahim se îndreptă spre sud și se opri abia când ajunse în preajma moscheii Sidi ben Hassen. Acolo se afla pe uscat o luntre lunguiață, ca cele care se văd pe vapoare și în ea ședeau doi marinari turci. Se părea că ei îl cunosc, fiindcă îndată ce-l văzură, săriră în picioare și se plecară adânc în fața lui.

— Unde este cârmaciul? întrebă el.

— Doarme îndărătul stâncii.

— Vreți să mă duc eu să-l trezesc?

Cei doi marinari porniră în goană și se întoarseră curând cu cârmaciul cel somnoros.

— Care-ți este porunca, o, beyule? întrebă el.

— Sunteți de mult aici?

— Da. Doar tu ai poruncit să ancorăm aici.

— Spune-i căpitanului că am dat ordin să ridice ancora și să pornească spre peninsula Dakhul! Poate că va trebui să părăsesc curând Tunisul. Dacă iau hotărârea aceasta, voi călători pe o cămilă spre partea cealaltă și poate că mâine chiar, înainte de răsăritul soarelui, o să mă găsiți așteptându-vă la nord de lacul Klibiah, în fața capului El Melah. Să veniți cu barca cea mare, fiindcă voi fi însoțit de unele persoane care vor refuza să urce pe bord.

— Și dacă nu ești acolo?

— Înseamnă că am rămas în Tunis și vă înapoiați aici, stând de veghe ca și până acum.

Mulțumit, Ibrahim se întoarse spre casă. Dacă lovitura plănuită de derviș nu izbutea, pregătirile acestea îi puteau înlesni la timp o fugă lipsită de primejdii.

Întâlnindu-l pe Said, arabadșul, care se sculase între timp, îi spuse că după-amiază vrea să se plimbe până la băile l'Enf, și-i porunci să-l însoțească. Și șarlatania aceasta făcea parte din pregătirile de fugă. Said și cele două fete nu trebuiau să știe că vor părăsi curând Tunisul.

Firește, însă, că el avu grijă să împărtășească dervișului planul pe care și-l făurise și Osman se declară de acord, zâmbind răutăcios.

— Acum mă duc la bardo, încheie Ibrahim. Mohammed judecă azi în palatul său, dar mai întâi mă primește pe mine în audiență. Atunci se va hotărî dacă vom aprinde cartușul sau nu. Tu rămâi aici și supraveghează casa!

Și plecă. Îndată ce-l văzu dispărând, dervişul își încleștă pumnii și murmură amenințător în urma stăpânului său.

— Du-te, du-te! scrâșni el. Nebun orb ce ești! Floarea Tșita nu este hărăzită nici pentru tine, nici pentru ghiaurul acela! Eu am găsit-o și numai mie îmi va aparține!

În sala de așteptare a beyului se îmbulzeau toți cei cărora domnitorul le făgăduise că-i va primi în audiență. Dar spre deosebire de liniștea adâncă de totdeauna, acum domnea în încăperea aceasta zgomotul abia înăbușit al unor șoapte neîncetate. Se răspândise în străzile și ulicioarele din Tunis zvonul că fusese prins faimosul tăinuitor Iacub *Asir*, împreună cu tovarășii lui, cu prilejul unei încercări de omor, plănuită, împotriva unui prinț străin și că însuși Mohammed es Sadok este hotărât să-i judece. Era un caz juridic senzațional, merit să stârnească curiozitate și să atragă mii de inși în curtea palatului.

Cei care așteptau să fie primiți în audiență dispărură pe rând îndărătul perdelelor groase ale cabinetului.

— *Hulam efendi!*

Ibrahim bey se ridică de pe pernă și intră în cabinetul lui Mohammed es Sadok.

Domnitorul trăgea liniștit dintr-o narghilea prețioasă. În mâna stângă ținea un revolver încărcat, cu care se prefăcea că se joacă. El își aținti privirea asupra străinului, care se aplecă atât de adânc încât era aproape să atingă pământul.

— Ai mai fost de două ori la mine, Hulam efendi, începu Mohammed es Sadok. Ce te aduce iar?

— Stăpâne, știi că la Istanbul am căzut în dizgrație.

— Mi-ai mai spus-o și te-am primit ieri de două ori, ca să aud că de aceea ai venit la Curtea mea.

— Marea ta bunăvoință se revarsă asupra-mi...

— Nu vorbi de bunăvoință! întrerupse Mohammed es Sadok, cu un zâmbet disprețuitor și mândru, cuvintele umile ale lui Ibrahim. Ai venit de la Istanbul aici și mi-ai înfățișat în amănunțime intențiile și dorințele marelui vizir. Acum ce dorești?

— Sunt sluga ta credincioasă, o, stăpâne!

— Dacă este adevărat că-mi nutrești simțăminte sincere, vreau să-ți dau o însărcinare. Împărtășește marelui vizir respectul pe care i-l port și spune-i totodată că mă miră mult purtarea lui față de mine!

— Nu te înțeleg, stăpâne!

— Ar fi totuși mai bine pentru tine, dacă m-ai înțelege! spuse Mohammed es Sadok, pe un ton aspru. Hulam efendi din Smyrna este prea mic și nu se poate măsura cu beyul Tunisului. E un vierme, la care nici nu mă uit. Nu-l cunosc. Dar dacă mă silește să-l cunosc, atunci mă silește și să-i strivesc capul. Și mi-ar părea rău s-o fac, din pricina tatălui său cu care am mâncat pâine și sare și care era prea mare, ca să coboare până la rolul unui târâtor fățarnic.

Ibrahim bey căzuse în genunchi. Mâinile-i tremurau. Fruntea i se acoperise de broboane de sudoare, care mărturiseau teama ce-l năpădise.

— Stăpâne, bâigui el, eu sunt ținut să îndeplinesc poruncile ce mi se dau! Îndurare!

— Da, ești sclavul stăpânului tău, așa că mânia mea nu se va revărsa asupra ta. Dar ferește-te să săvârșești aici, în țara mea, vreo faptă care este împotriva vrerii mele și împotriva legilor mele! Vizirul nu te-ar putea ocroti. Te sfătuiesc să rămâi Hulam efendi și în calitatea aceasta să fii înțelept și să pornești pe drumul spre casă. Ar fi lucrul cel mai nimerit. Dacă ne mai vedem o dată, să fii sigur că nu vom mai vorbi ca acum. Poți să pleci! Nu te rețin.

Vanitosul Ibrahim, omul acela plin de el însuși, n-a știut niciodată cum a ieșit din cabinet, când a ajuns în curte și apoi în afara palatului.

Când ajunse acasă, îl întâmpină dervişul Osman, care-l aşteptase cu nerăbdare.

— Ei, cum a decurs audienţa, ce-ai hotărât?

— Trebuie să moară!

— Ah!... Povesteşte-mi!

— Ce vrei să-ţi povestesc? Am fost trădaţi!

— Trădaţi?

— Da. Mohammed es Sadok, pe care Allah o să-l afurisească, îmi cunoaşte numele şi misiunea.

— Să-l ia şeytan! Dar de unde ştie!

Ibrahim săltă din umeri, furios.

— De unde? Nu există decât o singură explicaţie: câinii aceia de francezi, care se țin după Zykyma şi Tşita! Ei sunt singurii care mă cunosc aici. Şi, încheştându-şi pumnii, rosti pe un ton ameninţător: Dacă aş pune mâna pe ghiaurii ăştia...!

— Toate acestea n-au nici un rost! îl întrepse dervişul, pe un ton calm. Singura ta grijă este să dispari cât mai curând, ca să nu fii arestat chiar în casa ta!

— Cred că Mohammed es Sadok o să chibzuiască mult, înainte de a se hotărî să se atingă de un împuternicit al marelui vizir. Nu, abia acum nu vreau să fug, fiindcă vreau să văd dacă reuşeşte lovitura ta împotriva beyului. Urmaşul lui îmi este binevoitor şi s-a declarat de acord cu planurile noastre. Totuşi, trebuie să fiu prevăzător, şi-mi voi face toate pregătirile pentru cazul când voi fi silit să fug. Să închiriem animalele de care avem nevoie!

— Vrei să te duci la băile acelea, chiar dacă izbuteşte lovitura?

— Nu ştiu.

— Ar fi mai bine să te duci. Tot ai făcut pregătirile. Dacă ai renunţa, ai putea să dai de bănuît. Te urci pe vapor şi după o plimbare scurtă pe mare, te înapoiezi în cursul serii.

Între timp, Mohammed es Sadok îi judeca pe Iacub Asir şi pe complicii săi.

Înainte de începerea interogatoriului, se strânseseră picioarele tuturor membrilor bandei între două scânduri și li se aplicară loviturile la tălpi — bărbații în curte, câte douăzeci de lovituri fiecare; fetele într-o odaie închisă, câte zece lovituri. În felul acesta, li se pregătea „dispoziția de a mărturisi”.

Pe temeiul îndelungatei sale experiențe în asemenea chestiuni, Mohammed es Sadok izbuti să conducă în așa fel interogatoriul, încât lordul David Lindsay n-a fost compromis câtuși de puțin. Nu trecu mult și toți membrii bandei își mărturisiră participarea la isprava săvârșită la miezul nopții trecute.

Sentința avea un caracter ciudat: domnitorul hotărî confiscarea averii tuturor răufăcătorilor și porunci ca bărbații să fie tunși și să li se radă barba — o pedeapsă îngrozitoare. În același timp, Mohammed es Sadok hotărî ca toți cei opt inși — bărbați și femei — să fie duși la granița algeriană, de unde să nu se mai înapoieze niciodată în Tunis.

„Fiindcă, declară el, nu vreau să-i omor pe câinii ăștia și pe cele trei cățele, de vreme ce Allah le-a dăruit viața. Nu vreau nici să-i țin în închisoare, fiindcă ar trebui să-i hrănesc și am supuși mai buni și mai cinstiți care merită să fie hrăniți și îmbrăcați, mai curând decât ticăloșii aceștia. De aceea, îi alung din țară în felul acesta, scap de ei. Dar dacă se înapoiază, pun să-i biciuiască până când se prăbușesc morți. Aceasta îmi este sentința. *La ilîha illa' llîh we Mohámmed rasûl Allah!*”

După ce urmăriră ciudatele dezbateri ale procesului, Paul și Hermann se duseră să ia masa la „Casa Italiană”. După masă urmau să se ducă la Krüger-bey, împreună cu englezul, care-i așteptase în local și care nu ținuse câtuși de puțin să fie martor la ședință. În bardo voiau să fie de față la prinderea dervișului Osman.

Când auzi cuprinsul sentinței pronunțată împotriva lui Iacub Asir și a complicilor săi, lordul David Lindsay zâmbi

mulțumit.

— Dacă toți judecătorii ar proceda astfel, ar însemna să asistăm la o plimbare neconținută a criminalilor și ticăloșilor dintr-o țară într-alta! spuse el ușurat, în timp ce nasul său, care-și recăpătase mobilitatea, începu să se miște de la dreapta la stânga și înapoi, de parcă ar fi voit să adulmece noi aventuri. O să se bucure mult francezii când o să primească vizita acestui Iacub *Asir*! În orice caz, eu nu-i mai răpesc nici o fică! *Well!*

14. Sub „bâta mărturisirii”

Rugăciunea de după-amiază a mahomedanilor începe exact la ora trei. Încă de la ora două Ibrahim fusese la Tșita și Zykyma, ca să le pregătească în vederea plimbării călare. După câțva timp, Said arabadșul le vesti că stăpânul său a părăsit casa, spunând că se înapoiază curând.

— Unde este dervișul? întrebă Zykyma.

— Și el a plecat.

— Merge cu noi?

— Da. Toți mergem.

— De ce toți? Nu ți se pare că e vorba iar de o plecare pe furiș?

— Și eu m-am gândit la lucrul acesta.

— N-ar fi mai bine să plecăm acum și să-i căutăm pe prietenii noștri?

— Nu se poate. Cei doi paznici stau la posturile lor și sunt înarmați până în dinți. Nu ne putem gândi la o fugă pe furiș, fiindcă ar trebui să mă lupt cu paznicii și m-ar răpune, fără îndoială. Apoi, aparțineți stăpânului și el ar putea dovedi curând că sunteți ale lui, silindu-vă oricând să vă înapoiați și să-i dați ascultare. Așteptați până seara!

— Dar dacă Ibrahim ne duce iar undeva?

— Nu cred să fie încă hotărât să plece. Știu că mai are de lucru aici. L-am auzit ieri făurindu-și împreună cu Osman planurile pentru ziua de azi.

— Allah să ne ocrotească! oftă Tșita.

— De altminteri, adăugă Said, m-am gândit la toate. Am spus prietenilor noștri că vom merge la băile l'Enf. Se vor ține după noi, dacă nu, ne înapoiem și voi găsi eu un mijloc să le dau de veste încotro ne îndreptăm. Nu trebuie să fiți îngrijorate!

Ibrahim bey nu avusese răbdare să rămână acasă. Îl frământa furia împotriva lui Mohammed es Sadok,

pricinuită de neașteptata umilință din cursul audienței. De aceea, plecă spre bardo, ca să afle mai curând rezultatul loviturii pusă la cale de complicele său. Dar nu se încumetă să se apropie prea mult de palat, ci se hotărî să facă un ocol. Îndărătul grădinii era un tufiș, care-i putea sluji drept ascunzătoare, spre a urmări desfășurarea lucrurilor.

În clipa aceea răsună glasul muezinului, care-i chema pe credincioși la rugăciune. Mahomedanii nu au clopote; în locul lor se folosesc scândurile, a căror lovire produce un zgomot care se aude la depărtări mari.

Așa se întâmplă și acum, când răsunară loviturile și când muezinul urcat pe minaret începu să strige:

— *Hai el Moslemin alas salah* — la rugăciune, credincioșilor!

Bineînțeles, în clipa când aude aceste cuvinte, fiecare musulman îngenunchează, ca să-și rostească rugăciunea. Dervişul Osman însă nu îngenunche și nici Ibrahim, care-și urmărea încordat tovarășul; acesta pășea de-a lungul zidului, vădind un aer evlavios.

Deodată, dervişul se opri și se păru că se reazemă de zid, peste măsură de istovit de pe urma drumului străbătut până aici.

Acum, acum trebuie să se producă grozăvia!

Dar, cu toate că amândoi ciuliseră urechile și-și încordară privirile, nu auziră și nu văzură nimic. Așteptaseră să audă detunătura asurzitoare a exploziei, dar nădejdlile lor se dovediră zadarnice.

Ce se întâmplase oare? Osman nu-și îndeplinise misiunea așa cum se cuvenea? Făcuse vreo greșală?

Dervişul își roti privirea în jurul lui, dar nu văzu pe nimeni. Cercetă repede sârma și bateria — amândouă erau în ordine. Atinse încă o dată capetele sârmei, însă nu se produse nici o scânteie!

— *Kull şeyatin* — mii de draci! înjură el. Ia să mai încerc o dată!

Își scoase cuțitul din buzunar și începu să curețe vârfurile sârmei de învelitoarea lor, făcându-le să strălucească, însă deodată simți o mână puternică în ceafă și scoase un țipăt înspăimântat. În aceeași clipă, doi bărbați săriră de pe zid și-l înșăcară.

— Ce faci aici?

Dervişul se întoarse și se trezi în fața ghiaurului Hermann Wallert.

— Ei, răspunde! îi porunci Hermann.

— Ce te privește pe tine? bâigui Osman, recunoscându-i îngrozit pe ceilalți doi: Paul Normann și englezul.

— Te rog să mă crezi că mă privește! zise Hermann. Până acum am crezut că ești un derviş!

— Sunt!

— Minți. Dacă ai fi aparținut acestui ordin cucernic, la ora asta de rugăciuni ai fi stat în genunchi și ți-ai fi dăruit sufletul lui Dumnezeu.

— Ai dreptul să mă înveți ce am de făcut?

— Nu, nu am dreptul acesta.

— Atunci, nu te atinge cu mâinile tale necurate de un credincios și dă-mi drumul!

Dervişul voi să plece, dar Hermann îl ținu de braț.

— Nu te grăbi, mai stai! Aș fi încântat să știu ce ai în mână. Ah, o baterie! Dar pe cine vrei să electrizezi, nenișorule?

Osman își pierdu cumpătul.

— Să electrizez? repetă el. Ce-i asta?

— Nu știi? Să-ți explic. Pui bateria asta încărcată în atingere cu sârma aceasta. Operația de care-ți vorbesc înseamnă electrizare.

— Nu înțeleg. Și apoi, ce mă privește sârma pe mine?

— Stai, că n-am terminat! Scânteia electrică merge repede de-a lungul sârmei până în chioșcul de rugăciune, unde este cartușul, și-l preface în bucăți pe domnitorul Tunisului.

— Câinilor! răcni dervișul și-i lovi cu pumnii pe Paul și pe Hermann, încercând să-i înlăture și să fugă. Dar Hermann îl apucă imediat de ceafă și-l trânti cu atâta putere de zid, încât dervișul căzu în genunchi, văicărindu-se.

— Nu te grăbi, nenișorule! râse Hermann. Mai avem de adăugat un cuvîntel. Ei, domnule colonel!

Pe marginea de sus a zidului se ivi obrazul roșu al lui Krüger-bey.

— Ah! exclamă el. L-ați prins pe individul periculos chiar asupra faptului! Iată o frînghie, ca să-l legați bine și să-i tăiați orice poftă de împotrivire.

Și le aruncă de pe zid o frînghie.

Abia acum dervișul începu să-și dea seama că se află într-o situație nenorocită. Furios, el se zbătea și încerca să se smulgă din mâinile „călăilor”, îi lovea deznădăjduit și voia să-i muște ca o fiară încolțită.

— Dați-i o palmă zdravănă și o să vedeți că se îmblânzește imediat! îi povățui bravul colonel.

Dar sfatul acesta era de prisos, fiindcă Hermann îl strânsese pe ticălos de ceafă și după aceea îi trecuse un laț în jurul pieptului, zădărnicipându-i orice mișcare. Cîteva ostași din garda palatului îl traseră pe derviș peste zid, în timp ce pentru cei doi germani și pentru englez se coborî o scară, cu ajutorul căreia ajunseră în grădină.

În preajma chioșcului, vreo cincizeci de arătări sălbatice, din garda beyului, alcătuiau un cerc în jurul prizonierului, astfel că dervișul nu putu să fugă.

— Vrei să mărturisești, fecior de câine? întrebă Krüger-bey.

— N-am ce să mărturisesc! răspunse Osman, gâfâind. Nu știu ce vreți de la mine!

— Bine, o să-ți ascuțim mintea, ca să înțelegi mai bine.

Colonelul făcu un semn și într-o clipă apăru ca din pământ banca folosită la aplicarea bastonadei, adică a loviturilor la tălpi. Banca aceasta, pe care cel osândit se

așează cu fața în jos, are la capăt o rezemătoare, de care picioarele îi sunt în așa fel înțepenite, încât să poată lăsa tălpilor o poziție verticală. În felul acesta se procedă acum cu dervișul. El se zbatu din răspuțuri și scoase cele mai josnice înjurături.

— Vreți să-i aplicați de pe acum bastonada? îl întreabă Hermann pe colonelul comandant al gărzii.

— Firește! Bineînțeles! Negreșit!

— Înainte de a-l duce în fața beyului?

— Da. Cel care tăgăduiește, trebuie bătut. Ați înțeles?

Dervișul era legat atât de zdravăn, încât nu putea face nici o mișcare. În fața tălpilor sale goale stătea călăul. Totuși, în Tunisia, slujba de călău nu are renumele urât care i s-a creat în alte țări; dimpotrivă, acolo ea este privită cu ochi buni și nu poate fi încredințată decât aceluia care se bucură de încrederea domnitorului.

Firește Krüger-bey conducea interogatoriul în limba turcă.

— Ai fost astă-noapte aici în grădină?

— Nu.

— Două lovituri!

Călăul execută porunca și-i trase dervișului prima lovitură. Tocmai când se pregătea să i-o tragă pe cea de-a doua, ticălosul strigă:

— Da, am fost!

— Tu ai fixat sârma!

— Nu.

— Două lovituri!

Călăul îi trase repede alte două lovituri, care îi pricinuiră dervișului o durere îngrozitoare și-l făcură să se zvârcolească și să scoată țipete asurzitoare.

— Stai! răcni Osman. Da, da, da, eu am pus-o!

— Și cartușul!

— Nu.

Un semn al lui Krüger-bey și urmară alte două lovituri.

— Oh, Allah, Allah!... Da, da și cartușul!...

— De ce?

— Voiam... voiam... să văd dacă... face explozie.

— Prin urmare, nu voiai să-l omori pe bey, domnitorul credincioșilor din țara aceasta?

— Nu.

— Patru lovituri!

Dar abia îi trăsese călăul două lovituri și dervişul începu să răcnească:

— Stai, stai! Da, voiam să-l omor!

Desigur că durerea sălbatică pe care o resimțea Osman producea asupra lui un efect mai puternic decât pedeapsa necruțătoare care avea să urmeze după mărturisirea lui.

— Ai complici?

— Nu.

— Două lovituri!

Călăul se repezi iarăși să execute porunca și-i trase prima lovitură.

— Oprește-te! răcni Osman, copleșit de durere. Da, am un complice: pe Ibrahim bey!

— Dar ceilalți?

— N-am avut alți tovarăși.

— Încă două lovituri!

— Pe Allah și pe Profet, vă jur că numai Ibrahim bey știe despre ceea ce am făcut!

Călăul voi să-i tragă alte două lovituri, dar Hermann îl apucă repede de braț.

— Nu mai are alt complice, îi spuse el lui Krüger- bey. Cred că aş putea să vă jur lucrul acesta. Întrebați-l mai bine despre rudele mele!

Krüger-bey dădu din oap.

— Îl cunoști pe acest efendi? se adresă el lui Osman.

Dervişul aruncă germanului o privire plină de ură cu ochii săi injectați de sânge.

— Da.

— Spune-mi cum îl cheamă!

— Wallert efendi.

— Numele lui adevărat, adică cel al familiei lui, nu pe cel de acum.

Dervişul şovăi. Ce avea de gând Krüger-bey? Cunoştea istoria familiei Adlerhorst şi voia să-i smulgă mărturisirea celor întâmplute demult? Nu, era un lucru greu de crezut.

— Nu ştiu alt nume.

— Zece lovituri!

Această neaşteptată sporire a numărului de lovituri îl îngrozi pe derviş şi-l făcu să scoată un urlet asurzitor:

— Aveţi milă de mine! Nu mă mai loviţi! Vreau să mărturisesc totul!

— Bine, voi mai încerca o dată. Dar să ştii că va fi vai de tine dacă abuzezi iarăşi de răbdarea şi bunătatea mea! Aşadar, îl cunoşti pe acest efendi?

— Da.

— Cunoşti şi numele lui adevărat?

— Da.

— Cum îl cheamă?

— Este din familia Adlerhorst.

— Ai văzut? Băta ţi-a deschis gura şi te-a învăţat să vorbeşti! Dar mi-a plăcut cât de frumos şi uşor ai pronunţat numele acesta, care este atât de greu de rostit, pentru un oriental. Şi încep să cred, ba sunt aproape sigur că nici nu eşti turc. Ascultă, care-i adevărul?

— Vă jur pe barba Profetului, sunt...

Krüger-bey aruncă călăului o privire şi un singur gest ameninţător al acestuia înfrânse împotrivirea lui Osman.

— Stai, nu lovi! Sunt francez.

— Şi cum te numeşti?

— Înainte mi se spunea...

Şovăi.

— Ei, ţi se spunea...?

— Florin.

Înmărmurit, Hermann îl privi pe prizonier cu ochii holbaţi şi chipul alb ca varul: omul acesta care zăcea în faţa lui cu tălpile însângerate era fostul servitor al mamei sale. I

se părea că inima și-a încetat bătăile. Fără voie, trecutul îi reveni în minte, cu tot cortegiul lui de amărăciuni și suferințe — ticălosul din fața lui purta vina soartei nenorocite și chinurilor nemărginite îndurate de iubita sa mamă, de frații săi, de sora sa! De aceea i se păruseră cunoscute trăsăturile dervișului!

Krüger-bey își continua interogatoriul:

— Fii recunoscător lui Allah, că ți-a dăruit prin mine binefacerea de a-ți întări memoria! Și acum, spune-mi: ce rost aveai tu în familia Adlerhorst?

— Eram... servitorul ei.

— Și ce rost avea în familia aceea omul care se numește Ibrahim bey și care se afla în stăpânirea ceasului care aparținuse consulului ucis?

Dervișul înțelesese că e pierdut. Prin urmare, complicele său trebuia să împărtășească aceeași soartă. Dacă s-ar fi hotărât să-l cruțe și-ar fi înrăutățit situația în care se afla el însuși.

— Ibrahim bey, care pe atunci nu purta încă titlul acesta, se afla în Aden, ca emisar politic al padișahului și s-a îndrăgostit de soția consulului.

Krüger-bey își înălță sprâncenele, uimit de această mărturisire, în timp ce ochii lui Hermann erau ațintiți spre gura fostului servitor, așteptând amănuntele acestei spovedanii silite și târzii.

— Da. Și...?

— Ibrahim a văzut că nu se poate apropia de ea și a jurat răzbunare întregii familii.

— Până aici, te credem. Dar ce legătură ai avut tu cu toate cele întâmplate? Trebuie să ne lămurești prietenia ta cu Ibrahim.

Osman aruncă o privire șovăitoare asupra lui Hermann Adlerhorst.

— Înălțimea ta, voi răspunde nesilit întrebării tale. Dar te rog să ceri acestui om să se îndepărteze. Nu vreau să vorbesc în prezența lui.

— Câine, îndrăznești să mă înveți ce am de făcut? Acest tânăr efendi rămâne aici! El este cel dintâi care are dreptul să afle totul. Hai, vorbește! De nu...

Un singur semn al lui Krüger-bey către călău înlătură imediat șovăiala dervişului.

— Vorbesc, vorbesc! strigă el, înspăimântat. Adevărul este că și eu o iubeam pe stăpâna mea și...

Osman se opri iar. Poate că-l stăpânea un ultim rest de rușine care-i îngreua spovedania.

— Ei? se răsti Krüger-bey la el.

Călăul apucă biciul și îl înălță amenințător, gata să lovească la primul semn al stăpânului său.

— Pe Dumnezeuul meu! se tângui dervişul, voi mărturisi totul, așa cum a fost! Ce sunt eu de vină dacă o iubeam? Dar ea m-a certat cu asprime și mi-a impus să am o atitudine respectuoasă.

Hermann Adlerhorst tresări, de parcă s-ar fi trezit din somn.

— Ticălosule! Ai îndrăznit să-ți ridici ochii spre mama mea?... Mai departe, mai departe! Vorbește, nu mai sta pe gânduri. De nu, te gâtui!

Hermann își încleștase pumnii și păru că e gata să se năpustească asupra dervişului.

— Faptul că ea m-a certat atât de aspru m-a umplut de mânie continuă Osman, aruncând o privire speriată spre băta călăului. Eram stăpânit de simțământul răzbunării. M-am aliat cu turcul Ibrahim și am căutat împreună prilejul de a nimici întreaga familie. Nu a trecut mult și s-a ivit prilejul așteptat. Consulul voia să se înapoieze în Germania. Ibrahim s-a interesat și a aflat ușor numele și data când avea să plece vaporul pe care voia să se îmbarce familia Adlerhorst. Apoi, a trimis repede un sol la șeicul dșeheinilor, care erau temuți atunci, ca și astăzi, ca fiind pirați primejdioși. Ibrahim îl cunoștea pe șeicul lor și s-a înțeles cu el să atace sambuk-ul în cursul călătoriei pe mare. Vasul și toată încărcătura urmau să aparțină

piraților, în timp ce Ibrahim își rezerva averea consulului. Totodată, șeicul avea să-și rețină suma obținută prin vânzarea prizonierilor.

Paul Normann își ținu de braț prietenul, fiindcă vedea că este peste măsură de tulburat și înfuriat. Și lordul David Lindsay stătea lângă el și nu-l slăbea din ochi. Ei voiau să-l împiedice pe Hermann, copleșit de durere, să se repeadă asupra ticălosului care avea pe conștiință suferințele îndurate ani de zile de membrii familiei sale.

Dar și Hermann își dădea seama că trebuie să se stăpânească. Chiar dacă în clipele acestea re trăia întreaga și înfiorătoare tragedie de demult și chiar dacă resimțea durerea firească pricinuită de suferințele a lor săi, el își spunea că nu este decât la începutul mărturisirilor și că trebuie să fie liniștit, ca să cunoască în amănunțime cele întâmplătoare.

— Și mama? Întrebă el cu un glas oarecum liniștit. Unde este mama? Unde sunt frații mei? Sora mea?

— Nu știu. Vă jur pe Allah și pe Profet că nu știu! Eu mă răzbunasem, așa că nu m-am mai sinchisit de trecut, până în ziua când...

— ... când? Mai departe!

— ... când am văzut-o pe tânăra cercheză.

— Tșita?

— Da.

— Pe care o picta prietenul meu?

— Da. Am văzut-o la Barișa.

— De unde o avea negustorul de sclave?

— Nu știu!

— Barișa a fost în aceeași bandă cu tine și cu Ibrahim?

— Nu.

— Câine! se răsti Krüger-bey la el. Dacă memoria ți-a slăbit iar, voi porunci călăului să se joace din nou cu „băta mărturisirilor” pe tălpile tale, până când amintirea ta va deveni puternică și mare, ca bunătatea sultanului!

— Îndurare, stăpâne! se tângui Osman. Nu l-am cunoscut pe Barişa. Pe Tşita am găsit-o întâmplător la el.

— Este... sora mea? îl întrebă Hermann.

— Nici asta n-aş putea s-o spun, fiindcă nu sunt sigur. Dar ne-am gândit că ar putea să fie, din pricina asemănării ei cu fosta mea stăpână. Altceva nu ştiu, în afară de faptul că fetiţa stăpânei mele ar fi trebuit să aibă acum vârsta Tşitei şi că cercheza aceasta nu-şi cunoaşte familia.

Mărturisirile dervişului nu fuseseră rostite atât de uşor cum s-ar părea după descrierea noastră. El vorbise încet, şovăitor şi oprindu-se mereu şi numai teama de bastonada aceea groaznică îl silise să-şi sfârşească spovedania.

Colonelul porunci ca Osman să fie închis în celula cea mai sigură a închisorii. Apoi porni în fruntea câtorva oameni din gardă, ca să-l aresteze pe Ibrahim. Paul şi Hermann plecară înaintea lui.

În clipa când văzu că, împotriva oricăror aşteptări, Osman este prins şi legat, Ibrahim era aproape să se trădeze printr-un strigăt de spaimă.

— O, Mahomed! O, califilor! scrâşni el. Iar câinii aştia! Cum au ajuns aici? Oare luntraşul de astă-noapte l-o fi trădat pe Osman? Dacă nu izbuteşte să fugă, e pierdut!

Tremurând de frică, el urmări scena din preajma zidului.

— Mii de draci! gemu el. Îl trag peste zid! Nu mai poate să scape!

Voi să fugă, dar se răzgândi şi se hotărî să mai aştepte. După câteva minute răsună un strigăt asurzitor, căruia-i urmă altul.

Ibrahim ştia de ajuns.

— Îi aplică loviturile la tălpi! Au început să-i ia interogatoriul! murmură el, încremenit. O să-l întrebe dacă a avut complice şi o să mă divulge! Mă va trăda, fiindcă e o javră egoistă şi nici un om nu este în stare să reziste durerii, atunci când lovitura de bătă răzbeşte prin talpă până la oase. Trebuie să plec, să plec! Într-o jumătate de oră, poliştii lui Krüger-bey vor fi în faţa casei mele!

Năpădit de spaimă, el se îndepărtă în goană de palatul beyului. Și renunță să mai ocolească drumul, chiar dacă știa că va părea suspect trecătorilor. Să ajungă acasă, cât mai curând, să nu piardă nici o clipă, aceasta era singura țintă care-l stăpânea. Când ajunse acasă, respiră, oarecum ușurat: animalele erau pregătite de plecare. Dar fetele nu voiau să meargă. Graba lui Ibrahim le dădea de gândit; presimțeau că nu e vorba de o plimbare, ci de o adevărată fugă. De aceea, ele refuzară să-l însoțească și se apărară din răspuțeri atunci când Ibrahim le porunci celor doi paznici să le silească să meargă și chiar să le împuște, dacă vor încerca să se folosească de pumnal.

După câteva minute fetele ședeau în litierele purtate de cămile, iar bărbații mergeau călare. Dar arabadșiul lipsea.

— Șeitan!... unde e Said? răcni beyul.

— Aici! răspunse arabadșiul, ieșind din casă și avântându-se pe cal.

— Ai avut noroc!... Înainte!

Mai întâi caravana cea mică se îndreptă spre partea de vest a orașului și după aceea porni spre așa-numitul „fort nou”. În felul acesta, Ibrahim voia să se ferească de regiunile mai populate din preajma orașului, ca să nu se poată afla în ce direcție a mers.

De la „fortul nou” nu e mult până la băile l'Enf. Ibrahim nu se gândi câtuși de puțin să se oprească în locul acela care urma să fie ținta plimbării, ci porunci să se continue călătoria, de-a curmezișul văii Tuttun, spre localitatea Soliman.

La sudul golfului Tunis, peninsula Dakhul se întinde dinspre sud-vest spre nord-est și pătrunde în mare. Întrucât îi era cu neputință să fugă din Tunis călătorind pe apă, Ibrahim își făurise planul de a străbate peninsula aceasta călare, până la unul din vârfurile ei. Acolo urma să-l aștepte a doua zi luntrea vaporului cu care venise din Istanbul. Dacă izbutea să se îmbarce, era salvat.

De aceea, el nu se putea gândi să-și întrerupă călătoria nici măcar o clipă și întrucât cămilele erau mânate cu repeziciune, cele două fete nu puteau să încerce o coborâre pe furiș din litierele în care ședeau.

Cei doi paznici erau bine instruiți de stăpânul lor. Șezând pe cai, fiecare din ei ținea de căpăstru câte una din cămile, ca să le împiedice pe Zykyma și Tșita să fugă și le supravegheau cu o atenție neobosită.

Caravana ajunsese în orașelul Soliman.

— Continuați-vă drumul, străbătând orașelul! porunci Ibrahim paznicilor. Vă ajung curând!

Și se opri împreună cu Said, care călărea alături de el și ducea de căpăstru calul destinat dervişului. Ibrahim se adresa câtorva inși care stăteau de vorbă:

— Ei, care dintre voi poate să ne conducă până la Klibiah?

— Cât îmi dai? întrebă unul dintre ei.

— Vei primi cincizeci de piaștri și calul ăsta, împreună cu șaua și căpăstrul, dacă te urci imediat și mă însoțești!

— Pe Allah, ești atât de darnic, încât nu cred că e bine să am încredere în tine. Dă-mi banii înainte!

Ibrahim își scoase punga. Între timp, Said sări de pe cal și își făcu de lucru la șa.

— De ce te-ai dat jos de pe cal? întrebă stăpânul său pe un ton răstit.

— Paznicii ăștia sunt niște nătărăi! Nu se pricep nici să înșeueze un cal. Chinga e prea lungă.

— Hai, înnoad-o repede! N-avem timp de pierdut!

Și, rostind aceste cuvinte, porni în goana calului, împreună cu călăuza căreia-i înmânase suma stabilită.

Said făcu semn celor rămași să se apropie de el și-și duse un deget la gură, ca să le dea de înțelese că e vorba de o taină.

— Vreau să vă spun ceva. Veniți încoace!

Ibrahim își întoarse capul ca să vadă de ce întârzie Said și, trântind o înjurătură, spuse:

— Cred că ai terminat! Ce mai stai?

— Vin îndată. Mai am puțin.

— Hai, grăbește-te! Ți-am spus că n-am vreme de pierdut și nu pot lăsa cămilele să se îndepărteze prea mult.

Și-și continuă drumul.

Îndată ce-și văzu stăpânul dispărând după colțul unei grădini, arabdașiul — care abia așteptase clipa aceasta — se avântă pe cal, dar în loc să-l urmeze pe Ibrahim, se aplecă spre oamenii cărora le făcuse semn să se apropie.

— Ascultați-mă: prietenul acela al vostru a căpătat cincizeci de piaștri, le spuse. Vreți să câștigați mai mult ca el: două sute, ori chiar trei sute?

— O, Allah! Asta-i o avere! se minună unul.

— Ei, vreți? Hotărâți-vă repede!

— Ce avem de făcut?

— Porniți în goană până la băile l'Enf. Acolo vor veni niște călăreți și vor întreba încotro ne-am îndreptat noi. Spuneți-le: spre Klibiah! Și dacă acești călăreți nu vin curând, unul dintre voi fuge spre oraș și întreabă de ei la „Casa Italiană”. Sunt doi germani și un englez. Eu sunt Said, arabdașiul. Ați înțeles?

— Da însă cine ne dă banii?

— Domnii de la „Casa Italiană”. Ei vă vor plăti atât cât v-am spus eu, dacă nu chiar și mai mult, dacă izbutiți să-i găsiți cât mai curând. Vă făgăduiesc pe Allah și pe barba Profetului, că veți primi banii!

— Dacă ne juri, te credem. Ne vom răspândi pe toate drumurile, ca să nu-i pierdem și unul dintre noi se va duce imediat în oraș, la „Casa Italiană”.

Said își mână calul cu repeziciune, ca să-și ajungă stăpânul. Era mulțumit că trimisese celor trei prieteni vestea plecării lor și că le indicase direcția spre care porniseră. E drept că se întrebă dacă n-ar fi fost bine să se ducă el însuși în oraș. Dar pe de o parte își spunea că stăpânul său ar fi înțeles imediat rostul acestei fugi, schimbându-și imediat ținta călătoriei, iar pe de alta se

gândi că e mai nimerit să rămână în preajma celor două fete, care, cine știe, mai puteau fi amenințate de vreo primejdie.

15. În ultimul minut

Paul Hermann și lordul Lindsay plecaseră înaintea comandantului și gărzii sale și intraseră în grădina lui Ibrahim, dar ajungând în fața ușii, o găsiră încuiată. Bătură, însă nu veni nimeni să le deschidă. Lucrul părea ciudat, fiindcă Ibrahim spusese că face o simplă plimbare, astfel că nu era de crezut că și-ar fi lăsat casa fără nici o pază.

Înconjurând grădina, ei se hotărâră să pătrundă în casă prin oblonul deschis al parterului. Odaia în care nimeriră era goală. De aici ieșiră pe un gang întunecos și nu găsiră paznicul, despre care Zykyra îi vorbise pictorului. Întâlnind o ușă încuiată, o sparseră și intrară într-altă odaie, dar și aceasta era goală. În clipa aceea sosi Krügerbey, urmat de oamenii săi.

— L-ați înșfăcat? întrebă colonelul.

— A plecat.

— Ce? A fugit? Încotro?

— S-a dus să se plimbe cu fetele la băile l'Enf.

— Ce? Are poftă de plimbare, ticălosul? O să-l facem noi să-i treacă pofta! Pornim imediat după el; trebuie să-l ajungem!

— Vreți să porniți după el? N-ar fi mai bine să ne convingem întâi dacă nu e vorba decât de o plimbare?

— Foarte bună idee! O accept și mi-o însușesc, fără să mai stau pe gânduri. Să procedăm imediat la o cercetare amănunțită!

Ei cutreieră cu toată luarea-aminte odăile în care locuiseră fetele și constatară, așa cum bănuiseră cei trei străini, că erau goale: dispăruseră și pernele și covoarele.

În timp ce treceau printr-un gang, Paul Normann zări pe podea un obiect, se aplecă și-l ridică. Era un medalion de aur, la fel ca cel pe care-l avea Hermann Adlerhorst și

atârna de un lănțisor subțire tot de aur, care fusese rupt în mijloc. Curios, Paul întoarse medalionul și izbuti să-l deschidă. În clipa următoare, scoase un strigăt de nemărginită uimire.

— Hermann, uită-te!... Da, da, ăsta ești tu, în carne și oase!

Hermann se uită cu luare-aminte la fotografia mică din medalion găsită de prietenul său.

— Nu... nu sunt eu... e tata! exclamă el în cele din urmă.

— Tatăl tău?... Și cum... cum a ajuns fotografia aceasta... aici?... Ah, ce mai întreb? E doar atât de simplu! Medalionul a aparținut Tșitei; nu încapă nici o îndoială: ea l-a purtat!

— Tșita?

— Știi ce înseamnă asta? exclamă Paul, peste măsură de tulburat.

— Ce?

— Că Tșita este într-adevăr sora ta. Acum vei recunoaște, sper că am dreptate!

— Tșita... sora mea?

Hermann își duse mâinile la ochi, se rezemă de perete și începu să plângă ca un copil.

Toți cei de față erau mișcați. Nici unul dintre ei nu scoase însă vreun cuvânt, nici chiar lordul care abia își stăpânea emoția stârnită de această descoperire.

Paul își puse mâna pe umărul lui Hermann.

— Stăpânește-te, dragul meu prieten! N-ai aflat un lucru trist, așa că nu trebuie să plângi.

— Nu, nu! răspunse Hermann, printre lacrimi. E o descoperire tristă și bucuroasă în același timp! Sora mea... sclavă! Dar crezi că nu mai există nici o îndoială? Ar fi îngrozitor dacă...

— Taci!... Cum te mai poți întreba dacă Tșita e într-adevăr sora ta, când ai o dovadă atât de convingătoare? Amintește-ți ce mi-ai povestit pe vapor despre cele două medalioane. Mi-ai spus că tu, fiindcă erai cel mai mare

dintre copii, ai primit medalionul cu portretul mamei tale, iar sora ta, care era cea mai mică dintre voi, a primit la vârsta de șase luni medalionul cu portretul tatălui tău. Ei, am dreptate sau nu?

— Tare aş vrea să fiu sigur că acesta este adevărul. Ea trebuie să știe a cui este fotografia din medalion.

— Trebuie? Eu cred, dimpotrivă, că nici n-a văzut fotografia dinăuntrul medalionului. În afară de faptul că încuietoarea este lucrată cu dibăcia pe care o folosesc puțini bijutieri la giuvaierurile prețioase, nu uita că ea n-a umblat niciodată cu obiecte occidentale. Ea a primit doar o creștere orientală.

— Desigur că a pierdut medalionul.

Paul Normann examinează lănțișorul.

— Nu cred. Bănuiesc că lănțișorul i-a fost smuls și s-a rupt. Dumnezeu! Ce ne facem dacă turcul n-a plecat să se plimbe, ci a fugit de teama urmărilor prinderii lui Osman? Să știi că fetele au înțeles planul lui Ibrahim și au încercat să se împotrivescă poruncii lui de a-l însoți, el a pus mâna pe Tșita și lănțișorul s-a rupt.

— N-avem timp să ne cercetăm presupunerile și simțămintele, spuse Hermann. Trebuie să ne gândim la soarta Tșitei și a Zykyme. Vai de ticălosul de Ibrahim, dacă va îndrăzni să se atingă de ele!

Ei își continuă cercetările în celelalte odăi.

— Au rămas foarte puține lucruri, spuse Hermann, după ce ieșiră în curte. Încep să cred că netrebnicul a știut de arestarea dervișului și a fugit, înțelegând că vine și rândul lui.

— Să pornim după el!

— Sunt de aceeași părere. Trebuie să plecăm imediat spre băile l'Enf.

— Desigur. Dar de unde luăm animalele de care avem nevoie?

Problema animalelor fu soluționată în chip mulțumitor de Krüger-bey. El făgădui să se îngrijească de cai și se

înapoiară la bardo. Dar colonelul lăsă un număr de soldați în casă, poruncindu-le să-l aresteze imediat pe Ibrahim, în cazul că se va înapoia.

Întrucât garda pe care o comanda Krüger-bey era alcătuită numai din călăreți, în grajdurile palatului erau destui cai buni. Colonelul înfățișă domnitorului său un scurt raport asupra celor constatate și după puțin timp caravana formată din cei doi germani, lordul Lindsay, comandantul gărzii și zece oameni înarmați porni la drum.

Ei străbătură orașul în trap, iar când ajunseră la marginea lui își mănără caii la galop.

Cercetările din casa de lângă vechea conductă de apă ținuseră mai bine de o oră. Călăreții ajunseră la l'Enf la ora cinci și întrucât Krüger-bey era foarte cunoscut, locuitorii se strânseseră în jurul lor și-i priviră cu nestăpânită curiozitate.

— Comandantul gărzii! îl auzi Hermann pe un om din mulțime. Țștia nu pot să fie călătorii pe care îi așteptăm noi.

Hermann își opri calul lângă cel care vorbise.

— Aștepți călăreți din oraș?

— Da. Doi germani și un englez.

— Noi suntem.

— Îl cunoști pe Said, arabdașiul?

— Desigur. Ai să ne transmiți vreo știre din partea lui?

— Ne-a trimis să vă spunem că au pornit spre Klibiah. Au luat o călăuză din orașelul Soliman, căruia i-au dat cincizeci de piaștri și i-au făgăduit pe deasupra un cal și șaua lui.

— Spre Klibiah! exclamă Hermann, mirat. Înainte!

Dar omul care-i vorbise luă calul de căpăstru.

— Allah să-ți lumineze mintea și să-ți deschidă mâna, efendi!

Hermann își scoase repede punga și-i întinse o monedă de aur.

Dar solul lui Said se uită la bacșiș și clătină din cap.

— Bunăvoința ta este mai mică decât gura lui Said, spuse.

— Ah, ți-a făgăduit ceva?

— Patru sute de piaștri, minți solul cu un aer sincer.

Lordul David Lindsay își apropie calul de ei; nasul lui își recăpătase mobilitatea.

— Bacșiș? întrebă el. *Well*, asta este o chestiune care mă privește mine. Cât?

— Patru sute!

— Merită?

— Da, este o veste foarte importantă!

— Le voi da cinci sute de piaștri. Sunt David Lindsay. *Yes*.

Caravana își continuă drumul cu cea mai mare repeziciune. Din fericire, printre oamenii colonelului erau câțiva care cunoșteau atât de bine peninsula, încât puteau să nimerească până acolo și s-o străbată chiar pe întuneric.

După ce ajunseră la Soliman, urmăritorii se îndreptară spre Maseră și intrară seara târziu în Abeid, unde pârâul cu același nume se varsă în mare. Ei aflară că Ibrahim și însoțitorii săi trecuseră pe acolo mai înainte cu o oră și o porniseră spre Bir el Dședi.

— Credeți că e bine să mergem spre Klibiah? întrebă colonelul.

— Da, fiindcă așa ne-a vestit Said, răspunse Hermann.

Am impresia că Ibrahim are o călăuză, căreia nu-i place să meargă pe drumuri anevoioase și cred că de la Bir el Dședi se va duce spre Sidi Daud. Apoi va străbate peninsula de-a curmezișul, rămânând tot timpul pe drumuri bune, cu toate că în felul acesta face un mare ocol și pierde mai multă vreme.

— Nu i-am putea tăia drumul?

— Dacă nu vă temeți de oarecare oboseală, i-l putem tăia.

— Ținem să-l prindem cu orice preț, altceva nu ne interesează!

— Bine. Vom urca munții și vom întâlni apa Abeid-ului, care curge în direcția spre care mergem noi. Urmăm valea acestui pârâu și înainte de ivirea zorilor ajungem la Klibiah.

După o scurtă consfătuire, se adoptă această propunere, a cărei temeinicie se dovedi curând. Cu două ore înainte de revărsatul zorilor, caravana ajunsese la țintă.

Din păcate, însă, Ibrahim vorbise călăuzei despre localitatea Klibiah, dar el nu avusese de gând să se oprească aici, fiindcă poruncise cărmaciului ca barca să-l aștepte mai departe spre nord, la capul El Melah. De aceea, colonelul cu trupa lui și cei trei prieteni ar fi așteptat o veșnicie în Klibiah, fără să-l poată prinde.

Dar nu trecu mult și un călăreț care venea dinspre Sidi Daud trecu pe lângă colonel și însoțitorii săi, care își înjghebaseră tabăra în mijlocul localității și le spuse că o caravană mică, alcătuită din două cămile și cinci cai a plecat seara din Sidi Daud și poposește acum la capul El Melah. El văzuse caravana de sus, din munți.

— Vai! exclamă Hermann. Îi așteptăm degeaba. Se pare că vor să se îmbarce pe un vapor.

— E adevărat că am văzut fumul care ieșea din coșul unui vapor, observă călărețul.

— Drace! Unde?

— Deasupra capului Aswad.

— Cât avem de mers până la locul unde a poposit caravana?

— Zece minute.

— În ce direcție?

— Drept înainte, printre cele două colibe.

Hermann se avântă în șa.

— N-avem timp de pierdut.

Ceilalți îl imitară și, goniți parcă de vânt, porniră în direcția ce le fusese indicată, intrând într-o vale îngustă, pentru ca după aceea să urce un deal.

Când ajunseră pe culmea dealului, văzură marea care se întindea la picioarele lor. Un vapor turcesc se apropiase de

țarm și aștepta, legănându-se ușor în bătaia valurilor, înapoierea unei bărci.

Barca aceea fusese trasă pe uscat. În preajma ei, pe țărm, erau două cămile și cinci cai. Câțiva bărbați se străduiau să împingă în barcă, pe o scândură așezată între mal și luntre, două femei care se împotriveau.

Unul dintre bărbați scoase un țipăt. Îi zărise pe urmăritori și făcu un semn poruncitor celor de pe vapor.

După câteva clipe se ivi pe bord țeava unui tun, de pe care se luase în grabă pânza cu care era acoperit.

— Ei sunt! Am ajuns prea târziu! exclamă Paul.

Cred că au de gând să tragă în noi!

— Nu cred că vor îndrăzni să nesocotească în felul acesta dreptul ginților, rosti Hermann furios. Doar nu suntem în război! Vrem să prindem un ticălos, atâta tot. Spre ei, galop!

Dând pinteni cailor, coborâră dealul cu repeziciune.

Țșita fusese împinsă în barcă de către paznicul ei. Abia acum își zări ea prietenii și întinse brațele spre ei. Zykyma, care observase și ea venirea salvatorilor, se apăra din răspuțeri.

Urmăritorii se apropiau vijelios, în frunte cu Hermann Adlerhorst și Paul Normann. În afară de Zykyma și de călăuză, care stătea uluită deoparte, pe țărm se mai aflau Ibrahim, cel de-al doilea paznic și Said. Arabdașii își dădu seama că salvarea stăpânei sale depinde de câteva clipe și, ridicând o piatră grea, îl doborî cu ajutorul ei pe paznic.

Fapta lui Said îl înmărmuri pe Ibrahim, care lăsă câteva clipe prețioase să se scurgă fără nici un folos. Văzându-și paznicul prăbușit, Zykyma nu mai stătu pe gânduri și fugi spre salvatorii ce se apropiau, oprindu-se drept în brațele ocrotitorului ei.

Înjurând, Ibrahim se refugie în barcă. Luntrașii începură să vâslească și barca se îndreptă spre vapor.

Tocmai în clipa aceea ajunseră urmăritorii pe marginea malului.

— Opriți-vă! strigă Krüger-bey.

Cei din barcă îi răspunseră cu hohote de râs.

— Suntem din garda beyului Tunisului. Vă poruncesc să vă opriți!

Luntrea continua să alunece spre vapor.

— Trageți în ticăloșii aceia!

Dar Zykyma se așeză în fața soldaților, care își luaseră puștile la ochi.

— Nu trageți! strigă ea. Tșita este în luntre! Ați putea s-o nimeriți!

— Prostii! mormăi Krüger-bey, după care, totuși, adăugă: Jos puștile! Are dreptate, îi spuse el în limba germană lui Paul; cu puștile astea strâmbe turcești este ca și cu lozul loteriei prusiene: nu știi niciodată pe cine nimeresc!

Și sări de pe cal, luând o carabină agățată de șa.

— *Hell and damnation!* exclamă lordul David Lindsay. Pistoalele noastre nu trag atât de departe! *Damned!* Dacă veneam cu un minut mai devreme, îl prindeam și pe ticălosul acela. Prietenul meu Kara ben Nemsî ar fi fost în stare să smulgă cârma din labele ticălosului, nimerind-o cu un glonte! *Yes!*

Deznădăjduit, Paul Normann, se uita spre luntrea ce se îndepărta. Tșita se lupta cu paznicul ei.

Deodată răsună o împușcătură.

Lordul se întoarse repede și se uită la Krüger-bey, care-și cobora carabina; el trăsesese.

— Am vrut să arăt compatrioților mei germani că bătrânul brandenburghez Krüger-bey are un ochi perfect și se pricepe să nimerească o țintă, spuse colonelul pe un ton mândru, întinzându-și brațul. Uitați-vă cum se prăbușește!

În luntrea ce se îndepărta, paznicul își întinse brațele în aer și căzu în genunchi.

— Tșita! răsună glasul lui Paul, luându-se la întrecere cu vuietul valurilor.

În clipa în care paznicul se prăbușise pe spate pe fundul luntrei, Tșita se ridică brusc de pe banca pe care șezuse și sări în apă. Ea pluti o secundă la suprafața apei... scoase un țipăt... și dispăru în valuri.

De pe urma săriturii ei, barca începu să se clatine, iar Ibrahim, care-și întinsese brațele, ca să o prindă pe Tșita și s-o tragă înapoi, trebui să se agațe de marginea bărcii, ca să nu cadă și el în apă.

— Înainte! Înainte! răcni cârmaciul.

Luntrașii îi ascultară îndemnul și vâslele se îndoiră sub apăsarea brațelor lor încordate.

— Opreți, căinilor! strigă Ibrahim, furios. Trebuie să o scot pe Tșita din apă!... Nu renunț la ea!... Înapoi!

— Ca să ne împuște pe toți, ca pe niște șobolani! răcni cârmaciul. Înainte! Înainte!

Luntrea despică voinicește valurile și se îndepărtă de bătaia armelor de pe mal. Când o văzu pe Tșita urcându-se pe marginea luntrei, Paul se aruncase în apă, de parcă ar fi bănuțit intențiile iubitei lui. El începu să înainteze, dar când se uită în direcția spre care înainta, nu mai văzu decât luntrea ce se îndepărta mereu și pe Ibrahim care-și agita pumnii, amenințător. Tșita dispăruse de la suprafața apei.

Inima-i zvâcni de groază și durere și în clipa aceea, în care credea că o pierduse pentru totdeauna, tânărul își dădu seama cât de mult o iubește.

El ajunse curând la locul unde Tșita se aruncase în mare. Dar cu toate că-și roti cu luare-aminte privirea în jur, nu izbuti să zărească nici cea mai mică urmă a celei pe care o înghițiseră valurile. Deodată i se păru că la oarecare depărtare de el vede câteva bășici de aer ridicându-se din adânc. Se îndreptă spre locul acela, se scufundă și începu să-și caute iubita. Dar toate încercările lui rămaseră zadarnice. Cu respirația aproape pierdută, se înalță la suprafață. Trase aer în piept și se afundă iar. Dar nici de data asta nu avu mai mult noroc.

Începu să înghită apă și simți că se înăbușe... mâna lui dreaptă întâlnește un obiect... i se părură că-și pierde cunoștința... și valurile îl ridicară la suprafață. Odată cu el se ivi și chipul Tșitei, palid și frumos ca o zeiță a mării.

La început i se părură că visează și că lângă el nu se află decât imaginea ei, la care se gândise neîncetat; deodată însă simți că mâna îi este încă înțeleștată în rochia ei și că neînsuflețitul ei corp vrea să-l tragă cu el în adânc. Teamă și bucuria îl readuse în fire și-i dublară puterile care începuseră să-l părăsească. Cu o ultimă efortare, într-adevăr deznădăjduită, își așeză iubita de-a curmezișul pieptului și se îndreptă încet spre mal, unde oamenii lui Krüger-bey îl înjurau de zor într-un stil oriental pe Ibrahim, a cărui luntre se îndepărta cu repeziciune.

Hermann și Zykyma îngenuncheară lângă Tșita, în timp ce Paul își întindea brațele și picioarele, ca să-și revină după efortarea supraomenească pe care o făcuse pentru salvarea iubitei sale.

— Am făcut tot ce mi-a fost cu putință, tânărul meu prieten, zămbi Krüger-bey. Să sperăm că bunul Dumnezeu, sau bunul meu Allah, cum m-am deprins și cum cred că e bine să-l numesc, își va arăta și el puterea. El nu se va lăsa rușinat de bătrânul Krüger-bey... Aha! A început să miște! Femeile sunt întocmai ca pisicile: dacă nu le vâri în sac, nu izbutești să le îneci!

— Să mergem, domnule colonel! îl îndemnă lordul David Lindsay, uitându-se pe furiș la cei doi prieteni și la tinerele salvate din gheara lui Ibrahim, în timp ce nasul său își reluă mobilitatea, care mărturisea că nu mai poate ascunde emoția stăpânului său. Suntem de prisos aici. *Indeed*. Se mergem până în satul apropiat. Domnișoara are nevoie de o rochie uscată. *Yes*.

Colonelul și lordul plecară, urmați de cei zece inși din gardă. În timpul acesta, vaporul lui Ibrahim ieși în largul mării.

Paznicul pe care-l doborâse mai înainte Said își reveni în fire și dispăru, împreună cu călăuza și cămilele.

În sfârșit, Tșita deschise ochii. Dar ea nu-i văzu pe Zykyma și pe Hermann, care o îngrijiseră cu un devotament nețărmurit, ci pe Paul Normann, care o privea neliniștit.

— Paul... visez! murmură ea zâmbind, în timp ce pleoapele i se închiseră iarăși.

— Tșita... Tșita mea!

— Și toate astea, murmură ea, pentru o biată sclavă cercheză, vrednică de dispreț!

— Tșita, îi șopti el ușor la ureche, tu nu ești cercheză... tu ești germană, așa cum sunt și eu!

— Germană? repetă ea, ca în vis. Apoi deschise iar ochii. Își roti privirea în jur, se uită roșind la chipul prietenos al lui Hermann Adlerhorst și, rușinându-se, își trase peste bărbie vălul ud.

— Nu trebuie să te rușinezi de prietenul meu, spuse pictorul, uitându-se la Hermann și clipind șiret. El îți este mai puțin străin decât mine, da și mai puțin!

— Mai puțin... străin... decât tine?

— Da, Tșita.

— Nu te înțeleg, murmură ea.

— Îți voi lămuri totul pe îndelete, când vei avea iar puterea să mă ascuți, îi șopti el la ureche.

Sub îndemnul afecțiunii pe care i-o nutrea, ea îi înconjură gâtul cu brațele:

— Ah, acum sunt puternică fiindcă ești cu mine, de acum încolo nu te voi mai părăsi niciodată!

— Atunci, să-ți spun: ai un frate, pe care...

— Un frate? O, Allah! Unde e?

Ea își coborî brațele, încrucișându-și-le apoi pe piept.

— Acesta e, Tșita... a fost vândut ca sclav, odată cu tine... dar cu timpul și-a câștigat libertatea... și a izbutit să-și cucerească locul său în rândul oamenilor liberi.

Ea oftă și capul îi coborî pe umerii lui; pleoapele i se închiseră și Zykyma își duse mâna la gură, făcându-le semn

să tacă.

— A leșinat iar, spuse ea pe un ton dojenitor.

16. „Trifoiul”

Era cam în aceeași vreme când se petreceau întâmplările descrise în capitolele precedente.

Într-o seară călduroasă de primăvară, un urs mergea agale printre copacii unei păduri seculare din America de Nord. Trebuia să fie un urs, fiindcă se târa fără zgomot, așa cum e obiceiul urșilor și mormăia din când în când. Blana sa de culoare închisă abia se putea deosebi de vegetația înconjurătoare. Numai ochiul experimentat al unui vânător din prerie sau al unui „om din vest”, deprins să vadă noaptea tot atât de bine ca ziua, ar fi fost în stare să-l descopere. Dar tocmai un asemenea vânător ar fi fost surprins de apariția unui urs la ora aceea, fiindcă lui „Moș Martin” nu-i plac plimbările nocturne — el se culcă odată cu lăsarea serii, așa cum este de așteptat din partea oamenilor cinstiți.

Prin urmare, ursul acesta trebuia să fi fost silit de un motiv puternic să săvârșească un lucru care era împotriva obiceiurilor neamului său. În orice caz, plimbarea lui urmărea un anumit scop, care-l preocupa mai mult decât s-ar putea crede; el se oprea mereu și clătina mirat din cap. Iar mormăitul lui era din ce în ce mai des. Totuși, parcă mormăia mai încet decât la început și se părea că adulmecă ceva.

Tocmai acum se ridică iar pe labele din spate, adulmecă bănuitor în jur, clătina din cap, făcu unele mișcări ciudate cu labele din față și mormăi iar. Dar mormăitul ursului se prefăcu deodată, ca prin minune, într-un mormăit omenesc.

„*Damn!* Să mi se taie capul dacă nu se simte aici un miros de fum!”

Și adulmecă încă o dată.

„Da, e fum! Aici s-a aprins un foc de vreascuri. Numai lemnul ud arde astfel și fumul înțeapă mai mult nările, dacă

nu mă înșel. Unde s-au putut găsi acum vreascuri în pădurea aceasta udă de ploaie? Mirosul vine dinspre dreapta, fiindcă se simte mai mult pe măsură ce pășesc în direcția aceea. Ia să văd!”

Nu făcu decât vreo douăzeci de pași spre dreapta și se opri iar, dar brusc, adică întocmai ca un om care se trezește în fața unei descoperiri uimitoare.

„Ce-o fi asta?”

El începu din nou să adulmece în jur, dar cu grijă, adică așa cum face un mâncăcios care, trecând prin fața ferestrei deschise a unei bucătării, se oprește fără voie și trage aer pe nări, ca să se încredințeze dacă înăuntrul ei bucătarul gătește un șnițel vienez sau o friptură. În cele din urmă, se păru că s-a lămurit.

„Nu e friptură de bivol... nici *pecari*... nici *racoona*... ah, nu este nici măcar friptură din carnea unei sălbăticiuni. Trebuie să fie carnea celui mai blând dintre toate animalele domestice; da, să mi se taie capul dacă mirosul care-mi gâdilă nările nu este al unei fripturi de oaie! Carne de oaie în pădurea seculară! Trebuie să fie furată. Prin urmare, avem de-a face cu hoți și poate chiar cu tâlhari dintre aceia primejdioși care se feresc de lumina zilei. Fiindcă un vânător se hotărăște să mănânce carne de animal blând, numai atunci când nu vrea să-și trădeze prezența printr-o împușcătură.”

Ursul se furișă mai departe, spre locul de unde venea mirosul.

Pădurea avea copaci înalți, situați la o mare depărtare unul de altul. De aceea, „ursului” nu-i era greu să înainteze printre ei. Curând se ivi în depărtare o lumină și el se îndreptă spre ea. Deodată se opri și trase iar aer pe nări.

„Acum își prepară și grog, șmecherii ăia! Benchetuiesc, de parcă ar celebra un botez! N-ar strica să fie atenți, pe cinstea mea; s-ar putea să ne dea prin minte gândul să ne invităm singuri la ospăț, ca să-l înlocuim pe naș! Hi... Hi... Hi... Hi...!”

Își continuă drumul, dar văzu numai lumina flăcării, nu și focul care ardea într-o adâncitură lunguiață și îngustă, făcută în pământ. Era o mică văgăună, în care crescuseră mure și putu să se uite în jos.

În văgăună poposiseră câțiva bărbați, ale căror chipuri arătau culori tot atât de deosebite, ca și îmbrăcămintea și armele lor. Erau acolo albi, negri și mulatri; se părea că este și un indian.

„Să-i ia dracu'! își șopti cel ce-i supraveghea. Mutrele lor nu trădează gânduri bune. Și ce foc și-au aprins, nătărăii; la flacăra aceea s-ar putea frige un bivoli întreg! Și boierii se cred atât de siguri, încât nici nu-și închipuie că-i poate spiona cineva. Noroc! Îți urez să te îneci!”

„Urarea” aceasta era adresată unuia dintre ei, care tocmai atunci își scosese din cazanul care atârna deasupra focului un pahar cu grog și-și turna pe gât băutura fierbinte.

„Hm! Boierii poartă piteni, prin urmare trebuie să aibă cai. Cred că animalele sunt prin apropiere. Ar fi primejdios să mă furișez până la ele, fiindcă ar sforăi și m-ar trăda.”

În clipa aceea, unul dintre bărbații din văgăună începu să vorbească cu glas tare.

— Mi-am pierdut răbdarea! spuse el pe un ton furios. Iscoadele noastre puteau să se întoarcă de mult. Până la Wilkinsfield n-au avut de mers mai mult de patru ore și au plecat de aici odată cu revărsatul zorilor!

— Fără îndoială că au vrut să-și îndeplinească misiunea cu toată conștiinciozitatea, îl liniști unul dintre tovarășii săi. Și poate că au fost ispitiți să-și arunce puțin ochii în casa de bani a bătrânului Wilkins, ca să știe exact cât este înăuntru.

— Ah, are destul — vă asigur eu, fiindcă știu. De aceea, flăcării noastre n-ar trebui să-și piardă vremea. I-am trimis numai să afle dacă este acolo. Pleacă deseori la Saint-Louis sau la New-Orleans, așa că voiam să știu ce avem de făcut.

Paharul de piele trecu din mână în mână și din gură în gură și convorbirea încetă un timp. Dar liniștea fu

întreruptă curând printr-o fluierătură venită de departe.

— Vin! exclamă conducătorul.

Cei din jurul lui începură să se miște, trădându-și astfel neliniștea pe care le-o pricinuisese întârzierea tovarășilor lor. Câțiva dintre ei săriră în picioare, alergând în întâmpinarea lor.

După câteva minute se auziră pași; doi bărbați înaintară printre pomi și coborâră în văgăună. Ei se așezară în preajma focului, își scoaseră cuțitele și tăiară bucăți mari de carne din berbecul înfipt în frigare.

— Ei? întrebă nerăbdător șeful, apucându-l de încheietura mâinii pe unul dintre ei, care voia să-și scoată un pahar cu grog din cazanul atârnat deasupra focului. De ce nu vorbești? L-ați văzut pe Wilkins?

— Yes.

— Și?

— Am și luat masa cu el.

— Ah! Ce i-ați spus că sunteți?

— Imigranți dinspre răsărit. I-am povestit că am venit să vedem pământurile din regiunea aceea și poate să cumpărăm un teren oarecare.

— Foarte bine. Cât timp mai rămâne Wilkins acolo?

— Până săptămâna viitoare.

— Ce este cu supraveghetorul acela?

— Câinele acela din Germania?

— Yes. Adler e numele lui.

— Ce să fie cu el? E și acum acolo și susține că face parte dintr-o veche și nobilă familie germană.

— O să ne ocupăm curând de el. Acum doi ani, când am fost pentru prima dată la plantație, l-a împușcat pe fratele meu. Acum o să se căiască! Trebuie să născocim un mijloc nostim, cu ajutorul căruia să-i arătăm cum este pedepsit acela care a avut curajul să-l răpună pe fratele lui „Jack sângerosul”!

— Un mijloc nostim? râse unul dintre tovarășii săi.

— Eu cunosc un asemenea mijloc, unul strașnic, interveni altul. Un mijloc sigur, care-i va tăia pentru totdeauna pofta de a trage cu arma și care ne va înveseli în același timp!

— Vorbește! îl îndemnă căpitanul.

— Odată, mă hotărâsem cu câțiva camarazi să luăm câțiva cai unui tip bogat și în timpul luptei am fost rănit în braț de unul dintre oamenii lui. Ca să-l pedepsim, întâi l-am bătut bine de tot, după aceea l-am dezbrăcat la piele, l-am uns cu miere și l-am legat de un copac, în preajma unui loc plin de furnici. Vă jur că i-a chemat pe toți sfinții în ajutor! Dar furnicile n-au ținut cătuși de puțin să ne năruiască planul, fiindcă ne-au înțeles gluma. Și eram cu toții tineri și voinici și am fi fost în stare să-l apucăm și pe diavol de coarne, dacă ne-ar fi ieșit în cale!

— Mai departe, mai departe!

— Ce credeți că s-a întâmplat după aceea? L-am lăsat să înjure și să se roage în voie. Doar nu era să-l stingherim în timp ce-și făcea rugăciunea! râse povestitorul cu poftă, tăindu-și o halcă de carne din berbecul care se frigea încet. După vreo zece minute n-a mai cântat și nu s-a mai rugat, fiindcă era în așa hal acoperit de furnici, încât era negru de sus până jos și nu se mai putea gândi la... desfătări religioase.

— Îmi închipui, zise un bărbos. Și pe urmă ce s-a mai întâmplat?

— După vreo două săptămâni, când am trecut iar prin locul acela, n-am mai găsit decât scheletul boy-ului. Furnicile îl mâncaseră până la os.

— Ideea ta nu e rea, spuse căpitanul. Dacă găsim miere, îl trimitem și pe neamțul acela pe lumea cealaltă cu ajutorul metodei tale. Măine seară suntem la Wilkinsfield. După miezul nopții ne năpustim asupra negrilor și după ce scăpăm de ei, năvălim în casă. Sunt convins că n-o să plecăm de acolo cu mâinile goale, fiindcă...

Cel care stătea sus la pândă nu mai putu să audă nimic, fiindcă se retrăsese; ceea ce auzise îi era de ajuns, ca să știe ce este de făcut. O vreme merse de-a-ndăratelea, în patru labe, având grijă să-și șteargă urmele. Când socoti că a ajuns destul de departe se ridică în picioare și porni cu pași iuți.

Era întuneric beznă și ochiul unui european abia ar fi putut să străpungă la o distanță de un pas-doi întunericul care domnea în pădurea seculară. Totuși, ciudatul călător nu se lovi de nici un pom și nu se rătăci. Datorită experienței îndelungate, simțurile unui cercetător al pădurii devin tot atât de ascuțite ca și acelea ale animalelor sălbatice. În cursul anilor se naște în el însușirea care-i îngăduie să presimtă lucrurile, cu un al șaselea simț, care dă vânătorului putința să adulmece de departe primejdia. Însușirea aceasta este într-adevăr uimitoare. Deși s-ar putea numi sălbatic, un asemenea om este în realitate un pionier al civilizației și croiește cu mijloacele lui simple primele poteci în Vestul Sălbatic, în *dark and bloody grounds* ^[31].

Amenințat mereu de primejdii neașteptate, viața are pentru el o însemnătate atât de mică, încât și-o riscă oricând, fără să se gândească prea mult; și cu toate acestea el știe să și-o apere cu șiretenie, cu un curaj și o stăruință, pe care omul civilizat nici nu și le poate închipui. Un ofițer merituos, de pildă, care s-a distins în cursul câtorva campanii pe câmpul de luptă, n-a avut de înfruntat atâtea primejdii și n-a avut prilejul să vădească atâtea însușiri, ca un „om din vest”; simplu și îmbrăcat în zdrențe, într-o jumătate de an de pribegie prin pădurile seculare.

„Prin urmare, e vorba de „Jack sângerosul”, mormăi omul-urs. Sunt tare curios să aud ce vor spune despre descoperirea mea Dick și Will. Ar fi însă o lovitură grozavă, dacă am putea să punem mâna pe acești nemernici! Firește că trebuie să plecăm imediat la Wilkinsfield, ca să-l prevenim pe proprietar și pe supraveghetorul german

Adler, pe care ei vor să-l lase pradă furnicilor. O să vă mirați, ticăloșilor, când veți constata că Sam Hawkens v-a lăsat cu buzele umflate și fără pradă! Mă bucur de pe acum, când mă gândesc ce frumos o să fie! O glumă ca asta merită cel puțin zece legături groase de blănuri de castor, dacă nu mă înșel!”

După vreun sfert de oră se auzi zgomotul unei ape curgătoare. Copacii începură să se rărească și apoi să dispară, ca și frunzișul des care împiedica vederea și călătorul nostru izbuti să privească în voie bolta acoperită de stele. El ajunse la o rariște cu măracini deși, prin care-și croia drumul apele unui fluviu impunător. Fără să stea o clipă pe gânduri, Sam Hawkens coti după un copăcel și ajunse curând într-un loc deschis și acoperit cu iarbă, pe care trei inși se puteau odihni în voie, în jurul unui foc.

Flacăra era întreținută după obiceiul indian, așa că numai vârfurile crăcilor se înălțau deasupra ei până când ardeau. Lângă foc ședeau doi inși, care abia se mișcară când îl văzură pe Sam Hawkens.

— Puteți să mai aruncați crăci și să faceți focul mai mare! Nu ne amenință nici o primejdie, dacă nu mă înșel.

Unul dintre ei aruncă repede pe foc câteva vreascuri. O flăcără uriașă se înălță curând și luminează făpturi ciudate, cum nu pot fi întâlnite decât în Vestul Sălbatic.

Într-adevăr, datorită faptului că era mărunț și purta o haină lungă de vânătoare, Sam Hawkens putea fi confundat lesne cu un urs, în întuneric, mai ales atunci când se târa în mâini și picioare, ca mai înainte.

Haina aceasta de vânătoare, croită din piele de capră și destinată, după câte se părea, unei persoane înalte și vânjoase, era plină de petice. În timpul zilei, fără îndoială că omulețul acesta oferea priveliștea unui copil care s-a îmbrăcat astfel, ca să se joace „de-a oamenii mari”, cu haina tatălui său. Sam Hawkens purta pe cap o pălărie veche de păslă, a cărei culoare, vârstă și formă ar fi pricinuit dureri de cap chiar celui mai pătrunzător dintre

oameni. Sub această pălărie antediluviană ieșea la iveală, dintr-o pădure de păr, încâlcit, de culoare cenușie care acoperea toată fața, un nas de o mărime înspăimântătoare care ar fi putut sluji, ca aruncător de umbre oricărui cadran solar. Datorită bărbii îmbelșugate, în afară de organul mirositor croit cu atâta dărnicie, se vedeau doi ochișori, care păreau înzestrați cu o neobișnuită vioiciune și mărturiseau neconținută bună-dispoziție a stăpânului lor.

De sub haina de vânătoare din piele de capră ieșeau la iveală două piciorușe subțiri și cam rotunde, vârâte într-o pereche de *leggings* destrămați. Pantalonii aceștia erau atât de vechi, încât s-ar fi putut afirma că s-au născut cu multe decenii înaintea omulețului și îngăduiau să se vadă o pereche de cizme indiene, în care stăpânul lor și-ar fi găsit refugiul în vremuri de nevoie.

Și cel care se îngrijise de foc avea o înfățișare ciudată. Era nesfârșit de lung și îngrozitor de slab și uscat. Deasupra ghetelor sale groase de vânătoare își legase o pereche de jambiere de piele; corpul îi era acoperit de o cămașă de vânătoare, încheiată strâns; în jurul umerilor săi largi se întindea o pătură de lână, ale cărei fire păreau că au obținut îngăduința nemărginită de a se împrăștia spre toate punctele cardinale; pe capul tuns mărunț se afla un obiect, care nu era nici batistă, nici scufie, nici pălărie, căruia însă cu greu i s-ar fi putut găsi un nume potrivit.

Cel de-al treilea, tot atât de lung și slab, își legase în jurul capului, ca pe un turban, un fel de basma de culoare închisă și purta un veston roșu de husari, care se rătăcise într-un mod de neînțeles în vestul îndepărtat, pantaloni lungi de pânză și peste ele cizme înalte și impermeabile. La cingătoare avea două revolvere și un cuțit din cel mai bun oțel de Kingsfield. Dacă ar fi vrut cineva să caute o trăsătură caracteristică pe obrazul acestui bărbat, gura lui mare i-ar fi atras imediat atenția: se părea că ambele colțuri ale gurii au o afecțiune deosebită pentru urechi și se apropie de ele cu toată încrederea. În același timp, însă,

chipul lui vădea o nemărginită sinceritate; oricum, stăpânul lui era un om al cărui suflet nu adăpostea falsitatea.

În imediata apropiere a focului, trei arme încărcate erau așezate în formă de piramidă. Dar ce arme! Una dintre ele avea înfățișarea unei bâte uscate, tăiată dintr-un copac, cea de-a doua părea un burduf de apă legat de un băț, iar a treia avea toate formele și nici una. Din pricina loviturilor date cu patul acestei arme, se spărseseră câteva bucăți din el, care fuseseră înlocuite cu altele și înțepenite cu ajutorul unui cerc de fier. Unui privitor neobișnuit cu întâmplările, fapțurile și lucrurile din Vestul Sălbatic, i s-ar fi părut desigur cu neputință ca arma aceasta să tragă măcar o singură împușcătură, fără să pună în primejdie însăși viața pușcașului. Dar un vânător din prerie știe să prețuiască o asemenea armă și o mănuieste cu un adevărat și nețărmurit respect.

Poate că înainte pușca aceasta fusese o minunată „Kentucky rifle”. Ea n-a fost părăsită niciodată de stăpânul ei, i-a salvat viața de sute de ori, dar în cursul vremii îndelungate și pe urma nenumăratelor primejdii, ea a fost rănită și vătămată tot atât de des ca și el, pentru ca după aceea să fie mereu îngrijită și reparată. Stăpânul ei a studiat-o în amănunțime, o iubește și n-ar înlocui-o niciodată cu alta; o cunoaște, așa cum se cunoaște pe el însuși și de câte ori se slujește de ea trage câte o lovitură măiastră, care l-ar uimi pe cel ce nu este inițiat în tainicele ei însușiri.

Dacă acești trei bărbați ar fi apărut pe o șosea din Germania, fără îndoială că după o oră s-ar fi trezit la închisoare, sub pază severă. Firește, însă, că situația din vest se deosebește de aceea din Germania. Aici, unde omul nu este judecat după îmbrăcăminte, nimănui nu i-ar fi dat prin minte să arunce, din pricina înfățișării lor, o privire mirată asupra acestor trei inși. Dimpotrivă, oricine s-ar fi simțit onorat să-și petreacă vremea în tovărășia lor, fiindcă acești trei bărbați făceau parte dintre cei mai vestiți

vânători din prerie și erau cunoscuți pretutindeni, în localitățile din apropierea mărilor, ca și în cele din preajma Munților Stâncoși, sub numele *the leaf of trefoil* — „Trifoiul”.

— Ei, Sam Hawkens, câți sunt? întrebă cel cu vestonul de husari.

— Nu știu exact, Will Parker. Era prea întuneric și nu i-am putut număra. Dar nu cred să fi fost mai mult de o duzină, dacă nu mă înșel.

— Atunci, povestește-ne și nu ne sili să-ți smulgem fiecare cuvânt cu cleștele, spuse cel care semăna mai curând cu un schelet decât cu un om viu.

— Răbdare, Dick Stone; răbdare, bătrânul meu urs! Pun rămașag că n-ai atâția bani câți merită vestea pe care ți-o aduc eu.

— Nu te făli, bătrâne Sam! Lasă-ne s-o prețuim noi!

— Spui că mă fălesc? O să-ți pară rău că vorbești așa! De altminteri, știu sigur cât de importantă este vestea mea, fără să aștept prețuirea ta. Sau ai cumva zece mii de dolari, Dick?

— Zece... ești nebun, Sam! Crezi poate c-ai să primești suma aceasta pentru vestea cu care te lauzi?

— Lasă glumele! Crezi că Sam Hawkens și-ar vinde înțelepciunea pentru bani? Sunt sigur însă de un lucru: dacă mi-aș păstra înțelepciunea în țeastă, un om bogat va fi mâine noapte sărac, fiindcă va pierde zece mii de dolari.

— Hai istorisește-ne o dată povestea și nu ne mai chinui! Se supără Will Parker. Mustangul nu se îmblânzește de la coadă, ci de la cap!

— Bine că-mi amintești: altminteri aș fi uitat. Nu-i vorbă, Will, că în șaisprezece ani de când suntem împreună n-ai învățat de la mine decât dibăcia de a pune frâul pe mustang. Hi... hi... hi... hi!

Acest „hi... hi... hi... hi” era un răs caracteristic, despre care s-ar fi putut spune că este îndreptat înăuntrul ființei lui Sam Hawkens. El nu știa să râdă altfel.

— E destul de trist pentru tine, dacă în atâția ani n-ai fost în stare să mă înveți mai mult, răspunse Parker.

— Zău că nu e vina mea! Mi-am dat toată silința să fac din tine un vânător iscusit, dar în ciuda strădaniilor mele ai rămas un *greenhorn*, așa cum scrie la carte, dacă nu mă înșel.

— Stop! interveni Scheletul, pe un ton energic. Nu vreți să încetați? Și tu, Sam, ia spune-mi: ai de gând să ne relatezi încă anul acesta vestea ta grozavă?

— Ai dreptate, iubitul meu Dick! Îți voi satisface imediat curiozitatea. Ai auzit vreodată pomenindu-se despre „Jack sângerosul”?

— Drace! Cum poți să mă mai întrebi? În toate preriile din partea de răsărit a Munților Stâncoși răsună iarăși mârșăviile ce se povestesc pe socoteala lui. Este șeful unei bande care se îndeletnicește cu spargerile și cu furturile de cai. Din păcate, nimeni n-a izbutit până acum să-i arunce un lasou în jurul gâtului.

— *Well!* Ce n-au izbutit alții, vom săvârși noi. Mâine îi vom tăia pofta să se mai țină de ticăloșii; cu prilejul acesta își va spune cuvântul și „Liddy” a mea.

Și-și aruncă o privire drăgăstoasă spre arma în formă de bâtă.

— *Yes!* interveni Parker în convorbirea lor, „Jack sângerosul” este un desperado, la fel cu Buttler, conducătorul celeilalte bande de răufăcători, cu care am avut de-a face acum doi ani.

— Sau cu ticălosul de Hopkins, care îl are pe conștiință pe prietenul nostru „Mătușa Droll” și cu care sper că ne vom mai întâlni cândva, observă Dick Stone. Dar nu vrei să-ți începi o dată povestirea, dragă Sam?

— *Well!* Până acum aș fi ajuns la jumătate, dacă m-ați fi lăsat să vorbesc. Așadar, ascultați-mă și nu mă mai întrerupeți!

Și le istorisi ceea ce plănuiseră tâlharii din văgăună pentru seara zilei următoare.

— Trebuie să plecăm negreșit la Wilkinsfield, își încheie el povestea, ca să-l prevenim pe proprietar și pe supraveghetorul german Adler. Sper să mergeți și voi, dacă nu mă înșel!

— Doar n-o să-l lăsăm pe „Jack sângerosul” să opereze în voie! exclamă Dick. Mâine după miezul nopții trebuie să înceapă reprezentația; până acolo avem de mers patru ore, prin urmare nu e nici o grabă.

— N-ar fi mai bine să plecăm? întrebă Will.

— De ce să cutreierăm pădurea noaptea, pe întuneric? îl contrazise Sam. Vă propun să ne odihnim aici până mâine-dimineață. După aceea pornim și avem destul timp ca să ajungem acolo și să-l prevenim pe plantator, dacă nu mă înșel.

— Păcat că nu avem animalele cu noi!

— De ce? Pentru oasele tale o odihnă de trei-patru ore e foarte sănătoasă. Dar dacă ne-ai fi prorocit, bătrâne, că vom întâlni urmele lui „Jack sângerosul”, desigur că nu ne-am fi lăsat caii „în pensiune” la Van Buren, atunci când ne-am hotărât să ne îngropăm pentru câteva zile în pădurile astea! E drept însă că până aici ne-ar fi stingherit. Sau ar fi fost o plăcere să galopez cu „Mary” a mea printre coroanele copacilor? Ai să rămâi toată viața un nătărău, dacă nu mă înșel.

Cazul acesta simplu fusese cercetat destul de amănunțit, așa că orice altă discuție ar fi fost de prisos. Subiectul conversației se schimbă și curând se înfripă atmosfera aceea caldă și plăcută, pe care o îndrăgesc atât de mult călătorii din Vestul Sălbatic când poposesc în jurul focului de tabără.

— Sam, știi ce zi e astăzi? întrebă Will Parker.

— Firește. Azi e vineri.

— Mulțumesc! Ce te întreb eu și ce-mi răspunzi tu! La urma urmelor, însă, tu nici n-ai de unde să știi, fiindcă n-ai fost de față la întâmplarea aceea. Dick, ghicești la ce mă gândesc?

— Yes. Știu ce vrei să spui.

— Ei?

— Azi se împlinesc doi ani de când „Mătușa Droll” a mușcat țărâna și ne-a părăsit.

— *Well*, văd că știi. E frumos din partea ta că n-ai uitat.

— Ar fi fost urât să uit un camarad atât de bun! Fiul mamei mele nu-i în stare de un asemenea lucru!

— Toată ziua m-am gândit la el.

— Ca și mine!

— Și am avut în stomac presimțirea că o să se întâmple curând ceva, în legătură cu camaradul nostru mort.

— Ți-a fost foame, dragă Will! râse Sam. Îți cunoaștem noi „presimțirile”. N-ai mai supt de mult o gheară de urs, hi... hi... hi...! Și vrei să ne povestești că ai avut presimțiri!

— Te rog să nu mă insulti! rosti Parker pe un ton care voia să pară furios. Simțămintele mele sunt oricum mai delicate decât ale tale.

— Will are dreptate, îi sări Dick Stone în ajutor. Și mie mi s-a părut azi când m-am gândit la Droll, că trebuie să se întâmple ceva, că plutește ceva în aer.

— În aer? zâmbi Sam. Unul a simțit întâmplarea în stomac și celălalt a mirosit-o în aer! „Mătușa Droll” s-o fi prăpădind de râs uitându-se la voi de sus, din terenurile veșnice de vânătoare. Sau vă temeți că ne amenință o primejdie care vine din aer? Hai, lăsați prostiile! Să nu vă închipuiți că Droll s-a prefăcut în ciocârlie! V-ați gândit toată ziua la el, așa se explică dispoziția voastră, dacă nu mă înșel!

— No, răspunse Dick pe un ton serios. Mai este și altceva, un fel de presimțire, ceva ce n-aș fi în stare să descriu. De altminteri și tu ești stăpânit uneori de același simțământ, Sam, așa că n-ai nici un motiv să râzi de noi.

— Good-lack! ^[32] Ați devenit foarte supărăcioși, știți? râse Sam. E adevărat, însă, că n-am nici un motiv să vă

contrazic. Cunoscut foarte bine simțământul acesta. La noi, călătorii preriei, este cel de-al șaselea simț.

— *Well*, așa îmi plăci, bătrâne Sam! îl laudă Parker.

— Sărmană „Mătușă Droll”! De ce n-ai vrut să-l asculți atunci pe Hobble-Frank? Poate că ai trăi și astăzi!

— *Yes*, adăugă Dick. Ce nevoie a avut să se amestece în chestiuni care nu-l priveau câtuși de puțin? Păcat de el!

— Nu vorbi așa, bătrâne Dick! Desigur, ar fi fost mai bine dacă s-ar fi înapoiat în Germania, să se odihnească acolo pe moșia lui țărănească! Dar n-a putut să se împotrivească soartei. Soarta de „om din Vest”. Și acum, ce mai vreți? Ce e starea asta afurisită de babe care bocesc?! Cine știe când și unde o să ne trezim și noi cu un glonte, care o să ne trimită frumusețea în terenurile veșnice de vânătoare?!

Soarta de „om din Vest” — da, cuvintele acestea erau pline de adevăr și de înțeles! „Mătușă Droll” fusese un „om din Vest” dintre cei mai cunoscuți, căruia camarazii îi dăduseră această poreclă glumeață pe care o purta cu mândrie. Multă vreme își câștigase pâinea ca agent secret de poliție, până când se întovărășise cu Old Firehand la exploatarea minelor din Lacul de Argint și dobândise o avere, care era destul de mare spre a-i îngădui să trăiască fără griji tot restul vieții. Cu ajutorul ei își putea împlini dorința care-l stăpânise neîncetat: înjghebarea unei mari moșii țărănești în țara sa, Germania.

Totuși, acela care a respirat cândva aerul savanei se întoarce mereu la ea. Ca și prietenul și vărul său Hobble-Frank, el n-a fost în stare să rămână multă vreme acasă. Și amândoi porniră curând în *dark and bloody grounds*. După câțiva timp se întâlniră cu Old Shatterhand și întreprinseră împreună cu el o călătorie îndelungată prin Vestul Sălbatic și mai târziu cu „Trifoiul”. După câteva aventuri se despărțiră. Droll și Hobble-Frank se înapoiară în răsărit, Dick Stone și Will Parker îi însoțiră o bucată de drum, pe când Sam Hawkens voia să se folosească de lipsa lor, ca să-

i facă o vizită lui Old Firehand, care se stabilise în preajma Lacului de Argint. Din pricina aceasta el n-a putut să fie de față la nenorocirea căreia urma să-i cadă victimă „Mătușa Droll”.

Când ajunse în Santa Fé, găsiră orașul într-o atmosferă foarte tulbure. Un oarecare Hopkins săvârșise o serie întreagă de excrocherii bancare din cale afară de îndrăznețe și, prin dispariția sa fără urme, lăsase într-o situație deznădăjduită pe câțiva bancheri vrednici de respectul concetățenilor. Vestea aceasta era menită, desigur, să atragă atenția lui Droll. În el se trezi detectivul de altădată și, fără să mai stea pe gânduri, aduse la cunoștința autorităților că este hotărât să le ajute, ca să se poată da de urma celui dispărut. Firește, Hobbles-Frank era nemulțumit de această hotărâre și încercă să-și înduplece prietenul și vărul să renunțe la ea; dar rugămințile lui rămaseră zadarnice. Și întrucât nu voia să-l părăsească, se văzu silit să colaboreze cu el la urmărirea fugarului necinstit. Ei izbutiră în scurtă vreme, împreună cu ceilalți doi prieteni, să dobândească un rezultat, pentru care autoritățile se străduiseră fără nici un folos vreme îndelungată: găsiră urmele celui căutat și se ținură după ele până în Munții Wasatch, în Utah. Ei se apropiaseră atât de mult de Hopkins, încât erau îndreptățiți să spere că-l vor prinde în cursul zilei următoare; de aceea, poposiră la adăpostul unui tufiș, în preajma unui curs de apă, ca să-și petreacă noaptea acolo. Dar abia își priponiseră caii și se așezară în jurul focului de tabără și o împușcătură trasă pe ascuns dintr-un tufiș îl nimeri pe Droll drept în frunte, răsturnându-l la pământ. Hopkins aflase că este urmărit și scăpase de primejdiosul său vrăjmaș cu ajutorul unui singur glonte. Ce a folosit celorlalți trei inși, că s-au avântat imediat pe cai, hotărâți să răzbune moartea tovarășului lor? Hopkins izbuti să dobândească ocrotirea unui trib de utahi, care poposiseră în apropiere, astfel că toate încercările urmăritorilor, de a-l convinge pe căpetenia tribului să le

predea pe ucigaș, rămaseră fără nici un rezultat. Și trebuiră să-l asculte chiar pe Hopkins lăudându-și isprava pe un ton batjocoritor, fără să-l poată pedepsi.

Peste măsură de îndurerat și dezamăgit, Hobble-Frank se înapoie în Germania. Moartea vărului său îl lecuise pentru totdeauna de pasiunea nutrită până atunci „regiunilor întunecoase și însângerate”.

„Trifoiul” vorbise deseori despre nefericita acțiune a lui Droll, astfel că Sam Hawkens cunoștea cele mai mici amănunte cu privire la tragica lui moarte. După cuvintele lui Will Parker urmă o tăcere îndelungată, care îngăduia fiecăruia dintre ei să se gândească înduioșați la prietenul mort în urmă cu doi ani. Poate că presimțirea glontelui care-i aștepta și pe ei atingea o coardă tainică a sufletului lor și le preocupa atât de mult gândurile încât convorbirea amuți de-a binelea. Noaptea era liniștită și adâncă tăcere care domnea în jurul focului nu era tulburată decât de zgomotul apei ce curgea în apropiere. Deodată, Sam își înălță capul, de parcă voia să audă ceva. Ceilalți doi rămaseră nemișcați. Ciuliră și ei urechile, dar nu auziră nimic.

— Ați auzit? întrebă Sam.

— Nu, nimic, răspunse Will, în șoaptă.

— Zgomotul venea din apă.

— O fi o broască sau un pește.

— Aiurea! E o luntre! Ascultați!

Într-adevăr, se auzea un freamăt ușor, pricinuit parcă de apa ce se izbea de o piatră.

— Ei, acum auziți? șopti Sam. Valurile se lovesc de cârma luntrei sau de vâsle. Luntrea plutește foarte aproape de noi. Trebuie să vedem despre ce e vorba!

Tustrei își înșfăcăară armele și se furișară spre țărm. Lumina stelelor plutea pe apă ca fosforul strălucitor, astfel că licărirea aceasta palidă le îngădui să vadă un punct întunecat, care se mișca și care se apropia din ce în ce mai mult. Era o luntre.

În timp ce Sam Hawkens și tovarășii lui stăteau la pândă cu atenția încordată, luntrea se întoarse ușor și începu să plutească pe lângă malul apei.

— Este o luntre indiană, din scoarță de copac; e afundată aproape în întregime în apă, spuse Sam. În ea stă un singur om. Acum și-a pus vâslele deoparte.

Deodată se auzi un zgomot și în luntre licări o flacăra.

— Da, înțeleg, continuă Sam. A vrut să aibă mâinile libere, ca să-și aprindă pipa. Uitați-vă, puteți să-i vedeți obrazul!

În aceeași clipă își simți brațul strâns cu atâta putere de mâna lui Parker, încât abia putu să-și înăbușe un țipăt de durere.

— *'s death!* ^[33] murmură Will. E cu puțință oare?

— Ce?

— Dacă nu mă înșală lumina, cunosc obrazul acela blestemat. Dick, e al nostru! Ah, presimțirea mea de adineauri!

— Vorbește mai încet! îl îndemnă Dick. Altminteri, ne aude și îl scăpăm iar din mână. Și eu l-am recunoscut.

— Cine e? întrebă Sam.

— Ucigașul lui Droll.

— Pe dracu'! Ai început să vezi stafii!

— Ce stafii! Suntem siguri. El este, sau în orice caz unul care-i seamănă atât de mult, ca gemenii între ei. Să-l lăsăm să vină pe uscat!

— Foarte bine! Dar să nu ne pierdem vremea, sfătuindu-ne! Nu trebuie să ne vadă. Dimpotrivă, să creadă că Sam Hawkens e singur. Mă înțelegi, Sam?

— Desigur. Sau îți închipui că am ceară roșie sub perucă?

— Strigă-l și caută să-l atragi lângă foc! Noi doi vom apărea la timpul potrivit.

— Bine. Cărați-vă mai repede, se apropie!

După câteva secunde, omul din luntre ajunsese în dreptul lui Sam. Dar se vedea că vrea să-și continue drumul.

— Hei! Hei! strigă vânătorul, nu prea tare, dar așa ca să poată fi auzit de luntraș.

Necunoscutul tresări, puse mâna pe lopeți și începu să vâslească, trădându-și intenția de a se îndepărta de țărm.

— Ei, n-auzi? strigă Sam încă o dată. Oprește!

— Mulțumesc.

— Vreau să-ți fac o rugămintă. Am nevoie de dumneata! Sunt vânător și vreau să merg la Van Buren.

— N-ai decât!

— Mi-am scrântit piciorul și nu pot să merg.

Celălalt tăcu un timp. Apoi, își mână puțin luntrea îndărăt, ca să-l poată auzi mai bine pe cel care-i vorbea de pe țărm.

— Cum te cheamă?

— Miller.

Sam rostise primul nume care-i venise în minte. Nu trebuia să și-l destăinuiească pe-al său, fiindcă era de presupus că luntrașul auzise de el și ar fi fost năpădit imediat de bănuieli care l-ar fi îndemnat să fugă. Fără îndoială că, dacă el era într-adevăr Hopkins, nu-i cunoștea numai pe Dick și Will, ci și că Sam Hawkens este tovarășul lor nedespărțit și cel de-al treilea membru al „Trifoiului”.

— Ești sigur?

— Yes.

— Spui adevărul?

— De ce te-aș minți? Spune-mi mai bine: încotro te duci?

— În apropiere de Van Buren. Vrei să mergi cu mine?

— Desigur, dacă vrei să mă iei.

— Ai cu ce să plătești?

Era o întrebare foarte ciudată. Nici un „om din Vest” nu primește nici cea mai mică plată din partea cuiva căruia-i face un serviciu, mai ales când este vorba de un serviciu atât de neînsemnat.

— Pentru ce să-ți plătesc? râse Sam. Ești oare, un căpitan și coaja dumată de nucă este un *steamer*^[34] de pe Mississippi, ca să-mi cumpăr întâi bilet și după aceea să-mi dai voie să mă urc pe bord? Hai?

Sam Hawkens era determinat de anumite motive să prelungească această convorbire — el voia să le dea timp lui Dick și Will să se ascundă în preajma focului.

— Doar n-o să-mi pretinzi să te duc pe gratis până acolo, master Miller! Și dacă nu-ți convine, atunci...

— *No!* exclamă Sam. Fii atât de bun și ia-ți mâinile de pe vâsle. Bineînțeles că nu-ți cer nimic pe gratis!

— Și cât vrei să-mi dai?

— Cred că o să găsec prin buzunare o sumușoară care să te mulțumească.

— Bine! Să încerc.

Își apropie luntrea de mal.

— Poți să te încălzești puțin la focul meu, dacă vrei și să te convingi că sunt singur.

— Ah! Ai aprins focul! Ai și ceva de mâncare?

— Nu prea mult, dar cred că o să ne ajungă. Nu ți-ai luat nici o provizie la drum?

— Ba da, însă am isprăvit-o. Am plecat devreme. Acum fumez ultima pipă, fiindcă mi s-a terminat și tutunul. Ajută-mă să mă urc pe mal!

— Hai!

Străinul își legă luntrea și, ajutat de Hawkens, se cățăără pe țărm.

Sam se sprijini de armă, de parcă-și scrântise într-adevăr piciorul și se uită îngrijorat spre foc, temându-se ca străinul să nu-și dea seama că acolo mai șezuseră doi inși; dar Dick și Will avuseseră grijă să îndepărteze orice urmă în timp ce Sam prelungise convorbirea cu cel pe care voiau să-l prindă.

Străinul se uită prevăzător și bănuitor în jur, dar păru curând că s-a liniștit.

— Cum își poate scrânti piciorul un „om din Vest”, obișnuit să străbată locurile acestea? Întrebă el, așezându-se.

— M-am împiedicat pe întuneric de o rădăcină afurisită și am căzut, răspunse master Miller, așezându-se și el lângă foc și îndreptându-și piciorul îndurerat; bineînțeles, el nu uită să geamă, ca să-l convingă pe străin că nu l-a mințit.

— Așadar, vrei să mergi la Van Buren? Ce treabă ai acolo?

— Vreau să-mi cumpăr muniții și să-mi vindec piciorul.

— De unde vii?

— De sus, din munții Ozark, unde am vânat.

— Fără cal?

— Mi l-au furat noaptea, în timp ce poposeam într-un cătun mic și părăsit, îndărătul munților. Lua-i-ar dracu' de hoți! Și acum, master, ai aflat cine sunt și încotro mă duc. Pot să știu și eu cum te cheamă?

— Walker.

— Mulțumesc. Ești vânător?

Străinul purta haine cenușii, aproape orășenești. Nu avea deloc înfățișarea unui om care vine din prerie, sau care a cutreierat pădurile vreme îndelungată.

— Mai înainte am fost vânător, dar acum mă țin de afaceri.

— Te ocupi de tutun sau de bumbac?

— De orice mi se ivește. Dar parcă spuneai că vrei să-mi dai ceva de mâncare!

— Așa e. Era să uit, iartă-mă!

Sam își desfăcu tolba, în jurul căreia era înfășurat lasoul și scoase din ea o bucată de carne de culoare închisă.

— Ce e asta? Întrebă Walker.

— Șuncă de urs, uscată la aer.

— Trebuie să fie bună. Lasă-mă s-o văd!

Își tăie o bucată și începu să mănânce. Arma pe care și-o luase din luntre era așezată pe genunchi. Se părea că-i place șunca. În timp ce mânca, îi spuse lui Sam: prin

urmare, vrei să-mi plătești. Dar un vânător nu prea are bani la el. Ce vrei să-mi dai?

— Mai întâi aș vrea să aud cât îmi ceri, să mă duci până la Van Buren.

— Doi dolari.

— Ești nebun! Dacă aș putea să merg, în cinci ore aș ajunge acolo. N-ai nevoie să vâslești, fiindcă luntrea alunecă, și-mi ceri o sumă atât de mare?

— Dacă ți se pare că am cerut prea mult, n-ai decât să rămâi aici până la anul! Orice muncă și orice serviciu trebuie să fie plătite.

— Ai dreptate, de pildă bucățica aceea de șuncă de urs pe care ai mâncat-o costă cinci dolari.

— Ești nebun?

— Ai spus singur că totul trebuie să fie plătit.

— Am crezut că mi-o dăruiești.

— Și eu am crezut că mă duci până la Van Buren, fără să-mi ceri vreo plată.

— Asta-i altceva!

— Prin urmare, nu vrei să-mi plătești șunca de urs?

— Nici nu mă gândesc, master Miller.

— Trebuie să-mi plătești!

— Nu fi caraghios, *sir*! Și ce-ai putea să-mi faci, dacă refuz să-ți îndeplinesc „porunca”?

— Îți confisc arma.

— Încearcă!

Și sări în picioare, închipuindu-și că Sam n-o să se miște cu aceeași repeziciune. Într-adevăr, acesta rămase liniștit la locul său și râse nepăsător.

— Nu te înfierbânta, bătrâne prieten! E adevărat că am un picior scrântit și că nu te-aș putea ajunge, dacă ai fugi cu arma. Dar nu cred că ai s-o faci.

— Ți se pare!

Chipul lui Walker avea anumite trăsături, care atrăgeau atenția. Cine-l vedea o dată, nu putea să-l uite și-l recunoștea la cel dintâi prilej.

— Nu, răspunse Sam. N-o să fugi! Sunt sigur că o să mă duci la Van Buren.

— Pe dracu'! Nici nu mă gândesc să te iau. Ești un tâlhar, ai auzit? Un tâlhar! Ți-am cerut doi dolari; dumneata însă, mi-ai pretins cinci dolari pentru bucata aceea nenorocită de carne, cu alte cuvinte, ar mai trebui să-ți dau eu trei dolari și pe deasupra să-ți fac loc în luntrea mea. Asta e nebunie curată!

Sam observase de mult că cei doi prieteni ai săi se strecuraseră fără zgomot îndărătul lui Walker, ieșind din tufișul în care se ascuseseră. Acum, ei ajunseră în spatele luntrașului îndărătnic.

— Atunci, sunt nevoit să-ți confisc arma, spuse Sam Hawkens, pe un ton oarecum necăjit. Sper că mi-o vei da de bunăvoie!

Walker își duse mâna la frunte și făcu un gest șiret.

— Se pare că lădița ta cu creier are o gaură prin care intră aer. Ia-mi arma, dacă poți! Noapte bună!

Și se întoarse, gata să plece.

— Nu mai trebuie să mi-o dai! râse Sam.

Într-adevăr, în clipa când rostise cuvintele acestea ținea în mâini arma luntrașului. Dick Stone i-o smulsese pe la spate și-o aruncase repede micului Sam.

Walker nu știa cum se întâmplase „minunea”. El se întoarse repede și se trezi în fața celor doi inși, răsăriți ca din pământ. Flacăra le luminează chipurile, astfel că el își recunoscă imediat vrăjmașii și se simți năpădit de o spaimă cumplită.

— Drace! Voi aici?

— De ce spui „voi” întrebă Dick. Așadar, ne cunoști!

— Voi? repetă Walker, aproape fără voie. Ochii-i erau holbați. Apariția celor doi inși îl înlemnise.

— Da, noi... prietenii lui Droll! răspunse Dick. Vrem să-l răzbunăm și să te facem să ispășești moartea lui!

Chipul lui Walker tresări ușor. El izbutise să-și înfrângă spaima și acum se întreba dacă mai are vreo puțință de

salvare. Da, numai fuga putea să-l scape de vrăjmașii apăruiți pe neașteptate. Totuși, dacă ar fi căutat să se refugieze în luntre, fără îndoială că ar fi fost pierdut. Chiar dacă ar fi izbutit să ajungă la marginea malului, să sară în barcă și să vâslească, gloanțele celor trei inși l-ar fi nimerit.

— Moartea lui Droll? rosti el pe un ton de prefăcută uimire. Nu te înțeleg. Nu știu despre ce vorbești.

— Lasă, că mă înțelegi destul de bine! Sau vrei să tăgăduiești că ești Hopkins, ucigașul prietenului nostru Droll?

Luntrașul clătină din cap.

— Hopkins? Nu cunosc numele acesta. Eu mă numesc Walker și nu știu ce vreți de la mine.

— Nu minți!

Walker-Hopkins vădi un aer jignit.

— Ți interzic să-mi vorbești pe tonul acesta. Se pare că mă confunzi cu un bărbat care seamănă, poate, cu mine. Dar confuzia aceasta nu te îndreptățește să mă jignești și să spui că mint.

Will râse cu poftă.

— Ticălosule, te pricepi să joci teatru! Dar fii sigur că se sfârșește curând comedia. Întinde-ți brațele, să ți le legăm puțin! Și voi să pună mâna pe el, dar Walker se repezi în tufișul ce se afla îndărătul său. În clipa următoare trozniră în urma lui două împușcături. Apoi, Dick și Will își aruncară armele și, scoțându-și cuțitele de la cingătoare, alergară după el.

Sam Hawkens rămase liniștit lângă foc. După ce-și văzu prietenii fugind, se ridică încet și luă cele două arme ale lor și pe aceea a lui Walker.

„Mare prostie! Clătină din cap. Și ăștia vor să fie «oameni ai Vestului»! Nu sunt decât niște *greenhorni*, atâta tot! Am spus-o mereu, dacă nu mă înșel.”

Avea dreptate. Walker nu se gândise deloc să înfrunte primejdia de a fi nimerit de gloanțe sau de a fi prins. El se repezise în tufiș, fiind convins că vânătorii vor trage

imediat în el și după aceea îl vor urmări. De aceea, îndată ce intră în tufiș, coti puțin spre dreapta, făcu încă trei-patru pași, se ghemui la pământ și rămase nemișcat.

Socoteala lui se dovedi întemeiată. Cele două gloanțe suierară pe lângă el fără să-l atingă și după câteva clipe îi auzi pe cei doi vrăjmași pătrunzând în tufiș.

Sam porni încet pe malul apei, coborî în luntre, o îndepărtă de țărm cu ajutorul vâslelor și se opri la o depărtare oarecare. După părerea lui, acesta era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Walker ciuli urechea. Când se încredință că deocamdată a scăpat de urmăritori, se retrase încet, ieși din tufiș și văzu că lângă foc nu e nimeni.

„Mă caută! se gândi el. Dar unde o fi cel mic? Rămăsese lângă foc. Își scrântise piciorul și nu putea să meargă... ori s-a prefăcut și m-a mințit? Și acum, la luntre, repede! Arma... ah! Am uitat că mi-au luat-o.”

Se furișă spre mal. Luntrea nu mai era la locul unde o lăsase, ci la o depărtare de vreo zece metri. În ea ședea Sam; Walker îl recunoscuse după pălăria diformă pe care o purta.

„Lua-l-ar dracu' de ticălos! Are înfățișarea unui tâmpit și cu toate acestea e un șmecher cum rareori mi-a fost dat să văd. Fir-ar al naibii!... geanta mea e în luntre. Am pierdut-o!”, gândi Walker.

Reflectă o clipă.

„Nu, încă nu e pierdută. Cei doi inși se vor înapoia la tovarășul lor cel mic. În timp ce ei se vor apropia de foc și vor sta de vorbă, eu mă voi furișa la mal, voi sări în luntre și voi fugi. Dar întâi ar trebui să aud ce vorbesc. Mă ascund frumos în tufiș. Cu siguranță ei nu-și vor închipui că sunt atât de curajos încât să rămân în apropierea lor.”

El se ascunse în preajma locului unde fusese legată luntrea și așteptă liniștit înapoierea urmăritorilor săi.

Răbdarea lui n-avea să fie supusă unei încercări prea îndelungate. În tufiș se auzi zgomot și o arătare lungă ieși

curând la iveală. Era Dick. El se opri pe mal, tocmai acolo unde se ascunsese Walker, la o depărtare de cel mult patru pași, astfel că cel care stătea la pândă putea să audă ceea ce murmură Dick, peste măsură de necăjit și surprins.

— Haida de! mormăi Dick. Acum, ticălosul stă în luntre și așteaptă să ne vadă, ca să râdă de noi. Stai, șmechere, că o să te învăț eu!... *Good-lack!* Țsta e Sam. Dar unde e Will?

Răspunsul nu întârzie. Dintr-un tufiș ieși Will Parker, gâfâind; era furios pe luntrașul care izbutise să scape și obosit de alergătura zadarnică prin întuneric.

— Tu ești Dick? L-ai văzut, sau... Drace! Ticălosul stă în barcă!

— Te înșeli. Gentlemanul pe care-l vezi este Sam al nostru.

— Așa e... dar ce l-a apucat? În loc să se tolănească în luntre, ar fi putut să-l urmărească pe Walker, ajutându-ne să-l prindem. O să-i spun îndată câteva cuvinte drăgălașe, ca să-i treacă pofta să se joace! Ca *westman* vechi și experimentat, s-ar cuveni să știe că...

Dar Sam îl întrerupse cu râsul său ascuțit.

— Ei, v-ați terminat recunoașterea? Foarte frumos! Și mai aveți de gând să vă uitați mult la mine? Sper că știți în sfârșit cine sunt și că ați renunțat să mă confundați cu cel care v-a scăpat.

— De ce te-ai așezat acolo? întrebă Will, necăjit. Te-a ținut cineva în luntre, Sam? Hai, vino odată!

— *Well!* Îți voi dăruia curând plăcerea de a mă îmbrățișa!

El își apropie luntrea de mal și o legă iar.

— În privința îmbrățișării pe care o râvnești, dragul meu Sam, țin să știi că te înșeli, mormăi Will. Nu ți-ai câștigat o asemenea răsplată. Și purtarea ta nu este aceea a unui *westman* experimentat, ci a unui copil nepriceput.

— Ah! Și eu credeam, dimpotrivă, că am fost foarte iscusit, dacă nu mă înșel.

— În loc să te plimbi cu luntrea, ar fi trebuit să fugi împreună cu noi după netrebnicul acela. Cu șase mâini se

poate prinde un fugar mai ușor decât cu patru, cred că recunoști!

— Da, însă numai în cazul când cele șase mâini ar fi fost conduse de șaizeci de ochi, care sunt în stare să vadă și în întuneric. Noaptea eu nu alerg după nimeni, fiindcă nu-l pot zări. Și dacă vreau să-l aud, trebuie să mă opresc și să trag cu urechea. Între timp, el mi-o ia atât de mult înainte, încât sunt nevoit să renunț. Dacă în timpul nopții îmi scapă din mâini un ins ca luntrașul acela, îl las să fugă liniștit și aștept să se facă ziuă. Atunci îi văd urmele și mă pot ține după ele oricât de departe. Dar voi ați alergat ca niște orbi după acest Walker sau Hopkins și i-ați nimicit în așa hal urmele, încât nici nu ne mai putem gândi că i le vom descoperi în timpul zilei.

— Hm! mormăi Dick. Trebuie să mărturisesc sincer, că scuza ta nu sună prea rău. Dar de ce te-ai așezat în luntre?

— Altă întrebare înțeleaptă! Cine merge cu luntrea, are și câte un obiect pe care-l lasă în ea atunci când coboară. Nu-i așa?

Se aplecă în luntre, ridică un obiect și-l întinse lui Will.

— O geantă! se miră Will. Și e grea. Ce-o fi în ea?

— Am cercetat-o, n-avea grijă! Omul nostru are cartușe și pe lângă ele câteva fișicuri — dolari de argint după cât se pare.

— Adevărată plească! Altceva nimic? N-ai găsit vreo hârtie de-a lui sau altceva?

— Nu. Mulțumiți-vă cu banii!

— Ai dreptate. Dar aș fi preferat să pun mâna pe el, în locul banilor. *Good-lack*, când mă gândesc, simt că înnebunesc! L-am avut în mână și l-am scăpat! De ce nu l-am înșfăcat, de ce? Dar tu de ce taci, Dick? N-ai nimic de spus?

— Ba da. Am de spus un singur lucru: că suntem cei mai mari măgari din câți au existat vreodată! Ne-am dorit atâta vreme să-l întâlnim pe ticălosul acela și tocmai când ne iese

în cale, de parcă ar fi picat din cer, îl lăsăm să fugă. Mi-e rușine de mine însumi!

— Foarte frumos! râse Sam. Rușinați-vă puțin! Dar asta o puteți face lângă foc.

— Da, să mergem! Armele noastre au rămas acolo.

— Nu. Vă rog să aveți bunăvoința de a vi le lua din luntre.

— Din luntre? De ce le-ai luat?

— Nu înțelegi? Am vrut să vă împiedic de a săvârși o faptă necugetată. S-ar fi putut să-l nimeriți pe bietul om!

— Lasă glumele, Sam! Zău că n-am poftă să-ți ascult prostiile!

— Nu glumesc deloc. Lăsați-l pe Walker-Hopkins să fugă! Ar folosi la ceva dacă l-ați omori? Nu! Să ne culcăm și mâine dimineață o să vedem dacă-i mai putem descoperi urmele. Ca să fiu sincer, eu nu țin prea mult să-l găsesc. Trebuie să mergem la Fort Gibson, ca să fim punctuali la întâlnire, nu ne putem lăsa camarazii să aștepte. Și chiar dacă ne-am ține o veșnicie după urmele unui om, de multe ori ajungem prea târziu și nu ne alegem decât cu oboseala și cu timpul pierdut, dacă nu mă înșel.

Și rostind aceste cuvinte, se îndreptă spre foc.

Dând din cap, Dick și Will îl urmară; ei nu izbuteau să-l înțeleagă. Care era rostul ultimelor lui cuvinte? Niciodată nu fusese vorba să meargă la Fort Gibson, care se afla la o depărtare de o zi de locul unde se găseau ei acum. Dar amândoi își dădeau seama că el urmărea o anumită intenție și erau nerăbdători să-i audă lămuririle.

— Ai auzit, Dick?

— *Yes*.

— Ai înțeles?

— *No*.

Îndată ce ajunse lângă foc, Will se adresă lui Sam:

— Ce-ai vrut să spui adineauri...?

— Slăbește-mă cu întrebările! îl întrerupse Hawkens în șoaptă. Așezați-vă și așteptați!

El se aplecă și pătrunse în tufișul apropiat, apoi îl auziră scotocind alte câteva tufișuri. După câteva minute se înapoie și se așeză lângă ei.

— Vorbiți încet, ca să nu auzim decât noi!

— Crezi că ticălosul acela mai este aici?

— Tu crezi că nu este? Vă spun cinstit că, dacă aș fi fost în locul lui, aș fi rămas pe aici, m-aș fi ghemuit la pământ în tufișul cel mai apropiat și v-aș fi lăsat să alergați. Apoi, aș fi așteptat să vă culcați, ca să mă furișez până la luntre și să fug.

— Și-ți închipui că el s-a condus după aceleași gânduri?

— Da. Nu mi s-a părut cătuși de puțin că e un om prost; are o mutră de pungaș desăvârșit, așa că sunt sigur că trebuie să fi ajuns la hotărârea de a se ascunde. De altminteri, și-a lăsat geanta cu bani în luntre, așa că este de așteptat că se va strădui cu orice chip să și-o ia.

— Sam, ești într-adevăr un băiat deștept! Lasă-ne să-ți exprimăm respectul pe care ți-l purtăm.

— *Phui!* Respectul pe care mi-l pot nutri doi geanabeți nu prețuiește prea mult. Fiți siguri că omul nostru ar fi dispărut de mult cu luntrea, dacă nu m-aș fi așezat eu în ea!

— Dacă n-a dispărut atunci, poate să dispară acum!

— N-are decât!

— Ce-ai spus?

— Ce-ați auzit. Și ca să fiu sincer, mi-e milă de voi, fraților! Zău că vă compătimesc!

Clătină din cap și-i privi cu ochi triști, de parcă ei ar fi săvârșit cea mai mare neghiobie din viața lor.

— Ne compătimești? Se supără Dick.

— Vreți să-l prindeți pe omul acela, împiedicându-l să fugă. Foarte rău! E o metodă obișnuită, dar greșită! Dimpotrivă, trebuie să-l lăsăm să fugă și atunci putem fi siguri că-l vom prinde.

— Numai dracu' ar putea să înțeleagă o maximă atât de absurdă!

— Să presupunem că Walker se mai află prin apropiere. Cunoașteți locul unde s-a ascuns?

— Nu, răspunse Dick.

— Și atunci, cum vreți să-l prindeți?

— Foarte ușor. Vrea să fugă cu luntrea. N-avem decât să ne ascundem în preajma locului unde este legată și, când o să vrea să sară în ea și să fugă, ne năpustim asupra lui și-l legăm.

— Vai! În felul acesta n-o să-l prindeți niciodată! El v-ar supraveghea mișcările, ar renunța la luntre și ar dispărea pe nesimțite.

În timp ce vorbea, Sam ridica din când în când capul, de parcă ar fi auzit un zgomot.

— Dacă nu-l prindem acum, îl pierdem pentru totdeauna, spuse Dick.

— *Phui!* Doar n-o să dispară cu totul din lumea aceasta! Și nici luntrea nu poate să zboare în cer! Pornim devreme de-a lungul fluviului și acolo unde vedem că este legată barca, înseamnă că fugarul nostru a coborât pe uscat. Ar însemna să fie omul dracului, ca să nu-l poată găsi trei westmani!

— Și dacă a renunțat la barcă și a fugit totuși? îl necăji Will. Într-un asemenea caz, recunoști că l-am pierdut?

— Nici în cazul de care vorbești tu, nu m-aș da bătut! Peste trei ore se crapă de ziuă. Până atunci nu i s-au șters urmele. Sunt sigur că i le vom descoperi.

— Numai dracu' te poate înțelege, Sam! Mai înainte, când stăteam pe mal, spuneai că o să ne fie cu neputință să-i descoperim urmele.

— Da? Am spus eu asta? zămbi Sam. Credeți că sunt atât de prost, încât să-mi strig părerea pe care o nutresc cu adevărat și intenția pe care o urmăresc, ca să mă audă oricine? Mai ales când știu că acela pe care vrem să-l prindem se află în preajma noastră?

— Ai dreptate, Sam. Îți vom asculta sfatul. Prin urmare, tu ești de părere să rămânem liniștiți lângă foc și să-l lăsăm

să fugă?

— Nu. Eu sunt de părere să ne furișăm toți trei până la luntre.

Will îl privi uimit.

— Ai înnebunit? Adineauri ne-ai sfătuit să nu ne sinchisim de luntre și acum ne îndemni să ne furișăm la ea.

— N-ați auzit nimic? Urmați-mă!

El se ridică și porni împreună cu ei, spre malul apei.

— Ei, unde e? întrebă Sam.

— A fugit!

— Da. Uitați-vă acolo! Vedeți luntrea?

— Da. Se pare că e goală.

— *Phui!* Credeți că fugarul e prost să se arate? S-a lungit în luntre, ca să ne facă să credem că ea s-a desfăcut, fiindcă nu era bine legată și că acum plutește singură.

— Așa e! Dar cred că cel mai bun lucru ar fi să-i trimitem câteva gloanțe.

— La ce v-ar folosi? Pe unul ca ăsta trebuie să-l prindem viu. Ce-ați avea de făcut cu cadavrul lui?

— Și de data asta ai dreptate. Să-l lăsăm să fugă! Când se luminează, pornim de-a lungul țărmului și vom găsi imediat locul unde a debarcat.

— Hm! râse Sam. Acum vă și socotiți biruitori! Ați uitat că avem de-a face cu un ticălos deștept. Mai întâi, nu știu încă pe ce mal o să coboare.

— Îl vom căuta pe ambele maluri deodată.

— Da. Fluviul nu e lat. Putem vedea de pe un mal pe celălalt și, dacă e nevoie, puteți trece de pe o parte pe cealaltă, fără să fiți siliți să înotați. Am găsit mai încolo un rest de plută, care vă poate folosi la amândoi. Dar mă gândesc că fugarul s-ar putea hotărî să nu coboare acolo unde o să-l căutăm noi. El își va închipui că-l vom urmări și că în primul rând ne vom călăuzi după luntre. Și dacă este într-adevăr atât de deștept cum îl cred eu, ar fi în stare să coboare undeva și să dea drumul luntrei să plutească singură.

— Dacă i-ar veni în minte ideea aceasta, ne-ar încurca planurile!

— Nu atât de mult cum s-ar părea! Malul este pretutindeni nisipos, sau în orice caz terenul e moale, prin urmare, va lăsa urme, oriunde va coborî. Nu era încălțat cu cizme de prerie, ci cu ghete noi. Urmele lor se deosebesc ușor de altele. Și acum, să încercăm să dormim puțin! Mâine vom avea o zi grea. Pe de o parte trebuie să-l prindem pe fugar, iar pe de alta trebuie să mergem la acel master Wilkins, ca să-l prevenim că tâlharii din văgăună vor să-l jefuiască. De aceea, eu mă culc, dacă nu mă înșel. *Good night!* [\[35\]](#)

17. La plantație

Cele dintâi raze ale dimineții scânteiau pe valurile fluviului care trece prin fața localității Wilkinsfield și sclipeau în picăturile de rouă care împodobeau frunzele ca niște perle strălucitoare. Negrii și negresele cure aparțineau plantației se îndreptau pălăvrăgind spre câmpurile de bumbac. De departe, zgomotul glasurilor lor putea fi asemuit cu țițetele unui stol de grauri gălăgioși. Ziua începuse și în încăperile stăpânilor, în clădirile administrației și în grădină.

Numai în vale, pe malul fluviului, domnea o liniște adâncă. Nu se vedea nici un om. Deodată se ivi din josul apei o luntre indiană — barca în care se afla fugarul.

Se părea că el vrea să coboare pe uscat și să-și părăsească luntrea. Cercetă malul cu privirea și se hotără să coboare într-un loc unde știa că nu va lăsa urme, din pricina pietrelor îngrămădite acolo. Sări din luntre și începu să-și întindă brațele și picioarele.

Apoi scrută zarea cu o privire atentă.

Îi vor zăpăci, își spuse, râzând. Chiar dacă vor să se ducă la Fort Gibson... dar nu, nu mă pot încrede în vicleanul acela mic. Fără îndoială că întâi vor căuta luntrea. Și acolo unde o vor găsi, își vor închipui că sunt și eu. Dar o voi lăsa să plutească singură. Și ca să nu se apropie curând de mal, o voi îngreuna, fiindcă e foarte ușoară.”

El aruncă mai multe pietre mari în luntre, care se afundă, dând impresia că în ea stă cineva. Având grijă să nu lase nici o urmă, dădu luntrei o lovitură zdravănă de picior și ea alunecă, fiind târâtă imediat de curentul apei. El o urmări cu privirea, dar în clipa următoare tresări speriat și se întoarse, fiindcă îndărătul lui auzi țițatul unui glas femeiesc.

— Iisuse, Iisuse! Plutește singură!

Două negrese ieșiseră din grădină și se îndreptau spre mal cu un coș plin cu rufe. Și fiindcă nu-și puteau închipui că Walker își împinsese singur luntrea, lăsând-o să plutească, una din ele scoase țipătul înspăimântător de adineauri.

Întâlnirea aceasta era foarte neplăcută lui Walker, dar el nu trebuia să se trădeze. Se uită la cele două femei cu un aer trist și săltă din umeri.

— Da, am uitat s-o leg și acum plutește singură!

— Puțin mai încolo este luntrea stăpânului nostru. Dacă săriți repede în ea, puteți s-o ajungeți pe a dumneavoastră.

— Mulțumesc, nu mai am nevoie de ea. Cine sunteți voi?

În timp ce le privi cu atenție, ele râseră încurcate, arătându-și dinții albi.

— Noi suntem My și Ty, răspunse cea mai vârstnică.

My și Ty sunt prescurtările numelor Mary și Tony. Negrilor le plac asemenea prescurtări, dar ele sunt folosite și de americani. De pildă numele Rick și Will sunt prescurtările numelor Richard și William.

— My și Ty, foarte frumos vă cheamă. Care este My?

— Eu, îi lămuri cea vârstnică, jucându-se rușinată cu basmaua albă legată în jurul gâtului.

— Aveți bărbați?

— Iisuse, Iisuse! Ne întrebați dacă avem bărbați? Noi suntem fete, massa!

— Da? Cine este stăpânul vostru?

— Massa Wilkins. Suntem la bucătărie.

— Stăpânul vostru este un om bun?

— Foarte bun.

— Dar fiicele lui?

— Și ele sunt bune, foarte bune!

— După cum văd, vă iubiți stăpânii.

— Da, massa.

— Mă bucură. Prin urmare pe aici nu este nici un om care să nu-și iubească stăpânii?

— Nu, nici unul.

- Ba da, My! sări cea tânără. Eu cunosc unul!
- Te gândești la Bommy, Bommy cel rău?
- E tot un negru? Un servitor? Le iscodi Walker.
- Nu e servitor, nu e negru — e un *nigger* păcătos.

Nigger este forma cea mai insultătoare a cuvântului „negru”. Desigur, însă, că în gura unei negrese avea un răsunet înveselitor.

Intenția cu care venise Walker la Wilkinsfield îl îndemna să i se pară foarte nimerită împrietenirea cu un om care nu trăia în raporturi bune cu stăpânul plantației.

- Și unde locuiește Bommy cel rău?

— Între plantația noastră și cea mai apropiată plantație, de-a curmezișul grădinii, în câmpul de zahăr. La marginea câmpului are o colibă, unde vinde gin și whisky.

- E cârciumar?

— Da. A fost eliberat și i s-a dat coliba aceea. Dar fiindcă nu vrea să muncească, își aduce tot felul de țării și le vinde. Massa al nostru i-a oprit pe muncitori să bea rachiu de la Bommy; de aceea e furios Bommy.

- Om rău! spuse Walker-Hopkins. Rămâneți mult aici?

- Da, multe ceasuri.

- Să vă spun ceva? M-ați văzut?

- Da.

- Nu, nu m-ați văzut. Ați înțeles?

Ele căscară gura și-l priviră cu o nemărginită uimire.

— Iisuse, Iisuse! exclamă My. Păi vedem pe massa în carne și oase!

— Da, însă nu trebuia să mă vedeți! O să treacă pe aici câțiva oameni, care o să vă întrebe de mine. Sunt oameni răi, care îl dușmănesc pe bunul vostru massa Wilkins. Să le răspundeți că am trecut pe aici în luntrea mea, în josul fluviului. M-ați înțeles?

— Da, da! îl asigurară cele două negrese, pe un ton șovăitor.

- Vă place bătaia?

- Iisuse, Iisuse!

— Atunci, să știți că o să mâncați bătaie dacă mă trădați. Să nu uitați: m-ați văzut trecând pe aici în luntre!

El urcă apoi malul și se îndreptă, pe drumul ce-i fusese indicat, spre coliba lui Bommy cârciumarul.

Grădina avusese la început înfățișarea unui parc, dar copleșitoarea dărnicie a pământului o prefăcuse într-un loc aproape sălbatic. De aceea, oricine putea să străbată grădina, fără să se teamă că va fi văzut. Lucrul acesta îi convenea de minune lui Walker, care se ferea de orice loc deschis.

Casa stăpânului avea un aspect impunător. Era clădită în formă de castel din epoca Renașterii, dar se ținuse cont și de obiceiurile din Sud, astfel că se construiseră și numeroase balcoane și verande.

Una din verande oferea o priveliște de o fermecătoare frumusețe: într-un hamac ședea o fată. Părul ei despletit și de un negru strălucitor atârna până aproape de pământ. Obrazul avea trăsături aspre, dar era de o frumusețe ce se întâlnește rareori chiar în țările acelea sudice. Capul ei era culcat pe partea stângă; pe umărul drept al fetei ședea un papagal, cu care ea se juca voios. Deasupra lui, într-un leagăn mic, era o maimuță, iar în fața verandei se vedea un vultur care, legat cu un lanț de o bară de fier, își curăța penele strălucitoare. Tabloul acesta viu, de o frumusețe cu adevărat unică, era încadrat de o sumedenie de liane în culori aprinse.

Până și sufletul rece al lui Walker se simți încălzit pentru câteva clipe de farmecul acestei priveliști. El se opri îndărătul unui copac, admirând-o pe furiș pe fata aceea drăgălașă.

— *Mon chéri, mon favori!* ^[36] exclamă ea cu un glas melodios. Fata vorbea franțu-zește, ca mai toți locuitorii din regiunile acelea.

Papagalul răspunse ca un om, astfel că era de presupus că această convorbire afectuoasă se desfășura mereu.

— *Ma belle, ma petit femelle!* ^[37]

Maimuța își ciupi stăpâna de păr și, când o văzu că se uită la ea, îi trimise o duzină de bezele.

Papagalul își întoarse capul, își roti privirea în jur și exclamă:

— *Mon amant, mon bien-aimé, où est-tu? Où est-tu?* ^[38]

Frumoasa lui stăpână îi dădu un bobârnac.

— Taci, ștregarule! Nu trebuie să mă trădezi.

Dar el se scutură, imită extraordinar de bine râsul unui bărbat și bătu din aripi.

— *C'est monsieur Adler, le bon monsieur Adler!* ^[39]

Am arătat la timp că Adler era numele supraveghetorului german al plantației. Auzind cuvintele papagalului, stăpâna roși până la tâmpile, cu toate că, după cum își închipuia, nu era nimeni prin apropiere. Ea sări din hamac și dispăru cu pasărea în brațe pe ușa care ducea din verandă în odaia ei.

— Ce femeie! se gândi Walker, ducându-și mâna la frunte. Păcat că nu mă pot arăta pe aici! Dar voi aștepta să văd ce au de gând să întreprindă cei trei vânători împotriva mea. După ce trece pericolul, știu ce-mi rămâne de făcut. Și acum, să mă duc spre plantația cu trestie de zahăr, ca să stau de vorbă cu Bommy, cârciumarul negru. Poate că ne aliem împotriva lui Wilkins!

El se furișă cu aceeași grijă și ieși din grădină.

My și Ty, cele două negrese, se ocupară mai bine de două ceasuri de rufele lor. Negreselor le place să pălăvrăgească și mai ales să râdă. Cel mai neînsemnat lucru le dă prilej să râdă cu poftă. De aceea, ele nu-și dădură seama când trecu vremea și nici nu auziră pașii ce se apropiau. Și nu-l văzură pe bărbatul ce venea agale spre ele, decât în clipa când el se opri în fața lor și le dădu „bună dimineața”.

— *Good morning, girls!* ^[40]

Speriate, cele două negrese scoaseră câte un țipăt ascuțit și îi priviră. Omul acela mărunț și cu pecetea pădurii seculare întipărită pe trăsăturile obrazului, haina lui prea lungă și pălăria de o formă atât de ciudată le stârniră o îndreptățită uimire.

— Nu țipați, așa, gângăniilor! râse Sam Hawkens. Ori am într-adevăr o înfățișare atât de groaznică? Hi... hi... hi... hi!

Abia acum își amintiră ele că necunoscutul acesta, apărut pe neașteptate, le salutase atât de prietenos. Ele se uitară cu mai multă atenție la el și văzură că, în ciuda îmbrăcăminții sale ciudate, au de-a face cu un om ca oricare altul, dacă nu chiar cu unul din cale afară de binevoitor. De aceea, își recăpătară curând liniștea.

— Cine este stăpânul vostru, fetelor?

— Massa Wilkins.

— Foarte bine. E acasă?

— Da. Massa își bea ceaiul.

My uitase că trecuseră aproape trei ore de când veniseră ele să spele rufe și că massa trebuia să-și fi băut de mult ceaiul.

— Sunteți de mult aici?

Ea se uită la coșul cu rufe și văzu că, pălăvrăgind, spălase foarte puține lucruri.

— De câteva minute, foarte puține minute spuse ea pe un ton lipsit de convingere.

Sam cunoștea firea și obiceiurile negrilor. De aceea, se apropie de ele și cercetă cu luare-aminte urmele pe care le lăsaseră picioarele lor desculțe în malul nisipos și ud al fluviului.

— Cum te cheamă? o întrebă.

— My și ea e Ty.

— Ascultă, draga mea My, ești o mare mincinoasă! Spui că ai venit aici numai de câteva minute și eu văd că sunteți

aici de câteva ore.

— O, de câteva ore, da!

Ea rosti cuvintele acestea cu atâta naivitate, de parcă între minute și ore n-ar fi nici cea mai mică deosebire. Sam Hawkens se uită la ea, râzând.

— Ce v-a spus? le iscodi el, pe un ton prietenos.

— Cine?

— Bărbatul acela care a coborât aici din luntre.

My și Ty nu cunoșteau agerimea și viclenia unui vânător, așa că întrebarea lui le ului și ele nu știură ce să-i răspundă.

— Ei, răspundeți! stăruie Sam Hawkens.

Cele două negrese se priviră, înfricoșate. Celălalt le amenințase cu bătaia, dar acesta avea o armă; oricum, bărbatul mărunț care le vorbea acum era mai înspăimântător decât celălalt și părea că știe totul.

My era mai deșteaptă decât cealaltă. Ea se gândi că, pe de o parte, trebuie să spună că omul cu luntrea a pornit în josul apei, iar pe de alta să nu divulge că el a intrat de fapt în grădină. Și mintea ei ageră de negresă găsi un compromis între aceste două porunci, o soluție care să stabilească un echilibru între ceea ce-i era îngăduit și între ceea ce i se interzicea să mărturisească; de aceea, arătând spre plantație, răspunse pe un ton convins:

— A fost aici și a intrat cu luntrea în grădină.

Răspunsul acesta îl uimi până și pe Sam Hawkens, care se uită cu gura căscată la negresa cea naivă.

— Ești nebună, fetițo? În grădină nu este nici o picătură de apă! Așadar, a coborât aici?

— Da, recunosc eu.

— Și luntrea a pornit singură pe apă?

— Da, massa.

— Și omul acela a intrat în grădină?

— Da, a intrat foarte repede.

— V-a oprit să spuneți cuiva că l-ați văzut?

— Ne-a spus că o să mâncăm bătaie.

— N-aveți nici o grijă! Bătaia asta o s-o capete el, puteți fi sigure, dacă nu mă înșel!

Ultimele lui cuvinte le înlăturară teama, înlocuind-o cu o încredere deplină, astfel că de pe urma altor întrebări Hawkens află tot ce vorbise Walker cu ele. Negresele nu uitară să-i povestească nici despre luntrea fermierului, care se afla la o mică depărtare de locul unde stăteau acum.

— Știți să vâsliți? le întrebă.

— Să vâslim? Da, răspunse My pe un ton mândru. Plimbăm în fiecare zi pe miss cu luntrea.

— Atunci, uitați-vă spre malul celălalt. Vedeți acolo doi bărbați? Acei doi master sunt prietenii mei buni. Vor să vină încoace, dar nu au cu ce. Dacă una dintre voi vrea să vâslească luntrea până la ei, o să vă dau poza asta frumoasă, în care o să puteți vedea ce pălărie să vă cumpărați, ca să arătați ca niște cucoane. Pălăria asta se poartă numai de câțva timp.

Își deschise haina și scoase dintr-un buzunar al vestei o hârtie mototolită și ruptă. Era o foaie dintr-o revistă ilustrată. Un vânător din prerie are rareori o hârtie la el și Sam Hawkens o păstrase tocmai cu gândul că i-ar putea fi de folos cândva. Desigur că, de când o avea, împachetase în ea tot felul de lucruri. Hârtia avea nenumărate pete de grăsime, funingine și sânge, astfel că devenise cu timpul atât de străvezie, încât literele negre de pe o parte se puteau citi foarte ușor și pe partea cealaltă. „Poza” se mai putea recunoaște. Ea arăta un cap de fată cu trăsături de mongolă; capul fetei era acoperit de o pălărie de papură, în felul celor care se poartă în sudul Chinei; marginile ei erau atât de late, încât ar fi putut să slujească foarte bine ca umbrelă pentru o familie de zece persoane. Dedesubtul imaginii se puteau citi cuvintele explicative: „O frumusețe chineză din epoca împăratului Tung-lutșu, cu cinci sute de ani înainte de Hristos”.

Sam netezi hârtia pe haina sa de piele și arătă celor două negrese imaginea chinezoaicei. Negreselor le plac

foarte mult formele bătătoare la ochi și culorile țipătoare. Când văzură capul chinezoaicei și mai ales pălăria aceea uriașă, My și Ty începură să bată din palme, încântate.

— Ce pălărie! exclamă My. O, Iisuse, Iisuse! Ce frumoasă este! Cine e doamna aceasta?

— O regină a negrilor din New York. Are o avere de trei sute de milioane de dolari și poartă cele mai noi pălării.

— Și ne dai nouă poza?

— Da, însă numai dacă una din voi duce barca la malul celălalt. Între cele două negrese se iscă o ceartă, fiindcă amândouă voiau să câștige premiul. Sam puse capăt disputei, printr-o hotărâre în stilul lui Solomon; el spuse că va rupe poza în două și va da fiecareia dintre ele câte o jumătate; dar aceea căreia-i va reveni partea dreaptă a pălăriei avea să-și asume și obligația de a vâsli.

Ambele negrese se declarară de acord cu hotărârea lui. Ty dobândi partea dreaptă a prețioasei imagini și porni în goană spre locul unde era legată luntrea. My câștigă partea cealaltă și începu să danseze și să chiuie de bucurie.

Sam Hawkens nu se mai sinchisi de ea și cercetă terenul cu deosebită luare-aminte. Pe mal nu găsi desigur nici o urmă, fiindcă Walker fusese prevăzător, bănuind că va fi urmărit. Dar în preajma gardului care împrejmuia grădina, ochiul său experimentat zări câteva fire de iarbă strivite. Semnul acesta se repeta la depărtări regulate, astfel că nu mai încăpea nici o îndoială că trecuse cineva pe acolo.

Între timp, Ty ajunsese la celălalt mal. Dick și Will se urcară în luntre și, întrucât amândoi știau să vâslească mai bine decât negresa, după câteva minute ajunseră la malul opus.

— Ne-ai făcut un semn, spuse Will. Ai găsit vreo urmă?

— Da, răspunse Sam pe un ton încântat. O să-l prindem curând, dacă nu mă înșel.

— Unde?

— Ascultați! spuse Sam, adresându-se celor două negrese, fără să ia în seamă întrebarea lui Will, mai am o

poză, mult mai frumoasă decât cealaltă. Dacă vreți s-o căpătați, trebuie să faceți ce vă spun eu.

— Trebuie să aducem pe cineva cu luntrea? întrebă My, curioasă.

— Nu, vreau să vă cer altceva. Dacă vine iar bărbatul acela care a coborât din luntre și vă întreabă dacă am fost noi pe aici, nu trebuie să-i spuneți nici un cuvânt.

— Nu, massa. O să spunem că massa cu pădure multă pe față și cei doi massa lungi n-au trecut pe aici.

— Nu m-ați înțeleș! Nu trebuie să-i spuneți cum arătăm. Dacă știe că ne cunoașteți, pricepe că ne-ați văzut. Voi trebuie să răspundeți că nu ne-ați văzut; așa că nu știți cum arătăm.

— Da, așa e! Atunci, mai bine ne ducem într-altă parte să ne spălăm rufele.

— Foarte bine. Asta este cel dintâi gând isteț pe care l-ați avut în viața voastră. Și acum, moliilor, plecați cât mai repede și cât mai departe! Malul e destul de lung.

— Dar poza, massa? Nu ne-o dați?

— N-avea grijă de ea; ți-o aduc, frumoaso!

Negresele își strânseseră în grabă rufele și, începând să pălăvrăgească în graiul lor de neînțeleș, porniră în susul fluviului.

Sam se îndreptă împreună cu prietenii săi spre gardul grădinii, le arată urmele pe care le descoperise și le împărtăși ceea ce aflase de la negrese. Dick deveni gânditor și-și duse degetul la nas.

— Crezi că ar trebui să ne ținem după urmele acestea, Sam? Fără îndoială că au fost lăsate acum vreo două ore. În timpul acesta el și-a isprăvit treburile și se pregătește să plece. De aceea, s-ar putea ca, în timp ce noi ne ținem după urmele lui, el să vină aici pe furiș, să se urce în luntre și să dispară.

— Ai dreptate, se grăbi Will să recunoască.

— Nu, n-are dreptate, răspunse Sam pe un ton convins. Și pot să dovedesc foarte ușor ceea ce susțin. El se

folosește de o luntre indiană, din cele care nu se prea construiesc și nu se întrebuințează în părțile acestea. Ce concluzie putem să tragem?

— Că vine de departe, în orice caz din munți, răspunse Will.

— Așa e. Mai departe: Walker era sigur că-l vom urmări, totuși s-a oprit aici, într-un loc atât de apropiat de cel de unde a scăpat de noi. Să fie o simplă coincidență?

— Nu. Era dinainte hotărât să poposească aici.

— Prin urmare, putem să presupunem că are de gând să rămână aici. Sunt convins că el a venit la Wilkinsfield pentru o chestiune care-l va reține mai multă vreme în localitatea aceasta. Așa că, după părerea mea, cel mai bun lucru este să ne ținem după urmele lui.

Ei îi ascultară sfatul și porniră, în timp ce Sam Hawkens pășea înaintea lor cu capul plecat, ca să nu piardă urmele.

După câțva timp el se opri, se aplecă și cercetă pământul cu o atenție deosebită.

— Hm! mormăi. Aici, sub pomul acesta, a stat mai mult, cu vârfurile picioarelor spre dreapta. Obrazul lui era întors spre casa stăpânului acestei plantații. Storurile ferestrelor încă nu sunt ridicate și desigur nici acum două ore n-au fost ridicate; numai veranda este deschisă. Prin urmare, trebuie să fi fost acolo ceva care i-a atras atenția și l-a îndemnat să se oprească. Ia stați, eu cred că a fost îndemnat să vină aici de o intenție pe care o nutrește împotriva stăpânului plantației. Și presupun că are această intenție, fiindcă nu s-a dus de-a dreptul la el, ci s-a furișat întâi printre pomi. Poate că, în timp ce noi îl căutăm, s-a dus la plantator și acum stă cu el de vorbă. Poate că mister Wilkins se afla pe verandă atunci când... nu, nu! O maimuță, un vultur și perdelele acelea fine de la ușă, acolo e locul unei femei, dacă nu mă înșel!

Fără să împărtășească prietenilor săi planul pe care și-l făurise, se îndreptă cu pași iuți spre casă. Tocmai în clipa aceea se deschise ușa verandei și în pragul ei se ivi tânăra

a cărei frumusețe atrăsese luarea-aminte a lui, Walker. Ea îl zări pe vânător și scoase un țipăt de uimire.

Sam Hawkens se apropie de ea și se opri lângă scară. Voise să îi vorbească în limbajul său vânătoresc, dar farmecul acestei fete produse asupra-i o impresie puternică și-l îndemnă să vădească o atitudine cât mai politicoasă. El încercă să facă o plecăciune cât mai adâncă, fiind încredințat că nici chiar un conte nu l-ar fi putut întrece. Dar fiindcă bunul Sam nu fusese niciodată maestru de ceremonii sau de dans, plecăciunea lui caraghioasă stârni veselia tinerei de pe verandă, care-și duse batista la gură, ca să nu se vadă că râde.

— Vă rog să mă iertați, începu. Sunteți miss Wilkins, nu-i așa?

— Da sunt miss Wilkins.

— Mi-am închipuit. Mă bucur mult că am cinstea să vă cunosc, miss! Sper că veți fi mulțumită de mine.

— Ce-ați spus? Că voi fi mulțumită de dumneavoastră? Pentru aceasta ar fi trebuit să vă cunosc mai de mult, ori să fi existat între noi vreo legătură oarecare.

— Desigur că e vorba de o legătură! recunosc el. Dar o să vă rog să mă iertați; să știți însă că atunci când am vorbit așa, nu m-am gândit la o legătură de dragoste!

Ea roși fără să vrea, dar izbucni apoi într-un hohot de râs.

— Vă iert, desigur că vă iert!

— De altminteri, vin aici ca un prieten bun, după cum am s-o dovedesc foarte curând. De aceea, sper că veți răspunde întrebării pe care vreau să vi-o adresez. Acum vreo două ore ați stat pe veranda aceasta?

— Da.

— A fost cineva la dumneavoastră?

— Nu.

— Ați fost pândită de cineva și anume de un străin care a stat multă vreme ascuns îndărătul aceluia platan uriaș. Totuși, nu trebuie să roșiți pentru atâta lucru! Cine are un

obrăjor ca al dumneavoastră poate să îngăduie oricui să-l privească, ziua sau noaptea, fără să se rușineze câtuși de puțin, dacă nu mă înșel.

— Ați venit aici numai cu scopul de a-mi spune asemenea lucruri?

— Nu, cuvintele acestea au fost rostite în treacăt. De fapt, voiam să știu dacă se poate vorbi cu master Wilkins.

— Cred că o să fie greu să-i vorbești acum, fiindcă nu e singur.

— Ah, șmecherul acela o fi la mister Wilkins?

— Care...? Cine?

— Acela care v-a pândit.

Ea roși iar.

— Să se fi încumetat oare Leflor?...

— Leflor? Nu Walker sau Hopkins? Hm...! Poate că aici și-o fi spunând Leflor.

— Cine e Walker?

— Acela pe care-l caut, un răufăcător care a coborât din munți ca să...

— El m-a pândit? Întrebă ea.

— Da, el.

— E foarte neplăcut, dar nu poate fi vorba de master Leflor. El este proprietarul plantației vecine și a venit acum la Pa, ca să discute chestiuni urgente de afaceri.

— Ceea se vreau să discut eu este și mai urgent, așa că mă văd silit să-i deranjez pe cei doi domni.

— Dacă țineți atât de mult, vă rog să intrați prin partea din față a casei. Veți găsi o poartă și servitorul o să vă anunțe. Dar nu uitați să vă spuneți numele, cum ați uitat să mi-l spuneți mie.

— Vă cer iertare, miss! Dar când mă uit la dumneavoastră, uit și de actul de botez și de cel de identitate. Mă numesc Sam Hawkens și sunt de profesie westman, călător prin savane.

Ea tresări, surprinsă.

— Sam Hawkens, vânătorul?

— Da, așa mi se spune.

— Ah, ce plăcere! Am citit despre dumneata.

Acum era rândul lui să fie uimit.

— Ați citit... despre mine?

— Da, de câteva ori.

— Nu se poate, scumpa mea miss. N-am scris nici un rând care să vă fi putut cădea sub ochi, dacă nu mă înșel.

Ea râse cu poftă.

— Nu vreau să te contrazic, dar nici n-am vrut să spun lucrul acesta. Dacă dumneata ești într-adevăr Sam Hawkens, vânătorul din prerie, am citit despre dumneata în ziar.

— *Behold!* În ziar?

— Da, stimate domn. Vânătorii care vin câteodată din Vest povestesc întâmplările lor și pe ale altora, pomenind cu acest prilej numele vânătorilor mai de seamă din prerie. Printre ei ești și dumneata. Și ceea ce se povestește apare curând și în ziar.

— Dar de ce s-a scris despre mine?

— S-au istorisit câteva întâmplări. De pildă, într-o zi n-ai apărat împreună cu alți șase vânători caravana Santa-Fé împotriva unui atac al comanșilor?

— Da, a fost o încăierare crâncenă, dar pieile roșii n-au scăpat prea ușor.

— Și n-ai scăpat altă dată un cătun întreg împotriva unei navale a tribului siucșilor?

— Da și isprava asta am făcut-o. De fapt, n-a fost o faptă prea eroică, fiindcă noi eram treizeci de inși și ei optzeci. După cum vedeți n-a fost o luptă grea.

— Și odată nu ți s-a...? Se uită deodată la părul ei bogat și tăcu, jenată.

El îi ghicise gândurile.

— Voiati să mă întrebați dacă nu mi s-a tăiat o bucată din pielea capului, împreună cu părul? O ajută el să iasă din încurcătură. Da, este ceva adevărat în povestea asta cu scalparea..., dar aș vrea să-l cunosc și eu pe cel care a avut

curajul să scrie că Sam Hawkens a fost scalpat! Hi... hi... hi...!

— Ah, cât de rău îmi pare! exclamă ea pe un ton sincer și compătimitor. Trebuie să fii un erou! Da, ești prieten cu marele Old Shatterhand! Mă bucur că ai venit la noi. Ar fi frumos, dacă ai putea să rămâi mai multă vreme la noi, *sir!*

— Poate că voi rămâne o zi sau câteva; lucrul acesta se va hotărî imediat. Dar înainte de orice trebuie să vorbesc cu tatăl dumneavoastră, dacă nu mă înșel.

Sam făcu iar o plecăciune, foarte politicoasă după părerea lui și plecă. După ce coti spre partea din față a casei, zări poarta înaltă despre care-i vorbise miss Wilkins și pe servitorul care îndeplinea slujba de portar.

— Ascultă, amice! Pe unde se poate intra la master Wilkins?

— Trebuie să aștepți, omule. Dimineața, stăpânul nu are timp să stea de vorbă cu nimeni.

— Foarte frumos. Dar nici eu nu am vreme, așa că o să găsim o soluție. Du-te chiar acum la stăpânul dumitale și spune-i că Sam Hawkens vrea să-i vorbească neapărat și imediat. Ai înțeles?

— Ce mă privește pe mine Sam Hawkens? Așteaptă până...

Se întrerupse deodată și, făcând o plecăciune adâncă, se retrase. O ușă a gangului se deschisese și în pragul ei se ivise tânăra stăpână. Ea se îndreptă zâmbind spre Sam.

— Întrucât mi-ai spus că ai de discutat o chestiune urgentă, am fost eu însumi la Pa și te-am anunțat. Te rog să mă însoțești!

Sam Hawkens aruncă o privire ucigătoare servitorului, care se văzu nevoit să-i deschidă poarta și o urmă pe tânăra stăpână. Ea îl conduse pe Sam printr-o săliță în odaia de primire; aici se aflau doi inși: Wilkins, tatăl frumoasei și vecinul său Leflor, despre care îi vorbise ea.

Wilkins era un bărbat voinic, în vârstă de vreo cincizeci de ani. Avea înfățișarea desăvârșită a unui gentleman;

atitudinea lui era serioasă, privirea prietenoasă. Cutele subțiri care porneau de la marginile ochilor spre tâmpile îndreptăteau presupunerea că viața lui fusese plină flori, ea își încruntă și mai mult sprâncenele.

Celălalt era un bărbat în vârstă de vreo treizeci de ani. Era înalt, slab și puțin adus de spate; îmbrăcămintea lui era elegantă și obrazul proaspăt ras. Dădea impresia unui yankeu autentic. Uitându-se la Sam Hawkens, își strânse ochii și-l măsură cu luare-aminte. Se părea că oaspetele nu-i este pe plac, fiindcă-i vădi o atitudine neprietenoasă.

— Pa, domnul este master Hawkens, care vrea să-ți vorbească, spuse fiica. Cred că te bucură venirea lui.

— Desigur, dragă Almy. Bine ați venit, *sir*!

Wilkins se îndreptă spre vânător, întinzându-i mâna și acesta se grăbi să i-o strângă, călduros.

— Mă bucură, *sir*, că nu sunteți supărat pe mine și că ați avut bunăvoința de a mă primi. Dar poate că mai ales domnișoarei Almy îi datorez cinstea aceasta.

— Nu v-am primit numai în urma recomandării ficei mele, zâmbi plantatorul; aveți o reputație frumoasă, care vă recomandă oricui.

— Și care în orice caz exagerează meritele omului!

Cuvintele acestea fuseseră rostite de Leflor, care îi aruncă lui Sam o privire disprețuitoare.

Sam Hawkens se întoarse spre el și-l privi drept în ochi.

— Se poate master. Aveți și dumneavoastră?...

— Cine?... Eu?... Vreți să spuneți că am și eu o reputație?

Întrebarea lui Sam îl uluise pe Leflor.

— Așadar, nu aveți nici o reputație? Hm! Atunci, ar fi mai bine să nu vorbiți de a mea, ci să vă îngrijiți ca cei care vă cunosc să poată avea păreri bune despre dumneavoastră!

Discuția aceasta era foarte neplăcută stăpânului casei. El voi să rostească un cuvânt împăciuator, dar Leflor i-o luă înainte.

— Aveți dreptate, master! râse el, batjocoritor. Un vânător trebuie să aibă prezență de spirit, dar e dator să se uite totdeauna la cel cu care stă de vorbă, ca să nu dea de unul care-i este superior. De altminteri, nici nu-mi faceți impresia unui adevărat westman. Blana asta este menită să înșele aparențele și pușca asta amărâtă ce bâta caraghioasă!

Apoi luă arma în mână și o arătă plantatorului, râzând. Acesta-i făcu un semn dojenitor, care nu scăpă ochișorilor ageri ai micului *trapper*^[41].

— Nu e nevoie să-i faceți vreun semn, *sir*! Acum știu cu cine am de-a face. Dacă nu-mi pune imediat arma pe masă, îmi voi vârî pumnul printre dinții lui galbeni. După aceea, am să-l las să-și dea singur seama cine este superior între noi doi. Sam Hawkens e un om cumsecade și blând, dar numai cu oamenii de ispravă și cuviincioși.

— *Sir*! strigă Leflor, furios.

— *Boy*!

Trapperul rosti foarte liniștit cuvântul, dar pe un ton hotărât, ca să arate că nu glumește; din felul cum își măsura potrivnicul, se putea înțelege că dintr-o clipă într-alta e gata să-și prăvălească pumnii asupra-i. Wilkins se așeză repede între ei, luă arma din mâna lui Leflor și i-o înapoie lui Sam.

— Vă rog, dragul meu vecin, să nu vă certați! Master Hawkens este oaspetele meu, nu v-a jignit, nu v-a pricinuit nici un neajuns, așa că nu văd de ce țineți să vă certați cu el. Și acum, îmi îngăduiți, master Hawkens, să vă întreb despre scopul vizitei dumneavoastră?

Leflor primise dojana fără să răspundă, dar ochii săi scăpărau și expresia obrazului său lăsa să se întrevadă că abia își stăpânește furia, pe care și-o va dezlănțui totuși curând, ca să-și răzbune înfrângerea suferită.

Almy pălise și se rezemase de perete. Chipul ei frumos era rece și de nepătruns. În clipa când o privi Leflor, ea își

încruntă și mai mult sprâncenele.

Sam se prefăcu desigur că n-a observat atitudinea ei și răspunse întrebării pe care i-o adresase gazda.

— Aveți dreptul și datoria de a mă întreba, sir. N-am venit aici ca să pălăvrălesc fără rost. Vă rog să-mi spuneți dacă vă este cunoscut un bărbat care se numește Walker.

— Walker? Numele acesta nu e rar. L-am auzit adeseori, dar nu cunosc pe nimeni care să se numească astfel.

— Nici Hopkins?

— Nu.

— Hm! Azi-dimineață n-a fost la dumneavoastră un bărbat cu unul din aceste două nume?

— Nu.

— Vă rog să-mi spuneți: pe cine ați primit astăzi?

— Pe nimeni. Domnul Leflor este singurul cu care am vorbit azi-dimineață.

— Mulțumesc. Dar mai am și altceva de discutat cu dumneavoastră. Vă pot vorbi între patru ochi?

— Desigur. Este o chestiune care vă privește pe dumneavoastră?

— Nu, pe dumneavoastră.

— Atunci, puteți să vorbiți. N-am nici un secret față de fiica mea, iar mister Leflor este vecinul și prietenul meu, care poate să asiste la convorbirea noastră.

— N-aș vrea să vă supăr, dar v-aș ruga să-mi împliniți rugămintea și să-mi acordați îngăduința de a vă vorbi numai dumneavoastră, sau cel mult în prezența ficei dumneavoastră. Aveți o încăpere, master Wilkins, în care am putea sta de vorbă nestingheriți și având siguranța că nu ne ascultă nimeni?

Leflor râse.

— Nu trebuie să treceți dincolo din cauza mea, master Wilkins! Dacă nu mi se arată încredere, sunt obligat să mă retrag. Mă voi plimba prin grădină și vă rog să-l trimiteți pe servitor să mă cheme îndată ce veți fi liber. N-aș vrea să vă

părăsesc, înainte de a lua de acord cu dumneavoastră o hotărâre în chestiunea pe care v-am înfățișat-o.

Și ieși din odaie.

Plantatorul își dojeni prietenos oaspetele:

— Master Hawkens, v-ați și făcut un dușman!

— Hm! Toți ticăloșii îi dușmănesc pe oamenii cinstiți. Unul mai mult, sau mai puțin, nu-i mare lucru, dacă nu mă înșel. În ce privește chestiunea care m-a adus la dumneavoastră, aș ține mult ca tocmai el să nu afle ceea ce vă voi spune, master Wilkins.

— Gândiți-vă că este vecinul meu și că într-o regiune atât de izolată vecinii sunt de multe ori nevoiți să se ajute și să conlucreze.

— Aveți dreptate, dar eu nu am nici cea mai mică încredere în omul ăsta. Vreți să-mi făgăduiți că nu-i veți destăinui subiectul convorbirii noastre?

— Dacă țineți atât de mult, vă făgăduiesc. Dar chestiunea aceasta este într-adevăr atât de importantă, master?

— Foarte importantă. O veți afla imediat. Ați auzit vreodată de un oarecare „Jack sângerosul”?

Plantatorul tresări, speriat.

— Jack? repetă el. Îl cunosc destul de bine! Ce e cu el?

— Vrea să vă viziteze în noaptea asta.

— Cerule! Îmi aduceți o veste rea!

Wilkins începu să măsoare odaia cu pași înceți și se opri după câțva timp în fața lui Sam.

— De unde știți, sir? Doar nu v-a spus-o chiar el!

— Ba da, chiar el... hi... hi... hi...! Am ascultat ceea ce vorbea ieri seară cu prietenii săi în pădurea ce se află la o depărtare de patru ore de plantația dumneavoastră.

— Ce veste! Într-adevăr, este de o importanță extraordinară! Tu ce spui, draga mea Almy?

De când plecase Leflor, frumoasa nu scosese nici un cuvânt.

— Liniștește-te, Pa, spuse ea acum, tulburată. Ar fi fost groaznic dacă am fi fost atacați pe neașteptate de omul acela și de tovarășii lui. Dar acum știm ce s-a pus la cale și putem lua măsurile cuvenite. Master Adler își va face datoria ca și data trecută și, dacă-l vom ruga frumos, poate că și master Sam Hawkens o să rămână aici, ca să ne ajute cu mintea sa ageră, cu experiența și cu faimoasa lui armă să-i înfruntăm pe vrăjmași. Nu-i așa, master?

Ea îi zâmbi lui Sam și-i întinse mâna. El o prinse cu două degete și o duse sub haina sa de vânătoare, în locul unde bănuia că trebuie să fie inima.

— Miss, voi rămâne la dumneavoastră și nu sunt singur, ci vă aduc și doi prieteni, pe care vă puteți bizui fiindcă sunt oameni iscusiți și experimentați. Spuneți că ați citit despre mine, miss. Ziarul a pomenit cumva și numele Dick Stone sau Will Parker?

— Desigur. Am citit că sunteți nedespărțiți și că din pricina aceasta vi se spune „Trifoiul”.

— Și ei vă vor ajuta să vă apărați împotriva bandei de tâlhari.

— Au venit cu dumneavoastră?

— Yes. „Trifoiul” este întreg, dacă nu mă înșel. Sunt în grădină și mă așteaptă.

— De ce n-au intrat și ei?

— Fiindcă au o misiune de îndeplinit în grădină; mai târziu vor intra și ei. Supraveghetorul german este un om destoinic?

— Ne putem bizui pe el, răspunse plantatorul; este fiul meu adoptiv.

Almy se uită la tatăl ei cu o privire recunoscătoare. Apoi, se grăbi să sublinieze cuvintele de laudă rostite la adresa supraveghetorului:

— Și-ar jertfi și viața pentru noi!

Sam istorisi tot ce se întâmplase în seara precedentă și în cursul nopții, iar tatăl și fiica îl ascultară cu deosebită atenție.

— Prin urmare, Walker acesta se află acum aici, pe plantația mea? Întrebă Wilkins. Ce-o fi vrând?

— În orice caz, a venit încoace cu un scop anumit. Poate că o să vă viziteze. Vreți să-mi făgăduiți că, în cazul când va veni să vă vorbească, îl veți reține și-l veți trimite după mine?

— Desigur că vă făgăduiesc. Și dumneavoastră aveți de gând să vă țineți acum după urmele lui?

— Trebuie să-l prindem, cu orice preț.

— Și dacă nu i se văd urmele?

— Înseamnă că s-a dus la Bommy.

— Bommy? Ah! Îl cunoașteți?

— Abia de vreo jumătate de oră. Ce fel de om este negrul ăsta?

— Un individ nerecunoscător și egoist. Fratele meu l-a eliberat din sclavie și i-a dăruit o bucată de pământ. Prea leneș ca să muncească pentru a trăi, a început să facă negoț cu rachiu. Dar nu țin de fel ca oamenii mei să se deprindă să bea, așa că i-am oprit să cumpere rachiu de la el. De câțva timp, caută pe orice cale să-mi pricinuiască un rău. Credeți că Walker s-a dus la el?

— Aș putea s-o jur.

— Poate că-l cunoaște.

— Și poate că nu. Le-a iscodit pe cele două negrese ale dumneavoastră, My și Ty, voind să afle cine vă dușmănește și ele i-au pomenit numele acestui Bommy. Acum știți totul, master. Îi voi face o vizită lui Bommy, împreună cu prietenii mei. S-ar putea să-l găsim acolo pe omul nostru.

— Când vă înapoiati?

— Cred că vom fi nevoiți să întârziem. Îndată ce venim, începem să făurim planul de apărare împotriva tâlharilor. Până atunci, însă, nu destăinuți nimănui ceea ce am vorbit! Negrii sunt ființe foarte vorbărețe. Dacă ar afla ceva, ar fi în stare să răspândească imediat vestea și în felul acesta și „Jack sângerosul” ar fi prevenit; el ar renunța să mai vină și nu l-am mai putea prinde.

— Dar Leflor ar trebui totuși s-o știe. Sunt sigur că n-ar pregeta să ne sară în ajutor, împreună cu câțiva oameni de pe plantația sa.

— Dacă ar veni el, noi am sta deoparte: adică Dick, Will și cu mine. De altminteri, am impresia că acest Leflor nu vă este un prieten prea sincer. Așteptați să ne înapoiem; după aceea vom vedea dacă avem nevoie de ajutorul lui. *Good bye, master Wilkins, good bye, miss Almy!*

După cum am arătat, Leflor se dusesese în grădină. Discuția cu Sam îl necăjise și acum se gândea să se răzbune.

Ce-o fi vrând oare vânătorul acela închipuit de la Wilkins? Leflor își frământa mintea, dar nu izbutea să găsească un răspuns acestei întrebări.

El se plimbă furios prin grădină, până când auzi că se apropie niște pași și se sperie. Un bărbat tânăr și îmbrăcat simplu, al cărui chip expresiv era umbrit de o pălărie de Panama, veni cu pași iuți de pe o alee lateralnică, și, întrucât nu-l văzuse pe Leflor din pricina tufișului, era aproape să se ciocnească de el.

Leflor îl privi cu un aer dușmănos.

— Vă rog să vă deschideți ochii, master Adler! Cred că nu sunteți orb...

Adler își continuă liniștii drumul, fără să răspundă.

— Master, aveți vată în urechi?

Adler își încetini pașii și se întoarse.

— Cu mine vorbiți?

— Desigur! Purtarea dumitale față de mine este atât de necuviincioasă, încât n-o mai pot răbda. De ce nu mă saluți?

Adler săltă ușor din umeri.

— Întrebarea dumneavoastră mă miră. V-am salutat totdeauna. Dar fiindcă nu mi-ați răspuns niciodată, am renunțat să vă mai salut.

— Zău? exclamă Leflor pe un ton batjocoritor. Cu alte cuvinte ai pretenția ca un plantator să salute un servitor!

— De ce nu? Dacă Țineți atât de mult să fiți salutat de un servitor, încât sunteți în stare chiar să-l siliți să vă salute, înseamnă că acest servitor este o persoană importantă și merită să-l salutați.

— Ce rost ar avea să mă cert cu dumneata! Mai bine du-te la grajd și vezi dacă s-a dat nutreț calului meu!

— Nu vreau să vă răpesc plăcerea de a vă ocupa singur de calul dumneavoastră.

Cei doi bărbați se înfruntau cu o dușmănie abia stăpânită. Era ușor de înțeles că Leflor căuta neapărat să se certe cu Adler, fiindcă-l ura. Știa că tânărul administrator era socotit fiu adoptiv al lui Wilkins și că avea un rol important în conducerea plantației.

— Ah, refuzi să-mi îndeplinești ordinele?

— Nici nu poate fi vorba de vreo poruncă din partea dumitale!

— Da? Ei bine, te vei convinge curând că pot să-ți dau ordine. Ginerele lui master Wilkins se va pricepe să-ți frângă mândria!

Chipul lui Adler se acoperi de o ușoară paloare.

— Dumneavoastră nu veți fi niciodată ginerele lui master Wilkins!

— Nu? Țin să te înștiințez că mai înainte cu câteva minute am cerut mâna Almyei.

— Și ați fost respins!

— Te înșeli.

— *Pshaw!* Afirmația dumitale nu este decât o minciună.

Leflor se retrase cu un pas.

— Ai îndrăznit să mă faci mincinos? răcni. Câine german, afurisitule! Stai că te învăț eu!

Și încleștându-și pumnii, voi să și-i prăvălească în obrazul lui Adler, dar nu-l nimeri; în schimb, se pomeni el însuși cu un pumn atât de zdravăn în stomac, încât se prăbuși la pământ.

— O, Iisuse! Iisuse! strigară două glasuri femeiești.

My și Ty își spălaseră rufele și se înapoiaseră. Ca să ajungă mai repede acasă, ele veniseră pe alea lăturalnică pe care o străbătuse mai înainte Adler. Auzind glasuri, se opriră și-i recunoscură printre ramuri pe cei doi bărbați care se înfruntau. Ele înțelesesă fiecare cuvânt și, când îl văzură pe Leflor prăbușindu-se, scoaseră țipătul acela înspăimântător.

Leflor se ridică după câteva clipe și voi să se repeadă iar asupra lui Adler, care-l aștepta liniștit, cu pumnii gata de atac. Dar când își dădu seama că cele două negrese fuseseră martore ale înfrângerii pe care o suferise, Leflor se rușină și socotind că e mai bine să renunțe la o nouă ciocnire, dispăru în tufiș.

Adler săltă din umeri, disprețuitor.

— Ce căutați aici? le întrebă pe negrese. Ați stat și v-ați uitat!

— O, nu, massa! Nu uitat! răspunse Ty. Veneam de la apă. Din întâmplare ne-am oprit.

— Ați văzut și ați auzit tot ce a fost aici?

— Totul. Massa Adler este un erou mare. O, lisuse, cum s-a rostogolit Leflor la pământ: ca un câine care cade de pe fereastră.

Gândindu-se la scena de mai înainte, My și Ty începură să râdă cu hohote.

— Și acum, duceți-vă la bucătărie! le porunci Adler. Dar să nu vă prind că povestiți cuiva ceea ce ați văzut! Dacă aflu că ați pălăvrăgit, să știți că n-o să vă meargă bine. Să tăceți, ați înțeles?

— O, massa, noi tăcem, suntem mormânt!

Își luară rufele și plecară. În bucătăria cea mare o găsiră pe Almy. Ea fusese nevoită să-i lase singuri pe tatăl ei și pe Leflor, care se înapoiase din grădină și acum își căuta de lucru prin bucătărie, ca să-și alunge neliniștea stârnită de vestea adusă de Sam Hawkens cu privire la atacul ce urma să se producă.

— Ne-am întors, miss Almy! strigă My, din pragul ușii.

— Ați zăbovit mult, le dojeni stăpâna. Puteați să veniți mai curând!

— Mai curând? Dar n-am stat numai cu rufele! Am avut și alte treburi; am vorbit cu mulți oameni.

— Ce treburi? Ce oameni?

— Întâi a venit un om cu o luntre indiană. Pe urmă a venit alt om, cu o pădure de barbă pe față. După el, alți doi oameni înalți ca niște prăjini de bambus. Și la urmă a fost cearta între massa Leflor și massa Adler.

Almy Wilkins tresări.

— O ceartă?

— Da. Massa Leflor l-a insultat pe massa Adler. A spus că massa Adler să-l salute, să-l asculte, să se ducă să vadă de cal, la grajd. Și pe urmă, massa Leflor a spus că este ginerele lui massa Wilkins, că massa Wilkins i-a dat consimțământul.

Almy roși.

— Cine a spus asta?

— Massa Leflor.

— Lui massa Adler?

— Da.

— Și ce a răspuns massa Adler?

— A spus că massa Leflor minte.

— Așa e.

— Massa Leflor s-a înfuriat și a vrut să bată pe massa Adler. Dar massa Adler a fost mai repede și a lovit în burtă pe massa Leflor, care s-a dat tumba la pământ. O, Iisuse, ce frumos a fost!

— Eu am țipat și Ty a țipat. Atunci, massa Leflor a fugit. Dar massa Adler a venit la noi și ne-a poruncit să nu vorbim... o, Iisuse, am povestit totul! Ne-a poruncit să nu spunem nimic! Ce-o să ne facă?

— Liniștește-te! N-o să vi se întâmple nimic, dar să nu mai povestiți nimănui ce-a fost între cei doi domni.

Totuși, două minute mai târziu, My stătea de vorbă cu Nero, iubitul ei negru, și-i povestea, cu exagerările

cuvenite, toate întâmplările ce se desfășuraseră în cursul zilei.

După câțva timp veni un servitor, care o vesti pe Almy că tatăl ei vrea să-i vorbească..

Wilkins o primi cu un aer înduioșat și îngrijorat:

— Așază-te lângă mine, draga mea copilă! spuse tatăl. Vreau să-ți împărtășesc o veste importantă.

— Știu ce vrei să-mi spui.

— Nu cred.

— Ba da, știu. Se pare că nu-ți este prea plăcut să vorbești. Te înțeleg, dar te-aș ruga să nu iei lucrurile sub o formă prea gravă.

— Te gândești la atacul pregătit împotriva noastră. Mi-am închipuit. Dar te rog să mă crezi să năvala tâlharilor mă neliniștește mai puțin decât...

— ... măritișul meu, îl completă Almy.

Wilkins tresări, uimit.

— De unde știi?

— Leflor e frământat de multă vreme de gândul că se va căsători cu mine. Atitudinea lui solemnă de azi m-a îndemnat să înțeleg că acesta este scopul vizitei lui.

— Da, mi-a cerut mâna ta, răspunse plantatorul, mulțumit că Almy îl ajutase să treacă atât de ușor peste introducerea care i se părea din cale afară de grea.

— Ce i-ai răspuns?

— Până acum, nimic. Trebuia să vorbesc întâi cu tine. Nu voi făgădui nimănui mâna ta, fără consimțământul tău, draga mea copilă.

— Când vine să afle hotărârea mea?

— Nici n-a plecat. M-a rugat să-i dau chiar acum răspunsul și așteaptă în odaia de primire.

— Se grăbește! râse ea, batjocoritor. Îi voi comunica numaidecât hotărârea mea.

Uimit, tatăl o prinse de mână.

— Vrei într-adevăr să-i dai răspunsul pe care-l așteaptă, draga mea? N-aș fi crezut că o să te bucuri atât de mult de

cererea lui. E drept, însă, că voi femeile sunteți de neînțeles. Îmi închipuiam că te cunosc, dar văd că m-am înșelat.

— Da, te-ai înșelat, Pa, dar cu totul altfel decât crezi. Să mergem!

Almy intră cu tatăl ei în odaia de primire, unde Leflor stătea la fereastră și aștepta. Desigur că se gândea la Adler, fiindcă avea un aer mohorât și fruntea-i era încrețită. El se întoarse și, când o zări pe Almy care intra zâmbind la brațul tatălui ei, chipul i se însenină.

— Atât de repede! exclamă el. Îmi îngădui să cred că graba domnișoarei Almy este de bun augur pentru mine. Îmi dați voie să nădăduiesc?

Leflor dori s-o prindă de mână, dar ea se retrase cu un pas...

— Mai încet, mai încet, master Leflor! Spuneți-mi mai întâi: ce nădăduiți?

— Că v-ați hotărât să fiți soția mea.

— Dacă spuneți că sperați să fiu soția dumneavoastră, înseamnă că nu sunt încă, nu-i așa?

— Din păcate, încă nu.

— Atunci, de ce afirmați că ați obținut consimțământul meu și că sunteți sigur de mine?

Și rostind cuvintele acestea, Almy îl privi cu atâta asprime, încât el trebui să-și plece ochii.

— Am afirmat eu lucrul acesta? Cui?

— Lui master Adler.

— Ah! A pălăvrăgit, infamul!

— Nu, n-a spus nici un cuvânt. My și Ty au fost martore la discuția dumneavoastră și au văzut când v-a lovit master Adler. Ele mi-au povestit ceea ce s-a întâmplat. Vă închipuiți că sunt un obiect oarecare, o marfă și că e de ajuns să vreți, ca să fiu a dumneavoastră? În cazul acesta, v-ați înșelat amarnic. Cuvântul pe care l-ați afirmat nu este numai o minciună, dar și o jignire pentru mine. Și desigur că nu pot aparține unui bărbat care mă jignește. Nu vreau

să vorbesc de dragoste, dar trebuie cel puțin să-l respect pe bărbatul căruia urmează să-i închin viața. Vă mărturisesc, însă, că nu vă pot nutri nici respect, după o asemenea atitudine!

Leflor o lăsase pe Almy să vorbească. Acum se uită la ea zăpăcit.

— Am auzit bine? întrebă el aproape în șoaptă. Prin urmare, răspunsul dumneavoastră e negativ?

— Așa cum ați înțeles.

El încercă să spună ceva, dar nu izbuti. Fusesse atât de sigur că va obține consimțământul ei, încât nu-i venea să creadă că cererea lui fusese respinsă.

Înșelat de atitudinea Almyei, care vădise o voioșie prefăcută, Wilkins fusese convins că ea îl iubea în taină pe Leflor. Faptul acesta îl mirase și-l întristase într-o măsură oarecare, dar el s-ar fi supus dorinței fiicei lui, fără cea mai mică împotrivire. Acum, însă, răspunsul ei constitui pentru el o ușurare. De aceea, se grăbi să-i dea lui Leflor de înțeles că este de acord cu hotărârea Almyei.

— După cum vedeți, *sir*, fiica mea s-a hotărât, spuse el pe un ton rece. Ați fost foarte imprudent. Oamenii care se încred prea mult în ei înșiși greșesc și sunt expuși dezamăgirilor. Vă mărturisesc sincer că înțeleg atitudinea fiicei mele și hotărârea pe care a luat-o. Graba dumneavoastră ne-a jignit, așa că trebuie să-i suportați urmările firești, pe care nu vi le pot cruța.

Abia acum înțelese Leflor că a pierdut partida. Pe chipul lui flutură o licărire verzuie; fruntea i se încreți, iar degetele lui lungi și osoase începură să se joace, nervos, cu pulpana hainei.

— Vă amintiți ce v-am spus adineauri, master?

— Da, îmi amintesc, răspunse Wilkins, pe un ton oarecum silit și cu un gest plictisit.

— Când am vorbit cu dumneavoastră, se părea că sunteți convins că domnișoara va răspunde afirmativ! De altminteri, mi-ați și făgăduit că o veți sfătui să-mi dea un

asemenea răspuns. Schimbarea ce s-a produs, însă, m-a uimit mai ales din pricina repeziciunii ei. Să sperăm că nu vă veți căi! Sau doriți să mai reflectați și după aceea să-mi împărtășiți răspunsul definitiv? Sunt dispus să trec pe la dumneavoastră mâine, dacă-mi îngăduiți.

— Vă mulțumesc, *sir!* După cele întâmplare, o amânare n-ar mai avea nici un rost. Rămâne așa cum am hotărât.

— Da, repetă Almy, rămâne așa cum am hotărât.

Furios, Leflor se apropie cu un pas de plantator.

— Bine! scrâșni el. Fiecare e stăpân pe fericirea lui și are dreptul să și-o făurească așa cum crede. Nu pot să vă spun decât un singur lucru: vă veți căi amândoi și încă foarte curând. Atunci mă veți dori, dar va fi prea târziu!

Și luând o atitudine semeață, ieși din odaie.

Tatăl și fica tăcură, până când auziră în curte zgomotul de copite al calului ce se îndepărta.

— A plecat! spuse Wilkins, oftând adânc.

— Și-ți pare rău, Pa?

— Nu. Dar acum cinci minute nu m-aș fi așteptat să ajungem aici.

— Leflor a afirmat că voiai să mă sfătuiești să-mi dau consimțământul.

— E adevărat că i-am făgăduit lucrul acesta, cu toate că nu-l prețuiesc prea mult. Dar atitudinea și felul cum mi-a vorbit m-au îndemnat să cred că, nădăjduind să obțină consimțământul tău, se bazează pe lucruri pe care eu nu le cunosc. Și apoi a izbutit să găsească anumite mijloace, cu ajutorul cărora m-a silit să doresc căsătoria aceasta.

Ea îl privi uimită.

— Despre ce mijloace a fost vorba, Pa?

— Știi că în timpul războiului civil am fost un partizan al statelor nordice. Toți proprietarii de moșii din regiunea noastră sunt și acum partizani convinși ai statelor sudice. Cine nutrește păreri deosebite de-ale lor, poate fi victima unor nenumărate intrigi menite să-l distrugă. Dornic să fiu de folos cauzei pe care o îmbrățișasem, eu am făcut pe

atunci unele sacrificii și am săvârșit unele fapte despre care nu trebuie să știe nimeni pe aici. Cum a izbutit Leflor să le afle nu pot să înțeleg, dar sunt convins că știe multe lucruri și mi-ar putea pricinui neajunsuri.

— Te-a amenințat că le va divulga, dacă vei refuza să-i acorzi mâna mea?

— Da.

— Prin urmare, ești convins că avem de-a face cu un om josnic. M-aș hotărî mai curând să cerșesc, decât să fiu soția unui asemenea ticălos!

— Almy, nu cunoști sărăcia!

— Aș ști s-o îndur! Dar nenorocirea de a fi soția unui asemenea om, n-aș fi în stare s-o suport. Și apoi, nu suntem săraci, Pa!

— Dar el ne poate distruge!

— Atunci să vindem ceea ce avem și să plecăm!

Wilkins oftă adânc și clătină din cap, îngândurat.

Inima-i era frământată și de altă îngrijorare, dar nu se încumetă s-o împărtășească fiicei sale, ca să n-o neliniștească și pe ea. Să-i încredințeze taina aceea, care i-ar fi chinuit mintea și i-ar fi răpit somnul? Nu, încă nu.

Încă nu, încă nu, așa se gândise mereu și cu toate acestea trebuia să-i vorbească într-o zi, trebuia să-i spună că-i așteaptă necazuri și dureri. Și după aceea? Ce s-ar fi întâmplat după aceea? El căuta să-și alunge din minte gândul acesta chinuitor, fiindcă se simțea prea slab ca să-l poată înfrunta.

Almy îl îmbrățișă și-și rezemă afectuos capul de pieptul lui.

— Crezi că m-am purtat cum se cuvine?

— Da, copila mea, ai fost chibzuită și hotărâtă.

— Așa cum voi fi și astă-seară, când ne vom apăra împotriva bandiților. Sunt sigură că-i vom învinge! Master Adler știe ce ne așteaptă?

— Nu, încă nu l-am văzut. Trimite-l la mine, dacă-l întâlnești.

Almy se duse spre odaia ei. În clipa când deschise ușa, auzi un zgomot. Întorcându-și capul, îl văzu pe Adler, care ieșea din odaia lui și trebuia să treacă prin fața odăii ei.

— Master Adler!

El se opri și-și scoase pălăria, salutând-o respectuos.

— Vreți să-mi dați vreo poruncă, miss Almy?

Totdeauna îi vorbea politicos și respectuos. Dar tocmai contradicția dintre atitudinea lui supusă și simțământul propriei sale valori o impresiona pe Almy și o uluia, ori de câte ori se afla în preajma lui.

— Voiam să vă împărtășesc o mică însărcinare din partea tatei, spuse tânăra stăpână.

— O ascult cu plăcere, miss.

Almy, care până atunci stătuse în pragul ușii, se retrase încet în odaie. Și el, care știa că ea vrea să-i comunice un ordin din partea lui Wilkins, o urmă, bineînțeles.

Uluiala ei spori, în clipa când văzu că Adler închise ușa, în urmă-i.

El aștepta să audă ordinul. Ce să facă? Să-i spună să se ducă la tatăl ei? Pentru atâta lucru, n-ar fi avut nevoie să-l lase s-o urmeze în odaie; putea să i-l spună când erau afară. Dar acum era prea târziu și nu știa cum să iasă din încurcătură. Și apoi, el s-ar fi simțit jignit, sau ar fi înțeles, din atitudinea ei stângace, că e stăpânită de simțăminte pe care nu le poate mărturisi. Așadar, trebuia să găsească neapărat o soluție salvatoare.

Rotindu-și privirea în jur, ea se strădui un timp să nascocoască un pretext, dar strădania ei rămase zadarnică.

Deodată se auzi glasul papagalului:

— Almy, Almy, draga mea Almy!

Da, pasărea era salvarea ei.

— Master Adler... vă pricepeți... cunoașteți or... or... or...?

Cum se numea oare cuvântul acela afurisit? E foarte neplăcut când vrei să rostești un cuvânt și nu-ți amintești decât prima silabă. Doamne, cum se numea?

Adler auzise strigătul papagalului și se grăbi s-o ajute:

— Ornitologie, nu-i așa?
— Da, ornitologie am vrut să spun.
— M-am ocupat cândva de știința aceasta.
— Și de papagali?
— Și de ei.
— Ah, mi-am închipuit că știți; eram sigură. Și atunci, știți ce poate...

Almy se opri, speriată; se zăpăcise și nu era în stare să-și continue întrebarea.

— Ce boli poate să aibă un papagal? o ajută el, zâmbind. Da, cunosc bolile de care poate suferi pasărea aceasta: papagalul dumneavoastră e bolnav, miss Almy?

Ea se uită la el cu o privire recunoscătoare.

— Da, din păcate. Și sunt foarte neliniștită din pricina lui.

— Dacă-mi îngăduiți, aș încerca să-l lecuiesc.

— Vreți să-l aduc?

— Vă rog!

Almy ieși. Când ajunse pe gang, își duse mâna la inimă. Doamne, ce să fac? Papagalul e sănătos. Ce boală să născocesc? Ah, dacă aș ști, dacă aș ști!

Luă papagalul în brațe și se înapoie cu pași șovăitori.

— L-am adus.

Adler se uită la micul bolnav.

— Ștrengarule, ștrengarule! exclamă papagalul. Du-te, paiață, du-te!

— Îți mulțumesc, frumosule! râse administratorul. Ați supravegheat papagalul cu luare-aminte? Știți ce are?

— Da, desigur că știu, se grăbi ea să răspundă.

Adler dădu din cap.

— Să vedem dacă diagnosticul meu se potrivește cu al dumneavoastră. După părerea mea, micul dumneavoastră favorit este peste măsură de nervos.

— Da, aveți dreptate! exclamă ea, ușurată. Suferă de nervi, sărmanul! Dar mă tem că nu există nici un leac împotriva acestei boli.

— De ce să nu existe?

— Pa mi-a spus odată că nervii se lecuiesc foarte greu.

— Da, însă numai oamenii se lecuiesc greu când suferă de nervi. Dar papagalul are nervi mai rezistenți decât ai noștri.

— Și ce leac l-ar putea vindeca?

— Ca să știu leacul acesta, ar trebui mai întâi să aflu pricina boli. De obicei, nervii slăbesc de pe urma unor anumite tulburări.

— Da, așa e!

— Ce fel de tulburări a suferit pasărea?

— Nu putea să-l sufere pe monsieur Leflor și îndată ce-l vedea, era cuprins de furie.

— Păcat!

— De ce spuneți că e păcat?

— Fiindcă nu cred să putem găsi un leac. Doar nu poate fi alungat, un prieten, de dragul unei păsări care are toane!

— Țin la papagal mai mult decât la vecinul nostru.

— Foarte bine. Dar nu puteți fi nepoliticoasă cu Leflor.

— Voi fi, totuși, dacă știu că în felul acesta îmi pot lecui favoritul. De altminteri, Leflor n-o să mai vină pe aici. I-am spus-o mai înainte.

— Și tatăl dumneavoastră?

— Era de față și mi-a dat dreptate.

— Din pricina papagalului?

Almy văzu că, rostind această întrebare, buzele lui tremurau.

— Da, din pricina lui, răspunse ea pe un ton rece.

Chipul lui Adler vădi o schimbare bruscă și tânărul administrator se apropie de ea.

— Vă rog să-mi spuneți: l-ați alungat pe Leflor numai ca să cruțați nervii papagalului?

Almy se uită la el cu o privire sinceră și ochii lor se ațintiră câteva secunde unii într-alții. Se părea că, odată cu privirea aceea caldă, ea îi dăruiește și sufletul. Acum, ea trebui să-și plece ochii.

— Nu. Pasărea nu este bolnavă. Nu-i așa că ați știut-o, master Adler?

— Da, favoritul dumneavoastră e sănătos tun!

— Eu sunt aceea care nu-l poate suferi pe Leflor. E un om rău. Dar a plecat și n-o să mai vină niciodată. Slavă Domnului!

În clipa aceea, papagalul începu să bată din aripi, de parcă s-ar fi bucurat de întorsătura pe care o luase convorbirea dintre cei doi tineri.

— Adler, Adler! strigă pasărea. *Mon amant, mon bien-aimé, où est tu?*

Almy ar fi vrut să se scufunde pământul, ca să dispară din fața lui Adler, iar pe chipul lui se ivi o licărire ciudată.

— Uitați-vă, îi este dor de camaradul lui, de vulturul care-l așteaptă pe verandă. Ar fi mai bine să-l duceți afară.

Almy oftă ușurată și se grăbi să-i urmeze îndemnul, bucuroasă că a scăpat iar dintr-o situație delicată. Când se înapoie, îi întinse mâna.

— Sunteți supărat pe mine... fiindcă mi-am îngăduit să fac gluma de adineauri, spunându-vă că papagalul e bolnav?

În loc să-i răspundă, el îi strânse mâna și o privi drept în ochi.

— De fapt, continuă ea, tata mă rugase să vă trimit la el, dacă vă întâlnesc. Dar când v-am zărit, n-am mai știut ce trebuie să vă spun și am născocit un pretext.

Privirea pe care Adler și-o ațintise în ochii ei era atât de pătrunzătoare, încât Almy roși aproape fără voie.

— Ce vrea să-mi spună tatăl dumneavoastră?

— Nu știu. Dar cred că este vorba să trageți iar câteva împușcături, ca în ziua când l-ați ochit pe fratele lui „Jack sângerosul”.

— *Behold!* Doar nu vom avea de înfruntat un atac banditesc?

— Ba da! „Jack sângerosul” vrea să se răzbune și a plănuit un atac...

— *Well!* Și-mi împărtășiți abia acum vestea aceasta? Și pe un ton atât de liniștit?

— Vai! Credeți că vom fi nevoiți să ne luptăm cu ei? Altminteri nu-i putem îndepărta?

— Nu cred.

— Doamne! Sărmanul meu Pa! Și el trebuie să ia parte la luptă?

— Poate că vom orândui lucrurile în așa fel, încât tatăl dumneavoastră să nu aibă de înfruntat nici o primejdie.

— Ce încântată aș fi dacă ați face-o!

— Și eu m-aș bucura!

— Vă mulțumesc. Dar dumneavoastră o să puteți sta deoparte în timpul luptei?

El clătină din cap și zâmbi.

— Nu se poate, miss Almy. Eu nu trebuie să mă feresc de luptă, ca un laș.

— N-ar fi o lașitate, dar v-ați putea cruța! Ar fi doar o faptă chibzuită.

El clătină iar din cap.

— De ce? Pentru orice om viața merită să fie trăită numai atunci când este prețuită și de alții.

— Nu pot să cred că viața dumneavoastră nu este prețuită și de alții! Gândiți-vă la rudele dumneavoastră! Ați uitat că ținta vieții dumneavoastră este să vă regăsiți mama, frații și sora?

Chipul lui vădi o nemărginită tristețe.

— Îmi voi atinge vreodată ținta aceasta? Ca să-mi aduc la îndeplinire planul pe care mi l-am făurit, aș avea nevoie de o sumă uriașă, pe care n-o am și pe care n-o voi avea curând. M-am gândit în ultima vreme să plec spre regiunile aurifere, ca să câștig repede o mare avere. Dar mi-am spus că printr-o asemenea hotărâre ar însemna să renunț la un venit sigur, chiar dacă e modest, pentru o bogăție cât se poate de îndoielnică și judecata mea sănătoasă se împotrivește acestei încercări.

— Aveți dreptate.

— Poate că da. S-ar cuveni să mă întreb în același timp: aici aş putea ajunge vreodată la averea de care am nevoie spre a-mi atinge scopul? Și anii trec, unul după altul... Și atunci, ce valoare mai are viața mea?

— Mai sunt oameni care nu doresc deloc să vă nimerească un glonte.

— Nu știu cine ar putea să fie.

— Eu, de pildă.

— Dumneavoastră?

— Da, răspunse ea pe un ton curajos și hotărât. Aș fi foarte tristă, dacă ați suferi de pe urma luptei ce ne așteaptă.

El tresări și duse mâna ei la buze, sărutând-o.

— Rostind cuvântul acesta, m-ați făcut fericit. Vă rog să vă gândiți la clipa aceasta, miss, când nu voi mai fi aici...

— Doar nu ai de gând să ne părăsești? exclamă ea, speriată.

— Nu. Însă viitorul e în mâinile lui Dumnezeu. Nimeni nu poate să prevadă ce-o să se întâmple în clipa următoare. Dacă într-o zi nu voi mai fi aici și dacă vă veți gândi cândva la mine, să fiți convinsă că viața mea vă aparține numai dumneavoastră.

Făcu o plecăciune și ieși din odaie. Ea se prăbuși pe un scaun cu obrazul în mâini și rămase multă vreme așa, îngândurată și nemișcată.

Adler era stăpânit de o dispoziție minunată. Iubea și se știa iubit. Se cuvenea oare să rostească acum cuvântul hotărâtor? Gândurile lui rătăciră departe, dincolo de mări, la soarta nesigură și tristă a familiei Adlerhorst. Era un membru al acestei familii, cu toate că socotisc nimerit, fiindcă trăia în America, unde omul nu înseamnă nimic prin originea sa, ci prin munca și însușirile sale, să-și prescurteze numele și să renunțe la titlul de baron. El rămăsese legat de familia sa dispărută, prin lanțuri care nu puteau fi rupte. Poate că era singurul dintre toți care avusese parte de o soartă omenească. Nu avea datoria să

facă tot ce-i era cu putință ca să-și regăsească mama, frații și sora, dacă mai trăiau? Avea dreptul să se gândească la propria sa fericire, înainte de a-și îndeplini această datorie?

Nu! Și se hotărî să asculte glasul conștiinței și al datoriei, nu pe cel al inimii și al dragostei.

18. În coliba negrului

După ce se despărți de plantator și de fiica sa, Sam Hawkens se înapoie la Dick și Will.

— Unde ai stat până acum? mormăi Will, pe un ton dojenitor. Te așteptăm de-o veșnicie. Sau te-ai îndrăgostit cumva de mititica aceea cu care ai vorbit când am intrat în grădină?

— Da. A mers foarte iute: Hi... hi... hi... hi! Văzut, plăcut, îndrăgostit, mărturisit, logodit, toate deodată. Vrea să fie soția mea și plecăm împreună în Vest, dacă nu mă înșel. Și voi o să rămâneți cu buzele umflate!

— Nu mai vorbi prostii!

— Ți-am spus de atâtea ori că ești agiamiu! Prostii, hai? Sam Hawkens n-are loc pentru prostii în capul ăsta, ai înțeleș?

— L-ai prevenit pe plantator că s-a pregătit un atac împotriva lui?

— Credeai că m-am dus să-i povestesc despre străbunica ta? Mai târziu vom ține împreună cu el un consiliu de război. Deocamdată, ne ducem să-l căutăm pe bunul nostru master Walker. Haideți!

Cei trei inși porniră. Sam, care pășea în fruntea lor, era un strălucit descoperitor de urme. Deși trecuseră mai bine de două ore, el izbuti să găsească urmele lăsate de Walker-Hopkins în drumul spre cârciumarul Bommy. Și ținându-se după ele, vânătorii noștri ieșiră din grădină și ajunseră la cărarea care o despărțea de plantația de trestie de zahăr.

În depărtare se vedea pădurea și la marginea ei era coliba lui Bommy.

Sam Hawkens se opri, își roti ochii în jur și dădu de câteva ori din cap.

— Aceea este coliba negrului, fără îndoială, mormăi el mai mult pentru sine, decât din dorința de a fi auzit de

prietenii săi și drumul acesta duce tocmai la ea. Dacă-l folosim, desigur că vom fi zăriți de departe și nu mai putem să-l prindem pe Walker. Așadar trebuie să mergem pe furiș. Cel mai nimerit lucru este să ocolim plantația. Lângă ea este un tufiș prin care ne putem strecura foarte ușor fără să fim observați, dacă nu mă înșel. Să mergem!

Ei îl urmară, fără să-l contrazică și după un sfert de oră ajunseră la marginea unui crâng des, de unde putură să vadă foarte bine partea din spate a colibei și chiar s-o atingă cu un glonte, dacă ar fi vrut. Ei se aflau acum la o depărtare de vreo șaiszeci de pași de cârciuma negrului. Spațiul acesta era acoperit de tufișuri și copăcei.

— Rămâneți aici! Hotărî Sam. Eu mă strecor până la copăceii din fața ușii. Dacă vedeți că sunt în primejdie, începeți să trageți!

Ieși din ascunzătoare și se târî cu băgare de seamă de la un copăcel la altul și printre tufișuri, până când ajunse la o depărtare de cel mult șase pași de ușă. Acolo erau lilioci sălbatici și viță sălbatică, în care oricine s-ar fi putut ascunde chiar ziua, fără să se teamă că va fi văzut. Sam Hawkens dispăru curând înăuntrul lor și izbuti să se ascundă atât de bine, încât numai ochiul unui westman experimentat l-ar fi putut descoperi.

Coliba era construită din așa-numiții *logs*, butuci mari și groși, iar acoperișul era făcut din trunchiuri groase de copaci. În fiecare din cele patru părți ale colibei era câte o mică deschizătură, care ținea loc de fereastră. Și întocmai ca la orice colibă din părțile acelea, ușa era construită în partea din spate. Ea nu se putea deschide pe dinafară, ca și obloanele și era făcută din scânduri groase și duble.

Sam privi îndelung coliba și toate amănuntele înfățișate mai sus.

— Hm! își mormăi el în barbă. E bine că ușa și ferestrele se deschid în afară. În felul acesta ele pot fi baricadate, iar cei dinăuntru pot fi prinși ca șoarecii de apă în gaura unui mal. Voi...

Și se opri.

Ușa fu deschisă cu putere. Un negru ieși în pragul ei și ocoli cu pași înceți coliba, uitându-se cu grijă în toate părțile. Când se înapoie pe partea cealaltă, strigă cuiva care se afla înăuntru:

— Nu e nimeni. Poți să ieși, Daniel.

Atunci apăru un al doilea negru, desculț și cu capul gol, îmbrăcat în haine albastre cu dungi. El se opri și-și roti privirea în jur.

— Tare-i rău că în coliba ta nu se poate vorbi niciodată în liniște! mormăi el. Cine mai e acolo?

— Nu te privește! Mi-ai împărtășit solia și ți-am răspuns că mă învoiesc să fiu alături de voi; dacă mai vrei să-mi spui ceva, poți să-mi spui acum. Cel care-i înăuntru nu ne poate auzi.

— Astă-seară o să mai fie aici?

— Nu cred.

— Ar fi bine să plece, fiindcă n-avem nevoie de martori. Primul nostru plan a fost strașnic, dar căpitanul l-a schimbat. Fiindcă te cunosc destul de bine și fiindcă ne-ai făcut și alte servicii, m-a trimis să te întreb dacă vrei să te întovărășești cu noi. La ora nouă fix vom fi aici.

— Și când pornim spre castel?

— Asta depinde de împrejurări și va fi hotărât de „Jack sângerosul”. Ai destul rachiu?

— Mai mult decât sunteți voi în stare să beți.

— Bine. Caută să scapi de cel care-i înăuntru, ca să fim singuri astă-seară!

Și porni cu pași iuți spre pădure.

Bommy, cârciumarul, rămase câteva clipe în fața ușii. După aceea, intră în cârciumă. Sam Hawkens își spuse că nu e bine să pătrundă singur în colibă. Era convins că Walker se afla acolo și nu voia să dea loc unei lupte care ar fi putut să nimicească întregul plan. De aceea, se furișă cu grijă din ascunzătoare și înconjură coliba, târându-se cu aceeași băgare de seamă, dar nu izbuti să audă nici un

cuvânt din cele pe care și le adresau negrul și oaspetele lui. Înapoindu-se la ușă, se rezemă de peretele colibei și făcu tovarășilor săi semn să se apropie; totodată, el le dădu de înțeles că trebuie să se furișeze cu băgare de seamă, ca să nu fie văzuți.

Dar lui Will Parker nu-i plăceau aceste pregătiri, pe care le socotea exagerate și nici prudența prea mare pe care le-o recomanda Sam Hawkens în orice împrejurare. După părerea lui, cea mai bună soluție era atacul fățiș, dezlănțuit cu hotărâre și curaj.

— Eu cred că nu trebuie să ne sinchisim că o să fim văzuți, mormăi Parker. Tot avem de gând să intrăm în coliba aceea afurisită, nu-i așa? Și atunci, de ce să ne mai ferim?

— Sam o să se supere pe noi și o să ne certe.

— *Pshaw!* N-are decât! Acum a pierdut iar vremea, cu grija lui copilărească și cu pânda lui care ține uneori ceasuri întregi. Spune și tu: n-am dreptate? Ce rost a avut, de pildă, urmărirea atât de atentă a unui negru bătrân? E caraghios, zău!

Și rostind aceste cuvinte, porni drept spre colibă. Dick Stone n-avu încotro și trebui să-l urmeze. Încă nu ajunseră și ușa, care nu era bine închisă, se trânti zgomotos, fiind zăvorâtă pe dinăuntru.

— Drace! exclamă Sam Hawkens în șoaptă. Ați înnebunit? De ce veniți ca la plimbare, după ce vă fac semn să vă furișați și să vă târâți până aici? Voi credeți că în cuibul ăsta s-au făcut patru găuri de ferestre numai ca să se poată privi înăuntru colibei, în loc să vă dați seama că, dimpotrivă, ele îngăduie celor dinăuntru să privească în afară, ca să-i vadă pe cei ce se apropie? Cine vrea să prindă o pasăre trebuie să se furișeze cu băgare de seamă, nu ca voi, care ați mers ca la paradă, dacă nu mă înșel!

— Lasă, că n-o să scăpăm pasărea pe care vrem s-o prindem. Sper că e în colivia asta și că n-o să poată zbura fără s-o zărim.

Will Parker măsură coliba cu o privire iscoditoare.

— Da, ești foarte deștept, bătrâne! spuse Sam Hawkens pe un ton batjocoritor. N-ai vrea să ne spui cum crezi c-o să-l putem prinde?

— Foarte simplu: intrăm și-l scoatem!

— Îți închipui că cei dinăuntru o să se milostivească de tine, o să-ți deschidă ușa și o să te roage să le faci cinstea unei vizite? Hi... hi... hi... hi!

— Spargem ușa!

— Încearcă! Dacă vrei să te pomenști cu un glonte în cap, eu nu te opresc s-o spargi!

— Crezi că negrul o să tragă? Să îndrăznească, dacă-i dă mâna!

— *Pfui!* E stăpânul colibei și are dreptul s-o deschidă numai când vrea și cui vrea. Dacă ați fi fost prevăzători și v-ați fi târât până aici, acum am fi fost înăuntru și am fi prins peștele în plasă.

— Ești sigur că e înăuntru?

— Da, cei doi negri au vorbit adineauri despre el.

— Celălalt negru cine era? Un muncitor de-al lui Wilkins?

— *Good luck!* Fie ca Marele Manitu să-ți lumineze mintea! Era unul dintre negrii pe care i-am zărit ieri seară în pădure, printre oamenii lui „Jack sângerosul”. Când a ieșit, l-am recunoscut după hainele vărgate pe care le purta. Și chiar dacă nu i-aș fi recunoscut îmbrăcămintea, tot aș fi știut cu cine am de-a face, fiindcă a vorbit cu Bommy despre Jack. Dacă ar fi bănuț că Sam Hawkens e ascuns în tufiș și-i ascultă, sunt sigur că n-ar fi vorbit.

Will Parker tăcu și-și plecă privirea; dar Dick Stone ascultă zâmbind cuvintele tovarășului său și dădu din cap, mulțumit.

— Bine că i-ai auzit, Sam! Ideea ta de a te furișa până în preajma colibei a fost strașnică!

— Dar nu trebuie să se observe că știm ceva! Altminteri, ni se năruie toate planurile.

- Și cum intrăm în colibă?
- Să batem în ușă, să vedem dacă ni se deschide.
- Bate!

Sam Hawkens îi privi uimit.

— Eu? întrebă. Ați înnebunit? Credeți că cei doi ticăloși care se află înăuntru m-au văzut și pe mine, așa cum v-au văzut pe voi?

— Dar ne-au auzit acum șoaptele.

— Aș! Își închipuie că vorbiți voi. Ei nu știu că și Sam Hawkens este aici. Așadar, bateți în ușă și dacă nu vi se deschide și nu sunteți lăsați în cârciumă, plecați așa cum ați venit. Presupun că veți fi urmăriți de cârciumarul Bommy sau de celălalt, fiindcă ticăloșii vor ține să fie siguri că v-ați îndepărtat. Dacă-i văd că pornesc după voi, mă furișez în colibă și sunt stăpân. Apoi, vă întoarceți în tufișurile în care v-ați ascuns adineauri și vă hotărâți singuri în privința celor ce mai sunt de făcut. Oricum, din ascunzătoare puteți trage foarte bine în colibă și-l puteți nimeri cu câteva gloanțe pe ticălosul de Walker, în cazul când ar încerca să fugă.

Dick dădu din cap, în semn afirmativ.

— Sam, zău că ești un om deștept!

— Crezi? De fapt, e bine să judecăm cel puțin, dacă voi nu vreți să vă frământați puțin mintea; sau poate că nu sunteți în stare? Hi... hi... hi... hi! Așadar, bateți la ușă! Dar să nu dați de bănuț că vreți să căutați pe cineva în colibă. Trebuie să-i lăsăm să fie siguri că nu-i amenință nici o primejdie, dacă nu mă înșel.

Amețit de frumusețea răpitoare a tinerei plantatoare, Walker se strecurase până la coliba negrului și găsisese ușa deschisă. Pe acolo nu existau hoți, fiindcă natura era atât de darnică în regiunile acelea, încât oferea și celor mai săraci putința de a-și agonisi fără prea multă trudă cele necesare pentru trai. Erau de temut cel mult bandele de prin alte regiuni și care operau mai ales prin Sud, dar după fiecare lovitură ele dispăreau pentru o vreme îndelungată.

Bommy ședea pe un buștean, scaunul lui preferat. Fuma dintr-o pipă tutunul cultivat de el însuși și al cărui miros ar fi fost în stare să amețească și un taur. Dar nu trebuie să uităm că nervii acestor oameni sunt tari ca sârma de fier.

— *Good morning, sir!* îl salută Walker-Hopkins.

Bommy nu i răspunse. Salutul politicos adresat de un alb unui negru disprețuit era menit să-i stârnească neîncrederea.

— Ți-am spus bună dimineța! repetă Walker pe un ton furios.

— Am auzit, răspunse Bommy pe un ton nepăsător.

— Ai un rachiu bun pentru mine?

— Nu.

Bommy nu se mișcă nici acum de pe buștean. Era un bărbat spătos, binefăcut cu brațe și picioare peste măsură de lungi. Obrazul său era mâncat de vărsat, iar ochii săi vedeau o expresie răutăcioasă și vicleană.

Albul se uită la el cu o privire iscoditoare; se părea însă că atitudinea negrului îl înveselește, în loc să-l jignească.

— Prin urmare, eu nu pot să beau un pahar de rachiu de la dumneata? De ce?

— Nu vă cunosc.

— Aș vrea să beau cu dumneata un pahar de gin sau whisky, dar fiindcă nu bei decât cu cei pe care-i cunoști, o să rămân aici până când o să mă cunoști și pe mine.

Walker nu avea o fire prietenoasă și nu se încredea în oricine; de data aceasta, însă, trebuia să câștige cu orice preț bunăvoința lui Bommy. Cârciuma era „mobilată” cu mese și scaune făcute din scânduri groase și fixate în parii înfipti în pământ; clienții care veneau aici nu erau pretențioși. Walker se așează pe una din bănci și, după obiceiul yankeilor, își puse picioarele pe masă.

Bommy îl privi liniștit câteva clipe, apoi se ridică de pe buștean și se îndreptă spre el.

— Câtă vreme aveți de gând să rămâneți aici, mylord?

— Până când o să ne cunoaștem bine.

— Asta n-o să se întâmple niciodată, fiindcă în mai puțin de două minute o să zbori pe ușă.

— Nu cred.

— O să fii nevoit s-o crezi și încă foarte curând! Ia-ți picioarele de pe masă; de nu, te ajut eu!

Și voi să-l apuce de picioare pe Walker, dar acesta se gândi că e mai bine să și le retragă.

— După cum văd, ești un om serios! râse el. Știi că-mi placi? Și mă bucură și mai mult că ești un om curajos. Spune-mi, te rog, n-ai vrea să câștigi două monezi de aur sau chiar trei?

— Cu plăcere! Și o sută, dacă aș avea prilejul!

— Bravo, *my black boy!* ^[42] S-ar putea să se transforme ușor într-o sută, dacă m-aș convinge că am găsit în dumneata omul de care am nevoie.

— Iisuse... o sută? Ah, mylord, așezați-vă iar picioarele pe masă! Vă rog mult, așezați-le unde vă place. Și ce-mi cereți să fac?

— Mai întâi, dă-mi un rachiu!

Negrul se întristă iar.

— Dați-l naibii de rachiu! Altceva nu puteți să beți? Dacă v-a trimis master Wilkins, ca să mă puneți la încercare?...

— Te temi de master Wilkins?

— Să mă tem? *Pshaw!*

Își înălță umerii și chipul său vădi un aer de adânc dispreț.

— Dacă e adevărat că nu ți-e frică de el, de ce-ți închipui că m-a trimis el și te arăți atât de neliniștit?

— Fiindcă nu vreau să mă cert cu nimeni. Master i-a oprit pe oamenii lui să intre în cârciuma mea și, chiar dacă nu mă tem de el, tot poate să-mi pricinuiască vreun rău; de aceea, uneori îi respect voința și nu vând rachiu.

— Și crezi că eu sunt un spion de-al lui?

— S-ar putea să fiți.

Walkers se ridică de pe bancă și-și puse mâna pe umărul cârciumarului.

— Spionul lui? Ascultă-mă: nu cred să aibă un dușman mai înverșunat ca mine. Ceea ce țin să știu este dacă vrei să mă ajuți în cazul când i-aș juca o festă.

— E vorba numai de o festă? întrebă negrul pe un ton dezamăgit. Credeam că plănuieți o lovitură mai serioasă.

Și pe buzele lui groase flutură un zâmbet drăcesc.

— Ah, nu trebuie să te întristezi. Există tot felul de renghiuri, ai uitat? Cel la care mă gândesc eu îl poate face să-și piardă onoarea și viața.

— O, Iisuse, Iisuse!

— Da, am încredere în dumneata și de aceea ți-o mărturisesc sincer.

— Onoarea și viața?

— Așa cum ai auzit. Dar mai întâi m-am gândit la terenurile pe care le stăpânește.

— La toată plantația?

— Da, o stăpânește de prea multă vreme. Ei, ești gata să mă ajuți?

— Ajut tuturor celor care-l dușmănesc pe blestematul de Wilkins, dacă... dacă plătesc bine.

— În privința aceasta să n-ai nici o grijă, amice! Închide ușa și împinge zăvorul, ca să nu ne surprindă cineva. Nu trebuie să mă vadă nimeni în cârciuma dumitale.

— De ce? întrebă Bommy, împingând zăvorul.

— O să te lămuresc după ce-mi vei da paharul cu rachiu pe care ți l-am cerut de atâta vreme.

Bommy ridică dintr-un colț al odăii un capac de lemn, sub care se afla o gaură pătrată. El scoase de acolo o sticlă și două pahare, le puse pe masa albului și se așeză pe un scaun, în fața lui.

Între timp, Walker își rotise privirea prin încăpere. Două mese și patru scaune, bușteanul pe care șezuse mai înainte negrul, o vatră cu două oale și o cratiță, deschizătura din podea în care se aflau mai multe sticle și pahare, un topor,

câteva cuțite, o umbrelă veche, un culcuș din vreascuri și frunze într-un colț și câteva bucăți de lemn pentru foc — aceasta era toată averea lui Bommy.

Vatra se afla în dreptul deschizăturii de fereastră din partea din față a colibei și prin ea ieșea fumul — coș nu avea, bineînțeles. Odaia nu avea tavan, pe care-l înlocuia acoperișul colibei. Pe jos era numai pământ bătătorit.

Bommy văzu că oaspetele său se uită iscoditor în jur.

— Vă place lăcașul meu? E drept că nu prea seamănă cu o casă boierească din New York sau New Orleans.

— Nici nu trebuie să semene. Dar în ciuda simplității, tot s-ar cuveni să ai ceva, de care uneori are nevoie un bărbat ca dumneata și ca mine.

— Am tot ce-mi trebuie, spuse Bommy, zâmbind șiret și turnând rachiu în paharul oaspetelui.

— Ai o ascunzătoare?

— Da, sir.

— Dar nu aici, în colibă!

— De ce credeți că n-am?

— Fiindcă nici nu bănuiesc unde ar putea să fie.

Negrul râse batjocoritor.

— Ați fi vrut s-o vedeți? Frumoasă ascunzătoare ar fi fost, dacă un străin ar îi putut s-o descopere după cinci minute. Iar eu aș fi fost nebun, dacă mi-aș fi ales o ascunzătoare atât de puțin ascunsă!

— *Damned!* Sunt tare curios să știu unde este ascunzătoarea aceasta grozavă!

— Sunteți într-adevăr prea curios. Ați venit doar de câteva minute și nu vă cunosc destul de bine. Prin urmare, nu-mi puteți cere să vă...

Walker râse batjocoritor.

— Bine, bine! Mă bucur că ești un om prevăzător. Și tocmai de aceea am și mai multă încredere în dumneata... Dar parcă tot nu-mi vine să cred că între pereții aceștia goi și sub acoperișul acesta ar putea să fie ascunzătoarea...

El se uită încă o dată prin încăpere, cu mai multă luare-aminte, cercetă pivnița care nu avea o adâncime mai mare de trei picioare, se apropie de vatră și scormoni cenușa, dar strădania lui se dovedi zadarnică.

Bommy îl urmări cu o satisfacție care-l umplea de mândrie.

— Nu-i așa că Bommy e isteț? întrebă negrul. Are o ascunzătoare, dar nimeni nu e în stare s-o găsească.

— Atunci, lasă-mă să-ți spun că am nimerit la omul de care am nevoie. S-ar putea să fiu silit să mă ascund și eu câtva timp la dumneata.

— De cine vreți să vă ascundeți?

— Voi fi sincer cu dumneata și-ți voi vorbi pe față, cu toate că nu am obiceiul să destăinui atât de repede unui om pe care abia îl cunosc chestiunile ce mă privesc.

Își turnă rachiu în pahar, îl goli dintr-o înghițitură și umplu după aceea paharul negrului. Apoi își împrumută un aer de nemărginită sinceritate.

— Este adevărat că master Wilkins a avut un frate?

— Da, un frate mai mare.

— L-ai cunoscut?

— Desigur. Am fost servitorul lui. Când a murit, a hotărât prin testament să mi se redea libertatea și să devin proprietarul acestei colibe.

— Stăpânul dumitale n-a avut copii?

— Un singur fiu.

— Mai trăiește?

— Nu știu. A plecat în călătorie și până acum nu s-a înapoiat.

— Unde s-a dus?

— Niciodată n-am putut să aflu. Dar unchiul și vara lui trebuie să știe.

— Cum s-a purtat cu dumneata tânărul acesta?

— Foarte rău. Se deosebea foarte mult de tatăl său și niciodată n-a putut să mă sufere.

— Prin urmare, nu te-ai bucura deloc dacă l-ai revedea?

Bommy își încleșta pumnii și scrâșni din dinți, dar nu răspunse.

— Hm! Află, prietene, că trăiește și că a trimis tocmai acum încoace pe trei dintre cei mai buni prieteni ai săi.

— Adevărat, mylord! Cine sunt oamenii aceștia?

— Trei vânători. Pe unul îl cheamă Sam Hawkens și...

— „Trifoiul”? îl întrerupse negrul.

— Îi cunoști pe cei trei inși porecliți laolaltă „Trifoiul”?

— Am auzit multe povești despre ei.

După cum cred, cei trei au de îndeplinit o misiune tainică din partea tânărului Wilkins. Ei știu că eu sunt aici, ca să le zădărnicesc planurile și s-ar putea să vină chiar azi și pe la dumneata, ca să mă caute. De aceea, mă bucur că ai o ascunzătoare sigură.

— Înțeleg, dar...

Și se opri, plecându-și ochii și căzând pe gânduri. Ceea ce-i povestea străinul nu era prea limpede și nu-l mulțumea. Walker își dădu imediat seama că încă n-a câștigat încrederea negrului. Trebuia să mai găsească un motiv convingător și cel mai hotărâtor și mai temeinic dintre argumente este totdeauna acela pe care se gândi el acum să-l folosească. Își vârî mâna în buzunar și scoase o pungă străvezie, care îngăduia să se vadă că este plină cu monezi strălucitoare de aur. El scoase din ea o monedă și o arătă negrului.

— Uite, Bommy, îți dau o arvună, dacă vrei să fi prietenul meu.

Negrul se grăbi să înșface moneda, dar celălalt își retrase mâna la timp.

— Răbdare, amice! Întâi făgăduiește-mi ce ți-am cerut.

Și întinse mâna; negrul i-o strânse cu putere și primi moneda jinduită.

— Aur, aur, aur! râse Bommy. Și aș putea să câștig mai multe monezi la fel cu asta?

— Foarte multe, dar numai dacă mă servești cu credință și cu plăcere.

— Ah, sunt foarte cinstit. Pot să lupt pentru dumneavoastră, pot să mor pentru dumneavoastră. Fac orice pentru dumneavoastră!

Vezi, prin urmare, că te pot răsplăti și că te voi răsplăti și mai mult, dacă...

Se auziră loviturile de copite ale unui cal. Un călăreț se opri în partea din față a colibeii și bătu cu mânerul cravașei în deschizătura ferestrei.

— Bommy, corb bătrân! Unde ești? întrebă călărețul.

— *Zounds!* Omul acesta o să intre aici întrebă Walker îngrijorat.

— Nu. Este massa Leflor. Trece aproape în fiecare zi pe la mine.

Și se duse la fereastră.

— Da massa, Bommy este aici!

— Adu-mi un gin!

Negrul umplu un pahar și-l duse lui Leflor. Walker se ridică de pe bancă și se apropie de fereastră. Îl privi pe călăreț, fără să fie văzut și ascultă convorbirea dintre tânărul plantator și cârciumar.

— Massa merge la massa Wilkins?

— Da, bătrână umbră!

— Și la miss Almy?

— Ce te privește pe tine?

— Pe mine? Nu, nu mă privește, nu!

— Ai o mutră foarte șireată, Bommy. Spune-mi ce ai pe limbă și te codești să mărturisești?

— Nu acum, massa, nu acum. După ce massa vorbește cu massa Wilkins, atunci spun.

— Despre ce să vorbesc?

— Despre miss Almy.

— Cred că-mi ascunzi ceva, Bommy și sunt foarte curios să te ascult. Hai, vorbește odată!

— Nu, acum nu, după aceea!

— Bine. Atunci află că mă duc la master Wilkins, ca să vorbesc despre miss Almy.

— Acum? O, Iisuse, Iisuse! Știu dinainte care o să fie răspunsul.

— De unde știi!

— O să-l auziți de la miss Almy. La înapoiere, treceți pe la mine să mai beți un păhărel?

— De ce?

— Fiindcă o să vă spun atunci ceea ce nu pot să vă spun acum.

— Bine, voi veni.

Și-și continuă drumul, în timp ce negrul se înapoie în colibă.

— Cine a fost călărețul?

— Massa Leflor, un plantator, vecinul nostru. Massa Leflor este îndrăgostit de miss Almy, fiica lui master Wilkins.

— *Behold!* Și acum se duce să-i ceară lui master Wilkins mâna fiicei sale?

— Da, însă cererea o să fie respinsă.

— De ce?

— Dacă nu există motive pe care eu nu le cunosc, Wilkins o să-i respingă cererea. Și chiar dacă Wilkins i-ar primi cererea, s-ar împotrivi totuși miss Almy, fiindcă ea îl iubește pe altul.

Întrucât o zărise pe frumoasa fată care ședea tolănită în hamacul din verandă, Walker voia să afle amănunte.

— Îl cunoști pe iubitul ei?

— Da. Este master Adler, administratorul german al plantației, care-i socotit fiul adoptiv al fermierului.

— Drace! Asta înseamnă că Leflor nu prea are sorți de izbândă.

— Da. Cererea lui n-o să fie primită.

— Și el o să-l urască pe master Wilkins și o să vrea să se răzbune. Bommy îl cunoaște bine pe massa Leflor.

Walker rămase câteva clipe pe gânduri și cu privirea ațintită înainte.

— Leflor e bogat?

— Foarte bogat.

— Mi-a trecut prin minte o idee și aș vrea să știu: crezi că la înapoiere o să fie sincer și o să-ți mărturisească adevărul în cazul când va fi refuzat?

— De ce nu? Știe foarte bine că dacă vrea să se răzbune, eu pot să-i fiu aliat credincios.

— Poate că și eu. N-ai vrea să-l chemi puțin înăuntru?

— Dacă vreți să vorbiți cu el, îl chem.

— Numai dacă-ți va spune că a fost respins, altminteri să nu-l chemi!

Cei doi mai vorbiră un timp. Apoi, se auzi o bătaie în ușă, pe care Bommy avusese grijă s-o zăvorească.

— '*s death!* Iar vine cineva, șopti Walker, neliniștit. Cine o fi?

Negrul se duse la ușă și se uită afară printr-o crăpătură îngustă.

— E Daniel, un cunoscut al meu, șopti oaspetelui.

— Nu trebuie să mă vadă. Unde e ascunzătoarea?

— Urmați-mă!

El se apropie de vatră, alcătuită dintr-o placă de piatră, a cărei parte din spate era vârată în perete, pe când celelalte trei părți se sprijineau pe trei bușteni de stejar foarte groși și așezați vertical pe pământ. Negrul împinse în lături unul dintre buștenii aflați pe partea stângă.

— La asta nu v-ați gândit, nu-i așa? râse Bommy, încântat.

Sub vatră era o gaură atât de adâncă, încât și un om voinic s-ar fi putut adăposti în ea, având aer de ajuns.

— Ca să vezi! se minună oaspetele. Este cea mai bună ascunzătoare din câte se pot închipui.

— Hai, intrați! Repede! Daniel bate iar. Dacă vede că nu-i deschid, crede că nu sunt aici și pleacă.

Walker îi ascultă îndemnul, iar negrul așeză bușteanul la loc; apoi deschise ușa și-l lăsă pe Daniel să intre în cârciumă.

Bommy își duse degetul la gură, ca să-i dea de înțeles că nu trebuie să vorbească tare, se așeză cu el în colțul cel mai îndepărtat de vatră și începu să se întrețină cu el în șoaptă. Ei vorbiră îndelung despre planul lui „Jack sângerosul”, dar omul de sub vatră nu putu să audă nici un cuvânt.

În cele din urmă, Bommy îl conduse pe negrul Daniel. Tocmai atunci îi pândise Sam Hawkens și le ascultase convorbirea. Când se înapoie, Bommy uită să închidă ușa și se duse să îndepărteze bușteanul de stejar.

Dar mișcările lui erau foarte încete, astfel că până la ieșirea lui Walker din ascunzătoare, Sam avu timp să înconjoare coliba. Privirea lui Walker căzu asupra ușii deschise.

— De ce ai...?

Dar se opri speriat. „De ce ai lăsat ușa deschisă?” voise să întrebe; totuși nu-și continuă întrebarea, fiindcă îi zărise pe Dick și Will, care se apropiau.

El alergă la ușă și împinse în grabă zăvorul. Bommy își dădu seama că vine cineva, se repezi la fereastră și sosi tocmai în clipa când cei doi vânători ajunseseră în preajma colibei.

— Cine sunt vânătorii aceia? îl întrebă el pe Walker, în șoaptă.

— Dick Stone și Will Parker. Înseamnă că Sam Hawkens trebuie să fie pe aproape.

— Aștia vă urmăresc, nu-i așa?

— Da. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i lași să intre! Se aplecă și se uită prin crăpătură.

— Nu-i văd decât pe cei doi. Dar îmi pun capul rămășag, că și Hawkens, vulpoiul acela șiret, este pe aici. Desigur că s-a ascuns.

— De unde știi ei că sunteți aici?

— Trebuie să-mi fi descoperit urmele. Îți repet: nu-i lăsa cu nici un preț să intre!

— Eu cred că greșiți; tocmai fiindcă sunteți aici, trebuie să-i las.

— Vorbești prostii! Dimpotrivă, tocmai fiindcă sunt aici, nu trebuie să-i lași! Ești stăpân și ai dreptul să-i alungi.

— Da. Însă cei trei vânători sunt prea deștepți. Se vor preface că pleacă și se vor ascunde prin apropiere, unde vor sta la pândă. În felul acesta, fac un fel de asediu în jurul colibei și până la urmă tot o să vă prindă.

— Și ce mă sfătuiești?

— În ascunzătoare! Repede, repede!

— Nu mă vei trăda?

— Nici nu mă gândesc!

Dar Walker nu avea încredere în el. Scoase încă două monede din pungă și i le vârî în mână.

— Dacă nu mă descoperă, șopti el, îți mai dau cinci monede.

— Intrați repede în ascunzătoare!

— Hei, deschide! se auzi de afară glasul poruncitor al lui Will Parker.

După câteva clipe Walker se afla în ascunzătorea de sub vatră.

Bommy se duse la ușă.

— Cine-i acolo?

— Oaspeți.

— Câți?

— Doi.

— Aș! exclamă Bommy. Sunteți trei!

Urmă o pauză. Cei de afară vorbeau în șoaptă, dar cuvintele lor nu puteau fi auzite.

— Ce-ți pasă câți suntem! rosti iar Will Parker. Deschide odată și nu ne ține aici!

— Dar cine sunteți?

— Să te ia naiba, curiosule! Ce ne descoși atâta? Așa se primesc mușteriii cinstiți? Vrem să tragem o dușcă. Ai înțeles?

— Bine, intrați!

Bommy trase zăvorul. Cei trei vânători intrară unul după altul, fiindcă Sam Hawkens, care-și văzuse planul zădărnicit, se hotărâse imediat să și-l schimbe.

Firește că prima lor grijă era să cerceteze într-o clipă întreaga încăpere dintr-o privire. Dar în afară de Bommy, ei nu văzură pe nimeni. De aceea, se așezară la masă și-i lăsară lui Sam, care era mai viclean, sarcina de a-l iscodi pe cârciumar.

— Dă-ne o băutură serioasă, negrule! spuse Sam. Sperăm că ai ceva bun, în stare să încălzească stomacul unui bătrân vânător!

— Am destule băuturi!

— Cred și eu! Pivnița de acolo trebuie să fie plină.

Se îndreptă spre locul unde Bommy își ținea „otrava” interzisă de Wilkins, îngenunche și, prefăcându-se că se uită la etichetele de pe sticle, pipăi cei patru pereți și fundul „pivniței”. Printr-un semn făcut pe furiș, el își înștiință prietenii că n-a găsit nimic. Apoi se întoarse la masă și-și luă paharul, pregătindu-se să bea.

— Toarnă-ți și ție un pahar negrule! Cum îți merg treburile?

Walker auzi cuvintele lui Sam și se simți năpădit de o nemărginită spaimă, în timp ce fruntea i se acoperi de broboane de sudoare. Și Bommy se sperie. În grabă, uitase pe masă cele două monezi de aur pe care le primise. Stăpânindu-se, el se strădui să-și ia repede un aer liniștit și, ciocnindu-și paharul cu Sam, luă banii și-i puse în buzunar.

— Aveți dreptate, dacă monedele astea ar însemna deverul de azi. M-aș mulțumi să vând de două monede de aur și la două zile, nu numai în fiecare zi.

— Azi ai mai avut mușterii?

— Da.

— Câți?

— Aproape o sută.

— Te credem, fără să juri. Dar ne-ar plăcea și mai mult dacă ne-ai da un răspuns ceva mai precis. Ne-am gândi că

am putea găsi la tine un cunoscut, pe care-l căutăm.

— Pe cine?

— Trebuie să-l fi văzut tu, nu se poate! Îl cheamă Walker sau Hopkins.

— Walker? Hopkins? N-am auzit niciodată de numele acestea, master.

— Nu? Hm! Ți-ai părăsit cumva coliba pentru câteva clipe?

— Nu.

— Nu? Te-am întrebat, fiindcă mă gândeam că s-a strecurat aici în timpul lipsei tale și s-a ascuns apoi fără știrea ta.

— Nu se poate. Unde ar fi izbutit să se ascundă un om în coliba mea?

— Poate că acolo, sub culcuș.

— Căutați, dacă vreți!

— Ori sub lemnele acelea.

— Ar fi însemnat să-și caute o ascunzătoare în care să se chinuiască rău de tot.

— Ai dreptate, dar tot vreau să mă conving, știi? Poate că presupunerile noastre sunt întemeiate.

Cei trei vânători cercetară cu luare-aminte locurile de sub culcușul negrului și de sub lemne, dar nu găsiră nimic. Bommy le urmărea mișcările, îngrozit. Ce s-ar fi întâmplat dacă unuia din ei i-ar fi dat în gând să caute și sub vatră? Nu, trebuia să-i împiedice cu orice preț.

Luă un braț de vreascuri, le aruncă în vatră și, după ce aprinse focul, ieși din colibă cu o oală, ca să aducă apă.

— Drace! exclamă Dick, furios. Unde s-o fi ascuns? Fiindcă știm doar că trebuie să fie aici!

Sam îi făcu un semn.

— V-am spus de la început că nu cred să fie în Wilkinsfield. Dacă ar fi coborât aici, ar fi trebuit să-i găsim luntrea. A pornit în josul fluviului, sunt sigur. Și fiindcă voi n-ați vrut să mă ascultați, am pierdut vremea degeaba și

cine știe cât o să treacă până când vom putea să-l ajungem. Când vine negrul, plătim și plecăm.

Bommy se înapoie curând și atârnă oala cu apă deasupra focului. Temându-se că s-ar putea ca Walker să se trădeze, tușind ori strănutând, cârciumarul ațâță flacăra și vreascurile începură să pârâie zgomotos. Apoi, i se adresează lui Sam Hawkens, rânjind prietenos:

— Vreau să-mi prepar un pahar cu grog. Sper că masters vor mai rămâne aici, ca să le servesc o băutură minunată.

— Îți mulțumim pentru băutură, negrule, dar nici nu ne gândim să rămânem; vrem să părăsim cât mai curând coliba ta plină de fum.

Sam îi ceru lui Bommy să facă socoteala și plăti. Apoi cei trei vânători ieșiră și se îndreptară spre pădure, oprindu-se abia după ce ajunseră la tufișurile care îi acopereau destul de bine și îndărătul cărora nu puteau să fie văzuți de cei din cârciumă.

— Ne-ai făcut un semn, spuse Will. Crezi că Walker e ascuns în colibă?

— Sunt sigur.

— Unde putea să se ascundă?

— Dracu' știe! Trebuie să fie în baraca aceea o gaură pe care noi n-am fost în stare s-o descoperim. Pământul era atât de bătătorit, încât n-am putut să zăresc nici o urmă. Îmi pun capul rămașag că Walker îi dăduse monedele de aur. Nu avem decât o singură soluție: să stăm aici la pândă. Doar dracu' ar putea să-l ajute ca și de data aceasta să ne scape!

Bommy îi urmărise cu privirea și zăvorâse ușa. Apoi, îndepărtă bușteanul de sub vatră și-l scoase din ascunzătoare pe Walker, care avea înfățișarea unui cadavru; broboane mari de sudoare îi curgeau pe obraji.

— A fost îngrozitor! exclamă. Dacă m-ar fi descoperit, aș fi fost pierdut!

— De ce vă temeți de ei? Ce-ați făcut?

— Îți voi povesti mai târziu. Acum, însă, țin neapărat să știu unde s-au ascuns.

— Au plecat.

— Nu cred. În timp ce dumneata ai plecat după apă, Sam Hawkens le-a spus tovarășilor săi că vrea să plece în josul fluviului...

— Prin urmare, nu mai ești în primejdie!

— Dimpotrivă, sunt într-o situație și mai rea, fiindcă nu știu ce-au plănit. Eu îl cunosc pe vulpoiul acela șiret de Sam Hawkens! Aș putea să jur că a rostit cuvintele acelea numai ca să mă amăgească. Ei s-au prefăcut că pleacă, pentru ca să se ascundă în preajma colibei și să stea la pândă, așteptând să mă vadă ieșind.

— Rămâneți aici până ce se înnoptează!

— De ce numai până atunci?

— Doar nu vă închipuiți că am de gând să-mi las locuința asediată pentru veșnicie! Am și alte treburi și nu pot să stau tot timpul să vă păzesc. Astă-seară primesc mai mulți mușterii, care nu trebuie să vă găsească aici.

— Și vrei să mă lași pe mâna lor?

— Nu. Îmi plătiți bine și vreau să vă servesc. O să găsesc eu până atunci posibilitatea de a vă scoate din cârciumă, fără să înfrunțați vreo primejdie.

— Deodată se auziră loviturile de copite ale unui cal. Se înapoia Leflor.

— Unde ești, broască neagră?

Negrul se apropie de deschizătura ferestrei.

— Aici sunt, massa.

— Un rachiu, frumosule!

— Master Wilkins a spus „da”?

— Nu. Să-l ia dracu'!

— Nu vreți să intrați puțin? Am să vă împărtășesc o veste.

Leflor descălecă, își legă calul de un stâlp și intră în cârciumă, urmat de Bommy. Când îl zări pe Walker, tresări.

— Ce înseamnă asta?... Văd că mai este cineva aici!... De ce m-ai chemat, câine negru?

Walker sări de pe bancă.

— Vă cer iertare, master, începu el. Sper că întâlnirea noastră întâmplătoare ne va aduce foloase comune. Mă numesc Walker.

— Walker? repetă Leflor uimit, *'s death, master*, sunteți căutat!

— Știu.

— Pentru ce?

— Am de lichidat o neînțelegere cu cei care mă urmăresc — e ceva care se cheamă „răzbunarea sângelui”.

— Îmi pare rău! Sam Hawkens este cel mai bun copoi din câți există între munți și Atlantic.

— Sper că-mi veți acorda ocrotirea dumneavoastră.

— Eu? Pe mine nu mă privesc asemenea treburi!

— Poate că da! Vă rog să mă iertați, *sir*, dacă am să vă adresez o întrebare care vi s-ar părea nelalocul ei, dar este în legătură cu ceea ce vreau să vă spun.

— Întrebați-mă!

— Ați cerut-o în căsătorie pe fiica lui Wilkins și ați fost respins?

— *Bounce!* Cunoașteți povestea de la ticălosul ăsta de Bommy; știam eu că o să pălăvrăgească!

— Da. Însă n-a făcut rău că mi-a împărtășit-o, veți vedea. Vă rog să stați, iar Bommy va veghea, ca să nu fim stingheriți.

Cârciumarul aduse o sticlă de rom din pivniță și ei începură să vorbească în șoaptă. Bommy se ghemui pe bușteanul său, își aprinse luleaua și, uitându-se prin crăpătura ușii, își aținti privirea spre terenul din fața colibei. El nu putea să audă ce-și vorbeau cei doi inși, dar se părea că nici nu ține să afle un lucru care nu-i este împărtășit de-a dreptul...

Walker îi vorbi fățiș lui Leflor...

— Dacă aş cere mâna unei fete şi aş fi refuzat, încep eu, cel dintâi gând care mi-ar trece prin minte ar fi acela de a mă răzbuna împotriva acestei mârşăvii. Se cuvine să cred că şi dumneavoastră gândiţi ca mine?

— Şi eu sunt om, aşa că-ţi mărturisesc sincer că mă simt stăpânit de acelaşi gând.

— Atunci, îngăduiţi-mi să vă spun că am mijlocul care vă poate înlesni răzbunarea pe care o doriţi!

— Cuvintele dumitale mă miră. Îl cunoşti pe Wilkins?

— Pe el nu-l cunosc. În schimb, îl cunosc foarte bine pe nepotul său, Arthur Wilkins.

— 's *death*! Îl cunoaşteţi pe Arthur? Unde l-ai întâlnit?

— Îngăduiţi-mi să răspund mai târziu acestei întrebări. Deocamdată aş ţine să ştiu dacă dumneavoastră cunoaşteţi bine situaţia de pe moşia Wilkins.

— Fireşte. Sunt doar vecin cu ea.

— A cui este plantaţia?

— A lui Wilkins, bineînţeles.

— Cred că vă înşelaţi.

— Aş! A cui ar putea să fie, dacă nu a lui?

— A cui, aţi întrebat? A mea!

Leflor tresări.

— Ce? A dumitale?... Poate că visezi!

— Vorbiţi mai încet! Negrul nu trebuie să audă.

Şi încep eu să-i dea lui Leflor o sumedenie de lămuriri, ca să îl convingă de temeinicia afirmaţiei sale. În cele din urmă, scoase din buzunar un plic şi luă din el câteva hârtii pe care le înmână noului său prieten. Sigiliile mărturiseau că aceste hârtii sunt acte eliberate de autorităţi.

Leflor le citi, le ţinu în bătaia razelor de soare care pătrundeau prin deschizătura ferestrei — în sfârşit, le examinează în toate felurile şi pe ambele părţi.

— Cine şi-ar fi închipuit un asemenea lucru! exclamă el, uimit. Ai dreptate, master Walker! Armele dumitale sunt foarte periculoase. Aş ţine mult să am hârtiile acestea. N-ai fi dispus să mi le vinzi, *sir*!

— Ca să câștig o sumă neînsemnată? O, nu!

— Nu m-am gândit să te silesc să mi le vinzi. Drepturile dumitale sunt inviolabile, dar Wilkins se va apăra, fii sigur. O să se nască un proces. Ai mijloacele necesare pentru a-l susține?

— Hm! Mi-am cheltuit toată averea ca să capăt actele acestea.

— Atunci, ar fi bine să chibzuiești, ca să vezi dacă vei fi în stare să găsești sumele necesare pentru acoperirea cheltuielilor. Eu te sfătuiesc să-ți vinzi drepturile pe care ți le acordă actele. Chiar dacă n-ai să primești toată suma, nu vei avea de ce să te plângi. Pe când în situația de acum, riști să rămâi cu actele.

— Le-aș vinde numai în schimbul unei sume mulțumitoare, plătită imediat.

— Sunt dispus să discut asupra prețului.

— Cât îmi oferiți?

— Nu mă pot hotărî atât de repede. Și apoi, cred că o să ne mai vedem. N-ai vrea să fii oaspetele meu?

— Sper că ne vom învoi, așa că primesc invitația dumneavoastră.

— Bine. Voi trimite imediat un sol la Van Buren, ca să cheme aici un notar. Îi voi cere să examineze hârtiile și să întocmească apoi actele convenite pentru trecerea lor în stăpânirea mea. De altfel, țin să-ți spun de pe acum că și eu am convingerea că ne vom înțelege.

— Sunt de acord.

— Ar fi bine să plecăm.

— Eu nu vă pot însoți.

— De ce? Mai ai vreo treabă cu Bommy ăsta?

— Nu, dar ați uitat că sunt asediat aici, *sir*!

— Așa e, uitasem! Dar ce ai de împărțit cu cei trei vânători? De ce te urmăresc?

— Am să vă lămuresc altă dată. Totul este să scap acum de ei: dacă izbutesc să dispar, am câștigat partida.

— Numai Wilkins ar putea să-i alunge cu ajutorul muncitorilor săi, dar tocmai el pare îndrăgostit de-a binelea de trapperul acela. Pe oamenii mei nu-i pot trimite pe o moșie străină, știi. Ar trebui să recurgem la o viclenie... Master, stai, am o idee strașnică!

— Sunt curios s-o aud.

— E foarte simplă. Ai aproape aceeași statură ca mine. Ne schimbăm hainele, te avânți pe calul meu și pleci. Ei n-au de unde să știe că dumneata ești cel de pe cal și că eu am rămas aici, așa că nu te vor opri. Ți place ideea mea?

— *Pshaw!* O mână spală pe alta... Dezbrăcați-vă, *sir*, eu am și început!

Cei doi bărbați își scoaseră hainele, iar după cinci minute fiecare dintre ei purta hainele celuilalt.

— Dumneata vei ajunge înaintea mea acasă, așa că-ți voi da câteva rânduri, ca să ți se acorde găzduirea cuvenită și ca să trimită imediat la Van Buren un sol, care să-l cheme pe notar. Nu vreau să pierd vremea.

— Dar nu cunosc drumul.

— Nici nu e nevoie să-l cunoști. Pornești drept înainte pe cărarea pe care am venit eu de la Wilkinsfield încoace și străbați pădurea. La marginea ei începe moșia mea. Dacă mergi iar drept înainte, nimerești la poarta locuinței mele. Vei fi primit de administrator și-i vei da rândurile pe care am să le scriu chiar acum.

— Foarte bine. Și dumneavoastră ce faceți?

— Nu te înțeleg.

— Mă gândesc la cei trei *trappers* care s-ar putea răzbuna împotriva dumneavoastră de necaz că i-ați păcălit. Cum o să vă descurcați?

— N-avea nici o grijă, îi cunosc și știu că nu-mi vor pricinui nici un rău. Sunt foarte conștiincioși. Dar bagă de seamă să nu-ți zărească fața și să nu te recunoască. Bommy va aduce acum calul până la poartă și dumneata te urci cu spatele spre tufișuri, ca să nu fi observat de vânătorii aceia,

dacă stau într-adevăr la pândă. În felul acesta îi înșelăm cu siguranță.

Negrul dezlegă calul și-l duse la poartă. Se apropie clipa când Walker trebuia să iasă din colibă și el nu se încumeta să se îndrepte spre ușă, din pricina neliniștii care-l stăpânea. Dacă vânătorii bănuiau înșelăciunea, fără îndoială că aveau să tragă în el. Dar Leflor, căruia îi împărtășii această îngrijorare, începu să râdă.

— Nu mai face mofturi, *sir!* Uită-te la cal! Așa cum îl ține negrul, te poți urca foarte frumos și foarte ușor fără ca Sam Hawkens și oamenii lui să-ți zărească fața. Îndată ce te-ai urcat, pornești în goană!...

19. Judecată în savană

Răbdarea lui Sam Hawkens și a prietenilor săi fu pusă la grea încercare. Ei îl văzuseră pe Leflor descălecând și intrând în colibă. Dar el rămase acolo mai mult, mult mai mult decât s-ar fi convenit să rămână, dacă ar fi fost vorba numai de o dușcă. Lucrul acesta dădu de gândit celor trei pândari. Leflor nu venise cumva acolo să-l întâlnească pe Walker și să pună ceva la cale împreună cu el?

Minutele se scurseră unul după altul, dar Leflor nu ieși din colibă. Întârzierea aceasta deveni din ce în ce mai suspectă și Sam se simți năpădit de neliniște.

— Drace! exclamă el, furios. Nu încape nici o îndoială că ei urzesc acolo un plan, cu ajutorul căruia să-l scoată pe Walker din colibă fără știrea noastră.

— Nu vor izbuti! spuse Will.

— Nu, fiindcă altminteri vor avea de-a face cu Sam Hawkens, care nu se lasă prostit atât de ușor, dacă nu mă înșel. Fiți atenți! Uitați-vă, negrul iese din cârciumă și se duce spre partea din față a colibei.

— Atâta tot. Aduce calul; Leflor s-a hotărât în sfârșit să plece.

— Nu vă bucurați încă, îi sfătui Sam. Cred că i-am înțeles planul. Bommy va sta cu calul în fața ușii; Leflor se va urca și va porni agale; în timpul acesta, Walker, ascuns după ușă, va căuta să se strecoare în afara colibei, fiind sigur că nu-l vom observa.

— *Good luck*, așa e! recunosc Will. Astfel n-au cum să-l scoată pe ticălosul acela. Dick, ia încarcă-ți puțin pușca. E drept că nu vom putea vedea decât picioarele lui Walker, dar nu-i nimic: îl nimerim într-un picior, ca să nu fugă. Atenție!

Cei doi își duseră armele la ochi.

— Uitați-vă! șopti Dick. Iese Leflor. După el trebuie să iasă Walker.

Dar presupunerile lor nu se adevărează. Leflor încălecă, dădu negrului mâna, schimbă cu el câteva cuvinte și plecă.

— Ca să vezi! exclamă Will. A plecat singur. Ticălosul trebuie să fi rămas în colibă.

Sam clătină din cap, îngândurat. Simțea că în coliba lui Bommy se făurise un plan drăcesc, dar nu reușea să-l înțeleagă.

— Afurisită poveste! exclamă, necăjit. Tare aș vrea să știu ce s-a întâmplat acolo!

— Dragul meu Sam, aș înnebuni de ciudă dacă până la urmă ne-am convinge că am stat degeaba în fața colibei blestemate, fără ca Walker să fie ascuns în ea.

— A fost acolo, îți repet. L-am auzit pe Bommy când i-a spus lucrul acesta negrului Daniel. Și fiindcă nu l-am văzut ieșind, înseamnă că și acum e acolo!

— Ascultă, Sam: cel mai nimerit lucru ar fi să mergem la ei și să mai cercetăm o dată coliba. Poate că suntem mai norocoși și găsim vreo urmă.

— Dacă vreți voi, merg și eu. Dar nu ca adineauri, ci așa cum vă sfătuiesc eu: ne furișăm, ca să nu fim văzuți. Să nu mai pierdem vremea!

Cei trei ieșiră din tufiș și se apropiară de colibă. Apoi, se îndreptară târându-se spre unul din colțuri, ca să nu poată fi zăriți prin nici una din ferestre și se opriră.

— Ușa e deschisă, șopti Dick.

— Înăuntru sunt doi inși. Îi auziți vorbind? Întrebă Will.

— Vedeți că am avut dreptate? Se bucură Sam Hawkens.

Acum îl înhățăm, dacă nu mă înșel. *Come in!* ^[43]

Când cei trei inși pătrunseră în colibă, cu Sam în frunte, Bommy se afla lângă ușă, în timp ce Leflor ședea la o masă, cu spatele spre ușă.

— *Good morning* pentru a doua oară, bufniță neagră! îl salută Sam. Ah, ți-ai scos prietenul din ascunzătoare?

— Prietenul? întrebă negrul. Care prieten?

— Ți-l voi arăta îndată!

Sam îl împinse pe negru în lături, se apropie de masă, urmat de tovarășii săi, și-l bătu ușor pe umeri pe pretinsul Walker.

— În sfârșit, băiete! Bine că te-am găsit! Cum ai dispărut astă-noapte?

Când îl auzise intrând, Leflor pusese mâna pe pahar și-l dusesse la gură. Apoi, îl bău liniștit și se întoarse spre Sam.

— *The devil!* ^[44] Cine-i moșicul care se încumetă să mă bată pe umăr? Eu nu îngădui asemenea necuviințe!

Cei trei vânători tresăriră, dezamăgiți și uimiți. Leflor izbucni într-un hohot de râs.

— *s' death!* Ce năzbâtie mai e și asta? Ah, pe cine-mi văd ochii? Sam Hawkens! Ei, micul meu *sir*, s-ar părea că nu prea ești voios, cel puțin în clipa aceasta. Dar ce s-a întâmplat de mă priviți cu toții atât de uluiți?

Dar el nu-l cunoștea destul de bine pe vicleanul Sam. Au fost de ajuns aceste cuvinte rostite pe un ton batjocoritor, pentru ca trapperul să-și recapete prezența de spirit. Chipul său își schimbă deodată expresia.

Clătinând din cap, Sam spuse pe un ton hotărât:

— Master Walker, mă miră că mai poți să vădești un aer atât de curajos în situația în care te găsești.

— Walker? râse Leflor. Ai orbit de adineauri și până acum? Sper că mă recunoști, totuși.

— Desigur, tinere. Ești Walker-Hopkins!

— Nu te înțeleg. M-ai văzut înainte la Wilkins. Ai uitat?

— Am întâlnit acolo un singur om, pe master Leflor.

— Eu sunt Leflor.

— Dumneata? Leflor?

Sam Hawkens începu să râdă și tovarășii săi îl imitară. Ei își dăduseră seama că Sam urmărea o anumită țintă.

— Master, îți repet că mă numesc Leflor.

— *Phui!* răspunse Sam. Lasă copilăriile, că nu se prind! Leflor a încălecat adineauri și a plecat. Dumneata însă ești ucigașul Hopkins. Nu încerca să ne minți, fiindcă n-o să-ți ajute la nimic. Will, dă-mi cureaua! Vreau să leg puțin mâinile lui master.

— Nu îngădui asemenea glume! răcni Leflor, furios. Întreabă-l pe negru! El îți va spune că nu mă numesc Hopkins.

Bommy holbă ochii și dădu din cap, în semn afirmativ.

— Acest massa este massa Leflor, sir.

— Țaci, câine! îl repezi Sam. Îți vine și ție rândul, nu crede că ai scăpat. Dați-mi curelele! Îi legăm zdravăn pe amândoi și peste cinci minute se cumințesc.

Leflor și negrul auziseră atâtea despre „Trifoiul”, încât nici nu încercară să se împotrivească. De altminteri, armele lui Dick și Will le impuneau un nemărginit respect. În schimb, se mulțumiră să „protesteze” împotriva tratamentului nedrept ce li se aplica. Dar strigătele lor se dovediră zadarnice. După cinci minute erau legați atât de bine, încât nu mai puteau face nici cea mai mică mișcare. De aceea, renunțară și la înjurăturile cu care își împroșcaseră până atunci „călăii”.

— Eu plec, spuse Sam Hawkens, ca să mă îngrijesc de măsurile convenite pentru transportarea acestui Walker. Voi rămâneți aici, împingeți zăvorul și nu lăsați pe nimeni să intre. În caz de nevoie, faceți uz de arme! Dacă ăștia doi sunt gălăgioși, mângâiați-le nasul cu câte un pumn, dar zdravăn, adică așa cum merită ticăloșii, dacă nu mă înșel!

Și ieși din colibă, cu pași iuți. El avea de gând să se înapoieze la locuința lui Wilkins, dar se bucură când îl întâlni după o bucată de drum pe administratorul german, care era călare.

— Dacă-mi dați voie, sunteți dintre locuitorii de la Wilkinsfield, nu-i așa?

— Da, master Hawkens. Mă numesc Adler și sunt administratorul plantației. Master Wilkins mi-a împărtășit

vestea pe care i-ați adus-o. Ca să putem înfrunta atacul tâlharilor, am trimis la Van Buren un sol ca să aducă în grabă câțiva inși înarmați. Cred că hotărârea noastră a fost chibzuită.

— Da. Acum însă vreau să vă întreb altceva: cum pot să ajung la plantația lui Leflor?

— E o problemă delicată. De azi-dimineață am rupt legăturile de prietenie cu el.

— Nu-i nimic. Chiar acum își primește răsplata. Căutam un ticălos cu numele de Walker, care se ascunsese în coliba lui Bommy. Am asediat coliba, dar a venit deodată Leflor, care și-a schimbat hainele cu ticălosul acela, ca să-l salveze. De aceea, noi l-am luat pe Walker drept Leflor și l-am lăsat să plece. Presupunem că fugarul s-a adăpostit acum pe plantația lui Leflor. Trebuie să ne convingem dacă presupunerea noastră e întemeiată.

— Îl cred pe Leflor în stare de orice, fiindcă și el este un ticălos. Mă duc eu să văd cum stau lucrurile.

— Dumneavoastră? Strașnică idee! Când vă înapoiati?

— În cel mult o jumătate de oră.

— Dacă ați putea să vă înapoiati mai curând, ar fi și mai bine.

— Pornesc în galop.

— Încă o întrebare: există pe aici un car sau o căruță în care să putem transporta pe cineva?

— Da. Cereți o căruță din cele cu care transportăm bumbacul și un cal. Unde vă găesc la înapoiere?

— În locuința lui master Wilkins.

Cei doi bărbați se despărțiră. În timp ce Adler se îndreptă spre plantația lui Leflor, Sam porni în direcția opusă și după cinci minute ajunse la locuința lui Wilkins. În curte găsi câteva căruțe, pregătite pentru câmp. Fără să stea pe gânduri, Sam împinse de pe capră un căruțaș negru, se urcă în locul lui și, punând mâna pe bici și hățuri, porni în galop. După două minute se opri în fața colibeii lui Bommy.

Bătu și i se deschise. Cei doi prizonieri erau în aceeași poziție în care-i lăsase. Sam și tovarășii săi îl ridicară pe Leflor și-l duseră la căruță, apoi strânseră frunzișul pe care se culca de obicei Bommy, îl împrăștiară peste Leflor și Sam porni calul spre locuința lui Wilkins. Pe Bommy îl lăsară legat, închipuindu-și că-l va dezlega mai târziu vreunul din mușteriii săi credincioși.

Will Parker și Dick Stone pășiră în dreapta și în stânga căruței.

— Ce ai de gând, Sam? întrebă Will, cu jumătate de glas.

— Neghioabă întrebare! Ticălosul acela ne-a scăpat. Se cuvine ca trei westmani experimentați și dibaci să îndure o asemenea lovitură?

— Nu. Ce vrei să faci?

— Veți afla mai târziu. Deocamdată, țin să vă spun că, după părerea mea, nimeni nu ne poate cere socoteală pentru fapta noastră. Leflor s-a deghizat ca să ne înșele și tocmai deghizarea aceasta constituie pentru noi o justificare. De altminteri, i se întâmplă ceea ce merită, chiar mai puțin decât atât, dacă nu mă înșel.

Căruța fu ajunsă de un călăreț, care venea în galop — era Adler. Sam Hawkens îi făcu semn să nu vorbească, lăsă căruța în seama tovarășilor săi și rămase puțin în urma ei.

— S-a făcut! spuse Adler. L-am întâlnit pe administratorul lui Leflor la marginea plantației. Walker a venit acolo călare, în hainele lui Leflor; rămâne mai multă vreme și i s-au pregătit două odăi la etajul întâi. A adus un bilet din partea lui Leflor și un sol a plecat imediat călare, ca să aducă în grabă un notar de la Van Buren.

— Ah! Pentru ce?

— Administratorul nu știe.

— În tot cazul, trebuie să fie ceva în legătură cu Walker. Vă rog să porniți înaintea noastră și să-i adunați pe toți cei aflați în serviciul lui master Wilkins. Vreau să le împărtășesc oamenilor o veste bună.

— Ce veste?

— Nu pot încă s-o trădez. Țin totuși să știți că e vorba de un prizonier.

Adler râse: sunteți un...

— Psst! îl întrerupse Sam. Grăbiți-vă, ca să-i găesc pe toți adunați în curte!

Adler porni în galop, iar căruța își continuă drumul la pas.

Când cei trei vânători ajunseră la locuința lui Wilkins, Almy și tatăl ei erau pe verandă, în timp ce muncitorii plantației se adunaseră în curte, bineînțeles, în afară de cei ocupați la câmp. Negrii făceau un zgomot asurzitor. Dornici să afle taina, ei se înghesuiau în jurul căruței, căutând să ocupe un loc cât mai bun.

Sam Hawkens se urcă pe capră și ridică mâna dreaptă, ca să dea mulțimii de înțeles că vrea să vorbească.

Apoi, rosti următoarele:

— Respectată adunare, *ladies* și *gentlemen*^[45], albi și negri! Vă voi da un exemplu despre felul cum se aplică legea savanei, ca să cunoașteți și dumneavoastră obiceiurile din Vestul îndepărtat. Cum se numește domnul acela gras și negru, cu joben pe cap și cu o sabie mare pe șoldul stâng?

— E master Scipio, paznicul de noapte al colibelor, răspunse cineva din mulțime.

— Mulțumesc, mylord! Așadar, scumpul meu master Scipio, vreți să fiți bun și să-mi spuneți dacă aveți nas?

Paznicul de noapte, negru ca noaptea, își duse repede toate cele zece degete în regiunea obrazului unde, după convingerea sa, trebuia să fie organul despre care fusese întrebat. Găsindu-l la locul lui, dădu încântat din cap și-și căscă gura de cinci ori mai mult decât și-o căsca de obicei.

— Yes. Master Scipio are nas.

— Toți cei de față râseră, chiar și stăpânii de pe verandă.

— Spuneți-mi, master Scipio: ați îngădui cuiva să vă ia nasul?

— O, nu. Nimănui!

— Bun. Prin urmare, ce-ați face dacă ar veni cineva și v-ar tăia nasul, master?

— I l-aș tăia și eu pe al lui.

— Bine! Foarte bine! Așa poruncește legea savanei. Ochi pentru ochi, nas pentru nas, viață pentru viață. Și acum, să vă explicăm rostul nostru aici. Suntem porecliți „Trifoiul” și oricine știe că nu este de glumit cu noi. Am avut un camarad, un tovarăș drag, care era și un vânător iscusit și cunoscut. El a fost ucis mișelește de către un hoț și un tâlhar pe care-l urmărea. L-am căutat multă vreme pe ucigașul lui, fără să dăm de el. Astăzi, însă, l-am regăsit. Master Scipio, ce trebuie să se întâmple acestui om?

— Trebuie să moară, ca să-și ispășească crima.

— Foarte bine! Master Scipio, ați fost născut să ajungeți șerif sau primar.

— *Yes, yes, sir!* Sunt foarte deștept, extraordinar de deștept, neînchipuit de deștept! rânji paznicul de noapte.

— Ucigașul se află în căruța asta ca prizonier, iar noi l-am adus aici ca să-l pedepsim cu toată asprimea după legea savanei.

Se dezlănțui o bucurie, pe care ne-ar fi greu s-o înfățișăm. Toți strigau, râdeau și dansau. Almy își întoarse fața, îngrozită.

— Pa, se poate întâmpla un asemenea lucru?

— Nu cred. Dar cine știe ce are de gând Hawkens. E tare glumeț. Și apoi, uită-te la el: nu pare sângeros!

Sam se adresă acum lui Will din căruță.

— Will, scoate-l pe ticălos din căruță!

Toți își lungiră gâturile și se înălțară în vârful picioarelor, ca să-l vadă pe răufăcător. Will își vârî ambele mâini sub frunziș, îl trase pe prizonier afară, îl trânti la pământ și-l dezlegă. Dar Leflor rămase nemișcat; rușinea îl îndemna să stea cu fața la pământ, ca să nu fie recunoscut.

Strădania lui se dovedí zadarnică.

Will îl ridică în brațele sale vânjoase și-l sili să stea în picioare. Leflor oferea o priveliște jalnică: părul îi era încâlcit și-i atârna pe obraz, îmbrăcămintea era murdară și peticită. La început, nimeni nu vru să creadă că-l vede pe plantatorul vecin. După câteva clipe, însă, strigară cu toții:

— Massa Leflor! Massa Leflor!

— Vă înșelați! strigă Sam. Acesta nu este massa Leflor. El se numește Walker și poate că seamănă cu massa Leflor.

— Nu, nu, este massa Leflor, massa Leflor! răcniră negrii.

— Liniște! Tăcere! Eu știu mai bine decât voi cine este ticălosul ăsta, nu-i așa? Doar eu l-am prins!

Wilkins, care tăcuse până acum, se apropie de vânător.

— Master Hawkens, ce înseamnă asta? De ce vă purtați în felul acesta cu master Leflor?

— Cu master Leflor? repetă Sam Hawkens pe un ton nevinovat. Vă rog să mă iertați, dar acesta este un oarecare Walker-Hopkins, nu vecinul dumneavoastră. Uitați-vă la îmbrăcămintea lui.

— E drept că îmbrăcămintea era să mă inducă în eroare. Dar omul acesta este master Leflor.

— Nu se poate, noi l-am prins la Bommy; se ascunsese acolo.

— Cred că vă înșelați!

— Aș! Suntem trei inși și avem șase ochi buni. L-am văzut pe Leflor intrând la Bommy și după câțva timp l-am văzut plecând. Ce spune master Adler despre omul acesta?

— Că vă înșelați, răspunse Adler, zâmbind ușor. E master Leflor.

— Foarte ciudat! Nu pot să cred că toți trei am fost orbi. Dacă ar fi fost Walker, l-am fi judecat după legea savanei și l-am fi împușcat fără să ne gândim prea mult; dacă este într-adevăr Leflor, suntem nevoiți să-i dăm drumul. De altfel, îi vom da chiar lui puțința să ne lămurească și să se salveze. Așadar, spune-ne cine ești!

Leflor tăcu, rușinat.

— Vedeți că am dreptate? exclamă Sam. Dacă ar fi Leflor, ar răspunde. Îl vom judeca după legea savanei... și în cel mult un sfert de oră va atârna de creanga aceea.. Dick, dă-mi frânghia!

Abia acum prizonierul se hotărî să vorbească:

— Sunt Leflor! Dați-mi drumul!

În același timp, încercă zadarnic să se smulgă din brațele vânoase ale lui Will.

— Nu te grăbi! spuse Sam. Dacă ești într-adevăr Leflor, avem dreptul să știm cum se face că am fost nevoiți să te confundăm cu ticălosul pe care-l urmărim.

Leflor nu răspunse.

Atunci, Wilkins se apropie de marginea verandei.

— Sam Hawkens, vă poruncesc să-i dați drumul!

Pe chipul blând al vânătorului flutură o expresie ciudată. Ochii îi scânteiau și înfățișarea lui vădea o atitudine demnă și gravă.

— Vă rog să mă iertați, *sir*, dar nici nu poate fi vorba de o poruncă. Noi trei nu ne supunem decât legii care domnește în savană. Dacă nu s-ar da ascultare acestei legi, monștrii omenești ar avea și mai mult curaj, iar adevăratele stăpâne ale Vestului ar fi crimele și ticăloșiile. Aseară am prins un răufăcător căutat de vreme îndelungată, dar el a izbutit să fugă. În cele din urmă, însă, „Trifoiul” l-a descoperit. Iată-l, în hainele în care era îmbrăcat atunci când l-am prins; este cel pe care-l căutăm. Bine! Vom fi miloși și-l vom asculta. Să ne explice cum a ajuns să poarte hainele ticălosului. Lucrul acesta putem și trebuie să-i cerem și dacă s-ar încumeta cineva să ne împiedice, termin repede cu ticălosul acesta și-i zbor creierii cu un singur glonte, în prezența tuturor. Mă numesc Sam Hawkens și nu știu de glumă atunci când e vorba de un ticălos mizerabil, dacă nu mă înșel.

El își luă într-adevăr arma de pe umăr, îndreptă țeava spre capul lui Leflor și-și roti privirea în juru-i, cu o atitudine provocatoare.

Micul vânător își juca atât de bine comedia, încât nimeni nu îndrăzneă să-i contrazică. Într-adevăr, se părea că vrea să-l împuște pe Leflor. Almy tremura, dar nu era în stare să-și întoarcă fața de la grupul din mijlocul curții.

— Ei, cum rămâne? strigă Sam prizonierului. Dacă nu răspunzi, înseamnă că ești Walker și că avem dreptul să te judecăm după cum meriți.

— Sunt Leflor, răspunse prizonierul.

— Și cum se face că porți hainele ticălosului?

— Le-am schimbat cu ale mele.

— De ce?

— Voiam să-l salvez.

— De ce l-ai ajutat să scape de noi? Îl cunoșteai?

— Nu.

— Minți! Să-ți fie rușine! Vrei să fii un gentleman Și ți-e frică de un simplu vânător de prerie. Dar eu sunt prea mândru ca să-mi pierd mult vremea cu dumneata. Ești complicele unui ucigaș. Ai purtat hainele lui și l-ai ajutat să fugă: din pricina aceasta, te-am confundat cu el. Ți-ai bătut joc de Sam Hawkens și ai vrut să-l înșeli. Acum ai de îndurat urmările acestor fapte. Pleacă de aici și ferește-te să mai săvârșești asemenea năzbâtii!

Will îi desfăcu brațele. Leflor începu să se îndepărteze cu pași iuți, dar se opri deodată, se întoarse și-și ridică brațul.

— Să Țineți minte cu toții scena aceasta! Mai vin pe aici, să știți! Și ție, câine, îți voi arăta ce înseamnă răzbunare!

— Chibzuiește mult, înainte să iei vreo hotărâre! rânji Sam Hawkens. Fiindcă țin să știi că, dacă-mi cazi a doua oară în mână, nimerești cu siguranță în brațele dracului, care a pus de mult ochii pe tine!

Leflor porni cu pași iuți, în timp ce Sam se avântă pe verandă; aici nu se mai afla decât Wilkins, fiindcă Almy nu voise să asiste la ultima umilire a lui Leflor și plecase. Dick și Will îl urmară. Wilkins făcu oamenilor săi semn să se îndepărteze și ei se împrăștiară, vorbind zgomotos despre

întâmplarea ce se desfășurase sub ochii lor și scoțând strigăte asurzitoare. Negrul are o fire foarte zgomotoasă, iar negresa îl întrece.

Chipul lui Wilkins vădea o mare seriozitate.

— E adevărat că nu știați cu cine aveți de-a face și că omul acela era Leflor? întrebă plantatorul.

— Aș! râse Sam.

— Ah, ați vrut numai să vă bateți joc de el?

— Să ne batem joc? repetă vânătorul, pe un ton serios. Deloc. Nu ne-am gândit nici o clipă să ne distrăm!

— Dar nici n-a fost nevoie de toată scena aceea.

— N-a fost nevoie? Hm! Omul acela a îndrăznit să mă păcălească; trebuia să tragă consecințele.

— Prin urmare, numai din îndemnul unei simple păcăleli și a faptului că vă prețuiți în mod deosebit, după cât se pare, ați pus la cale toată comedia? Dați-mi voie să vă dojenesc, master Hawkens!

— Dacă țineți, n-aveți decât! Și eu fac doar ceea ce-mi place, adică datoria. Și acum, să vorbim despre altceva. Când vin ostașii pe care i-ați chemat?

— Îndată ce se întunecă. Master Adler a cerut prin solul trimis la Van Buren ca ostașii să nu fie văzuți de nimeni.

— Foarte bună idee! În felul acesta, tâlharii nu știu ce-i așteaptă. Sper că mulți dintre ei vor mușca țărâna!

Wilkins își încruntă fruntea.

— Eu nu pot nutri o asemenea nădejde. Vreau să-i prind și să îi predau justiției. Autoritățile îi vor pedepsi după prevederile legale.

— Ceea ce spuneți dumneavoastră e foarte frumos, dar nu duce la nici un rezultat. Tâlharii vor fi băgați în închisoare și vor avea prilejul să fugă. Numărul răufăcătorilor evadați este destul de mare! Un glonte în cap, fără șovăială, este cel mai bun leac împotriva acestei ciume, dacă nu mă înșel.

Wilkins făcu un gest de dezaprobare.

— În urma acestor cuvinte, trebuie să vă rog stăruitor pe toți trei să nu luați parte la ceea ce se va întâmpla astă-seară!

— Vorbiți serios? Întrebă Sam uimit. Să sperăm că ofițerul care va veni cu ostașii va fi de altă părere decât dumneavoastră. Și vreau să sper, totodată, că-mi va da oamenii de care am nevoie ca să pornesc după Walker.

— Ce aveți de gând să faceți cu Walker?

— S-a ascuns la Leflor. Eu nu pot pătrunde acolo, dar ostașii au dreptul acesta. Îl voi ruga pe ofițer să trimită soldații la locuința vecinului dumneavoastră și să-l aresteze pe Walker.

— Dacă acțiunea dumneavoastră va porni de aici, Leflor îmi va deveni un dușman înverșunat. Și nu țin să se întâmple lucrul acesta. Îl voi ruga pe ofițer să nu primească rolul de executor al răzbunării dumneavoastră personale și cred că-l voi convinge.

Wilkins vorbise pe un ton aspru. El se temea de răzbunarea lui Leflor. La rândul-i și Sam Hawkens era îndârjit; dar știa să se stăpânească.

— Prin urmare, sunteți hotărât să-i cereți ofițerului să nu-l aresteze pe Walker și să-l lase pe Leflor? Întrebă el, pe un ton liniștit.

— Da. Și sunt convins că dorința mea va fi îndeplinită.

— Și eu sunt convins, fiindcă știu că nu pot exercita nici o înrâurire asupra lui. Așadar, nu trebuie să luăm parte la apărarea împotriva tâlharilor și nici Walker nu va fi arestat? Master, eu sunt un om simplu, dar unul ca mine învață multe de pe urma primejdiilor pe care le întâmpină de atâtea ori în viață. Am crezut că e bine ceea ce fac, dar fiindcă dumneavoastră vă socotiți mai priceput, aș săvârși o faptă cel puțin supărătoare, dacă m-aș amesteca într-o chestiune care nu mă privește, fără consimțământul dumneavoastră. Vă doresc să nu aveți niciodată nevoie de sfatul altuia! Și amintiți-vă câteodată de Sam Hawkens,

care v-a nutrit gânduri bune, dacă nu mă înșel. Rămâneți cu bine!

Și atârându-și arma pe umăr, Sam sări de pe verandă și porni cu pași iuți de-a curmezișul curții, îndreptându-se spre copacii din apropiere.

— *Good bye!* spuse Dick, urmându-și prietenul.

— *Farewell!* mormăi Will pe un ton furios, luându-se după ei.

Cei trei vânători vorbiseră numai cu plantatorul; Adler plecase cu negrii, ca să le arate ce au de lucru. Acum, Wilkins rămase singur și uimit. El nu ținuse câtuși de puțin să-i alunge pe Sam și prietenii săi, nu voise ca ei să plece, în tot cazul nu în felul acesta. Trebuia să le arate întreaga sa recunoștință, fiindcă ei îl preveniseră că îl pândește o primejdie; ei erau salvatorii lui și acum se simțeau jigniți. Nu, nu putea să-i lase să plece mâhniți.

— Domnilor! strigă după ei. Domnilor! Unde plecați? Rămâneți!

Dar ei nu-i dădură ascultare, și-și continuară drumul.

Când îl văzu pe Will dispărând îndărătul copacilor, Wilkins înțelese că vânătorii nu vor să se înapoieze și alergă după ei. Dar îi căută și-i strigă în zadar. El nu cunoștea firea lui Sam și a westmanilor; îi alungase, cu sau fără voie; dar îi îndemnase să plece și ei îl luaseră în serios, fiindcă nu erau deprinși nici să cerșească dragostea altora, nici să și-o impună. Wilkins nu știa că, în clipa când dispăruseră, cei trei vânători se abătuseră din direcția spre care porniseră, cotind spre dreapta. Și fiindcă el mergea drept înainte, nu-i putea ajunge, cu atât mai mult cu cât nu era westman și nu știa să le descopere urmele.

În cele din urmă, plantatorul își aminti de Adler și se duse să-l caute. Îl găsi după câțva timp și-i povesti, întristat, cele întâmplate.

Adler săltă din umeri.

— Prea târziu! spuse tânărul administrator. Au plecat și nu vor să se înapoieze. Oamenii aceștia sunt foarte

hotărâți, *sir* și eu sunt convins că au plecat pe drumuri lăturalnice, tocmai ca să nu fie găsiți.

— Și credeți că nu există nici un mijloc care să ne îngăduie să-i descoperim?

Adler se gândi câteva clipe.

— Poate că ar exista un mijloc. Mă îndoiesc totuși că vor dori să se înapoieze. Ei țineau să pună mâna pe Walker, care s-a ascuns la Leflor. Prin urmare, trebuie să se fi dus la plantația vecină ca să supravegheze casa lui Leflor și să-l prindă pe Walker. Acolo ar trebui să-i căutăm.

— Vreți să-i căutați? Poate izbutiți să dați de ei.

— Aș vrea să-i găsesc, dar nu cred.

După câteva minute, Adler porni călare spre plantația vecină. El se înapoie seara, fără să-i fi găsit pe vreunul din cei trei vânători.

Între timp, sosise o secțiune a dragonilor Statelor Unite, sub conducerea unui locotenent. Ei aduseră și câțiva cai, ca să-i poată transporta pe cei prinși în timpul luptei.

Se ținu un „consiliu de război” și Wilkins avu prilejul să-și dea seama cât de prețioasă putea să fie colaborarea lui Sam Hawkens. Adler era singurul care avea ceva experiență și cunoștea într-o măsură oarecare situația, datorită îndeletnicirii sale. În cele din urmă, se adoptă părerea lui.

Tânărul administrator se ascunse în tufiș, în preajma ușii din spate a colibei lui Bommy, și-i văzu pe bandiți venind unul câte unul; abia atunci când socoti că au sosit toți, se târî până la dragoni, care stăteau la pândă la o depărtare oarecare, și-i conduse spre colibă, cu aceeași băgare de seamă.

Deodată răsunară lovituri înăbușite, se fixau în pământ stâlpi groși, care erau proptiți apoi în ușa și obloanele colibei. Înăuntru izbucni un zgomot asurzitor, care se potoli însă curând.

Apoi se aprinseră câteva focuri în jurul colibei, ca să poată fi văzut oricine ar fi încercat să fugă. Îndărătul

acestor focuri începură să răsară arătări negre, pe care cei asediați nu le puteau identifica prin micile deschizături făcute în pereții colibei. Dar când se crăpă de ziuă, ei putură în sfârșit să vadă că în jurul colibei se construisese un fel de parapet din vreascuri și tot felul de lemne, printre care ieșeau la iveală numeroase țevi de arme. Populația din întreaga regiune se strânse curând în preajma soldaților, ca să urmărească desfășurarea acestui asediu împotriva bandei de atacatori.

Oamenii lui „Jack sângerosul” își dădură curând seama că orice împotrivire ar fi constituit o nebunie, fiindcă și-ar fi înrăutățit situația, fără să obțină un folos cât de mic. Dacă se hotărau să se predea, mai puteau nutri nădejdea, că vor scăpa cu o pedeapsă ușoară, fiindcă nu fuseseră prinși „asupra faptului”. Apa și alimentele se sfârșiră curând, așa că spre seară tâlharii se predară.

Prinderea lor îi umplu de bucurie pe toți locuitorii regiunii, terorizați până atunci, și-i îndemnă să-l laude pe Sam Hawkens și tovarășii lui, fiindcă știau că „Trifoiul” pusese la cale și această lovitură.

Dar și alți inși petrecură o „noapte albă”. Într-o odaie ale cărei ferestre erau acoperite cu obloane de fier, Leflor cercetă toată noaptea, împreună cu notarul chemat de la Van Buren și cu Walter-Hopkins, actele pe care urma să le cumpere, întocmind procese-verbale și făcând tot felul de socoteli.

Notarul stabili că afacerea nu prezintă nici un neajuns pentru Leflor și odată cu ivirea zorilor vânzătorul și cumpărătorul încheiară târgul. Walker primi o sumă însemnată în bancnote și polițe.

După ce se văzu în posesia sumei cerute, Walker se simți cuprins de o nemărginită tulburare; se părea că ține să plece cât mai curând.

— Acum vă puteți bucura de viață, spuse notarul. Ați încheiat într-adevăr o afacere bună. Pe noi ne mai așteaptă însă un proces și cu toate că suntem siguri de rezultatul lui

favorabil, nu putem uita că va dura mult și că nu vom fi cruțați de neplăceri. Dumneavoastră însă ați scăpat de orice grijă!

— S-ar părea că aveți dreptate, dar realitatea este cu totul alta. Afară mă pândesc trei câini care sunt gata să mă sfâșie îndată ce mă zăresc.

— Cereți ocrotirea autorităților!

— Ocrotirea aceasta nu-mi poate folosi. Autoritățile mă vor ajuta să ies de aici. Dar faptul că voi ieși cu sprijinul ostașilor va atrage luarea-aminte a vânătorilor; se vor repezi asupra mea.

— Și atunci, cum vreți să plecați?

— Cel mai sigur mijloc ar fi o deghizare: numai așa cred că aș putea scăpa.

— Încercați! Și mie mi se pare că ar fi soluția cea mai nimerită. Aveți păr negru, master Walker. Tundeți-l și încrețiți-l! Înnegriți-vă brațele și obrazul și împrumutați înfățișarea unui negru; e un mijloc foarte simplu și tot atât de sigur.

— M-ar trăda trăsăturile obrazului.

— Atunci, deghizați-vă ca negresă! „Doamnele” negre au de obicei trăsături mai regulate decât „gentlemenii” negri. Nu aveți un negru de încredere pe care să vă puteți bizui, master Leflor?

— Am câțiva oameni de nădejde.

— Foarte bine. Porunciți unuia din ei să-l însoțească pe mister Walkers și în felul acesta perechea nu va da nimic de bănuț. „Gentleman”-ul să poarte un sac și lady un coș. Vă încredințez că Sam și tovarășii lui nici nu-i vor băga în seamă.

Era ora trei după miezul nopții. Muncitorii negri trebuiau să plece la câmp. Mai întâi apărură o sumedenie de umbre, care mergeau unele lângă altele; apoi, umbrele se împărțiră în grupuri și grupurile se împărțiră la rândul-le, transformându-se în perechi. Una din aceste perechi porni

agale pe marginea câmpului de orez, îndreptându-se spre malul apei. Erau un negru și o negresă.

Bărbatul ducea o undiță, iar femeia purta pe cap un ulcior mare. Ei vorbeau în șoaptă, uitându-se pe furiș în toate direcțiile.

Când ajunseră la mal, se opriră și se așezară unul lângă altul. El agăță momeala de cârligul undiței și o lăsă să cadă în apă. Ea își umplu ulciorul și, punându-l alături, începu să culeagă floricele și să împletească o cunună pe care o așeză pe capul bărbatului.

Între timp, negresa continua să vorbească în șoaptă, dar numai ea vorbea. Deodată se auzi un zgomot în tufișul din apropiere și ieși la iveală un bărbat, care stătuse ascuns acolo. După statura lui și după îmbrăcăminte, negrul îl recunoscuse pe Dick Stone, trapperul.

El veni agale spre cei doi negri.

— *Good day!* Ce faceți aici?

— Negrii prind pește, răspunse bărbatul. Massa vrea să mănânce crap.

— Asta e nevasta ta?

— Nevastă? Nu. Asta e Mally și Mally o să fie soția mea.

— Prin urmare, ți-e logodnică?

— Yes, logodnică, massa. Mally gătește la bucătărie pești mari și grași pentru massa.

— Aveți oaspeți?

— O, yes! Doi oaspeți.

— Cine sunt?

— Massa notarul și massa... massa, Pluto a uitat cum îl cheamă.

— Poate Walker?

— Yes, yes! Massa Walker.

— Ce face master Walker?

— A mâncat. Pe urmă o să plece cu calul, nu cu trăsura cea mare și frumoasă.

— Încotro?

— Pluto nu știe. Massa Walker plecat în trăsură cu massa notary.

— Poate la Van Buren?

— Yes, yes! La Van Buren.

— Când?

— Îndată.

— Bine. Ți doresc să prinzi pești mulți!

— Mulțumesc, mulțumesc! Și eu doresc lui massa să prindă crap mare!

Pluto rosti cuvintele acestea pe un ton călduros și sincer. Dar când se îndepărtă vânătorul, râse încet.

— Trapperul n-o să prindă nimic, îi spuse logodnicei sale, Mally. Trapperul se duce să ia tovarășii lui și pe urmă pornesc cu toții spre Van Buren. Acum, massa este sigur. Pluto aduce luntrea și massa merge la celălalt mal. Apoi, massa scăpat de ei.

Când se înapoie la plantație, vizitiul negru al lui Leflor, care-l dusese pe notar la Van Buren, își informă stăpânul că pe drum fusese oprit de trei inși înarmați doi înalți și unul mărunț. Ei se uitară înăuntrul trăsurii și, după ce se încredințară că notarul e singur, îl lăsară pe vizitiu să plece.

Cei trei inși fură văzuți în diferite rânduri în preajma plantației lui Leflor. După câteva zile, Pluto ședea iar pe marginea apei și pescuia; deodată îl văzu pe Dick apropiindu-se de el. Vânătorul puse negrului câteva întrebări, dar nu primi decât răspunsuri scurte, rostite pe un ton necăjit.

— Ești amărât astăzi. Ce ai? Ți-e dor de logodnica ta, Mally?

— Mally? Ah, Pluto nu mai vrea să știe nimic despre Mally.

— De ce? Te-a înșelat.

— Da M-a înșelat rău. Și pe massa Leflor l-a înșelat.

— Cum așa?

— Massa era nouă la plantație și eu trebuia s-o învăț cum să lucreze. Pe urmă Mally a fost logodnica mea și eu

am venit cu ea la pescuit aici.

— Atunci când am vorbit eu cu voi?

— Yes, massa. Eu am vrut să sărut pe Mally, dar Mally mi-a dat o palmă și a sărit în apă.

— Se pare că nu era prea îndrăgostită de tine. Și după aceea?

— După aceea a înotat până la malul de dincolo. Și-a scos rochia și am văzut că dedesubt avea haine bărbătești și că se spală pe obraz și pe mâini, ca să nu mai fie logodnica mea, să nu mai fie Mally. Știți, și-a spălat pielea neagră.

Vânătorul se simți năpădit de uimire: nu se așteptase la vestea negrului.

— Și l-ai recunoscut pe bărbatul acela?

— Da. Era massa Walker.

— Walker?! Trebuia să spui imediat... Ascultă negrule, credeai că este într-adevăr o negresă?

— No. N-am crezut. Pluto a știut că nu este Mally, că nu este fată, că Mally este massa Walker. Pluto a vopsit pe massa Walker cu negru și pe urmă l-a dus cu luntrea la malul celălalt.

Înainte ca vânătorul să se dezmeticească din uluiala care-l năpădise, vicleanul Pluto își înșfăcă în grabă undița și oala și se îndepărtă în goană.

Dick rămase o bucată de vreme pe malul apei, cu gura căscată și cu ochii ațintiți spre direcția în care pornise negrul. De atunci, însă, nimeni nu-i mai văzu pe cei trei vânători în regiunea Wilkinsfield.

În dimineața care urmă arestării lui „Jack sângerosul” și a *bushheaders*-ilor săi, Leflor își părăsi plantația, dar nu cu trăsura ca de obicei, ci pe jos. El porni agale și gânditor spre Wilkinsfield, de unde fusese alungat de două ori în condiții atât de umilitoare. Era îmbrăcat cu grijă, iar trăsăturile lui exprimau în același timp încordare, bucurie răutăcioasă și sete de răzbunare.

Negrul care se afla la poarta lui Wilkins știa că vizita lui Leflor nu este de dorit. De aceea, se miră când îl văzu și se așează în mijlocul intrării, pentru ca plantatorul să nu poată trece fără să se lovească de el.

— Stăpânul tău e acasă? întrebă Leflor.

— Nu știu, răspunse negrul, fără să se dea în lături.

— Dar eu știu că este. Fă-mi loc!

Și dându-i un ghiont negrului, intră în curte.

Leflor urcă scara, intră în odaia de așteptare și, fără să mai bată la ușă, pătrunse în odaia stăpânului.

Wilkins ședea la o masă, adâncit într-o convorbire importantă cu administratorul său. Văzându-l pe Leflor, bătrânul plantator îl privi uimit și se ridică de pe scaun, dar Adler rămase pe locul lui.

— Master Leflor? Cum ați ajuns aici? Nu v-a anunțat nimeni.

— N-am găsit pe nimeni care să mă anunțe.

Și rostind aceste cuvinte, Leflor se așează pe un scaun dar nu-și scoase pălăria. Atitudinea aceasta era jignitoare. Wilkins, care nu dorea să provoace o dușmănie fățișă între el și Leflor, nu știa ce să facă. Dar Adler se ridică încet de pe scaun și se apropie de oaspetele nepoftit.

— Master Wilkins, doriți să chem câțiva servitori?

— Nu, *sir*, nu!

— Ori credeți că e mai bine să mă ocup eu de mojiul acesta și să-l arunc pe fereastră? Scoateți-vă pălăria, *sir*; de nu, voi lua rolul unui profesor, care-l învață pe un bărbat obraznic să fie politicoș!

Adler se apropie cu încă un pas de Leflor. Abia atunci se hotărî oaspetele să-și scoată pălăria.

— Dacă vreți să vă țineți de asemenea lucruri, vă privește. Dar mai târziu veți fi dumneavoastră cu mine mai politicoș decât îmi impuneți mie să fiu acum. Cât despre acest domn administrator, voi pune eu să fie alungat de aici, fiți siguri!

Adler ridică din umeri, disprețuitor. Wilkins îi făcu semn să se liniștească și i se adresă lui Leflor:

— După cele ce s-au întâmplat, nu pot înțelege cum v-ați hotărât să mă vizitați atât de curând.

— Am făcut-o din pricina unor motive serioase și doresc să fie chemată și miss Almy. Îi aduc salutări din partea cuiva care îi este foarte apropiat.

— Nu există decât o singură persoană care s-ar putea spune că-i este apropiată și persoana aceea sunt eu.

— Oare n-o mai fi existând nimeni? Cred că un logodnic este un om mult mai apropiat de aceea care urmează să fie soția sa.

Wilkins îl privi lung.

— Vorbiți despre un logodnic al fiicei mele? Cine ar putea să fie?

— Un oarecare Arthur.

Wilkins tresări.

— Arthur? Care Arthur?

— Aveți un nepot care poartă numele acesta, nu-i așa?

— Desigur. Dar nu înțeleg de ce-l numiți logodnicul fiicei mele. Era vorba ca Almy să devină cândva logodnica lui, însă nimeni nu știa despre lucrul acesta. Nici ea. Și nu izbutesc să-mi închipui măcar cum ați aflat dumneavoastră această taină.

— Totuși, nu e greu de ghicit. V-am spus, doar, că vă aduc salutări.

— Doar nu cumva de la Arthur...?

— Ba da, chiar de la el. Și nu vă aduc numai salutări, ci și câteva acte, care vă vor interesa foarte mult.

— Unde este? Trăiește?

— Nu știu decât un singur lucru și anume că actele acelea au fost scrise de el. Și fiindcă au ajuns în mâinile mele, am socotit că sunt dator să vă înștiințez.

— Pot să le citesc?

— Bineînțeles. Dar v-aș ruga să le citiți în prezența fiicei dumneavoastră.

— Bine! O voi chema.

Wilkins ieși din odaie și se înapoie după câteva minute cu Almy, care îl urmase fără voie.

— Fiica mea a venit, spuse plantatorul. Vorbiți!

Adler se ridică, dar Leflor rămase pe scaun, nepoliticos.

— I-ați spus domnișoarei despre ce este vorba? întrebă el.

— Știe că-i aduceți salutări din partea lui Arthur.

— Știe și faptul că el îi este logodnic?

— Încă nu. Dar vreau să...

— Arthur, logodnicul meu? îl întrerupse Almy pe tatăl ei. Pa, cred că e vorba de o greșeală!

— Am avut anumite motive care ne-au oprit să-ți destăinuim lucrul acesta. Când i-ai fost făgăduită lui Arthur, erai prea mică și nu puteai să înțelegi ce înseamnă o logodnă; de aceea nu ți s-a spus nimic. În afară de aceasta, nu voiam să te influențez câtuși de puțin în privința alegerii tovarășului tău de viață. Eram convins că-ți vei iubi singură vărul.

— Dar dacă fiica dumneavoastră nu și-ar fi iubit vărul? întrebă Leflor pe un ton batjocoritor.

— S-ar fi măritat cu altul.

— Și ce s-ar fi întâmplat cu averea lui?

Privirea pătrunzătoare a lui Leflor se aținti cu asprime asupra lui Wilkins. Chipul bătrânului căpătă o ușoară paloare.

— Ar trebui să-i plătesc partea sa de avere.

— Poate că ar fi însemnat să-i plățiți o sumă a cărei lipsă s-ar fi resimțit în administrația plantației.

— E o presupunere neîntemeiată. Oricine știe că stăpâneam această plantație în tovărășie cu fratele meu. După moartea fratelui meu, jumătatea ce-i aparținuse a trecut în mod firesc asupra lui Arthur, singurul său fiu.

— Da, da, lucrurile sunt foarte simple, sau mai exact, par foarte simple.

— Ce vreți să spuneți? Nu vă înțeleg.

De când intrase Almy, tânărul administrator rămăsese în picioare și, cu brațele încrucișate pe piept, îl observase pe Leflor și-i ascultase cuvintele. Acum, el socoti că e nimerit să intervină.

— Master Willkins, nu vă lăsați amăgit de omul acesta. Știe ceva despre dumneavoastră și acum vă servește otrava încetul cu încetul.

Leflor râse, batjocoritor.

— Ce om pătrunzător este administratorul dumneavoastră! Da, mi-a ghicit intențiile. Și ca să scurtez lucrurile, am să vă istorisesc o poveste. Așadar, au fost odată doi frați, care aveau aceleași mijloace bănești. Ei și-au cumpărat în tovărășie o plantație și fiecare din ei a plătit jumătate din prețul cerut. Ei aveau păreri politice deosebite. Când a izbucnit războiul civil în Statele Unite, unul dintre ei a fost de partea Nordului, iar celălalt de partea Sudului.

Povestitorul se opri și se uită drept în ochii lui Wilkins. Fermierul ședea pe scaun, cu chipul palid, și-și mușca buzele fără să rostească vreun cuvânt.

— Cei doi frați nu s-au certat pentru ideile lor politice, fiindcă trăiau într-o armonie desăvârșită, continuă Leflor. Unul dintre ei și anume cel care ținea cu Nordul, își vându partea de avere, ca să poată sprijini guvernul cu banii rezultați. Când se sfârși războiul, prin izbânda Nordului, nimeni nu-și aminti de sacrificiile acestui om, care ajunsese cerșetor. El recunoscuse în scris fratelui său că și-a primit întreaga parte de avere. Dar fratele se simți cuprins de milă și-i spuse: „Să nu ne mai gândim la ceea ce a fost. Ne-au rămas destui bani. Eu am un fiu și tu ai o fică. Să-i căsătorim și jumătatea mea, care ne-a mai rămas, va fi și a ta. Așa vorbi fratele și după aceea... muri.

Leflor se opri iar. Wilkins își rezemase capul pe spătarul scaunului. Acum se ridică încet și se uită drept în ochii lui Leflor.

— De unde știți toate acestea? întrebă bătrânul cu glas tremurat. Cine vi le-a povestit?

— Încă n-am terminat. N-a fost în joc numai partea dumneavoastră, pe care v-a plătit-o fratele. Ați semnat și polițe în valoare de treizeci de mii de dolari și el le-a achitat. Este adevărat?

— Da. Vă închipuiți, însă, că aceste polițe au fost falsificate?

— Nu. Totul s-a petrecut în mod cinstit! Și Leflor adăugă cu o sinceritate batjocoritoare: mai cinstit decât îmi pare mie acum!

— Dar tot nu înțeleg cum ați aflat toate acestea.

— Foarte simplu: a trăncănit nepotul dumneavoastră.

— Nu e adevărat!

— Adică... eu sunt mincinos? Cine ar fi putut să mi-o spună, în afară de el? Fratele dumneavoastră a murit, iar dumneavoastră v-ați ferit desigur să destăinuiți cuiva cele întâmplate. Prin urmare, cine le mai cunoștea, în afară de nepotul dumneavoastră?

— Totuși, nu pot să cred că le știți de la el.

— A vrut oare și el să o ia pe Almy în căsătorie, așa cum hotărâseră părinții?

— N-am vorbit niciodată cu el în privința aceasta.

— Dar nici n-a iubit-o; altfel nu s-ar fi apucat să vă joace renghiul acesta.

— Renghi?... Ce înseamnă asta?... Nici nu bănuiesc ce credeți sau ce vreți să spuneți.

— Atunci, îmi pare rău că trebuie să vă fac o surpriză neplăcută.

Și Leflor se ridică încet de pe scaun.

— Ce vreți să-mi spuneți? Încercă Wilkins să-l iscodească.

— Doar faptul că am venit să vă aduc la cunoștință, master Wilkins și miss Almy, că sunt actualul proprietar al Wilkinsfieldului.

Și rostind aceste cuvinte, Leflor se aplecă batjocoritor în fața fiecăruia dintre ei. Stăpânindu-se, Almy se uită îngrijorată la tatăl ei, care-și ațintise privirea asupra lui Leflor. Buzele lui Wilkins tremurau, iar mâinile i se mișcau fără voie.

— Tată! Tată! Stăpânește-te! îl rugă Almy, îmbrățișându-l.

Plantatorul se desprinsese din brațele ficei sale.

— Lasă-mă! Ori n-am înțeles bine, ori este vorba de o greșeală, care trebuie să fie lămurită.

— Nu este nici o greșeală. Dar vă pot lămuri, dacă țineți, răspunse Leflor, scoțându-și portofelul. Am câteva acte care vă vor trezi un interes deosebit, sunt sigur. Dar nu știu dacă vi le pot încredința...

— Vi le restitui îndată ce le citesc.

— Pe cuvântul dumneavoastră de onoare?

— Da.

— Uitați-vă mai întâi la aceste trei polițe de câte zece mii de dolari fiecare; sunt semnate de dumneavoastră, la ordinul fratelui dumneavoastră.

Wilkins privi cu atenție cele trei polițe.

— Da, sunt autentice, spuse.

— Acum, iată declarația, semnată de dumneavoastră și autenticată de notar; în această declarație recunoașteți că fratele dumneavoastră v-a plătit partea de avere asupra plantației și încă treizeci de mii de dolari. Este scrisă de dumneavoastră?

— Da.

— Recunoașteți, prin urmare, că plantația aparține nepotului dumneavoastră și că el are dreptul s-o vândă cui vrea?

— Are dreptul s-o vândă, dar sunt convins că nu va face niciodată pasul acesta, fără să mă înștiințeze.

— Îmi pare rău, dar vă înșelați — a și vândut-o.

— Unde?

— În Santa-Fé.

— Cui?

— Unui american cu numele Walker. Eu am cumpărat plantația de la Walker și i-am plătit-o.

— N-ați fost niciodată la Santa-Fé.

— Walker a fost la mine. Iată actul privitor la vânzarea făcută în Santa-Fé. Examinați-l! Vă veți încredința că este autentic și legal.

Wilkins luă hârtia și cercetă fiecare rând și fiecare cuvânt, apoi puse actul pe masă și se prăbuși în scaunul său.

— E de necrezut și totuși adevărat! A vândut plantația, cu tot ce se află aici!

— N-o fi vreo înșelăciune? întrebă Adler.

— Nu! Cumpărarea s-a făcut în prezența notarului care a încheiat actul. El a cerut drepturile lui Arthur și a stabilit că sunt temeinice. Și acum, tot atât de temeinice sunt și drepturile acestui Walker.

— Walker? Ah! O fi oare același Walker pe care l-a salvat master Leflor și l-a luat acasă?

— Da, același, râse Leflor. În locuința mea am cumpărat plantația. Walker a plecat adineauri.

— Puteți dovedi că ați cumpărat într-adevăr plantația de la el?

— Da. Iată contractul.

Wilkins examinează și documentul acesta și se încredințează că este întocmit după prevederile legale. Nici cel mai chibbușar dintre avocați n-ar fi putut să descopere o lipsă cât de neînsemnată sau o greșeală cât de mică.

Leflor își luă înapoi contractul.

— Ce aveți de gând să faceți?

— Voi cere sfatul unui avocat.

— Bine. Vă dau un răgaz de o săptămână. Dacă până atunci nu ați luat nici o hotărâre, îmi voi valorifica drepturile în fața autorităților. În privința aceasta mai avem ce discuta. Plantația îmi aparține. Dar cum rămâne cu cei treizeci de mii de dolari?

— Este o sumă pe care o datorez nepotului meu.

— Nu i-o mai datorați lui, fiindcă ea a fost preluată de același Walker. La rândul-mi, i-am plătit-o lui Walker odată cu prețul plantației. Iată actele care confirmă susținerea mea.

Wilkins citi actele.

— E adevărat. A vândut și datoria aceasta.

— E de necrezut! exclamă Adler. Înainte de a pleca s-a certat cu dumneavoastră?

— Dimpotrivă! Ținea foarte mult la mine.

— Atunci, este de presupus că a vândut plantația îndemnat de motive pe care nu le cunoaștem, în schimbul unei sume însemnate. Însă datoria n-ar fi putut s-o vândă decât dacă ar fi nutrit intenția de a vă nimici. Și lucrul acesta nu poate fi săvârșit de un nepot față de un unchi cu care a întreținut raporturi bune.

— Dar actul este scris de el însuși!

— Totuși, eu nu cred în autenticitatea lui, spuse Adler.

— Nu interesează deloc dacă dumneata crezi sau nu! spuse Leflor pe un ton tăios. Și apoi, nici nu te întreabă nimeni.

Adler îl măsură cu o privire disprețuitoare.

— Poate că vă bucură faptul că ați putut veni aici spre a-l înfrunta pe master Wilkins. Credeți că veți fi stăpân aici și pe temeiul acestui drept...

— ... pe temeiul acestui drept, dumneata vei fi cel dintâi pe care îl voi trimite dracului!... Da, *sir*, asta e!

— Sunt convins că nutriți intenția aceasta; dar atunci când veți pune piciorul aici, eu voi fi plecat de mult.

— Atunci caută să fugi cât mai repede, fiindcă am de gând să vin foarte curând! Chiar dacă voi fi silit să intentez un proces, voi face chiar azi demersurile convenite ca să-mi încasez mai întâi suma de treizeci de mii de dolari. Poate că în Germania dumneavoastră cea bună, creditorii nu au mijloace de constrângere împotriva datornicilor; aici, la noi, însă, există pedepse destul de severe. Dacă master Wilkins

nu-mi plătește datoria, cer să fie arestat imediat. Și în timp ce stăpânul dumitale va fi la închisoare, voi cere alungarea dumitale, domnule administrator.

— Mai încet, mai încet! răsă Adler. Înainte de a vorbi despre pedeapsă și închisoare, trebuie să vă amintiți că drepturile dumneavoastră cu privire la cei treizeci de mii de dolari nu sunt recunoscute în mod legal. Dacă master Wilkins ar asculta sfatul meu, v-ar invita imediat să părăsiți această odaie.

— Credeți că ar fi un lucru atât de simplu? Nu știam că ești atât de isteț. Ei bine, îi voi da eu un sfat, care este de o mie de ori mai bun decât al dumitale.

În urma celor aflate, Wilkins era aproape amețit. Când auzi ultimele cuvinte ale lui Leflor, își închipui că ele vor constitui salvarea lui.

— Ce sfat vreți să-mi dați? întrebă el.

— Căutați pentru miss Almy un om bogat, care să poată cumpăra plantația.

— Și ați fi dispus s-o vindeți iar, în cazul când ați câștiga-o în urma procesului?

— Nu, cu nici un preț!

— Atunci, nici cel mai bogat ginere n-ar fi în stare s-o cumpere.

— Nici nu e nevoie să căutați un ginere bogat. N-aveți decât să-l alegeți pe cel căruia-i aparține plantația.

— Ah, vă înțeleg! Veniți și-mi luați plantația și ca să fiți mulțumit pe deplin, să vă mai dau treizeci de mii de dolari și pe fiica mea! Strașnică propunere, n-am ce spune!

— Și nu vreți s-o primiți? Îmi dau seama cât de neplăcută este situația aceasta pentru dumneavoastră. Dacă v-ați gândi puțin, ați recunoaște totuși că sfatul meu este foarte bun.

În clipele acelea, Wilkins nu se gândea decât la fiica sa iubită, amenințată să trăiască în sărăcie. El își spunea că nu are dreptul să rostească ultimul cuvânt într-o împrejurare atât de serioasă, de pe urma căreia Almy va fi

izgonită din casa în care s-a născut. De aceea, se adresa ficei sale:

— Almy, răspunde tu în locul meu!

— Prefer să muncesc până când îmi vor sângea mâinile, decât să aparțin unui bărbat care se numește Leflor!

Leflor scoase un țipăt, care semăna cu un șuierat.

— Asta e o prostie! exclamă. Vă prăbușiți în prăpastie cu ochii deschiși!

— Prăbușirea aceasta îmi va fi mai plăcută, decât situația de soție a unui om ca dumneavoastră! răspunse ea, tăios. V-am spus ultimul meu cuvânt. Puteți pleca!

Almy își întinse brațul spre ușă, ca să dea și mai multă tărie cuvintelor ei. Furia de care era stăpânită îi împrumuta atâta farmec, încât Adler nu-și mai putea lua ochii de la ea.

Nici Leflor nu se putu smulge vrăjii pe care o exercita frumusețea ei, sporită parcă de furie. Voi să se îndrepte spre ușă, dar se întoarse încă o dată, fără să țină seama de disprețul pe care făptura aceea încântătoare îl vădise.

— Da, plec! spuse el, dar nu de tot: mă voi înapoia curând ca să te iau de soție. Chiar dacă se vor împotrivi toți îngerii și toți dracii, vei fi totuși a mea! Ești proprietatea mea! Și, cu un gest pătimaș și amenințător, făcu un pas spre Almy. Iar dacă te vei împotrivi tu însăși, nu voi ține seama de nimic și...

În clipa aceea, însă, Adler îl înșfăcă de ceafă. Fără să mai stea pe gânduri, tânărul administrator îl aruncă în ușă, ca pe o minge; ușa sări din țățâni și Leflor se prăbuși pe podeaua odăii alăturate. Voi să se ridice, dar Adler îl prinse de mijloc și-l azvârli încă o dată, izbindu-l de ușa care dădea în curte.

Leflor căzu pe o piatră, în preajma porții; acolo se afla negrul pe care-l bruscase mai înainte și care-l aștepta acum cu nerăbdare.

— O, Iisuse, Iisuse! Master Leflor vine în zbor! Atunci, să zboare mai departe!

Și înșfăcându-l cu putere, îl aruncă în mijlocul drumului...

Avertisment

Parcurgând și ultima pagină a cărții de față, un cititor se poate întreba, pe bună dreptate, dacă nu cumva se află în posesia unui exemplar defect, căruia îi lipsesc, cel puțin, câteva pagini. Sau dacă nu cumva a parcurs o carte neterminată, valorificată din maldărul de manuscrise rămase după moartea scriitorului.

Atare nedumeriri sunt perfect îndreptățite, câtă vreme volumul se încheie tocmai în momentul în care acțiunea ajunsese la cota celei mai înalte tensiuni: în Tunis, confruntarea sângeroasă dintre Osman, dervișul și următorii lui; în Wilkinsfield, declanșarea neprevăzutului conflict dintre Walker și Sam Hawkens. Ambii criminali dispar în ceață — printr-o fugă rușinoasă, dar salvatoare — lăsând în urma lor adversități ireconciliabile, tragice, ca de pildă aceea dintre agresivul Leflor și familia nobilului Wilkins, căzută în capcana unui șantaj odios. Pentru a nu insista asupra relației romantice dintre Almy Wilkins, fiica plantatorului și tenacele Adler, administratorul plantației, relație abandonată tocmai atunci când sentimentele protagoniștilor erau pe cale de împlinire. Odată cu ele, s-ar părea că se năruie și speranța Zykyme, din haremul fiorosului Ibrahim, de a-și regăsi iubitul, în pofida faptului că eliberarea ei, intervenită pe neașteptate, i-ar fi îngăduit împlinirea visului.

Toate acestea — de-ar fi numai ele — intră în totală contradicție cu spiritul justițiar al operei karlmayene, în care, aproape fără excepție, forțele binelui înving, în cele din urmă, pe cele ale răului.

Din fericire, îngrijorările cititorului sunt pasagere, căci „Dervișul” nu este altceva decât primul tom al unei excelente trilogii, după cum o dovedesc ritmul alert al

acțiunii și lumea extrem de colorată a personajelor angajate în conflict.

În ansamblul acestei construcții, „Dervișul” reprezintă fundația, structura de rezistență a viitoarelor opere: „Valea Morții” („Im Tal des Todes”), „Vânător de samuri și cazaci” („Zobeljäger und Kosak”). Numai necunoașterea creației lui Karl May a determinat pe vechii și mai noii editori să tipărească primele două cărți, la firme diferite, fără cea mai elementară trimitere bibliografică, necesară cititorului pentru continuarea lecturii. O atare ispravă nu putea să nu se răsfrângă asupra ambelor opere, aproape nesemnificative când nu sunt alăturate; „Dervișul”, prin nefinalizarea acțiunii, „Valea Morții”, prin suspendarea căilor de comunicare.

De al treilea volum, „Vânătorul de samuri și cazaci”, nici nu se poate vorbi, atâta timp cât n-a fost încă tradus în România.

Un asemenea mod de editare compromite însăși intriga de bază a trilogiei, constituită în jurul tragediei familiei Adlerhorst.

Să recapitulăm:

Cu 12 ani înaintea conflictelor dezvoltate în paginile acestei cărți, familia amintită cade în mâinile piraților dșeheini, ca urmare a trădării servitorului lor de casă, care, mai târziu, avea să-și ascundă adevărata lui identitate, sub strania înfățișare a dervișului, complice zelos al răzbnătorului Ibrahim-bey. Consulul Bruno von Adlerhorst pierise în luptă, soția și trei dintre copiii săi — Liese, Gottfried și Hermann, toți între patru și opt ani — fiind vânduți într-un târg de sclavi. Numai Martin, un al patrulea copil, în vârstă de cinci ani, este salvat din ghearele piraților și adoptat cu generozitate de un plantator american.

După 12 ani de sclavie, cel mai mare dintre frați, Hermann, revine pe meleagurile natale, devenind agent al

Serviciului German de Informații. El se folosește de însărcinările din Orient, pornind pe urmele familiei dezmembrate, fără să știe că fratele mamei sale, lordul David Lindsay, desfășoară, pe cont propriu, o activitate similară. La capătul unor acțiuni concertate — după ce acești bravi cutezători deschid un front comun — este descoperită și eliberată Liese, totuna cu frumoasa Tșita, din haremul lui Ibrahim, întrezărindu-se totodată și alte speranțe de reîntregire a familiei, prin aflarea unor urme ce duc spre fratele din Wilkinsfield.

Bifurcarea acțiunii romanului, prin planuri succesive și conflicte paralele, desfășurate în Orient și în Vestul Sălbatic, lasă deschisă, de asemenea, perspectiva aflării ultimului frate, Gottfried, înstrăinat pe meleaguri ruse, sub înfățișarea lui Bogumir Orjoltșaste, ofițer al țarului.

O adevărată epopee, declanșată, la început, în jurul unui harem din Stanbul, continuată cu misiuni de spionaj în misteriosul Tunis, pentru ca apoi să se extindă între hotarele Americii și Europei, până în îndepărtata Siberie.

O lume pestriță, alcătuită din personaje malefice — pirați, vânzători de carne vie, spioni, escroci versați, trădători de vocație, pentru care răzbunarea, animată de scopuri meschine, n-are margini — cunoaște, la antipod, numeroși cavaleri ai dreptății, adevărați eroi ce nu pregetă o clipă să-și pună în joc mintea și brațul pentru apărarea celor năpăstuiți.

Conflictele se întrepătrund, se armonizează, subordonându-se unui plan general extrem de ambițios. Arhitect desăvârșit, Karl May nu construiește pe spații reduse — în cazul de față mai mult decât oricând —, lăsând numeroase pasaje între edificiile sale, fiecare element având un rol funcțional perfect delimitat. Greutățile întreprinderii sunt atât de mari, vizibile încă din primul volum, încât, pentru soluționarea lor, scriitorul este nevoit să arunce în luptă o parte din cele mai îndrăgite fapte ale creației sale. Nici nu s-ar fi putut altfel, câtă vreme, de

cealaltă parte a baricadei, am asistat la regruparea personajelor negative, ce vor deveni, în tomurile viitoare și mai nocive.

Așa se face că, în „Valea Morții”, pe lângă eroii cu care am făcut cunoștință, cititorul se va reîntâlni cu Winnetou și Old Firehand, ceea ce face ca miza jocului să crească și mai mult. Potrivit aceleiași strategii, în „Vânătorul de samuri și cazaci” se acordă o atenție sporită „Trifoiului”, respectiv lui Sam Hawken, Will Parker și Dick Stone.

Confruntarea traducerilor și revederea stilistică vor face din apariția acestei trilogii un eveniment deosebit în viața iubitorilor operei lui Karl May.

Redacția

Sfârșitul volumului 19

19

**Karl
May**

OPERE

DERVIȘUL

Romanul deschide șirul unor aventuri spectaculoase, pe malurile Bosforului, într-un harem cu sclave, continuând cu misiuni de spionaj în Tunis și sfârșind cu acțiuni tensionate în Vestul Sălbatic. O lume pestriță — alcătuită din pirai, vânzatori de carne vie, escroci versați, trădători de vocație — cunoaște, la antipod, numeroși cavaleri ai dreptății, adevărați eroi ce nu precedă o clipă să-și pună în joc mintea și brațul în apărarea celor năpăstuiți. Între ei,

**SAM HAWKENS, WILL PARKER și
DICK STONE**

Roman de aventuri, dar și de dragoste, „Dervișul” (în arabă = „fachirul”) se numără printre capodoperele creației lui Karl May.

Procurați-vă din vreme volumul următor :

VALEA MORTII

cu aceiași eroi, plus faimosul **WINNETOU**

Lei 6500 + 130 T.L. = 6.630

---

[1] „Derviș” - este un cuvânt persan și înseamnă „sărac”; în limba arabă, cuvântul corespunzător este „fachir” (n. trad.)

[2] Bineînțeles! (engleză n. ed.)

[3] Într-adevăr (engleză n. ed.)

[4] Bine! (engleză n. ed.)

[5] Drace! (engleză n. ed.)

[6] Noblețea obligă (franceză, n. ed.)

[7] În sănătatea dumneavoastră, domnule! (franceză, n. trad.)

[8] Deloc! (franceză, n. trad.)

[9] Mii de draci! (franceză, n. trad.)

[10] Strașnic, într-adevăr! (engleză, n. ed.)

[11] Domnilor! (franceză, n. trad.)

[12] Nimic (engleză, n. ed.)

[13] Prea bine! (engleză, n. ed.)

[14] Pe Jupiter! (engleză, n. ed.)

[15] La revedere! (engleză, n.t.).

[16] Plictiseală, lehamite (engleză, n. ed.).

[17] Dă-i drumul! (engleză, n. ed.).

- [18] Pleacă! (engleză, n. ed.)
- [19] Minunat (engleză, n. ed.)
- [20] De ce? (engleză, n. ed.)
- [21] Nu contează (engleză, n. ed.).
- [22] Băiatul meu (engleză, n. ed.).
- [23] În românește: *vultur* (n. trad.)
- [24] În românește: *cuib* (n. trad.)
- [25] În românește: *cuib de vultur* (n. trad.)
- [26] Bună ziua, domnișoară! (franceză, n. ed.).
- [27] Bună ziua, domnule! (franceză, n. ed.).
- [28] Bună seara! (franceză, n. ed.).
- [29] Da. Un, doi, trei (engleză, n. ed.).
- [30] Nimic (engleză, n. ed.)
- [31] Regiunile întunecoase și însângerate (engleză, n. ed.).
- [32] Noroc! (engleză, n. ed.).
- [33] E mort! (engleză, n. ed.).
- [34] Vapor (engleză, n. ed.).
- [35] Noapte bună (engleză, n. ed.).
- [36] Dragul meu, iubitul meu! (franceză, n. trad.)
- [37] Frumoasa mea, mica mea femeiușcă! (franceză, n. trad.).

[38] Iubitul meu, odorul meu, unde ești? Unde esti?
(franceză, n. trad.).

[39] Este domnul Adler, bunul domn Adler! (franceză, n. trad.)

[40] Bună dimineața, fetelor! (engleză, n. ed.)

[41] Vânător (engleză, n. ed.).

[42] Tânărul meu negru! (engleză, n. trad.).

[43] Intră! (engleză, n. ed.)

[44] Drace! (engleză, n. ed.)

[45] Doamnelor și domnilor! (engleză, n. ed.)